

**Udvalgte
budskaber
bind 3**

ellenwhite.dk

Indhold

Forord til læseren	9
Kap. 1 - Hvad er kirken?	14
Kap. 2 - Enhed i menigheden	20
Kap. 3 - Uafhængige handlinger	23
Kap. 4 - Ordet har førsteplads	28
Kap. 5 - Erfaringer med at modtage syner	34
Kap. 6 - Glimt af hvordan lysket kom til Ellen White.	40
Kap. 7 - Overbringer det guddommelig åbenbarede budskab.	48
Kap. 8 - Spørgsmålet om indflydelse	62
Kap. 9 - Definere Søster Whites dømmekraft og Herrens Ord.	68
Kap. 10 - Være en inspireret budbringer	71
Kap. 11 - Modtagelsen af budskaberne	78
Kap. 12 - Medhjælpere i Ellen G. Whites bog-arbejde	88
Kap. 13 - Vidnesbyrd for menigheden	94
Kap. 14 - Indledende skridt til at skrive og udgive Den store strid-beretningen	99
Kap. 15 - En redegørelse om Ellen G Whites erfaring i skrifter om Kristi liv i 1876.	103
Kap. 16 - Udbrede Den Store Strid udgaven.	109
Kap. 17 - E. G. Whites erfaring med at forberede Den Store Mester	115
Kap. 18 - Kommentarer medens arbejdet med Konflikt-serien stod på.	121
Kap. 19 - Inkarnationen.	126
Kap. 20 - Principperne som Ellen White i sin tidlige tjeneste, sætter dem frem	144
Kap. 21 - Ellen G. Whites rapport ved Minneapolis konferensen.	156
Kap. 22 - Eftertryk på frelsens tema. 1890-1908	190
Kap. 23 - Appel til en menighedsskole	206
Kap. 24 - Råd om alder for skolestart	214
Kap. 25 - Generelle ledelsesprincipper	227
Kap. 26 - Gå i landets colleges og universiteter	231
Kap. 27 - Høflighedens nådegave.	236
Kap. 28 - Klæder og besmykkelse	241
Kap. 29 - Sabbaten: Ledene principper for sabbatoverholdelse.	256
Kap. 30 - Hensigten med forskellig stillinger under bøn.	266
Kap. 31 - Syner som kræver tidlige reformer.	272
Kap. 32 - 1863-synet om helsereformen.	276
Kap. 33 - Rigtig brug af Vidnesbyrd om Helsereformen.	283
Kap. 34 - Den fordærvede appetits åndelige og fysiske vovestykke.	289
Kap. 35 - Lære helsereformen i familien.	293
Kap. 36 - Søster White og bøn for den syge.	295
Kap. 37 - Syvende-dags Adventister og retssager.	298
Kap. 38 - Videnskab og åbenbaring.	306
Kap. 39 - Spørgsmål om de frelste.	313
Kap. 40 - Spørgsmål om dato-linien	317
Kap. 41 - Erindringsmærker, er de ædle?	320
Kap. 42 - Leje vore kirker ud til andre trossamfund.	322

Kap. 43 - Følelse af modløshed.	324	
Kap. 44 - Særligt lys om havebrug	328	
Kap. 45 - Velafvejede råd om at lave billeder og afgudsdyrkelse.	330	
Kap. 46 - Musik og musiklederen synger mørkets kræfter bort.	332	
Kap. 47 - Arbejde i bønnens ånd.	336	
Kap. 48 - Bibelprofetier er nedskrevet for vor tid.	338	
Kap. 49 - Kan alle få profetiens gave?	340	
Kap. 50 - Nedsættende om pioneerne.	342	
Kap. 51 - Angreb på Ellen White og hendes arbejde.	348	
Kap. 52 - Syndfri og frelst.	353	
Kap. 53 - Studér vidnesbyrdene	358	
Kap. 54 - Mackin-sagen	362	
Kap. 55 - Lektioner fra mødet Søndagslovkriserne i slutningen af 1880'erne og først i 1890'erne		380
Kap. 56 - Idet vi nærmer os enden	403	
Kap. 57 - Den sidste store kamp	413	
Appendiks A - Den store strid - 1911 udgave	433	
Appendiks B - W. C. White udtalelse til W. W. Østman	445	
Appendiks C - W. C. Whites brev til I. E. Froom.	451	

Forord til læseren

Udgivelsen af »Selected Messages« bog 1 og 2, gav anledning til at bringe menigheden de råd som var blevet særlig aktuelle siden Ellen White udgav bind 9 af »Vidnesbyrdene« i år 1909. Indholdet i bøgerne 1 og 2 inkluderer materialer fra »The Review and Herald« »Youth's instructor« og »Signs of the times«-artikler, fra utrykte pampflet, og fra E. G. White manuskripter og breve.

Disse blev genoptrykt i helt eller delvis, afhængig af deres relevans til et særligt vejledningsemne. Emner som inspiration, Kristi natur, og retfærdighed af tro blev suppleret med flere diverse og generelle råd, som i løbet af tiden, var blevet særligt relevante, som fanatisme, nedbrydende bevægelser, og brug af lægevirksomheder. Disse bind er gået hen og blevet en stor kilde, som supplerer »Vidnesbyrdene« og bøger med særlige råd.

I løbet af de to sidste årtier er Ellen G. Whites artikler fra Review and Herald og Signs of the Times blevet genoptrykt i fotografisk form, og bringer derved et væld af værdifulde materialer (10) som hidtil ikke var almindeligt tilgængelige. I disse to årtier har en rutine-ransagelse i Ellen G. Whites Manuskripter og breve frembragt usædvanligt nyttigt materiale. Nogle af disse er blevet publiceret som artikler i Adventist Review, medens andre er blevet en del af studiedokumenter som komitéer har samlet for at undersøge visse doktriner eller spørgsmål om kirkens politik.

Undersøgelser som universitetsstuderende har gjort sig har taget et antal erklæringer frem i lyset, fra E. G. Whites Manuskriptkilder, der synes at bidrage til det som allerede er printet. En omhyggelig gransken af materialet om de sidste dage har også bidraget til en bedre forståelse af visse aspekter af, som Syvende-Dags Adventister vil gemme på. En større interesse i de senere år er spørgsmålet om inspiration, og interesse for den måde E. G. Whites bøger blev forberedt på, har ført til en samling af relevante udtalelser, hvor nogle er nye og nogle er kendte.

Det er dette sammensatte materiale af inspirerede råd som bidrager materialet i Udvalgte Budskaber bind 3. Udarbejdelsen af disse bøger er i overensstemmelse med Ellen Whites forventninger om hvad der ville ske i årene efter hendes død, hendes litterære ressourcer, publicerede og ikke publicerede, ville give stof til at dække den voksende menigheds behov. Indtil 1938 havde disse materialer til huse i Manuskriptdepotet der var knyttet til Elmshaven kontoret, tæt ved hendes hjem i Californien. Siden da er de blevet opbevaret i White Estatets depot på generalkonferensens hovedkvarter i Washington, D. C. Det var Ellen Whites forventninger at hendes Manuskripter og breve med råd, ville være til vidtrækkende anvendelse for menigheden. Om dette skrev hun i 1905:

»Ved Guds hjælp bestræber jeg mig for at skrive breve der vil være til hjælp, ikke kun dem jeg henvender mig til, men mange andre som behøver dem.« - brev 79, 1905.

(11) Manuskriptet til dette bind er samlet under Ellen G. Whites Estatets bestyrelses bemyndigelse og anvisning, på White Estatets kontorer i Washington D. C., af fastansat personale.

Læseren vil bemærke at der er forskel i formatet fra sektion til sektion, og nogle gange indenfor sektionerne. I hvert tilfælde er formatet tænkt som det bedste for at fremstille det efterfølgende materiale. Denne procedure er den samme som i de to tidligere bind i denne serie. Kilden til hver artikel bringes i slutningen af udvælgelsen. I de fleste tilfælde inkluderer dette datoen for nedskrivning eller første udgivelse.

Det personale som har tilberedt denne sammensætning har så vidt muligt bestræbt sig for at tage stof med fra dokumenter, som giver læseren den rette sammenhæng. Der er nogle udtalelser hvor mere sammenhæng synes ønskværdig, men hvor den oprindelige sammenhæng ikke indeholder mere relevant eller ville være nyttigt hvis det blev tilføjet. Dette er et karakteristisk træk for Ellen Whites skrifter, som White bestyrelsen og personalet godt er klar over. Sandhed, er sandhed, og i mange tilfælde må den stå alene, uden støttende sammenhæng.

I en snes tilfælde eller mere er navnene, på dem det drejer sig om, taget med i teksten. I få tilfælde hvor der ikke er tale om tillidsbrud, er navnet udeladt af teksten. I de fleste tilfælde er der sat initialer ind i stedet for navne. De begynder med bogstavet »a« i første tilfælde og går efterfølgende igennem det meste af alfabetet. Der er ingen relation mellem initialen og navnet på vedkommende.

Det er Ellen G. Whites Estatets oprigtige ønske at dette bind giver vigtige informationer og råd i mange henseender, er kilde til særlig nytte, og til velsignelse og opmuntring for menigheden.

Bestyrelsen af Ellen G. Whites Estate inc

----

(14) Kapitel 1 - Hvad er kirken?

Introduktion

Syvende dags adventist menigheden har altid været nær Ellen G. Whites hjerte. Tusindvis gange har himlen været draget nær til hendes hjerte med opmuntrende budskaber, til belæring, til information og til rettesættelse og rettelse. Disse mange syner blevet givet for at lede og passe på medlemmerne af Guds sabbatsholdende restfolk, både individuelt og kollektivt.

”Herren elsker sin menighed” erklærede hun, da den var under angreb (Selectet messages, bog 2, s.68). Ømt skrev hun: ”Kristi menighed, svag og mangelfuld som, den kan være, er den eneste på jorden som han giver sin største opmærksomhed.” – ”Vidnesbyrd for Prædikanter, side 15.

Ellen White elskede menigheden dybt. Hele hendes liv var helliget dens tarv og endelige sejr.

Hvor betimeligt er det da ikke, at dette bind af Selected Messages skulle åbne op for en definition hvad en kirke er, taget ud af et brev med råd til en administrator, som arbejdede uden for Nordamerika. Dette følges op, med formaninger til enhed som middel til styrke, og advarsel mod uafhængige handlinger, som kun kan svække menigheden anstrengelser for at nå og rede en forvirret verden.

White bestyrelsen

Kristi indflydelse skal kunne mærkes i vor verden, gennem Hans troende børn. Han som er omvendt vil udøve den samme slags indflydelse som Guds medvirken har gjort ved hans omvendelse. Al vort arbejde i denne verden, skal gøres i harmoni og kærlighed og enighed. Vi skal altid holde Kristi for øje, vandre i Hans fodspor.

Enhed gør stærk, og Herren ønsker at denne sandhed altid vil afsløres i alle lemmerne i Kristi legeme. Alle må forenes i kærlighed, i ydmyghed, beskeden i sinde. Organiseret i et trossamfund med sigte at supplere og sprede deres indflydelse, skal de arbejde som Kristus arbejdede. De skal altid vise høflighed og respekt for hinanden. Ethvert talent har sin plads og skal holdes under Helligåndens styring.

Et kristent samfund dannet af dets medlemmer. Menigheden er et Kristent samfund, der formes af medlemmerne, at ethvert medlem må nyde hjælp fra alle andre medlemmers nådegaver og talenter, og Guds arbejde med dem, efter deres gaver og evner. Menigheden er forenet i fællesskabets hellige bånd, for at hvert (16) medlem kan få gavn af andres indflydelse. Alle skal binde dem selv til kærlighedens og harmoniens pagt. Den kristnes principper og nådegaver i hele trossamfundet skal samle styrke og kraft i harmonisk handling. Enhver troende må have gavn og benytte sig af den forædlende og forvandlende indflydelse fra andre medlemmers forskellige evner, så at de ting der mangler hos en kan vise sig overmådeligt hos andre. Alle medlemmer skal drage nær til hinanden, så menigheden kan blive et skuespil for verden, engle og for mennesker.

Pagten i et menighedsmedlemskab er at hvert medlem vil vandre i Kristi fodspor, så alle vil tage Hans åg på sig, og sætte lid til Ham som er ydmyg og sagtomdig i hjertet. Gør I dette siger Frelseren ” så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.” Matt.11,29.30

Dem, som bærer Kristi åg vil trække sig mod hverandre. De vil opelske en forståelse og overbærenhed, og i hellig kappestrid vil de søge at vise andre den ømme forståelse og kærlighed, som de selv nærer stort behov for. Han som er svag og uerfaren, vil trods hans svaghed blive styrket af den mere håbefulde og modne. Selv den mindste af alle, er en sten som vil skinne i bygningen. Han er en vitalt medlem af det organiserede legeme, forenet i Kristus, det levende hoved, og gennem Kristus identificeret med hele Kristi karakters fortrinlige egenskaber så at Frelseren ikke skammer sig ved at kalde ham broder.

Nytten vokser ved menighedens bånd. – Hvorfor dannes de troende i menigheden? For der vil Kristus øge deres nytte i verden og styrke deres personlige indflydelse for at gøre godt. I menigheden skal der fastholdes en disciplin som vogter over alles rettigheder og giver større fornemmelse af afhængigheden til hinanden. Gud har aldrig tænkt at et menneske skal styre, planlægge og udtænke noget (17) uden omhyggelige overvejelse under bøn med hele legemet, så at alle kan handle på en sund, grundig og samdrægtig måde.

De troende skal skinne som lys i verden. En by som er på et bjerg kan ikke skjules. En menighed, adskilt og væk fra verden, er i himlens øjne det største på jorden. Medlemmerne bønfoldes til at skille sig ud fra verden, og hellige deres tjeneste til en Mester, Jesus Kristus. De skal åbenbare at de har valgt Kristus som deres leder. . . . Menigheden skal være det som Gud har planlagt den til, en repræsentant for Guds familie i en anden verden. - Brev 26, 1900

Gud har et organiseret legeme

Tag jer i agt for dem som har en stor byrde for at fordømme menigheden. De udvalgte som står og trodser modstandens storm fra verden, og oprejser Guds nedtrådte bud for at ophøje dem som hellige og ærværdige, er virkelig verdens lys. . . .

Jeg siger jer, mine brødre, Herren har et organiseret legeme, som han vil arbejde igennem. Der må være mere end en snes Juda'er blandt dem, der kan være en epidemi af Peter'er som i prøvelse vil fornægte sin Herre. Der kan være personer, som Johannes som Jesus elskede, men han kan have en iver der ødelægger menneskers liv, ved at kalde ild ned fra himlen på dem, for at hævne en hån mod Kristus og sandheden. Men den store Lærer søger at undervisningslektier er med til at rette disse eksisterende onder. Han gør det samme i dag med sin menighed. Han

udpeger deres farer. Han overbringer dem Laodikæa budskabet.

Han viser dem at al selvished, al stolthed, al selvophøjelse, al vantro og fordomme, som fører til modstand mod sandheden og vender bort fra det sande lys, er farligt. Og medmindre disse synder angres, vil dem, som værner om dette, blive overladt i mørke, som det jødiske folk blev. Lad enhver sjæl nu søge at (18) besvare Kristi bøn. Lad enhver sjæl genlyde den bøn i sindet, i anmodninger, i formaninger at de alle må være eet, ligesom Kristus var eet med Faderen, og arbejde efter dette.

I stedet for at vende krigsvåbene inden for vore egne rækker, så ad dem vende mod Guds og sandhedens fjender. Gentag Kristi bøn af hele dit hjerte: ”Hellige fader, fasthold dit eget navn, hvem du har givet mig, så de kan være ét.” (1. Joh 17,11)

Hvad Kristi bøn viser. Kristi bøn er ikke kun for dem, som er Hans disciple nu, men for alle som vil tro på Kristus, ved Hans disciples ord, helt til verdens ende. Jesus var lige ved at opgive Sit liv for at bringe liv og udødelig for lyset. Kristus så ned, midt under Sine lidelser og den daglige afvisning af mennesker, gennem de to tusinde år på Sin menighed, som ville eksistere i de sidste dage, før afslutningen af denne Jords historie.

Herren har haft en menighed fra den dag, igennem alle de foranderlige tidsperioder til nu i 1893. Bibelen sætter et forbillede for menigheden. De skal være i enhed med hinanden, og med Gud. Når de troende er forenet i Kristus, den levende vin, er resultatet at de er eet med Kristus, fuld af sympati, forståelse og kærlighed.

Dem som erklærer dom over menigheden. - Når nogen drager bort fra Guds lovlige folks organiserede legeme, når han begynder at veje menigheden efter menneskelig skala og begynder at erklære dom over dem, da vil I vide at Gud ikke leder ham. Han er på forkert spor.

Hele tiden kommer der mænd og kvinder frem som bliver hvileløse og urolige, som ønsker at komme med nye påfund, og gøre fantastiske ting. Satan søger en anledning til at give dem noget lave efter hans linie. Gud har givet ethvert menneske sit arbejde.

(19) *At genopbygge, ikke rive ned.* – Menigheden har anledninger og privilegier til at hjælpe dem som er lige ved at dø ud, og vise iver i menigheden, men ikke for at rive menigheden i småstykker. I menigheden er der masser af anledninger til at vandre i Kristi liner. Hvis hjertet er fyldt med iver for at komme til en dybere helligelse og hellighed, så arbejd på den nåde i al ydmyghed og hellighed. Menigheden behøver opfriskning og inspiration fra mennesker som indånder himlens atmosfære, for at give menigheden liv, uanset rajræsset blandt hveden.

Jeg vil formane alle troende lære en fastholdelse af gudfrygtig nidkærhed, så Satan ikke skal stjæle jeres hjerte fra Gud og I går ubevidst over i Satans rækker, uden at I ser at I har skiftet leder, og findes i en tyrans svigefulde varetægt.

Som en menighed skal vi være helt vågne, og arbejde på de vildfarne blandt os, som Guds medarbejdere. Vi er udstyret med åndelige våben, mægtige til at nedrive fjendens bolværk. Vi skal ikke så med tordenslag med Kristi menighed, på en krigerisk måde, for Satan gør alt hvad der er ham muligt i dette, og I som påberåber at være Guds restfolk, må ikke findes i at hjælpe ham, anklage og fordømme. Søg at genoprette, ikke rive ned, afskrække og ødelægge. - Manuskript 21, 1893. (Udgivet i *The Review and Herald*, 8. nov. 1956.)

Kapitel. 2 – Enhed i menigheden

Vær en forenet front.

Vidnesbyrdet fra enhver troende i sandheden må være som eet. Alle jeres små forskelle, som vækker splid blandt brødre, er Satans bedrag der splitter tankerne fra det store og frygtelige problem vi har for os. Den sande fred vil komme blandt Guds folk, når den falske fred i høj grad forstyrres ved forenet iver og alvorlig bøn. (overs. usikker) Nu er der et alvorligt arbejde at gøre. Nu er det tid til at vise jeres soldater-egenskaber; lad Herrens folk yde en forenet front mod Guds og sandhedens og retfærdighedens fjender. . . .

Da Helligånden blev udgydt over den første menighed: "Hele skaren af troende var ét i hjerte og sind, og ikke én kaldte noget af sin ejendom for sit eget, men de var fælles om alt." Apg.4,32 Kristi Ånd gør dem til et. Dette er frugterne som forbliver i Kristus. . . .

Vi behøver guddommelig oplysning. Hver enkelt person stræber efter at blive et center for indflydelse, og indtil Gud arbejder for Sit folk, vil de ikke se at underkastelsen under Gud er den eneste sikkerhed for en sjæl. Hans forvandlende nåde over menneskehjernerne vil føre til enhed som ikke er set før, for alle som assimileres i Kristus vil være i harmoni med hinanden. Helligånden (21) vil skabe enhed. – *brev* 25b, 1892.

Enhed i vor tro

Kristi bøn til sin Fader, som står i Johannes det syttende kapitel, skal være vor menigheds trosbekendelse. Det viser at vor forskellighed og splittelse vanærer Gud. Læs hele kapitlet, vers for vers. *Manuskript* 12, 1899

Ikke gå fra hinanden

Guds Ord giver ingen anvisninger eller godkendelse til dem, som tror den tredje engels budskab, vil give dem lov til at gå bort. Dette må I slå helt fast. Det er de uhelliggjorte mennesketanker der anviser og opmuntrer til en splittet tilstand. Menneskers påfund kan vise sig direkte i deres egne øjne, men det er ikke sandhed og retfærdighed. "For han er vor i fred. Han gjorde de to parter til ét, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os. . . . for ved korset at forsonede dem begge med Gud i ét legeme, og dermed dræbte han fjendskabet." Ef. 2,14-16

Kristus er det forenende led i guldkæden som binder de troende sammen i Gud. Der må ikke være nogen adskillelse i denne store prøvetid. Guds folk "er de helliges medborgere og hører til Guds husstand. I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten. I ham holdes hele bygningen sammen og vokser til et helligt tempel i Herren." (Ef.2,19-21) Guds børn udgør en forenet helhed i Kristus, som fremviser Hans kors som center for opmærksomhed. Alle som tror er eet i Ham.

Menneskelige følelser vil lede mennesker til at tage arbejdet i deres egne hænder, og derved står bygningen ikke forhold til sig selv. Herren beskæftiger således en forskellighed af gaver for at gøre bygningen symmetrisk. Ikke et træk i sandheden kan skjules eller har lille betydning. Gud kan ikke forherliges medmindre hele bygningen holdes sammen og vokser til et helligt tempel i Herren." Dette (22) indbefatter et stort mål, og dem som forstår sandheden for denne tid, må tage sig i agt, hvordan de hører og hvordan de bygger og uddanner andre til praktisk arbejde. - *Manuskript* 109, 1899.

Hvad himlen stadfæster

Et menneske kan have den rette taktfølelse i en retning, men kan være absolut forkert på nogle vigtige punkter. Dette

"Sandelig siger jeg jer: Hvad I binder på jorden skal være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen." (Matt. 18,18). Når enhver specifikation som Kristus har givet, føres ud i den sande, kristne ånd, da, og kun da, stadfæster Himmelen menighedens beslutning, fordi dens medlemmer har Kristi sindelag, og gør som Han ville gøre, da Han var på jorden. – *Brev* 1c, 1890.

Kap. 3 – Uafhængige handlinger

Forlader troen

Gud lærer, leder og fører Sit folk, så de må lære, lede og føre andre. Ligesom i det gamle Israel, vil der også, iblandt restfolket for disse sidste dage, være dem som ønsker at handle uafhængigt, som ikke er villig til at underlægge sig Guds Ånds lære, og som ikke vil lytte til anvisninger eller råd. Lad disse altid have i tanke at Gud har en menighed på jorden, som Han har beskikket magt. Mennesker vil ønske at følge deres egen uafhængige dømmekraft, afvise råd og irettesættelser; men lige så visse som de gør dette, vil de forlade troen, og sjæles ulykke og ruin vil følge efter. Dem som så småt søger at understøtte og opbygge Guds sandhed, sætter sig selv på een side, står forenet i hjerte, sind og stemme i forsvar for sandheden. – *Brev* 104, 1894.

Styrke ved at løfte i flok

Herren vil have at alle som gør en del i Hans arbejde frembærer et vidnesbyrd i deres liv for sandhedens hellige karakter. Enden er nær, og nu er tiden hvor Satan vil gøre særlige anstrengelser for at bortlede interessen og adskille den fra de helt betydningsfulde emner som burde (24) fastholde ethvert menneskesind til fælles handling.

En hær kunne ikke få held med noget, hvis dens forskellige dele ikke arbejdede i fællesskab. Skulle hver enkelt soldat handle uden hensyn til de andre, ville hæren snart komme i uorden. I stedet for at samle sin styrke i fællesskabet, vil den være underlegen med sit planløse og meningsløse arbejde. Kristus bad for at Hans disciple måtte være eet med Ham, ligesom Han var eet med Faderen. . . .

Uanset hvor gode kvaliteter et menneske kan have, kan det ikke være en god soldat, hvis det handler uafhængigt. Godt kan gøres lejlighedsvis, men ofte er resultatet af lille værdi, og ofte ender det med mere skade end godt. Dem som handler uafhængigt, får det til at se ud som at noget udrettes, få opmærksomhed, og få det hurtigt til at se godt ud, og derefter væk. Alle må trække i een retning for at få det til at virke for sagen. . . .

Gud kræver samordnet handling af Sine soldater, og for at få dette i menigheden, er selvbeherskelse absolut nødvendigt; der må udvises selvbeherskelse. - *brev* 11a, 1886.

Slå råd sammen – læg planer

I alle anstrengelser på alle steder hvor sandheden er blevet introduceret, er der brug for at forskellige tænke måder, forskellige gaver, forskellige planer og arbejds metoder forenes. Alle bør gøre det til særkende at rådføre sig med hinanden, at bede sammen. Kristus siger at: "Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få af min himmelske fader." (Matt. 18,19). Ingen medarbejder har al den visdom der er brug for. Planerne burde sammenlignes med hinanden, og rådføre sig med hinanden. Ingen skal tro at han selv er tilstrækkelig til at håndtere en sag nogen steder uden hjælpere.

gør hans arbejde ufuldkommet. Han behøver et andet menneskes taktfølelse og gaven til kombinere hans

anstrengelser. Alle bør være (25) helt i arbejdet. Hvis de kun kan arbejde med dem, som ser på samme måde som de og følger deres planer, så vil de gøre en fejltagelse. Værket vil være mangelfuldt fordi ingen af disse medarbejdere har lært lektierne i Kristi skole, der sætter dem i stand til at fremstille enhver fuldkommen i Kristus Jesus. Alle bør hele tiden forbedre sig. De bør gribe fat i enhver anledning og få det meste ud af ethvert privilegium, indtil de bliver bedre egnede for deres store og højtidelige arbejde.

Men Gud har sat forskellige gaver i menigheden. Disse er alle værdifulde på deres sted, og alle skal gøre en del i fuldkommengørelsen af de hellige.

Det er Guds orden, og mennesker må arbejde efter Hans regler og forordninger hvis de vil have succes. Gud vil kun acceptere de bestræbelser, som udføres villigt og med ydmyge hjerter, uden træk af personlige følelser eller selvished. - *Brev 66, 1886.*

Fremgangsmåden i de tidlige dage

Den gang da sagen var ung, plejede min mand at rådføre sig med mennesker, som havde sund dømmekraft. Værket var meget mindre end det er nu, men han følte sig ikke i stand til at føre det alene. Han valgte rådgivere blandt dem som havde ansvar i alle dele af arbejdet. Og efter at have rådført sig sammen, ville disse mænd gå tilbage til deres arbejde og føle et større ansvar for at føre værket frem i rette linier, for at opløfte, for at rense for at cementere, så at Guds sag kunne skride styrket frem. - *Manuskript 43, 1901.*

Uafhængighed, et Satans bedrag

Det er et fjendens bedrag, der for nogle til at føle at han kan bryde forbindelsen fra de agenter som Gud har udpeget og arbejde i sin egen uafhængige linie, efter sin egen tilsyneladende visdom, og alligevel være succesrig. Selvom han bilder sig selv ind at han gør Guds arbejde, vil han ikke have held med sig i sidste ende. Vi er et legeme, og ethvert medlem skal forenes i legemet, enhver (26) person giver sin respektive ydelse.

Det er ikke et godt tegn når mennesker ikke vil forene sig med deres brødre, men foretrækker at handle alene, og de ikke vil tage deres brødre med, fordi de ikke ser deres holdninger i øjnene. Hvis mennesker vil bære Kristi åg, kan de ikke trække sig ud. De, der vil bære Kristi åg, vil trække sammen med Kristus. - *Manuskript 56, 1898.*

Idet vi nærmer os den endelige krise bør vi være mere systematiske end før, i stedet for den mindre brug af orden og harmoni i arbejdet. Al vor arbejde bør føres efter veldefinerede planer.

Jeg modtager lys fra Herren at der bør udvises en forstandig ledelse for denne tid, end i nogen tidligere periode i vor historie. - *Brev 27a, 1892.*

Velorganisering absolut nødvendigt.

Satan vil glæde sig, dersom han har held med sig til at komme ind blandt dette folk og ødelægge arbejdet på et tidspunkt, hvor gennemført organisation er så betydningsfuld og vil være den største kraft til at holde falske bevægelser ude og gendrive påstande, som ikke er godkendt af Gud ord. Vi må styre lige frem, så det system af organisationer og orden, der er blevet opbygget af kloge og omhyggelige arbejdere, ikke skal ødelægges. Der må ikke gives frihed til oprørske elementer, som ønsker at kontrollere arbejdet i denne tid.

Nogle har fremholdt den tanke, at ved tidens afslutning vil hver enkelt Guds barn handle uafhængigt af enhver religiøs organisation, men det er blevet vist mig af Herren, at det ikke i dette værk er muligt for den enkelte at være uafhængig. Himmels stjerner er alle under een lov og

påvirker hinanden til at gøre Guds vilje. De viser deres fælles lydighed mod den lov, som kontrollerer deres handlinger. Herrens folk må slutte sig sammen, for at hans gerning kan gå sundt og stærkt fremad. (30. maj. 1909) - *Vidnesbyrdene, bind. 9, s. 257, 258.*

--

(28) Kap. 4 – Ordet har førsteplads

Introduktion

Vor tillid til det som kommer til os som gudsinspirerede budskaber er baseret på vor tro på Gud og hans Ord, såvel som på Helligåndens domfældende arbejde i vore hjerter. Den er også baseret på opfyldelsen og opfyldelse af det vi ser af profetien, og frugterne af disse budskaber i vore egne liv og i andres liv. Indflydelsen fra råd om menighedens udvikling og arbejde giver et stærkere bevis på deres overnaturlige oprindelse.

En kundskab til den inspiration og åbenbarelse der er sket hjælper til at understøtte en sådan tillid. Dette kan findes i udtalelser – ofte tilfældigt – af de inspirerede skrivere selv. Disse ord, som fastholder vor tillid, viser sig i bibelen, såvel som i Ellen G. Whites skrifter. Introduktionen til "Den store strid" har bidraget meget til vor forståelse af hendes inspiration.

Fra tid til anden har White Estatet bragt Ellen Whites udtalelser fra hendes udgivelser, såvel som hendes ikke-udgivne skrifter vedr. spørgsmålet om åbenbaring og inspiration. Disse ofte anvendte udtalelser, sammen med materiale som indtil nu ikke er udgivet, bringes nu samlet i denne sektion med titlen "Inspirationens principper."

Ligesom med bibel-skribenterne, laver Ellen White kun sporadiske henvisninger til hendes syner. Hun forklarer kun kort hvordan lyset kom til hende, og hvordan budskaberne blev overbragt. Disse sporadiske henvisninger, vist i forskellige kilder, og ofte kun i ganske få linier, er nu for første gang bragt sammen i dette bind.

White bestyrelsen

*E. G. White skrifternes forhold til Bibelen ses i første bog. – Kære læser, jeg anbefaler dig Guds Ord som reglen for jeres tro og praksis. Ud fra dette Ord skal vi dømmes. I sit Ord har Gud lovet at give syner for de "sidste dage"; ikke for en ny trosregel, men for at trøste Sit folk, og for at rette dem som farer vild i Bibelsandheden. Sådan gjorde Gud det med Peter da Han var ved at sende ham ud for at forkynde for hedningene. – En skildring af Kristen Erfaring og Ellen G. Whites syner, s. 64 (1851). (Genoptrykt i *Budskaber til Menigheden*, s. 78.(eng udg))*

*Ikke i stedet for Ordet. – Herren ønsker at I skal studere jeres bibler. Han har ikke givet mere lys som går i stedet for Hans Ord. Dette lys skal bringe forvirrede mennesker hen til Hans Ord, dette lys skal spise og fordøjes, er som sjælens livsblod. Da vil der ses gode gerninger ligesom lys skinner I mørke. *Brev 130, 1901.**

*Få beviser fra bibelen. – Gør det ikke tydeligt i det offentlige arbejde, at citere det som Søster White har skrevet som autoritet til at understøtte jeres holdninger. Sker dette vil troen på vidnesbyrdene ikke vokse. Bring jeres beviser, klare og tydelige, fra Guds Ord. Et (30) så siger Herren er det stærkeste vidnesbyrd som overhovedet kan gives folk. Lad ingen uddanne sig til at se på Søster White, men på den mægtige Gud, som har givet instruktion til Søster White. – *Brev 11, 1894.**

Bibelgrundsætningerne først, derefter Vidnesbyrdene. – Det er min første pligt at overbringe bibelens grundsætninger.

Derefter må jeg appellere til dem personligt, medmindre der er sket en grundig og samvittighed forbedring hos dem, hvis E. G. White arbejder ikke i modsætning til bibelprofeterne.— I fordums tid talte Gud til menneskene ved profeters og apostles mund. I disse dage taler han til dem ved sin Ånds vidnesbyrd. Der har aldrig været en tid, da Gud underviste sit folk med større alvor, end han nu underviser dem om sin vilje og om den vej, han ønsker, at de skal følge."-- *Vidnesbyrdene*, bind. 5, s. 661.

Skriften og Profetiens Ånd har samme Ophavsmand. – Helligånden er ophavet til Skriften og Profetiens Ånd. Disse kan ikke foredrages til at sige hvad mennesker vil have dem til at sige, for at føre menneskers ideer og indstillinger, eller bruges til menneskers planer under nogen omstændigheder. – *Brev 92*, 1900.

E. G. White skrifternes forhold til bibelen – Det mindre lys. – Bibelen får lidt opmærksomhed, og Herren har givet mindre lys til at lede mænd og kvinder til det større lys. – *The Review and Herald*, 20. jan, 1903. (Citeret i *Colporteur Ministry*, s. 125.)

Testet af bibelen. Ånden blev ikke givet – og den kan aldrig gives – for at erstatte bibelen; for Skriften siger udtrykkeligt at Guds Ord er standarden, hvori al lære og erfaring må prøves. . . . Esajas erklærer: "Til loven og til vidnesbyrdet: Hvis de ikke taler efter dette ord, er det fordi der ikke er lys i dem." (Es. 8,20).- *Den store strid*, introduktion, s. vii.

Ikke til hensigt at give nyt lys. – Bror J ville forvirre sindet ved at få det til (31) at se ud som om Guds lys er givet gennem Vidnesbyrdene som et tillæg til Guds Ord, men her fremstiller han tingene i et falsk lys. Gud har fundet det var rigtigt på den måde at henlede Sit folks tanker til Hans Ord, og give dem en klarere forståelse af det.

Guds ord er tilstrækkeligt til at oplyse de mest omtågede tanker, og kan forstås af dem som har ønske om at forstå det. Men til trods for dette er der nogle, som bekender at gøre Guds Ord til deres studium, som lever direkte imod dens klare lære. For at mænd og kvinder ikke har nogen undskyldning, giver Gud da klare og skarpe vidnesbyrd, og bringer dem tilbage til det Ord, de har forsømt at følge.

Guds Ord er rig på almindelige læresætninger om at danne rigtige levevaner, og vidnesbyrdene i almindelighed og personlige, er beregnet til at henlede deres opmærksomhed mere specifikt på disse leveregler. – *Vidnesbyrdene*, bd. 5, s. 663, 664.

Vidnesbyrdene skal bringe tydelige lektier ud fra Ordet. – I Skriften har Gud fremsat praktiske lektier til at føre livet og opførelse i det hele taget; men selvom Han har givet nøjagtige regler med hensyn til vor karakter, omgang og opførelse, endog i stort mål, bliver Hans lektier ignoreret. Udover lærdommene i Hans Ord, har Herren givet særlige vidnesbyrd til Sit folk, ikke som en ny åbenbaring, men at Han må fremsætte klare lektier fra Hans Ord for os, så fejl må blive rettede, så den rette vej må udpeges, så alle sjæle vil være uden undskyldning. *Brev*, 63, 1893. (Se *Vidnesbyrdene*, bd. 5, s. 665.)

Ellen White i stand til at definere sandhed og vildfarelse klart. – På det tidspunkt [efter 1844 skuffelsen] tyngede den ene vildfarelse efter den anden os; prædikanter og professorer bragte nye doktriner. Vi ville søge Skrifterne med megen bøn, og Helligånden ville bringe sandheden for vore sind. Nogle gange blev hele nætter helliget ransagelse af skrifterne og bad Gud alvorligt for vejledning. Forsamlinger af helligede (32) mænd og kvinder var samlet til dette formål. Guds kraft ville komme over mig, og jeg blev i stand til at definere klart hvad er sandhed og hvad er vildfarelse.

sager er blevet fremstillet for mig. – *Brev 69*, 1896.

Idet vore trospunkter derved blev etablerede, blev vore fødder sat på et solidt grundlag. Vi accepterede sandheden punkt for punkt, under Helligåndens tilkendegivelse. Jeg blev taget bort i et syn, og jeg fik forklaringer. Jeg fik illustrationer af himmelske ting, og af helligdommen, så at vi blev sat hvor lyset skinnede på os i klare og tydelige stråler. – *Evangeliets tjener*, s 302 (eng udg.)

Rette vildfarelser og specificere sandhed. – Jeg har skrevet meget i dagbogen. [Selv om Mrs. White fra tid til anden førte dagbog over hendes erfaring, var dette dog ikke det hun refererede mest til, når hun bruger ordet "dagbog". Hendes skrifter blev ofte nedfældet i linierede blanke bøger, mere end en snes som nu er i White Estatets depot, og mange af manuskripterne som er i dokumentet, viser sig, at først være nedskrevet i disse bøger. Nogle manuskripter i dokumentet som har hovedoverskriften "dagbog", bruges i denne særlige sammenhæng. Det skal huskes på at dette ord bruger hun i Vidnesbyrdene med reference til hendes skrifter i manuskriptform. (Se vidnesbyrdene, bind 8, s. 206, hvor hun siger: "I min dagbog finder jeg dette skrevet for et år siden," og det er tydeligt ud fra det efterfølgende, da hun refererer til vidnesbyrdene.)] Jeg har i alle mine rejser fremholdt, at det vigtigste skal komme frem for folk, også hvis jeg ikke skrev på andre linier. Jeg ønsker at det som anses for vigtigt kommer frem, for Herren har givet mig så meget lys som Herren ønsker at folk skal have; for der er den belæring som Herren har givet mig til Sit folk. Det er lys som de skal have, linie på linie, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der. Dette skal nu komme frem for folk, fordi det er givet til at rette på særlige vildfarelser og for at udpensle hvad er sandhed. Herren har åbenbaret mange ting og udpeget sandheden, ved at sige: "Dette er vejen, gå I på den." – *Brev 127*, 1910.

Vidnesbyrdene har aldrig modsagt bibelen. – Bibelen må være jeres rådgiver. Studer den og de vidnesbyrd som Gud har givet; for de har aldrig modsagt Hans Ord." – *Brev 127*, 1910.

Hvis vidnesbyrdene ikke taler i overensstemmelse med Guds ord, så forkast dem. Kristus og Løgneren kan ikke (33) forenes. – *Vidnesbyrdene*, bd. 5, s. 691

Når Søster White citeres. – Hvordan kan Herren velsigne dem som udviser en ubekymret ånd, en ånd som leder dem til at vandre imod det lys Herren har givet dem? Men jeg beder jer ikke om at tage mine ord. Sæt Søster White til en af siderne. Citér ikke mine ord, så længe I lever, før I kan adlyde bibelen. [Ellen White mødte menighedslederne som en gruppe, for første gang i ti år. Situationer i både generalkonferensen og i vore Battle Creek-baserede institutioner havde i mange tilfælde sunket dybt. Vidnesbyrdene opfordrede at vende tilbage til de bibelgrundsætninger der var antaget, - teoretisk, men der var ikke sket nogen virkelige forbedringer.

De fleste af de delegerede til Generalkonferansesamlingen, som åbnede næste morgen, fornemmede at der må ske forandringer. Til åbningsmødet ville Ellen White irettesætte institutionslederne og opfordre til en reorganisering af generalkonferensen. Det var hendes byrde at de nødvendige ændringer som måtte ske, var baseret på bibelske principper og ikke blot på Ellen Whites ord. Ved denne tale erklærede hun:

"Gud har fortalt mig at mine Vidnesbyrd må frembæres til denne konference, og at jeg ikke må forsøge at få folk til at tro på dem. Mit arbejde er at overbringe sandheden til folk, og dem som påskønner lyset fra himlen vil acceptere sandheden." – *Manuskript 43*, 1901

Rådene vil komme igennem hende som Herrens budbringer og disse råd må der gives agt på, men arbejdet må udføres i dybden, arbejde baseret på principperne fremsat i Guds Ord. – Udgiverne.] Når I gør Bibelen til jeres mad, jeres føde, jeres drikke, når I gør dens principper til byggestene i

---

(34) Kap. 5 – Erfaringer med at modtage syner

Første syn. – medens jeg bad ved familiealteret, faldt Helligånden over mig. Budsk til menigh, (eng udg), s. 14

Fem af os, alle kvinder, knælede stille ved familiealteret. Medens vi bad, kom Guds kraft over mig, som jeg aldrig har mærket det før. Det var som om jeg var omgivet af lys, og det vendte sig højere og højere op fra jorden. På det tidspunkt fik jeg et syn om de Adventtroendes erfaring, Kristi komme, og belønningen til de trofaste. – *Vidnesbyrdene*, bd. 5, s. 654, 655.

Erfaringen fortælles. – Da glimtene fra Guds herlighed kom over mig første gang, troede de at jeg var død, og de vågede og råbte og bad så længe, men for mig var det himlen, det var liv, og da blev verden bredt ud for mig og jeg så mørket som dødens ligklæde.

Hvad betød det? Jeg kunne ikke se noget lys. Så så jeg et lille lysglimt, da et andet, og disse lysglimt blev større og klarere, og der kom flere og voksede sig stærkere og stærkere indtil de var verdens lys. Disse var de troende i Jesus Kristus. . . .

Jeg troede aldrig at jeg skulle komme til verden (35) igen. Da jeg begyndte at ånde igen, kunne jeg ikke høre noget. Alt var mørkt. Lyset og herligheden som mine øjne havde hvilet i, havde fordunklet lyset og sådan var det i mange timer. Så begyndte jeg gradvist at genkende lyset, og jeg spurgte hvor jeg var.

"Du er nu her i mit hus," sagde husejeren.

"Hvor, her? Er jeg her? Ved du ikke noget om det?" Da kom alt tilbage til mig. Skal dette være mit hus? Har jeg været her før? Oh, vægten og byrden kom over min sjæl. - *Manuskript* 16, 1894.

Helt væk fra jordiske ting. – Da Herren fandt det rigtigt at give et syn, er jeg taget i Jesu og englens nærhed, og er helt væk fra jordiske ting. [Dette fortæller at Ellen White sjældent taler om et fysisk fænomen der følger med i mange af synerne. Hun måtte selv bero sig på øjen-vidnesbyrd for at kende til disse fænomener som hun havde i 1906 da hun refererede til tegnene på hendes kald og arbejde. Se noten i slutningen af dette kapitel.] Jeg kan ikke se en fader end den englen anviser mig. Min opmærksomhed blev ofte henledt til scenerne der kom frem på jorden.

Til tider er jeg ført langt ud i fremtiden og får vist hvad finder sted. Da får jeg atter vist ting, som de er sket tidligere - *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 292 (1860).

Nogle gange modtages syner under bevidsthed. – Fredag, d. 20. marts vågnede jeg tidligt, omkring halv fire om morgnen. Medens jeg skrev over det femtende kapitel i Johannes, kom der pludselig en forunderlig fred over mig. Det var som om hele rummet blev fyldt med himlens atmosfære. Der synes at være et helligt, indviet nærvær i mit lokale. Jeg lagde min pen ned og blev afventende efter at se hvad Ånden ville sige til mig. Jeg så ingen person. Jeg hørte ingen hørebar stemme, men det var som en himmelsk vagtmand stod tæt ved siden af mig; jeg følte at jeg var i Jesu nærhed.

eres karakter, vil I bedre vide hvordan I får råd fra Gud. Jeg ophøjer de dyrebare Ord for jer i dag. Gentag ikke hvad jeg har sagt, ved at sige: "Søster White siger sådan," og "Søster White siger sådan." Find ud af hvad Herren Gud af Israel siger, og gør da hvad han befaler. - *Manuskript* 43, 1901. (Fra en tale til menighedslederne natten før åbningen af Generalkonferenssamlingen af 1901.)

Den liflige fred og lyset, som synes at være i mit lokale, er det umuligt for mig at forklare eller beskrive. En (36) indviet, hellig atmosfære omgav mig, og mine tanker og forståelse blev præsenteret for sager af yderste vigtighed og interesse. En handlingsvej blev lagt frem for mig, som om den usynlige nærhed talte med mig. Det som jeg sad og skrev om, synes at komme ud af mit sind og andre sager åbne sig tydeligt for mig. En stor ærefrygt synes at være over mig, idet sagerne blev indprentet i mit sind. - *Manuskript* 12c, 1896.

Et andet syn medens jeg skrev. – Jeg stod op tidlig torsdag morgen, omkring klokken to, og skrev ihærdigt om den Sande Vin, da jeg mærkede en tilstedeværelse i mit lokale, som jeg mange gange før havde, og jeg huskede intet af det jeg var i gang med. Det var som om jeg var i nærheden af Jesus. Han viderebragte mig det, som jeg skulle belæres med. Alt var så tydeligt at jeg ikke kunne misforstå.

Jeg skulle hjælpe een som jeg troede jeg aldrig skulle kaldes til at hjælpe igen. Jeg kunne ikke forstå hvad det betød, men ønskede umiddelbart ikke at ræsonnere over det, men blot følge anvisningerne. Der blev ikke sagt et hørebart ord til mit øre, men til mit sind. Jeg sagde: "Herre, jeg vil gøre som du befaler." - *Brev* 36, 1896.

*En underfuld fremstilling medens jeg skriver og taler. – Det er ikke kun når jeg står foran store forsamlinger at jeg får en særlig hjælp; men når jeg bruger min pen, at jeg får forunderlige fremstillinger for fortid, nutid og fremtid. - *Brev* 86, 1906.*

Ellen White kunne ikke kontrollere synerne. – Det er fuldstændigt forkert at jeg nogensinde skulle have ladet som om at jeg har fået et syn, når jeg fandt det passende. Der er ikke en skygge af sandhed i dette. Jeg har aldrig sagt at jeg kan drage mig selv i synerne, når jeg vil, for det er simpelthen umuligt. Jeg har i årevis følt at hvis jeg kunne vælge og behage Gud derved, ville jeg hellere dø end at få et syn, for hvert syn sætter mig under stort ansvar for at bære irttesættelses og advarselsvidnesbyrd, som altid har været (37) imod mine følelser, og givet mig sjælekvaler som ikke kan beskrives. Jeg har aldrig tragtet efter min position, og alligevel tør jeg ikke modstå Guds Ånd og søge en lettere position.

Guds Ånd er kommet over mig adskillige gange, på forskellige steder, og under forskellige omstændigheder. [*Ældre. J. N. Loughborough beretter at det sidste syn, som var ledsaget af fysisk phenomenon, var på lejerpladsen i Portland, Oregon, i 1884. Han var tilstede og han nævnte dette i en tale han holdt den 20. januar, 1883, om "Studiet af Vidnesbyrdene," til Generalkonferenssamlingen, i Battle Creek. Se genrelkonferensbulletin, 1883, s. 19,20. – Udgiverne.] Min mand har ikke haft kontrol over disse manifestationer af Guds Ånd. Mange gange var han langt væk da jeg havde haft synerne. - *Brev* 2, 1874.*

*Turde ikke tvivle. – I min forvirring blev jeg nogle gange fristet til at betvivle min egen erfaring. Under familiebønnerne en morgen, begyndte Guds kraft at hvile over mig, og tanken hev I mit sin, at det var dyrisk magnetisme, og jeg modstod den. Straks blev jeg målløs. . . . Efter dette vovede jeg ikke at tvivle eller modstå Guds kraft et øjeblik, uanset hvad andre måtte tænke om mig. - *Early Writings*, s. 22, 23.*

Ellen White gør status over beviserne for hendes kald og

arbejde. – I vor verden er der en troens ånd, men også en vantroens ånd. I de sidste dage skal nogle forlade troen, og lader sig forlokke af djævelernes ånder og lærer. Vi forventer at dem som nægter at harmonisere sig med Kristus vil udvikle sig til advarende eksempler; men vi tænker ikke over at dette vil skade os. Vi må huske på at de er mere for os,

I stand til at skrive. – Tidligt i mit offentlige arbejde blev jeg påbudt af Herren: "Skriv, skriv de ting som åbenbares for dig." Samtidigt kom dette budskab til mig: Jeg (38) kunne ikke holde min hånd stabil. Min fysiske tilstand gjorde det umuligt for mig at skrive. Men igen kom ordet: "Skriv de ting som er åbenbaret for dig." Jeg adlød; og som følge deraf gik der ikke lang tid før jeg relativt nemt kunne skrive side efter side. Hvem fortalte mig hvad der skulle skrives? Hvem beroligede min højre hånd, og gjorde det muligt for mig at bruge en pen? Det var Herren.

Når vi kommer i direkte forhold til Ham, og giver os selv helt til Ham, vil vi se Guds mirakel-udøvende kraft i ord og handling.

Synerne bekræftede konklusioner fra bibelstudier. – I budskabets tidlige dage, da vi ikke var så mange, studerede vi omhyggeligt for at få betydningen af mange skriftsteder. Nogle gange var det som om at der ikke kunne gives en forklaring. Det var som om at min forståelse af ordet låste sig fast; men når vore brødre, som forsamlede sig til bibelstudium, ikke kunne gå længere, og tyede til alvorlig bøn, hvilede Guds Ånd over mig, og jeg blev taget bort i syn, og blev belært om indbyrdes forhold mellem skriftstederne. Disse erfaringer gentog sig igen og igen. Derved blev mange sandheder fra den tredje engels budskab funderet, punkt for punkt.

Tænk om min tro på dette budskab nogen sinde vil vakle? Tænk, om jeg stadig forbliver tavs, medens jeg ser at der arbejdes på at feje vor tros grundpiller bort? Jeg er så grundigt funderet i disse sandheder, som det overhoved er muligt for et menneske. Jeg kan aldrig glemme den erfaring som jeg har været igennem. Gud har bekræftet min tro, ved mange beviser på hans magt.

Det lys som jeg har fået, har jeg skrevet ned, og meget af det skinner frem fra de trykte sider. Mine trykte værker, har en harmoni med min nuværende lære.

Under synet åndede hun ikke. – Noget af den lære jeg fandt i disse sider, blev givet under så usædvanlige omstændigheder at beviset for Guds mirakuløse virkende kraft er til gavn for Hans sandhed. (39) Medens jeg nogle gange var i et syn, nærmede mine venner sig mig, og udbrød: "Hun ånder slet ikke!" Satte de et spejl foran mine læber, fandt de at der ikke samlede sig dug på glasset. Det var medens at der ikke var tegn på ånden at jeg begyndte at tale om ting som blev fremstillet for mig. Disse budskaber blev givet for at dokumentere alles tro, så vi i de sidste dage må have tillid til Profetiens Ånd.

Stemmen bevaret mirakuløst. – Jeg takker Gud for at han har bevaret min stemme, som læger og venner i min tidlige ungdom erklærede ville forstummes indenfor tre måneder. Himlens Gud så at jeg havde brug for at gå en prøvende erfaring igennem, for at blive beredt for det arbejde, han havde til mig at udføre. I det sidste halve århundrede er min tro, på den tredje engels budskabs ultimative sejr og alt hvad hører til, blevet underbygget af underfulde erfaringer, som jeg har været igennem. Det er derfor jeg er ivrig efter at få mine bøger udgivet og runddelte i mange sprog. Jeg ved at lyset i disse bøger er himlens lys.

Studér belæringen. – Jeg beder jer at studere belæringen som er skrevet i disse bøger. Den aldrende apostel fik budskabet. "Skriv det, du har set, og det, som er, og det,

end dem som er imod os. Deri er mit håb og styrke og kraft. Jeg tror på Gud. Jeg ved hvem jeg tror på. Jeg tror på de budskaber som Gud har givet sin restmenighed. Fra barndommen af har jeg mange, mange beviser på at Han har styrket min tro på det arbejde som Gud har givet mig at udrette.

som siden skal ske." Herren har påbudt mig at skrive det ned, som er blevet åbenbaret for mig. Det har jeg gjort, og nu er det i trykt form. . . .

Lad os, midt blandt de vildfarelser som breder sig over hele Jorden, stræbe efter at stå fast på den evige sandheds platform. Lad os tage Guds fulde rustning på; for vi er blevet fortalt at Satan selv vil udføre mirakler for folk, i denne tid; og idet vi ser disse ting, må vi være beredte til at modstå denne bedrageriske indflydelse. Hvad der end frembringes af sandhedens fjende, må det ikke påvirke os; for vi bør være under belæring af al sandheds store Ophav. - *The Review and Herald*, 14. juni, 1906.

--

(40) Kap. 6 – Glimt af hvordan lysket kom til Ellen White. *Det første syn – Tilsyneladende overbragt. Tager del i begivenheder.* – Medens jeg bad ved familiealteret, faldt Helligånden over mig, det var som om at jeg rejste mig højere og højere, langt over den mørke verden. Jeg vendte mig for at se Adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, da en stemme sagde til mig: "Se igen, og se lidt højere op." Idet jeg vendte mine øjne op, og så en lige og smal sti, sat højt oppe over verden. På denne sti gik adventfolket mod en by, som var helt ved enden af stien. - *Early Writings*, s. 14.

Bredt panoramaudsyn. - Ved hjælp af Helligåndens oplysning, blev scenerierne af den langvarige strid mellem godt og ondt åbnet op for skriveren af disse sider. Fra tid til anden har jeg fået lov at se værket, igennem forskellige tidsaldre, af den store strid mellem Kristus, livets Prins, vor frelses Ophav og Satan, det ondes prins, ophavet til synd, den første overtræder af Guds hellige lov. - *Den store strid*, introduktion, s. x,xi.

En engel forklarer betydningen. - Under et ophold i Loma Linda, Californien, den 16. april 1906 blev et (41) forunderligt syn oprullet for mig. I et syn om natten stod jeg på en høj, fra hvilken jeg kunne se huse svaje som siv for vinden. Store og små bygninger faldt til jorden. Forlystelsessteder, teatre, hoteller og de velhavende hjem blev rystet og faldt sammen. Mange liv gik tabt og luften blev fyldt med skrig fra sårede og rædselsslagne. . . .

Skønt synet, der oprulledes for mig, var frygteligt, var det, der indprentede sig dybest i mit sind, dog den oplysning, som blev givet i forbindelse med dette. Engelen, som stod ved min side, erklærede, at Guds overhøjhed og hans lovs hellighed skal åbenbares for dem, der vedholdende nægter at adlyde kongernes konge. De, der vælger at forblive troløse, vil i nåde blive hjem søgt af straffedomme, for hvis det er muligt, at vække dem til at erkende deres syndige fremgangsmåde. - *Vidnesbyrdene*, bd. 9, s. 92, 93.

Et klart synspunkt om en familie. - Guds engel sagde: »Følg mig.« Det var som om jeg var i et rum i en simpel bygning, og der var flere unge mænd der spillede kort. De lod til at være meget optaget af den underholdning, de var i gang med, og var så fordybede at de ikke bemærkede at nogen kom ind i lokalet. Der var unge piger tilstede og holdt øje med spillerne, og ordene der blev sagt er ikke af den mest ædle slags. Der var en ånd og indflydelse der kunne mærkes i det rum, som ikke var af en karakter der renser og opløfter sindet og forædler karakteren. . . .

Jeg spurgte: »Hvem er de, og hvad skal denne scene repræsentere?»

Jeg fik en anden præsentation. Der blev drukket (42) flydende gift, og ordene og handlingerne var alt andet end godt for seriøse tanker, en klar opfattelse af forretningstanker, ren moral, og opløftende for deltagerne. . .

Som om det hele udspillede sig . - Nu får jeg lys, mest i nattempererne, præcis som det hele udspiller sig, og jeg så det, og det var som om jeg lyttede til samtalen. Jeg begyndte at rejse mig op og gå ind i den. - *Manuskript* 105, 1907.

Symbolske fremstillinger. - Du blev fremstillet for mig som en general, der red på en hest og førte et banner. En kom og tog det banner hvor der stod: »Guds bud og troen på Jesus,« og det blev trampet i støvet. Jeg så at du var omgivet af mænd som havde bundet dig til verden. - *Brev* 239, 1903.

Noget af det arbejde der er blevet gjort (for hjemløse) blev fremstillet som mænd der rullede store stene op på en bakke, under store anstrengelser. Når de næsten var ved toppen af bakken rullede stenene ned igen til bunden. Det lykkedes kun for mændene at få nogle få til toppen. Med det arbejde der blev gjort for de nedværdigede - hvad bliver der gjort for at nå dem, hvilken omkostning er det?! - og så føre dem til at modstå appetitten og store lidenskaber! - *Brev* 232, 1899.

I stand til at forstå symbolske syner. - Mit sind og min opfattelse er stadig klar. Det som Herren fremstiller for mig i skikkelser, sætter han mig i stand til at forstå. - *Brev* 28, 1907.

Advarsel mod at true en læge. - I et syn sidste nat så jeg at du skrev. En så dig over skulderen og sagde: »Min ven, du er i fare.« . . .

(43) Lad mig fortælle om en scene jeg var vidne til da jeg var i Orkland. Engle, som var iklædt smukke klæder, ligesom lysets engle, ledsagede Dr. A fra sted til sted, og tilskyndede ham til at sige opblæste og pralende ord som var fornærmende over for Gud.

Umiddelbart efter Oakland konferensen, i nattestunden, skildrede Herren en scene for mig, hvor Satan var iklædt den mest attraktive forklædning, og pressede sig tæt op ad Dr. A's side. Jeg så hørte meget. Nat efter nat var jeg bøjet ned i sjælspine idet jeg så disse personer tale med vor bror. - *Brev* 220, 1903.

Åbenbaret i et lysglimt. Spørgsmålet lyder: Hvordan kan Søster White kende til de ting hun taler så bestemt om? Som om hun har autoritet til at sige disse ting? Jeg taler sådan fordi de glimter over mit sind, når det er rådvild, ligesom lyn fra en mørk sky i en storms raseri. Nogle scener, som jeg fik fremstillet for år tilbage, husker jeg ikke længere, men da jeg dengang fik instruktion var der behov for den; nogle gange endog medens jeg stod over for folk; bliver hukommelsen skarp og klar, ligesom lysglimt, bringer den særlige instruktion udtrykkeligt frem for sindet. (*I en kommentar om den måde lyset kom til Ellen White på*, siger *W. C. White*, hendes søn, som hun har godkendt, at de ting hun har skrevet ned, er beskrivelser af lysglimtbilleder og andre fremstillinger gør hende opmærksom på menneskers handlinger, og indflydelsen af disse handlinger på Guds arbejde for menneskers frelse, med syn om den fortidige, nutidige og fremtidige historie og den relation til arbejdet. (*Wcw okt. 30., 1911, før generalkonferensen; se appendiks A*). - *Udgiverne*.) Disse gange kan jeg ikke afholde mig fra at

Jeg spurgte igen, »Hvem er disse?»

Svaret er »En del af den familie du besøgte. Sjælefejden, Guds og menneskers store fjende, hovedet over magter og myndigheder, og herskeren over denne verdens mørke har ledelsen her i aften. Satan og hans engle leder, med deres fristelser, disse stakkels sjæle til deres egen ruin. - *Brev* 1, 1893.

sige de ting som glimter frem i mit sind, ikke fordi jeg har fået nyt syn, men fordi det jeg har fået fremvist, måske for år tilbage, er blevet tvunget frem i tankerne igen. *Manuskript* 33, 1911.

Scener i et sanatoriums forhal. - I mine drømme var jeg i ____, og jeg fik at vide af min Leder at lægge mærke til alt jeg hørte, observere alt jeg så. Jeg var på et afsidesliggende sted, hvor jeg ikke kunne ses, men jeg kunne se alt der skete i rummet. Personerne havde (44) et mellemværende med dig og jeg hørte dem protestere til dig om den store sum, der er lagt ud for kost, logi og behandling. Jeg hørte at du med fast, beslutsom stemme afviste at sætte prisen ned. Jeg blev forbavset over at se at prisen var så høj.

Du lod til at være den styrende magt. Jeg så at det indtryk du gav dem som betalte deres regninger, ikke var godt for institutionen. Jeg hørte nogle af dine brødre bad dig, og sagde at du handlede uklogt og uretfærdigt, men du var som fast en klippe, i at holde din kurs. Ved at gøre som du gør, påstod du at du udretter det bedste for institutionen. Men jeg så at personer forlod ____ alt andet end tilfredse. - *Brev* 30, 1887.

Scene med fortrolighed og utroskab. - Da jeg var i Europa blev tingene der udfoldede sig i ____ åbenbaret for mig. En røst sagde: »Følg mig, og jeg vil vise dig synderne, som dem i ansvarlige stillinger udøver.« Jeg gik igennem lokaler, og jeg så dig, en vægter på Zions mure, med et meget tæt forhold til en anden mands hustru, bedrage en hellig tillid, korsfæste din Herre på ny. Tænkte du ikke over at der var en Vægter, den Hellige, som var vidne til dit onde arbejde, ser dine onde handlinger og hører dine ord, og disse registreres også i himlens bøger?

Hun sad på dit skød; du kyssede hende, og hun kyssede dig. Jeg fik vist andre scener med kærtegn, sanselige udskjelser og opførelse, som sendte gys og afskyelighed gennem min sjæl. Din arm var om hendes talje, og de kærtegn som kom til udtryk, havde en forførende indflydelse. Så blev et forhæng løftet bort, og jeg fik vist at du var i seng med _____. Min guide sagde: »Misgerning, ægteskabsbrud.« - *Brev* 16, 1888.

Budskabet fremstilles som frugten der gives ud. - Jeres arbejde er blevet fremstillet for mig figurativt. I blev fremstillet som en forsamling, - et kar fyldt med de skønneste frugter. Men idet du gav dem disse frugter, (45) talte du så hårde ord, og din optræden var så modbydelig, at ingen ville acceptere den. Da kom en anden til den samme forsamling, og gav dem de samme frugter. Og så venlige var hans ord og måde, idet han talte ønskværdig om frugterne, at karet blev tømt. - *Brev* 164, 1902.

Et af de myndige råd om placering af sanatorium. - I nattesynet var jeg til et rådsmøde hvor brødre diskuterede sanatoriet i Los Angeles' by. En af brødrene fremlagde fordele ved at placere det i Los Angeles' by. Da rejste en myndighedsperson sig og fremlagde sagen med klarhed og styrke - *Brev* 40, 1902.

Modstridende scenerier; illustrer missionsiveren. - Jeg faldt i søvn igen og syntes, at jeg var i en stor forsamling. En med autoritet talte til de tilstedeværende, foran hvilke der var

udbredt et stort verdenskort. Han sagde at kortet forestillede Guds vingård, som skulle opdyrkes. Når lyset fra himmelen skinnede på en enkelt person, skulle vedkommende reflektere lyset til andre. Der skulle tændes lys mange steder og fra disse lys skulle stadig flere lys blive tændt. . . .

Jeg så lysstråler skinne fra byer og landsbyer og fra jordens høje og lave steder. Guds ord blev adlydt og som et resultat heraf kom der mindesmærker for ham i hver eneste by og landsby. Hans sandhed blev forkyndt overalt i verden.

(46) *Studiet af ordet og særlig kundskab.* - Kan jeg med det lys, som granskning af Guds ord har bragt, med den specielle kundskab, der er givet angående enkelte medlemmer iblandt hans folk under alle forskellige forhold og i enhver erfaring, nu være lige så uvidende, lige så uvis, i mit sind og lige så åndelig blind som jeg var ved begyndelsen af denne erfaring? Vil mine brødre sige, at søster White har været så sløv en lærling, at hendes skøn i denne retning ikke er bedre, end det var, da hun først begyndte i Kristi skole for at oplæres og uddannes til en særskilt gerning? Har jeg ikke mere forståelse vedrørende Guds folks pligter og farer, end de, for hvem disse ting aldrig er blevet fremstillet? - *Vidnesbyrdene* bd. 5 s. 686

Helligånden gjorde indtryk på Ellen Whites sind og hjerte. - Gud har givet mig en særlig og højtidelig erfaring i forbindelse med dette værk; og I kan være overbeviste om, at så længe mit liv spares, vil jeg ikke ophøre med at lade advarelsens røst lyde, efter som Gud tilskynder mig dertil, enten menneskene hører eller ej. Jeg har ingen særskilt visdom i mig selv; jeg er kun et redskab i Herrens hånd til at udføre den gerning, han har givet mig at gøre. De lærdomme, jeg har givet med pen eller mund, har været et udtryk for det lys, Gud har givet mig. Jeg har søgt at fremholde de principper for jer, som Guds Ånd i årevis har indprentet i mit sind og skrevet i mit hjerte.

Og nu, brødre, beder jeg jer indstændigt om ikke at stille jer imellem mig og folket og bortvende det lys, Gud ønsker skal komme til dem. Lad ikke jeres kritik berøve *Vidnesbyrdene* al vægt, al betydning og kraft. Tro ikke, at I kan sønderkæde dem, så de svarer til jeres ideer, idet I gør gældende, at Gud har givet jer evne til at forstå, hvad der er lys fra himmelen og hvad der blot er udtryk for menneskelig visdom. Dersom *Vidnesbyrdene* ikke taler i overensstemmelse med Guds ord, så forkast dem. *Vejl f menigh* bd. 2 s, 251

Illustreret ved placeringen af en fødevarerfabrik. - Under nattesynerne blev disse principper (47) fremstillet for mig i forbindelse med et forslag om oprettelse af et bageri, (*Note: Planer med en placering kun halvfems meter fra sanatoriets hovedbygning.*) i Loma Linda. Jeg fik vist en stor bygning hvor der blev fremstillet mange fødevarer. Der var også mindre bygninger nær bageriet. Idet jeg stod der, hørte jeg højrøstede diskussioner over det arbejde der bliver gjort. Der var manglende harmoni blandt medarbejderne, og en forvirring kom ind.

Da så jeg br. Burden nærme sig. Hans ansigtsudtryk bar præg af bekymringer og kvaler idet han vovede at tale medarbejderne til fornøft, og bringe dem til enighed. Sceneriet gentog sig, og br. Burden blev ofte trukket bort fra sit rette job som leder af sanatoriet, for at bringe uoverensstemmelser i orden.

Jeg så da patienter stå på de skønne sanatoriearealer. De havde hørt diskussionerne mellem medarbejderne. Patienterne så ikke mig, men jeg kunne se og høre dem, og deres bemærkninger kom mig for øre. De udtrykte bekymringer for at en fødevarerfabrik skulle bygges på disse smukke arealer, så tæt op ad en institution for omsorg for syge. Nogle væmmedes derved.

Så kom der een frem på scenen og sagde: »Alt dette er

Så blev dette kort fjernet og et andet blev lagt samme sted. På dette skinnede lyset kun fra nogle få steder. Resten af verden var i mørke blot med et lysglimt her og der. Vor læser sagde: "Dette mørke skyldes, at menneskene følger deres egen fremgangsmåde. De har værnet om nedarvede og tilegnede tilbøjeligheder til det onde. De har næret tvivl, kritik og anklage til deres livs vigtigste opgave. Deres hjerter er ikke helt med Gud. De har skjult deres lys under en skæppe." - *Vidnesbyrdene* bd. 9 s. 28, 29

kommet til at ske, som en lærerig lektie, så du må se resultatet af at gennemføre visse planer.« . . .

Da så jeg at hele scenen blev ændret. Bagerbygningen var ikke der hvor vi havde planlagt til at være, men den var et stykke fra sanatoriebygningerne, på vejen mod jernbanen. Det var en ydmyg bygning, og der var kun gjort lidt ud af det. Den kommercielle idé var tabt af syne, og i stedet var en stærk åndelig indflydelse som gennemsyrede stedet. - *Brev* 140, 1906.

- - -

(48) Kap. 7 - Overbringer det guddommelig åbenbarede budskab.

Instruktion til Ellen White. - Idet Guds Ånd åbnede Sit Ords store sandheder for mit sind, og scener fra fortiden og fremtiden, er jeg blevet pålagt at gøre det kendt for andre, som er blevet åbenbaret således. - *Den store strid*, s. xi.

Fra begyndelsen af mit arbejde. - Jeg er kaldet til at frembære et klart og tydeligt vidnesbyrd, til at iredsætte fejl, og ikke spare. - *Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 678.

Frembære vidnesbyrd - hjulpet af Guds Ånd. - Lige efter at jeg har haft et syn husker jeg ikke alt det jeg har set, og tingene er ikke så klare før jeg skriver, så kommer scenen frem som jeg fik den i synet, og jeg kan skrive frit ud. Nogle gange er de ting jeg har set blevet skjult for mig efter at synet er afsluttet, og jeg kan ikke genkalde det før jeg kommer frem for en forsamling, som skal bruge synet, hvor tingene jeg har set tvinges frem i mit sind.

Jeg er ligeså afhængig af Herrens Ånd med at fortælle eller skrive synet, som jeg er med at få synet. Det er umuligt for mig genkalde de ting som jeg fik vist medmindre Herren bringer dem for mig på det (49) tidspunkt Han synes at jeg skal fortælle det eller skrive dem ned. - *Åndelige Gaver*, bd. 2, s. 292, 293.

Må indprentes af Helligånden. - Af egen impuls kan jeg ikke tage et arbejde op, eller kaste mig ud i det. Jeg skal indprentes af Guds Ånd. Jeg kan ikke skrive medmindre Helligånden hjælper mig. Nogle gange kan jeg slet ikke skrive. Da er jeg oppe allerede klokken elleve, tolv og et; og jeg kan skrive ligeså hurtigt som min hånd bevæger sig over papiret. - *Brev* 11, 1903.

Når pennen kommer i hånden. - Ligeså snart at jeg har fået pennen i hånden er jeg ikke mørklagt for hvad jeg skal skrive. Det er ligeså tydeligt og klart som en stemme, der taler til mig: »Jeg vil instruere og belære jer om den vej I skal gå.« »Anerkend ham på alle dine veje, og han skal vise (jævne) dine stier.« - *Manuskript* 89, 1900.

Jeg har meget travlt med at skrive. Tidligt og sent skriver jeg ud fra ting, som Herren åbner for mig. Min arbejdsbyrde er at berede et folk, til at stå på Herrens dag. - *Brev* 371, 1907. (Udgivet i skrift og sendt ud i *Vidnesbyrd for menigheden*, s.

15.)

Renheden i hendes budskab. - Jeg taler ud fra det jeg har set, og som jeg ved er sandt. - *Brev 4*, 1896.

Linien i mit arbejde er at jeg siger de ting Herren giver mig. Og i mine ord til jer ville jeg . . . [ikke] turde sige at Herren ikke bevæger mig til at give de bemærkninger som jeg gør i at tale helt igennem. - *Brev 18d*, 1890.

Jeg skriver alt det som Herren giver mig at skrive. - *Brev 52*, 1906.

Jeg må skrive disse ting igen og igen. - Jeg har nøje nedskrevet de advarsler Gud har givet mig. De er blevet trykt i bøger, alligevel kan jeg ikke afholde mig. Jeg må skrive de samme ting igen og igen. Jeg beder ikke om hjælp. Så længe Herren sparer mit liv, må jeg fortsætte med at frembære disse alvorlige budskaber. - *Manuskript 21*, 1910.

Ellen Whites forståelse af sine skrifter. -

a. Vidnesbyrdene: Dem som nøje læser vidnesbyrdene som de var fra de første dage, behøver ikke være i tvivl om deres oprindelse. De mange bøger som er skrevet ved hjælp af Guds Ånd, frembærer et levende vidne om vidnesbyrdenes karakter. - *Brev 225*, 1906. (Udgivet i *Udvalgte Budskaber*, bd. 1, s. 49.)

b. Konfliktserien: Søster White er ikke ophavsmanden til disse bøger. De indeholder den belæring som Gud har givet hende i løbet af hendes livsværk. De indeholder det dyrebare og trøstende lys, som Gud allernådigst har givet Sin tjener til verden. - *Colporteur ministry*. s. 125.

c. Artikler: Jeg skriver ikke en eneste artikel i bladet som udtryk for mine egne meninger. De er, hvad Herren har åbenbaret for mig i syner - de dyrebare lysstråler, der skinner fra tronen. *Vejl f menigh* bd. 2 side 22.

d. Brevene (vidnesbyrdene): Svag og skælvende stod jeg op klokken tre om morgenen for at skrive til jer. Gud talte gennem et lerkar. I vil måske sige, at denne skrivelse var et brev. Ja, det var et brev, men skrevet ved Guds ånds tilskyndelse, for at fremholde for jer noget, som var blevet vist mig. I disse breve, som jeg skriver, i de vidnesbyrd, jeg bærer, fremlægger jeg for jer, hvad Herren har fremlagt for mig. *Vejl f menigh* bd. 2 side 22.

(51) e. Interviews: Han [Ældre G. A. Irwin] har en lille notebog med sig, hvori han har nedskrevet vanskelige spørgsmål, som han bringer frem for mig, og hvis jeg har et lys over disse punkter, skriver jeg dem, til gavn for vort folk, ikke kun i Amerika, men også i dette land [Australien]. - *Brev 96*, 1899.

f. Der ikke var noget lys: Jeg har ikke noget lys over dette emne [om hvem er de 144 000] . . . Fortæl venligst mine brødre at jeg ikke har fået noget fremvist om omstændighederne, som de skriver om, og at jeg kun kan fremsætte det for dem, som er overbragt mig. - citeret af C. C. Crisler. Til E. E. Andross 8. i Dec., 1914. (I White Estatetsv document-arkiv, numme 164.)

Jeg føler mig ikke fri til at skrive til vore brødre om jeres fremtidige arbejde. . . . Jeg har ikke fået instruktion om stedet du bør placere det. . . . Hvis Herren giver mig tydelig instruktion om dig, vil jeg give den til dig; men jeg kan ikke påtage mig et ansvar som Herren ikke giver mig at bære. - *Brev 96*, 1909.

Gudsgivne fremstillinger, som er genskabt så tydeligt så mulig. - Jeg ønsker at ethvert punktum og enhver titel af min kraft genskaber de fremstillinger Herren har givet mig, og

Vidnesbyrd udtrykt med hendes egne ord. - Selvom jeg er ligeså afhængig af Herrens Ånd i at skrive mine syner, som jeg er i at modtage dem, er de ord jeg bruger til at beskrive det jeg har set, dog mine egne, medmindre de er talt til mig af en engel, som jeg altid markerer som et citat.

[*Generalkonferensesamlingen om inspiration: "Vi tror at det lys som Gud giver sine tjenere, er ved oplysning af sindet, derved videregives tankerne, og ikke (undtagen i sjældne tilfælde) de ord tankerne skal udtrykke ved."*

Generalkonferensens meddelelser, Review and Herald, 27. nov. 1883.] - Review (50) and Herald, 8. okt, 1867.

gør dem så tydelige som jeg kan. - *Brev 325*, 1905.

Helligånden giver de rette ord. - Herrens godhed mod mig er meget stor. Jeg priser hans navn for at mine tanker er klare i bibelspørgsmål. Guds Ånd arbejder med mine tanker og giver mig de rette ord til at udtrykke sandheden. Jeg er også stærkt styrket når jeg står foran store forsamlinger. - *Brev 90*, 1907.

Åndens hjælp til at vælge de rette ord. - Jeg prøver at gribe de ord og udtryk, som gøres i denne sag, og når min pen tøver et øjeblik, kommer de rette ord i mit sind. - *Brev 123*, 1904.

Idet jeg skriver disse dyrebare bøger, om jeg end tøver, (52) fik jeg tanken til præcis de ord jeg ønskede at udtrykke. *Brev 265*, 1907.

Vælg ordene omhyggeligt. - Jeg er ret bekymret for at bruge ord der ikke giver nogen en chance til at understøtte fejlagtige synspunkter. Jeg må bruge ord som ikke vil blive misforstået og kommer til at betyde det modsatte af det de egentlig skulle betyde. - *Manuskript 126*, 1905.

Ikke een kætterisk sætning. - Jeg ser nu i mine dagbøger [Se fodnote, s. 32.] og kopier af breve skrevet for flere år siden. . . . Jeg har de mest dyrebare sager at gengive og fremlægge i form af vidnesbyrd. Så længe jeg er i stand til dette, må folk have noget fra den tidligere historie, så de kan se at der er en lige sandhedskæde, uden een kætterisk sætning, i det jeg har skrevet. Jeg er blevet instrueret at dette skal være et levende brev med hensyn til min tro. - *Brev 329a*, 1905.

Først en generel præsentation, derefter en specifik henvendelse. - Jeg blev ført fra det ene sygeværk til det andet hvor Dr. B. var læge. Nogle gange blev jeg bedrøvet over at se en stor utilstrækkelighed. Han havde ikke tilstrækkelig kundskab til at forstå hvad det krævede og hvad var nødvendigt at gøre for at dæmme op for sygdom.

En myndighedsperson, som ofte har instrueret mig, sagde: "Unge mand, du studerer ikke grundigt nok. Du er kun overfladisk. Du må studere nøje, gøre brug af dine anledninger og lære mere. De lektier du lærer, lær dem grundigt. Du bliver alt for let bebyrdet. Det er en alvorlig sag at have menneskeliv i jeres hænder. Laver I en fejltagelse, forsømmer I den dybe indsigt fra jeres side, kan I afkorte deres liv som måtte leve. Denne fare vil formindskes, hvis lægen har mere forstand på at hjælpe den syge."

Jeg har aldrig skrevet dette til jer, men jeg har bragt alt frem, på en generel måde, uden at det gælder i jeres (53) tilfælde. Nu fornemmer jeg at du må vide disse ting, at lyset der er givet medarbejderne på sanatoriet i visse situationer, også gælder dig. Jeg siger det i kærlighed for din sjæl, og med interesse for din succes som praktiserende læge. Du må drikke dybere af kundskabens kilde, før du er klar til at være den første eller eneste på en institution for syge. - *Brev 7* 1887.

Uden at der er pyntet på sagen - I det sidste syn jeg fik, blev

din sag vist for mig. . . . Ud fra det der blev vist mig, så har du overtrådt det syvende bud. Hvordan kan dit sind da være i harmoni med Guds dyrebare Ord; sandheder som du afskærer dig fra, for enhver pris? Hvis du er blevet uforvarende bedraget i denne tåbelighed, kunne det undskyldes bedre, men det er du ikke. Du er blevet advaret. Du er blevet irettesat og rådgivet. . . .

Min sjæl er oprørt inde i mig. . . . Jeg vil ikke dække over din sag. Du er i en frygtelig tilstand og du behøver at blive forvandlet fuldstændigt. - *Brev 52, 1876.*

Ikke altid et særligt syn. - Jeg skriver dette, for jeg tør ikke tilbageholde det. Du er langt fra at holde Guds vilje, langt fra

Vidnesbyrdenes råd er baseret på mange syner. - Gud har givet mig et rettesættelsesvidnesbyrd til forældre som behandler deres børn ligesom du gør med dine små. - *Brev 1, 1877.*

(54) Denne sag er blevet bragt frem for mig, i andre sager hvor personer har påberåbt at have budskaber til Syvendedags Adventistmenigheden af en særlig karakter, og disse ord er givet mig: »Tro dem ikke.« - *Brev 16, 1893.* (Citeret *Selected messages* bd. 2 63, 64.)

Frembærer vidnesbyrdene uventet. - Tidlig sabbats morgen tog jeg til møde, og Herren gav mig dem et vidnesbyrd direkte, helt uden at jeg havde ventet det. Jeg udgød det over dem, og viste dem at Herren sendte sine tjenere med et budskab, og det budskab de bragte var de redskaber Gud havde forordnet skulle nå dem, men de følte sig fri til at rive det i stykker og sætte Guds Ord ud af kraft. . . . Jeg kan fortælle dig at der var stor forbavselse og forundring da jeg vovede at tale sådan til os. - *Brev 19, 1884.*

At frembære irettesættelser er en ubehagelig opgave for Ellen White. - Da jeg gik til generalkonferenssamlingen, blev jeg tvunget til at tage et standpunkt, som vil såre nogle. Det sårer mig meget at gøre det, og der går lang tid før jeg kommer mig over en skade, en sådan erfaring påfører mig. - *Brev 17, 1903.*

Arbejdet befæstes ved både mundtlige og skriftlige budskaber. - De budskaber Gud har givet mig er blevet meddelt Hans folk både med mundtlige ord og i printet form. Således er mit arbejde blevet dobbelt så sikkert.

Jeg er blevet instrueret at Herren, med sin uendelige kraft, har beskyttet Sin budbringers højre hånd i mere end et halvt århundrede, for at sandheden må blive nedskrevet sådan som han byder mig skrive det til udgivelse i tidsskrifter og bøger. - *Brev 136, 1906.*

Uanset om du er fortiden eller fremtiden kan hun ikke sige det. - Jeg er blevet tilskyndet af Herrens Ånd til at advare vort folk til fulde, om gifte mænds utilbørlige omgang med kvinder, og kvinder med mænd. Denne elskovsyge sentimentalisme var i bymissionen i ____ før du blev knyttet til den. Jeg fik vist at du sammen med andre viser samme ånd; om det var i (55) fortiden eller i fremtiden kan jeg ikke sige, for ofte fremstilles tingene for mig, lang tid før det finder sted. - *Brev 17, 1891.*

Vist som om arbejdet var gjort. - Efter at vi begyndte sanatoriarbejdet i Battle Creek, har jeg tænkt over hvorfor, at det blev vist i synet hvad sanatoriebygningerne skulle bruges til. Herren har instrueret mig på hvilken måde arbejdet, i disse bygninger, skal ledes på, for at udøve en frelsende indflydelse på patienterne.

Alt dette virkede meget realistisk på mig, men da jeg vågnede, så jeg at arbejdet stadig skulle gøres, og at der ikke var rejst nogen bygninger.

Jesus, langt fra himlen. Det forundrer mig ikke at Gud ikke har velsignet dit arbejde. Du kan sige: »Gud har ikke givet søster White et syn for mit vedkommende, hvorfor skriver hun så som hun gør?«

Jeg har set andre tilfælde, hvor tingene forsømmes ligesom hos dig. Jeg har set mange ting hos dig i din tidligere erfaring. Og når jeg kommer hos en familie og ser en opførelse som Gud har irettesat og fordømt, er jeg i stor sorg og nød, uanset om de særlige synder er blevet vist mig eller om det er andre, som har forsømt lignende pligter. Jeg ved hvad jeg taler om, jeg føler noget stærkt for denne sag. Jeg siger da for Kristi skyld, skynd jer at komme på rette grund, og spænd op for kamp. - *Brev 52, 1886.*

En anden gang fik jeg vist en stor bygning som kom op på den side, hvor Battle Creek-sanatoriet senere blev bygget. Brødrene havde store problemer med hvem skulle tage sig af dette arbejde. Jeg græd inderligt. En myndig person stod op blandt os, og sagde: »Ikke nu. I er ikke parat til at sætte midler i den bygning, eller planlægge dens fremtidige ledelse.

På det tidspunkt blev fundamentet til sanatoriet lagt. Men vi behøvede ikke at lære lektionen at vente. *Brev 135, 1903.*

Paulus viste på forhånd hvilke farer kommer. - Paulus var en inspireret apostel, dog åbenbarede Herren ham ikke altid lige sit folks tilstand. Dem som var interesserede i menighedens fremgang og så onder krybe ind, fremlagde sagen for ham og ud fra det lys han tidligere havde fået, kunne han bedømme denne udviklings sande karakter. Fordi Herren ikke havde givet ham en ny åbenbaring for denne særlige tid, forkastede de som virkelig søgte efter lyset, ikke hans budskab og blot så det som et almindeligt brev. Nej, faktisk ikke. Herren har vist ham de vanskeligheder og farer som menighederne vil komme ud for, og udvikler de sig i menighederne, ved han lige hvordan de skal ordnes. - *Vidnesbyrdene* bd. 5. s. 65

Ellen White kunne tale nu. - Denne formiddag deltog (56) jeg til et møde hvor nogle få udvalgte var samlet for at overveje nogle spørgsmål de havde fået i et brev, der anmoder indtrængende om overvejelse og tilrettevisning af visse spørgsmål. Nogle af disse spørgsmål kunne jeg tale om, fordi mange ting mange ting er blevet fremstillet for mig, flere gange og på forskellige steder. . . . Idet mine brødre læser uddrag fra breve, vidste jeg hvad jeg skulle sige til dem; for denne sag er blevet fremstillet for mig igen og igen med hensyn til det sydlige område. Jeg har ikke følt mig fri til at skrive denne sag ud før nu. . . . Det lys som Herren har givet mig flere gange har været, at de sydlige områder, hvor der bor flest farvede mennesker, og hvor der ikke kan arbejdes efter samme metoder som andre områder. - *Brev 73, 1895.* (Udgivet i *The Southern Work*, s. 72)

Når tiden er opfyldt. - Jeg må ikke skrive mere nu, selv om jeg har meget mere at skrive, når jeg ved at tidens fylde er kommet. - *Brev 124, 1902.*

Udskudt et år. - Herren hjalp og velsignede mig på en tydelig måde under konferensen i Melbourne. Før jeg kom til den, arbejdede jeg meget hårdt med at give de personlige vidnesbyrd som jeg nedskrev et år tidligere, men følte mig ikke klar til at sende dem. Jeg tænkte på Kristi ord: »Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu.« (Joh.16,12) Allerede da jeg lukkede for brevvækslingen, var det som om en stemme sagde til mig: "Ikke endnu, ikke endnu, de vil ikke tage imod dit vidnesbyrd." - *Brev 39, 1893.*

Synerne forstås ikke altid første gang. - Ved en lejlighed da vi talte sammen om din erfaring med dit arbejde, spurgte du mig: "Har du fortalt mig alt?" Jeg kunne ikke sige mere den

gang. Ofte får jeg fremstillet noget som jeg først ikke forstår, men efter en tid bliver det klarere, ved gentagende fremstillinger af de ting ikke forstod først, og på en måde der gør dem klare og umiskendelige. - *Brev 329, 1904.*

(57) *Hvad jeg skrev synes nyt.* Om natten vågnede jeg op af min søvn, og skrev mange ting i min dagbog som virkede nye for mig da det blev læst, for mange som hører dem. Hvis jeg ikke så tingene i min egen håndskrift, kunne jeg ikke tro at min pen havde skrevet det. *Brev 118, 1898.*

Tidligere skrifter til rette tid. – Jeg har en del værdifulde sager, skrevet i Cooranbong [Australien], og dateret 20. december, 1896, som er det der netop er brug for nu. Jeg vil

Hvorfor Paulus ikke kunne sige alt. – Den store apostel havde mange syner. Herren viste ham mange ting, som et menneske ikke har lov at sige. Hvorfor kunne han ikke fortælle de troende hvad han havde set? Fordi de ville misbruge de store sandheder de fik. De ville ikke kunne forstå disse sandheder. Og dog formede alt hvad Paulus fik vist, budskaberne som Gud gav ham at bringe menighederne. - *brev 161, 1903.*

Intet krav om særligt lys for de biografiske skrifter. – Under forberedelsen af de følgende sider [*Åndelige Gaver*, bind. 2, som er en selvbiografisk redegørelse], har jeg arbejdet under meget uheldige forhold, idet jeg i mange tilfælde var nødt til at stole på min hukommelse, og har ikke ført journal inden for få år. I flere tilfælde har jeg (58) sendt manuskripter til venner, som var tilstede da beretningerne udspillede sig, til deres korrektur, før de blev sat i trykken. Jeg har gjort det omhyggeligt, og har brugt megen tid, på at få de enkle og klare kendsgerninger så korrekte så muligt.

Jeg er dog blevet hjulpet meget med at komme frem til datoer, til mange breve som jeg skrev. – *Forord til Åndelige Gaver*, bd. 2.

En særlig opfordring bringes, hvis nogen finder forkerte udtalelser i denne bog, om de vil informere mig straks. Udgaven vil være færdig omkring den første oktober; send det før det tidspunkt. – *Samme, Appendiks i de første 500 kopier.*

Adskillelse mellem verdslige og religiøse emner. – Der er tidspunkter hvor verdslige ting må anføres, verdslige tanker kan optage sindet, verdslige breve må skrives og information gives som er gået fra den ene til den anden af medarbejderne. Sådanne ord, en sådan information, er ikke givet under Guds Ånds særlige inspiration. Nogle gange stilles der spørgsmål som overhovedet ikke er over religiøse emner, og disse spørgsmål må besvares. Vi taler om huse og lande, erhverv som skal udføres, og placering af vor institutioner, deres fordele og ulemper. – *Manuskript - 107, 1909.* (Udgivet i *Selected Messages*, bd 1, s. 39.)

Pointen illustreres. – Jeg har ikke fået budskabet, som Bror C har fået tilsendt, om at komme til Australien. Nej; derfor siger jeg ikke: Jeg ved at dette er stedet for dig. Men det er mit privilegium at udtrykke mine ønsker, selvom jeg siger: Jeg taler ikke gennem befalinger.

Men jeg ønsker ikke at du skal komme på grund af en af mine overtalelser. Jeg ønsker at du skal søge Herren på det alvorligste, og derfra følge hvor han leder dig. Jeg ønsker at du skal komme når Gud siger: Kom, ikke et øjeblik før.

Det har ikke desto mindre været mit privilegium at overbringe behovene for Guds værk i Australien. Australien er ikke mit land som det er i Herrens forsyn. Landet er (59) Guds; folket er Hans. Et arbejde skal udrettes her, og hvis du ikke er den som skal udføre det, skal jeg være helt idygtig for at høre at du er til et andet sted. - *brev 129, 1897.*

få det kopieret i dag, og om muligt få det af sted med aftenposten. Jeg havde glemt alt om disse manuskripter, men denne morgen fik jeg øje på en række kopier, som jeg ved nærmere eftersyn, overraskende fandt hvad jeg manglede. - *brev 262, 1907.*

Folks sind må beredes åndeligt. – Jeg har forsøgt ikke at undgå at give vore folk alle Guds råd, men nogle gange er det blevet udskudt med indvendingen: "De kan ikke bære dem nu." Endog sandheden kan ikke fremstilles i sin fylde for folk, som ikke er åndeligt beredte til at modtage den. Jeg har mange ting at sige, men de personer budskaberne er rettet til, kan ikke bære dem i deres uheldige tilstand. - *brev 55, 1894.*

(Fra et brev om det australske sanatoriums behov og muligheden for at denne mand kommer til Australien for at gå i gang med en sådan virksomhed.)

Information fra dem som burde vide. – Information om antallet af rum i Paradise Valley Sanitarium er angivet, ikke som en åbenbaring fra Herren, men simpelthen som en menneskelig opfattelse. Det er aldrig blevet åbenbart for mig hvor mange rum der skal være i nogle af vore sanatorier; og den kundskab jeg har fået om disse ting, har jeg fået ved at spørge dem, som menes at vide det. Når der er tale om almindelige spørgsmål, er der intet i mine ord, der får folk til at tro at jeg får kundskab i et syn fra Herren, og at jeg begynder på dette. - *Manuskript 107, 1909.* (Citeret i *Selected Messages*, bd 1, s. 38.)

To slags breve. - Kære børn [Edson og Emma]: Jeg har fået mange sager at skrive om, og jeg har haft et hårdt arbejde. Mit hjerte er fikseret på at stole på Herren. Vi skal på ingen måde tvivle, men være håbefulde.

Denne morgen fandt jeg jeres brev under min dør. Jeg var glad for at høre fra jer. I går skrev jeg et brev om almindelige hverdagsemner. [se næste citat] Dette brev vil blive sendt i dag. Jeg har skrevet et langt brev om det spørgsmål der tales om i jeres brev, og har sendt det videre til kopiering. Dette vil hurtigt sendes til jer. . . .

Ud fra den belæring som Herren har givet mig fra tid til anden, ved jeg at der bør være arbejdere, som gør læge-evangeliske rejser i byerne og landsbyerne. Dem som gør dette arbejde vil samle en rig sjælehøst, både blandt højere og lavere klasser. - *brev 202, 1903.*

Brevet har med almindelige sager at gøre. – Kære børn Edson og Emma. – Det har været langt tid siden jeg har skrevet til jer. Jeg har været meget (60) glad for at besøge jer i jeres eget hjem. Willie skriver til mig at han er meget tilfreds med jeres situation. Jeg har ikke hørt fra jer i langt tid. Jeg har været så glad for at få et brev fra jer, også hvis det blot er nogle få linier. Og husk at I til hver en tid er velkommen at aflægge os et besøg, at rådføre om jeres arbejde og om bøgerne vi prøver at få ud, vil jeg være mere end glad for at se jer.

Det lader til at være lang tid siden at Willie har forladt os. Han tog af sted sidst i juni, og det er nu den tiende september. Han vil ikke være hjemme om en uge. . . . - *brev 201, 1903.*

Søster Whites dømmekraft. – Du har vist din mening om din egen dømmekraft – at den var mere pålidelig end søster Whites. Har du tænkt over at søster White har haft med netop sådanne sager at gøre i løbet af hendes livstjeneste for Mesteren, at sager som ligner din og mange forskellige andre sager har gået forbi hende, som gør hende bekendt med hvad der er rigtigt og forkert i disse ting? Er en dømmekraft som har været under Guds oplæring i mere end halvtreds år at foretrække for dem som ikke har fået denne

disciplin og uddannelse. Overvej venligst dette. - brev 115, 1895.

Vovede ikke at tale når der ikke er noget særligt lys. – Ofte finder jeg mig selv der hvor jeg hverken tør give eller bifalde eller være uenig med de planer jeg får forelagt; for der er fare for at det jeg vil sige, skal opfattes som noget Herren har givet mig. Det er ikke altid så sikkert for mig, at udtrykke min egen bedømmelse; for nogle gange, når nogen ønsker at føre sin egen mening igennem, vil han betragte ethvert godt ord jeg siger, som et særligt lys fra Herren. Jeg må være forsigtig med alt hvad jeg gør. - brev 162, 1907, s. 2.

[Note: Undtagen det som er af dagligdags eller biografisk art, af det som Mrs. White lægger frem for folk, var baseret på synerne hun fik, uanset om hun brugte ordene "jeg så" eller ej. I sine dage, og vi i vore, trak hun linien ikke mellem bøger og brev ect., men (61) mellem det hellige og det

Kap. 8 Spørgsmålet om indflydelse

Hvem har sagt det til søster White? – Dem som har ignoreret advarselsbudskaberne har mistet deres forbindelse. Nogle har, i deres selvtillid, vovet sig at vende fra det som de vidste var sandt, med ordene: "Hvem har fortalt Søster White det?" Disse ord viser målet af deres tro og tillid til det værk som Herren har givet mig at gøre. De er resultatet af det værk, Herren har pålagt mig, foran dem, og hvis dette ikke overbeviser dem, vil ingen argumenter, ingen fremtidige åbenbarelses påvirke dem. Resultatet vil være at Gud vil atter tale i dommen, som Han har sagt tidligere. - *Review and Herald*, 19. Maj, 1903, s. 8.

Fortalte nogen hende disse ting? - Nogle er hurtige til at spørge: Hvem fortalte søster White disse ting? De har endda givet mig spørgsmålet: Har nogen fortalt dig disse ting? Jeg kunne svare dem: Ja; ja, Guds engel har talt til mig. Men hvad de mener er: Har brødre og søstre vist deres fejl frem? For fremtiden, skal jeg forenkle de vidnesbyrd som Gud har givet mig, for at gøre forklaringer og prøve at tilfredsstille så forsnavrede tanker, men skal behandle alle sådanne spørgsmål som en forhånelse mod Guds Ånd. Gud har fundet det passende at betro mig hverv som han ikke har givet (63) nogen andre i vore rækker. Han har pålagt mig byrder at irrettesætte andre som han ikke har pålagt andre. - *Vidnesbyrdene*, bd. 3, s. 314, 315.

Nogen har fortalt søster White. – Også nu høres der mistænksomhed med ordene: "Hvem har skrevet disse ting til søster White?" Men jeg ved ikke af nogen som kender dem som de er, og ingen som kunne skrive det som han ikke formoder er til. – *Han som ikke forfalsker, fejlbedømmer eller overdriker nogen sager.* – *Særlig instruktion til Review and Herald kontoret og arbejdet i Battle Creek*, s. 16.

Uoværdigt hvis det påvirker. – Du mener at nogen har givet mig fordomme. Hvis jeg har det sådan, er jeg ikke egnet til at få Guds arbejde betroet. - *Brev 16*, 1893.

Mrs. White læste ikke visse breve eller artikler. – Du bebrejder mig for at ikke læse din samling af skrifter. Jeg læste dem ikke, jeg har heller ikke læst det som Dr. Kellogg har sendt. Jeg fik et stærkt irrettesættende budskab til forlagshuset, og jeg vidste at hvis jeg læse meddelelserne jeg fik, vil du og Dr. Kellogg fristes til at sige om det vidnesbyrd der senere kommer ud: "Jeg gav hende den inspiration." - *brev 301*, 1905.

Jeg plejer ikke at læse nogen doktrinære artikler i bladet [the *Review and Herald*], for at jeg ikke skal få en forståelse af nogens idéer og synspunkter, og at formen fra et menneskes teorier ikke skal have forbindelse med det som jeg skriver. - *brev 37*, 1887.

Et spørgsmål stilles til den tidlige forkyndervirksomhed. –

almindelige. Ingen grund til at være forvirret.

Mrs. White brugte bevidst udtryk som "jeg så" og "jeg fik vist", i bøger skrevet til generel offentlig læsning, for at læseren, uden kendskab til hendes erfaring, ikke skulle få deres tanker ledt bort fra budskabet selv. Man ser forgæves gennem de fem bind af konfliktserien for et sådant udtryk, dog i sin introduktion af Den Store Strid, det første i serien som udkom i 1888, og andre steder, gør hun det klart at hun bevidner om begivenheder der finder sted og var blevet "pålagt at gøre det kendt for andre, som er blevet åbenbaret" (s. XI). Se også "Vejen til Kristus", "Uddannelse" og "I den store længes fodspor". "Søster White er ikke ophavet til disse bøger," skrev hun.

- - -

Selvom du har sagt nok så meget, ville det så påvirke de syner som Gud giver mig? Hvis jeg bliver det, så er synerne intet værd. . . . Hvad hvis du eller nogen andre slet ikke har sagt noget. Gud har taget sagen i sin hånd. . . . Hvad du har sagt, søster D, har slet ikke påvirket mig. Min mening har intet at gøre med hvad Gud har vist mig i synerne. - *Brev 6*, 1851.

Ikke irrettesættelser fra rygter. – Jeg har modtaget dit brev (64) og vil bestræbe mig på at besvare det. Du siger at du har taget imod vidnesbyrdene, men delen om bedrag har du ikke taget imod. Ikke desto mindre er det rigtigt, min bror, og rygterne har intet at gøre med denne irrettesættelse.

Et forsøg på at lede Mrs. White. – Bror E forslår at det vil behage folk hvis jeg taler mindre om pligter og mere om Jesus kærlighed. Men jeg ønsker at tale hvad Herrens Ånd indgyder mig. Herren ved bedst hvad dette folk har brug for. Jeg talte i formiddags [sabbaten d. 17. oktober] ud fra Esajas 58. Jeg kom ikke rundt i alle hjørnerne. – *Manuskrift 26*, 1885.

Manipuleret af Den Mægtige i råd. – Der er dem som siger: "Nogle manipulerer hendes skrifter." Jeg anerkender denne påstand. Det er Ham, som er mægtig i råd, Ham som fremlægger tingenes tilstand for mig. - brev 52, 1906.

Hvorfor der nogle gange stilles spørgsmål. – Der var en som fortalte mig en indrømmelse: De betvivlede og mistænkte vidnesbyrdene på grund af Søster F's ord til dem. Noget der blev nævnt var at vidnesbyrdene til enkeltpersoner var blevet fortalt mig af andre og jeg gav det til dem, og jeg gav det ud for at være et budskab fra Gud. Ved du, min søster, at hun i dette gør mig til en hykler og løgner? . . .

En gang nævne søster F, at hun havde fortalt mig alt om Bror G's familie, og det næste hun hørte var at jeg fortalte netop de ting, hun havde fortalt mig, som at det var hvad Herren havde vist mig.

Lad mig forklare. Jeg er ofte blevet vist familier og enkeltpersoner, og når jeg er sammen med dem som kender dem, spørger jeg hvordan denne familie står, for at forvisse mig om prædikanter eller folk har kendskab til disse stående onder.

Dette var tilfældet for Bror G's familie. Jeg ønskede at se om vidnesbyrdet var understøttet af fakta. Men den information jeg fik dannede ikke (65) grundlag for vidnesbyrdet, selvom det, kortsynet nok, fristede sjæle til at fortolke det sådan. - *brev 17*, 1887.

Hvem fortalte Paulus og søster White? – Når et Herrens vidnesbyrd frembæres for den fejlede kommer spørgsmålet ofte frem: Hvem har fortalt søster White? Det må også have

været tilfældet i Paulus' dage, for nogen må have haft menighedens tarv i deres hjerte, over for apostelen, Guds udpegede tjener, menighedsmedlemmernes fare, som truer dens velstand. Der er en tid til at tale og der er en tid til tavshed. Naturligvis må der gøres noget, og Herrens udpegede tjener må ikke svigte med at rette disse onder. Nu var der disse onder, og Paulus havde en gerning i at modvirke dem. . . .

Vi ved at Paulus havde fremvist menighedernes tilstand for sig. Gud har givet ham lys og kundskab om den orden som burde opretholdes i menighederne, de onde ting som ville komme frem, og som skulle rettes og behandles fast efter deres forværrede tilstand. Herren havde åbenbart Paulus den renhed, helligelse og dydighed som burde opretholdes i menigheden, og de modsatte ting af dette som kom frem, måtte rettes efter det lys han havde fået af Gud.

Hvorfor der blev stillet spørgsmål. – Når sager om Lad mig gentage, når jeg står foran folk, glimter der lys på mig som Gud har givet mig tidligere. Et lys om de ansigter, som står foran mig, og jeg er blevet tilskyndet af Herrens Ånd til at tale. Dette er den metode jeg har brugt, set mange sager, og før jeg bringer disse sager frem, ønsker jeg at vide om andre kender til sagen; hvorvidt deres indflydelse kan skade menigheden i sin helhed. Nogle gange stilles der spørgsmål til dette og nogle gange er de afgørende for måden disse sager behandles på, uanset om det er for mange eller få, eller for personer selv.

Hvis sagen er sådan at den kan behandles i fortrolighed, og andre ikke behøver at vide det, har jeg et stort ønske om at gøre alt hvad er muligt for at rette og ikke offentliggøre sagen. – *Brev 17, 1887.*

Jeg står alene, helt alene. – Jeg har en udtalelse jeg må give. Når Herren fremlægger en sag og belæring for mig og jeg har et budskab at frembære om den omtalte sag, da skal jeg, efter mine bedste Gudgivne evner, gøre sagen kendt, overbringe Guds tanke og vilje lige så klart som at mine menneskelige kapaciteter, vejledt og styret af Helligånden, skal overbringe mig hele sagen, videre til andre. Med hensyn til de alvorlige sager jeg har fået, har jeg givet nogen som helst, mand eller kvinde, ret til at have den mindste kontrol over mit arbejde, som Herren har givet mig at gøre.

For enogtyve år siden, da jeg blev efterladt efter min mands død, har jeg ikke haft den mindste tanke om at blive gift igen. Hvorfor? Ikke fordi Gud forbød det. Nej. Men for at stå alene, var det bedste for mig, så ingen skal lide med mig, i udførelsen af det arbejde Gud har betroet mig. Og ingen har ret til at påvirke mig på nogen måde, med hensyn til mit ansvar og mit arbejde, med at frembære mit (67) opmuntrende og rettesættende vidnesbyrd.

Min mand har aldrig stået i vejen for at jeg kan gøre dette, medens jeg har fået hjælp og opmuntring fra ham og fået hans medynk. Hans sympati og bønner og tårer har jeg savnet så meget, så meget. Ingen andre end jeg selv kan forstå dette. Men mit arbejde skal udføres. Ingen menneskelig kraft har givet den mindste støtte til det der påvirker mig i Guds værk, eller påvirket mig til at frembære mit vidnesbyrd til dem, som Han har ladet mig rettesætte eller opmuntre.

Jeg har været alene i denne sag, helt alene med alle vanskelighederne og alle prøvelserne i forbindelse med værket. Gud alene kunne hjælpe mig. Det sidste arbejde som jeg skal gøre i denne verden, vil snart være afsluttet. Jeg må udtrykke mig selv klart, på en måde, om muligt, for ikke at blive misforstået.

Jeg har ikke en person i verden som skal lægge noget budskab i mine tanker eller pålægge en pligt på mig. Jeg må

menigheden bringes frem for mig, glimter der nogle et lys fra himlen, der afslører enkeltheder som Gud har fremstillet for mig i denne sag, og når byrden kommer i mit sind med hensyn til særlige menigheder, familier eller enkeltpersoner, spørger jeg ofte efter forholdene i menigheden, og det hele er udfærdiget før jeg kommer til den menighed.

Men jeg ønsker kendsgerninger til at bevise vidnesbyrden med, og jeg er pålagt at vide på hvilken måde jeg skal bringe det lys ud, som Gud har givet mig. Hvis vildfarelser har påvirket menigheden mærkbart, eksempler på et karaktertræk der vildleder menigheden, svækker den i tro og styrker vantroen, da vil det arbejde der skal gøres, ikke (66) blive begrænset til familier eller til enkeltpersoner alene, men må komme frem for hele menigheden som et onde og som lysglimt for dem, som er blevet bedraget af forføriske gerninger og fejlfortolkninger.

nu sige til dig, bror F, når Herren giver mig en byrde for dig eller nogen andre, skal du få den på den måde som Herren giver den til mig. – *Manuskript 227, 1902.*

----

(68) Kap 9. Definere Søster Whites dømmekraft og Herrens Ord.

Søster Whites synspunkt?

Positionen som delvis menneskelig, delvis guddommelig. – Mange gange i min erfaring er jeg blevet kaldet til at imødekomme visse gruppers holdninger, som anerkender at vidnesbyrden var fra Gud, men tog standpunktet at den sag og den sag var søster Whites mening og vurdering. Dette passer sig på dem som ikke lader sig rettesætte, og hvis deres tanker kommer på tværs, begynder de at forklare forskellen mellem det menneskelige og guddommelige.

Hvis forudfattede meninger eller særlige ideer fra mennesker går på tværs af vidnesbyrdenes rettesættelse, så har de en byrde, at straks tage klart standpunkt og skelne mellem vidnesbyrdene og definere hvad er søster Whites private bedømmelse, og hvad er Herrens ord. Alt som understøtter deres synspunkter er guddommelige, og vidnesbyrdene der retter deres vildfarelser er menneskelige - søster Whites synspunkter. De lader sig ikke påvirke af Guds råd på grund af deres tradition. - *Manuskript 16, 1889.*

I virkeligheden forkastes vidnesbyrdene. – Du har talt om sager, sådan som du så dem, at (69) ikke alle meddelelser fra søster White er fra Herren, men en del er hendes egne tanker, som ikke er bedre end andre andres bedømmelse og idéer. Dette er en af Satans greb for at give jer skyld for at bedrage jeres sjæl og andres sjæle som vover at gå til grænsen i denne sag og sige: Den del som behager mig er fra Gud, men den del som udpeger og fordømmer min handlemåde er fra søster White alene, og bærer ikke det hellige segl. Heri har du i virkeligheden forkastet alle budskaberne, som Gud i Sin ømme og medynkende, kærlighed har sendt dig for at redde dig fra moralsk fordærv. . .

Der er Een bag mig, som er Herren, som har fremkaldt det budskab som du afviser nu og ignorerer og vanærer. Ved at friste Gud har du gjort dig selv modløs, og forvirring og blindhed i sindet er følgen deraf. - *Brev 16, 1888.*

Dette er ikke min holdning. – Efter at jeg skrev dig det lange brev som Ældre H har forklejet til blot et udtryk af min egen mening, fjernede Herren, under Lejrmødet i Sydcalifornien, delvis begrænsningerne, og jeg skrev som jeg gjorde. Jeg vover ikke at sige mere nu, for at ikke gå udover hvad Herrens Ånd har tilladt mig.

Da professor I kom, stillede jeg ham nogle få skarpe spørgsmål, mere for at se hvordan han betragter tingenes tilstand, end for at få information. Jeg følte at krisen var kommet. Stod Ældre H, og hans tilhængere, i lyset, ville de have genkendt advarslens og irettesættelsens stemme; men han kalder det for menneskeværk, og sætter det til side. Det arbejde som han gør, vil han snart ønske ikke blev gjort. Han spinder et net omkring sig selv, som han ikke kan bryde så let. Dette er ikke min mening.

Hvilken stemme vil du anerkende som Guds stemme? Hvilken kraft har Herren i reserve for at rette dine fejl, og vise dig dine handlinger som de er? Hvilken kraft skal der arbejde i menigheden? Med dine egne handlinger har du lukket enhver åbning, hvorigennem Herren kan nå dig. (70) Vil han oprejse nogen fra de døde for at tale til dig? . . .

I vidnesbyrdene til Battle Creek, har jeg givet dig det lys Gud har givet mig. Under ingen omstændigheder har jeg givet Dem som har hjulpet menneskesjæle til at føle sig fri til at definere hvad der er af Gud i vidnesbyrdene og hvad der er uinspirerede ord fra søster White, vil se at de hjælper djævelen i hans bedrageri. Læs venligst Vidnesbyrd nr. 33, side 211 [Vidnesbyrdene, bind 5, s. 682], "Hvorledes tilrettevisning bør modtages." – Brev 28, 1906.

Hvordan kan Gud nå dem? – Hvilken ekstra kraft har Herren, som han kan nå dem med, der har tilsidesat hans advarsler og irettesættelser, og har anset Guds Ånds vidnesbyrd for at være ingen højere kilde end menneskelig klogskab? Hvad kan du gøre ved dommen, når du ikke har givet dette offer til Gud som en undskyldning for at vende dig fra de beviser han gav for at Gud var med i arbejdet? – *Vidnesbyrd til Prædikanter*, s. 466.

---

(71) Kap 10 - Være en inspireret budbringer

Erfaringer som Guds budbringer berettes. – I et halvt århundrede har jeg været Herrens budbringer, og lige så længe som jeg lever vil jeg fortsætte med at frembære budskaber som Gud har givet mig til Sit folk. Jeg tager ingen ære til mig selv. I min ungdom gjorde Herren mig til Sin budbringer, der overbringer Sit folk opmuntrende, advarende og irettesættende vidnesbyrd. I tres år har jeg været i forbindelse med himmelske budbringere, og jeg har hele tiden lært om guddommelige sager, om den måde Gud hele tiden arbejder på at bringe sjæle fra deres vildfarne veje til Guds lys.

Mange sjæle er blevet hjulpet fordi de har troet at budskaberne jeg fik, blev sendt i barmhjertighed for de fejlende. Når jeg har set dem, som behøver fase i den kristne erfaring, har jeg fortalt dem det, til gavn for deres nuværende og evige situation. Og så længe som Herren sparer mit liv, vil jeg vedholdende gøre dette, uanset om mænd og kvinder vil lytte, tage imod og adlyde eller ej. Det er klart for mig hvad mit arbejde er, og jeg vil få nåde til at være lydige.

Jeg elsker Gud. Jeg elsker Jesus Kristus, Guds søn, og jeg nærer en stærk interesse for hver sjæl, som påberåber sig at være et Guds barn. Jeg er opsat på at være en trofast forvalter så (72) længe som Herren sparer mit liv. Jeg vil ikke svigte eller blive modløs.

Men i månedsvi har min sjæl gennemgået stærke kvaler for dem som har taget imod Satans påfund og viderebringer andre det samme, [*reference til panteistisk lære*] og gør alle tænkelige fortolkninger på forskellige måder for at ødelægge tilliden til evangeliets budskab for denne sidste generation, og til det særlige arbejde som Gud har givet mig at udføre. Jeg ved at Herren har givet mig dette arbejde, og jeg har ingen undskyldning for det som jeg har gjort.

min egen bedømmelse eller mening. Jeg har nok til at skrive om det som er blevet vist mig, uden falde tilbage til min egne meninger. Du gør som Israels børn gjorde igen og igen. I stedet for at angre for Gud, forkaster du Hans ord, og tilskriver alle advarslerne og irettesættelserne til den budbringer Herren sender. – *Vidnesbyrd til Battle Creek menigheden*, s. 50-58 (1882).

Lad mig udtrykke mine tanker, og ikke engang mine tanker, men Herrens ord. – *Brev 89*, 1899. (Citat fra *Råd til skrivere og redaktører*, s. 112.)

Satan vil hjælpe dem som føler at de må diskriminere. – Jeg har mit arbejde at gøre, at imødekomme deres misforståelser som tror at de kan sige hvad er vidnesbyrdet fra Gud og hvad er menneskeligt produkt. Hvis dem som har gjort dette, fortsætter med dette, vil sataniske agenter vælge for dem. . . .

I min erfaring får jeg hele tiden beviser for at Guds mirakeludførende kraft hjælper på mit legeme og min sjæl, som jeg har helliget Herren. Jeg er ikke min egen; jeg er blevet købt for en pris og jeg har en forvisning om at Herrens virke er for mit bedste, så at jeg må anerkende hans overmådelige nåde. . . .

Hvad skulle jeg da beklage mig over? Så mange gange har Herren oprejist mig fra sygdom, så forunderligt har Han støttet mig, at jeg aldrig kan tvivle. Jeg har så mange umiskendelige beviser på Hans særlige velsignelser, at det ikke vil være muligt for mig at tvivle. Han giver mig frihed til at tale hans sandhed for rigtig mange mennesker. Det er ikke kun når jeg står foran store menighedsforsamlinger at jeg får særlig hjælp, men når jeg bruger min pen, at jeg får forunderlige fremstillinger fra fortiden, nutiden og fremtiden. – *Brev 86*, 1906.

Fået tunge og udtryk. – Af alle de dyrebare forsikringer Gud har givet mig om mit arbejde, har ingen være mere dyrebart for mig end, at Han vil give mig tunge og udtryk hvor jeg end går hen. På steder hvor der var den største modstand, blev enhver tunge bragt til tavshed. Jeg har talt det klare budskab til vort eget folk og til store menneskemængder, og mine ord er blevet antaget som at de kommer fra Herren. – *Brev 84*, 1909.

(73) *Ellen G. White budskaber er lige pålidelige igennem årene.* – Mødet søndag eftermiddag blev overværet af mange borgere i Battle Creek. De lyttede meget opmærksomt. Ved det møde havde jeg anledning til at sige at mine syner på ingen måde havde forandret sig. Herrens velsignelse hvilede på mange af dem, som hørte de talte ord. Jeg sagde: "I kan være bekymrede over hvad Mrs. White tror. I har hørt hende tale mange gange. . . . Hun har det samme at gøre for Mesteren, som hun havde da hun talte til Battle Creek folkene for flere år siden. Hun modtager lektier fra den samme Instruktør. De anvisninger hun har fået er: "Skriv de budskaber jeg giver dig, så at folk kan få dem." Disse budskaber er blevet skrevet sådan som Gud har givet mig dem." – *Brev 39*, 1905.

E. G. White tillid til den guddommelige oprindelse i hendes Åbenbareiser. – Hvilken kamp er jeg dog nød til at kæmpe! Det er som om at mine brødre dømmes mig når de tager et standpunkt der ikke er nødvendigt. De ser ikke at Gud i Sin egen visdom har givet mig åbenbaringer som overhovedet ikke kan modsiges eller omstrides. Intet af det som er blevet fremstillet for mig og nedskrevet på min sjæls tavler kan viskes ud. Alle anledninger eller kampe for at gøre mine vidnesbyrd virkningsløse fremtvinger mig, ved Guds Ånds eftertryk, en mere bestemt gentagelse, og stå med lyset åbenbaret med al kraft af den styrke Gud har givet mig. –

Gå farene direkte i møde. – Satan vil fortsætte med at frembringe sine fejlagtige teorier og påstå at hans anskuelser er rigtige. Forlokkelserne virker rundt omkring. Jeg må imødekomme farene direkte, nægte enhvers ret til at bruge mine skrifter til Djævelens tjeneste, for at lokke og bedrage Guds folk. [*Forsvarer for den panteistiske lære brugte E. G. Whites skrifter til at støtte deres fejlagtige synspunkter.*] Gud har sparet mit liv for at jeg kan videre bringe de vidnesbyrd jeg har fået, for at forsvare (74) det som Gud forsvarer, og for at anklage alle levn af Satans sofisteri. Med hensyn til åndelig sofisteri vil en ting vil følge den anden, for, om muligt, at bedrage de udvalgte. *Manuskript 126, 1905.*

Überørt trods modstand. – Jeg kan få den største ordstrøm mod mig, men det vil ikke ændre det mindste af missionen i mit arbejde. Vi har stået model til dette igen og igen. Herren gav mig budskabet da jeg var blot 17 år gammel. . . . Det budskab Herren gav mig at frembære var i klare linier, fra lys til lys, opad og fremad, fra sandhed til fremskreden sandhed. – *Manuskript 29, 1897.*

Ingen selvhævdelse. – Mit hjerte er meget bedrøvet over at brødrene J og K har fået den indstilling som de har. . . . Du kan spørge: "Hvilken effekt har det (75) på dig?" Kun sorg, sjælens sorg, men fred og fuldkommen hvile og tillid i Jesus. Skulle jeg forsvare mig selv, min position eller min mission, ville jeg ikke kunne sige ti ord. Jeg ville ikke søge at bevise mit arbejde. "Ved deres frugter skal I kende dem". (Matt. 7,20).- *Brev 14, 1897.*

Tage konsekvenserne med Gud. – Nogle gange er jeg stærkt bebyrdet i natstunden. Jeg står op af min seng, og vandrer rundt i rummet, beder til Herren om at hjælpe mig med at bære byrden, og siger intet om at få folk til at tro at det budskab Han har givet mig, er sandt. Når jeg kan lægge den byrde på Herren, er jeg i virkeligheden fri. Jeg nyder en fred som jeg ikke kan udtrykke. Jeg føler mig opløftet, som båret af evige arme, og fred og glæde fylder min sjæl.

Jeg mindes igen og igen om at jeg ikke skal prøve at opklare forvirring og uoverensstemmelser i den tro, de følelser og vanter der kommer til udtryk. Jeg skal ikke lade mig hæmme, men tale Herrens ord med autoritet, og derefter overlade alle konsekvenserne til Ham.

Den Store Læge har instrueret mig til at sige de ord som Herren giver mig, uanset om mennesker vil høre eller om de vil lade sig forudfatte. Jeg har fået at vide at jeg ikke har noget at gøre med konsekvenserne, da Gud, endog Herren Jehova, vil holde mig helt i ro, hvis jeg vil hvile i Hans kærlighed og gøre det arbejde Han har givet mig. – *brev 146, 1902.*

Vil ikke bekende deres synder som kender til dem. – Jeres brødre, eller mange af dem, ved ikke det som du selv og Herren ved. . . . Jeg har besluttet at jeg ikke vil bekende deres synder, som bekender at tro sandheden, men overlade det til dem at bekende dem. – *Brev 113, 1893*

E. G. White har gavn af de budskaber hun får. – Jeg længes efter at tale til store forsamlinger, idet jeg ved at budskabet ikke er fra mig selv, men fra det som Herren indgyder mit sind at udtrykke. Jeg er aldrig overladt alene, når jeg står over for folk med et budskab. Når jeg (76) står foran folk er det som at jeg bliver præsenteret for de dyrebareste ting i evangeliet og jeg tager del i evangeliets budskab og mættes lige så meget af Ordet som tilhørerne. Prædikenerne gør det godt for mig, for jeg får nye fremstillinger hver gang jeg åbner mine læber og taler til folk.

Jeg kan aldrig betvivle min mission, for jeg tager del i

Intet krav på titlen "Profetinde." – Under prædikenen [i Battle Creek, d. 2. oktober 1904], sagde jeg at jeg ikke gjorde krav på titlen som profetinde. Nogle blev forbavset over denne udtalelse, og med det som blev sagt til dette, vil jeg give en forklaring. Andre har kaldt mig profetinde, men jeg har aldrig påtaget mig den titel. Jeg har ikke følt at det var min opgave at betegne mig selv sådan. Dem som frimodigt påstår at de er profeter i disse dage, er ofte en samlet for Kristi sag.

Mit arbejde inkluderer mere end hvad det navn indebærer. Jeg betragter mig selv som en budbringer, som Herren har betroet budskaber til Sit folk. – *Brev 55, 1905. (Selected Messages, bd. 1, s. 35, 36.)*

En profets arbejde og mere. – Jeg er nu instrueret med at jeg ikke skal forhindres af dem som spekulationer om naturen, som kæmper med så mange indviklede problemer i forbindelse med en profets usikre arbejde. Mit hverv omfatter en profets arbejde, men her ender det ikke. Det omfatter meget mere end deres tanker, som har sået de frø vantroen kan føre til. – *Brev 224, 1906. (Skrevet til de ældre i Battle Creek menigheden, Se Selected Messages, bd 1, s. 34-36.)*

privilegierne, får næring og bliver levendegjort, vidende om at jeg er kaldet til Kristi nåde. Hver gang jeg fremsætter sandheden for folk, henledes deres opmærksomhed til det evige liv som Kristus har gjort muligt for os at opnå. Jeg får lige så megen nytte deraf, som dem med de dyrebareste opdagelser om Guds nåde og kærlighed og kraft, som er til gavn for Sit folk, som er til retfærdiggørelse og til forsoningen med Gud. – *Manuskript 174, 1903.*

Privilegiet ved at være Guds budbringer. – Jeg er meget taknemmelig over at Herren har givet mig privilegiet af at bringe Sine budskaber til meddelelse af dyrebare sandheder til andre. – *Brev. 80, 1911.*

Efter Ellen Whites død

E. G. Whites skrifter fortsætter med at vidne. – Jeg skal nedskrive dette vidnesbyrd på papir, så hvis jeg skulle sove ind i Jesus, kan vidner til sandheden stadig frembæres. - *Brev 116, 1905.*

At tale til enden. – Et overmådeligt lys er blevet givet til vort folk i disse sidste dage. Om mit liv spares eller ej, vil mine skrifter stadig tale, og deres arbejde vil gå forud så langt som tiden går. Mine skrifter holdes i depot på kontoret, og selvom jeg ikke skulle leve, vil de ord som er blevet givet mig ved Herren stadig have liv, og tale til folk. – *Brev 371, 1907. (Udgivet i Selected Messages, bd 1, s. 55)*

Budskaber er af større magt efter profetens død. – Fysisk har jeg altid været som et brudt kar; og alligevel fortsætter Herren med at bevæge mig, i min høje alder, med Sin Helligånd til at skrive de vigtigste bøger, hvor nogen sider er kommet frem for menighederne og (77) verden. Herren beviser hvad Han kan gøre ved hjælp af svage kar. Det liv som Han sparer vil jeg bruge til Hans ære. Og, når han finder det rigtigt at lade mig hvile, skal Hans budskaber være endnu større styrke, endog det skrøbelige redskab, som budskaberne blev overbragt ved, var i live. – *Manuskript 122, 1903.*

- - -

Kap 11 – Modtagelsen af budskaberne

Opmuntrende, advarende og irettesættende budskaber. - I et halvt hundrede år har jeg været Herrens budbringer, lige så længe som mit liv varer ved skal jeg fortsætte med at frembære budskaber som Gud giver mig til sit folk. Jeg tager ingen ære til mig selv. I min ungdom gjorde Herren mig til Sin budbringer, der overbringer sit folk opmuntrende,

advarende og irettesættende vidnesbyrd. I tres år har jeg været i forbindelse med himmelske budbringere, og jeg har hele tiden lært med hensyn til de guddommelige ting, med hensyn til den måde Gud hele tiden arbejder på at bringe sjæle fra deres vildfarende veje til lyset i Guds lys. – *Brev 86*, 1906

Nogle tager imod andre forkaster. – Jeg har et arbejde at udrette for dem som vil hjælpes, også hvis det modtagne lys ikke harmonerer med deres idéer. De vil genkende lyset fra Gud, fordi de har frugterne af det arbejde som Herren har skønnet at udrette, ved hjælp af Hans ydmyge redskaber i de sidste femogfyre år. De anerkender at dette arbejde er af Gud, og er derfor villig til at få tilrettet deres idéer og ændre deres handlinger.

Men dem som fastholder og vedholder deres egne (79) idéer, og fordi de fik ret, konkluderer at Søster White er påvirket til en bestemt handlemåde som ikke er i harmoni efter deres ideer, . . . så konkluderer de at ikke får nytte deraf. Jeg vil ikke anse sådanne venner til at være af nogen værdi på et vanskeligt sted, især i krise. Nu har du fået min mening. Jeg ønsker ikke at gøre Guds arbejde på en forkludret måde. Jeg ønsker at vide hvad pligten er og bevæge mig i overensstemmelse med Guds Ånd. *Brev - 3*, 1889.

At skrive på en måde, så dem, jeg skriver vigtige ting til, forstår det, - det er ikke et problem jeg kan løse. Men jeg vil bestræbe mig på at skrive meget mindre. Som følge af tankers indflydelse på tanker, kan dem som misforstår, forlede andre til at misforstå, ved at fortolke emnerne fra min pen. En (80) forstår dem, sådan som han mener at emnerne skal være, i overensstemmelse efter hans ideer. En anden kommer med sin udlæggelse af det skrevne ord, og forvirring er det visse resultat. *Brev 96*, 1899

Acceptere delvis. – På nær nogle få nætter, har jeg i mange måneder ikke været i stand til at sove efter klokken et. Jeg finder mig selv siddende i samtale med dig, og andre, og beder dig indtrængende, som en moder ville bede sin søn. . . .

Du er utvivlsomt overrasket, det forventer jeg at du vil blive, idet jeg skriver til dig på en så klar og tydelig måde. Men dette må jeg gøre, for jeg er en forvalter af Kristi nåde, og jeg må gøre dette for Herren. Du kan føle dig tilfreds med dig selv. Du kan fornægte det, jeg har fået vist om din sag. Nogle gør dette i dag. . . .

Det er grunden til at mænd og kvinder ikke altid ser deres vildfarelser og fejltagelser, også selvom der er mange som peger på dem. De påstår at de tror de vidnesbyrd der kommer til dem, indtil de får budskab om at de må ændre deres planer og metoder, at deres karakteropbyggelse må være helt anderledes, ellers vil storm og uvejr feje den af deres fundament. Så frister fjenden dem til at retfærdiggøre sig selv.

Efter at have læst dette budskab, vil du utvivlsomt fristes til at sige: "Sådan er det ikke. Jeg er ikke sådan som jeg fremstilles her. Nogle har fyldt Søster Whites tanker med en masse sludder om mig." Men jeg siger dig i Herrens navn at ordene fra disse skrifter er fra Gud. Hvis du vælger at tage sagen sådan, viser du målet af din tro på det værk, som Herren har givet Sin tjener at gøre. – *Brev 13*, 1902.

Dele fordømmer populære laster. – Der er nogle bekendende troende som accepterer visse dele af vidnesbyrdene som budskaber fra Gud, medens de forkaster de dele som fordømmer deres egne populære laster. Disse personer modarbejder deres eget velbefindende og menighedens (81) velbefindende. Det er absolut nødvendigt at vi vandrer i lyset så længe vi har lyset. – *Manuskript 71*, 1908.

Ellen Whites brev er et budskab fra Gud. – Du spørger mig om Herren gav mig det brev, som jeg skal give dig. Jeg siger: Det gjorde Han. Så vil Israels hellige Gud ikke give dine synder næring. Budskabet blev givet af Gud. Hvis du, siden budskabet kom, fik en ny fornemmelse af hvad synd er, hvis du var blevet omvendt helt, et Guds barn i stedet for at være overtræder af hans lov, så er der ingen andre end mig selv som kan være mere glad. – *Brev 95*, 1893.

Vidnesbyrdenes rigtighed blev anerkendt, da de kom frem. – Jeg taler til folk [i Bloomfield, Californien] om formiddagen om nødvendigheden af at få karaktermanglerne fjernet, så de må stå pletfrie for Guds Søn når han viser sig. Der var en dyb følelse ved mødet. Jeg talte til flere personligt, udpegede de fejl jeg var blevet vist i deres tilfælde. De reagerede alle og mange bekendte med gråd deres synder og vidnesbyrdets sandfærdighed. – *Brev 7*, 1873.

Fortolket i lyset af forudfattede meninger. – Der er mange som fortolker det som jeg skriver i lyset af deres egne forudfattede meninger. Du ved hvad det betyder. En forskellig forståelse og forskellige meninger er det visse resultat.

Spøge med budskaberne. – Ofte tager jeg ikke forskud på de ting jeg taler om, når jeg taler til folk. Gud giver mig irettesættende, advarende og opmuntrende ord som han finder det rigtigt, til gavn for sjæle. Jeg skal tale disse ord, og de kan bryde mine brøders spor, hvem jeg virkelig elsker og respekterer i sandheden.

Jeg forventer at få disse ord fordrejet misforstået af ikke-troende, og det overrasker mig ikke. Men at mine brødre, som kender til min mission og mit arbejde, spørger med det budskab Gud giver mig at frembærer, det sårer Hans Ånd.

For mig er det nedslående at de tager dele ud af vidnesbyrdene, som det behager dem, som de fortolker til at retfærdiggøre deres egen handlemåde og giver indtryk at den del accepterer de som Guds stemme. Og når der så kommer andre vidnesbyrd, som irettesætter deres egen handlemåde, når der siges ord som ikke passer sammen med deres egne meninger og dømmekraft, så vanærer de Guds værk ved at sige: "Oh, dette accepterer vi ikke, det er blot Søster Whites mening, og det er ikke bedre end min mening, eller nogen andres." – *Brev 3*, 1889.

Passer på at sige noget mennesker kan tolke. - Jeg er klar over at jeg er et menneske, og at jeg må passe på mine fysiske, mentale og moralske styrke. Den stadige forandring fra sted til sted er nødvendige i mine rejser, og det er blevet for meget for mig at tage fat i offentlig virksomhed de steder jeg kommer, derudover har jeg skrifterne jeg forbereder dag og nat, sådan som Herren har bevæget mit sind ved Helligånden.

Og når jeg ser hvordan disse meddelelser bliver behandlet af nogle, efter deres menneskelige dømmekraft som modtager dem, når jeg ser at nogle våger ivrigt efter ord, som er blevet nedskrevet af min pen, og hvorpå (82) de kan gøre deres menneskelige tolkninger for at støtte deres positioner og retfærdiggøre en forkert handlemåde – når jeg tænker på disse ting, er det ikke meget opmuntrende at fortsætte med at skrive.

Nogle af dem, som bestemt er blevet irettesat, søger at få alle ord til at forsvare deres egne udtalelser. Det er utroligt hvordan Ordet svindles, manipuleres, fejlfremstilles og misbruges! Personer er bundet sammen i dette arbejde. Hvad een ikke tænker på, gør en anden. – *Brev 172*, 1906

Fordreje skriften og vidnesbyrdene. – Kristi lektier er ofte blevet misforstået, ikke fordi han ikke gør dem tydelige nok, men fordi Jødernes tankegang, ligesom mange påstående troendes tankegang i dag, er fyldt med fordomme. Fordi Kristus ikke tog side med de skriftkloge og farrisærerne, hadede de Ham, modsatte sig Ham, søgte at modarbejde Hans bestræbelser, og ikke give Hans Ord nogen effekt.

Hvorfor vil mennesker ikke se og efterleve sandheden? Mange studerer Skriften for at bevise at deres egne ideer er korrekte. De ændrer betydningen af Guds ord til at ikklæde deres egne meninger. Og sådan gør de også med de vidnesbyrd Han sender. De citerer en halv sætning, og udelader den anden halvdel, som ville vise at deres ræsonnement er falsk, hvis det blev citeret. Gud har en strid med dem som fordrejer Skriften, og får dem til at passe deres forudindtagede ideer. – *Manuskript 22*, 1890.

Ordene fordrejes og misforstås. – Det synes umuligt for mig at blive forstået af dem, som har fået lyset, men har ikke vandret i det. Hvad jeg kan sige i private samtaler ville kunne gentages så meningen bliver helt modsat af hvad det ville have betydet, end hvis tilhørerne havde været helliggjort i sind og ånd. Jeg er endog bange for at tale til mine venner; *Den beskyttende barriere rives bort.* – Fjenden har gjort sine mesterlige anstrengelser for at rokke ved troen på vort eget folk i Vidnesbyrdene, og når disse vildfarelser kommer ind, påstår de at bevise alle antagelser ud fra Bibelen, men de fejlfortolker Skriften. De kommer med klare påstande, som ældre Canright gjorde, og misbruger profetierne og skriften til at bevise falsknerier. Og, efter at mennesker har svækket tilliden til vore menigheder i Vidnesbyrdene, har de revet barrieren ned, så vantrø til sandheden udbredes, og der er ingen røst der opløftes mod vildfarelsens kraft.

Det er netop det Satan gerne vil have det til, og dem som har beredt vejen for at folk giver agt på Guds Ånds Vidnesbyrds advarsler og irettesættelser, vil se at en flodbølge af alle slags vildfarelser vil lives op. De fremhæver Skriften som deres bevis, og Satans bedrag vil i enhver form være fremherskende. – *Brev 109*, 1890.

Sikret fra Satans forlokkende bedrag. – Mennesker (84) kan lave plan efter plan, og fjenden vil forsøge at lokke sjæle væk fra sandheden, men alle som tror at Herren har talt gennem søster White, og har givet hende et budskab, vil være sikker fra mange bedrag som vil komme i disse sidste dage. – *Brev 50*, 1906

Det er ikke mig du bedrager, men Herren. – Jeg har prøvet at gøre min pligt mod dig og mod Herren Jesus, hvem jeg tjener og hvis sag jeg elsker. Vidnesbyrdene jeg har frembåret for dig, har i sandhed blevet præsenteret for mig ved Herren. Jeg er ked af at du har forkastet det lys der er kommet. . . .

Bedrager du din Herre fordi Han i Sin store nåde viser dig præcis der hvor du står åndeligt? Han kender alle hjertets hensigter. Intet er skjult for Ham. Det er ikke jeg som du bedrager. Det er ikke mig du er så forbitret imod. Det er Herren, som har givet mig et budskab at frembære mod dig. – *Brev 66*, 1897.

Opgive troen på Vidnesbyrdene. – En ting er sikker: De syvende-dags adventister som tager deres ståsted under Satans banner vil først opgive deres tro på advarslerne og irettesættelsme, som er i Guds Ånds Vidnesbyrd.

Der gives et kald til den store Helligelse og helligere tjeneste, og vil stadig lyde. – *Brev 156*, 1903

To typiske eksempler

1. Personlig vidnesbyrd modtages med glæde. – Vi vendte tilbage den 12. december [1892]. Om aftenen den næste

for senere hører jeg søster White sige det, eller søster White sige noget andet.

Mine ord er så fordrede og misfortolket at jeg kommer til konklusionen at Herren ønsker at jeg skal trække mig ud af store forsamlinger og nægte at give private interviews. (83) Hvad jeg siger rapporteres i et så fordrejet lys, at det er nyt og fremmet for mig. Det er blandet med ord fra mennesker der har deres egne teorier. – *Brev 139*, 1900.

Begynder med en røst i vor midte. – Vi kalder jer til at stå på Herrens side, og gøre jeres del som en loyal indbygger i riget. Anerkend gaven som er givet menigheden, til vejledning for Guds folk i de sidste dage af jordens historie. Fra begyndelsen af har Guds menighed haft profetiens gave i sin midte, som en levende stemme der rådgiver, formaner og belærer.

Vi er nu kommet til de sidste dage af den tredje engels budskabs værk, hvor Satan vil arbejde med større styrke fordi han ved at hans tid i de sidste dage af jordens historie, gennem Helligåndens gaver, komme forskellige funktioner der udgyder Ånden. Det er sildigregnens tid. – *Brev 230*, 1908.

dag, bad Bror Faulkhead om at se mig. [Se *Selected Messages*, bog 2, s, 125-140, Budskabet til N.D.Faulkhead.] Mit sind var betyngt af hans sag. Jeg fortalte ham at jeg havde et budskab til ham og hans hustru, som jeg flere gange var ved at sende til dem, men jeg mærkede forbudet fra Herrens Ånd til at gøre det. Jeg bad ham sætte en (85) tid til side hvor jeg kunne se dem.

Han svarede: "Jeg er glad for at du ikke sendte mig en skreven meddelelse; jeg vil hellere have et budskab fra dine læber; var det kommet på en anden måde tror jeg ikke det ville have gjort mig godt." Så spurgte han: "Hvorfor ikke give mig budskabet nu?" Jeg sagde: "Kan du klare at høre det?" Han svarede at de ville han kunne.

Jeg var meget træt, for jeg havde været med til skoleafslutningen den dag; men nu rejste mig op af den seng jeg lå i og læste for ham i tre timer. Hans hjerte var blødgjort, tårer var i hans øjne, og da jeg stoppede læsningen sagde han: "Jeg accepterer ethvert ord; det hele har med mig at gøre."

Meget af det som jeg har læst har at gøre med [australske] Echo-redaktion og dens ledelse fra begyndelsen. Herren har også åbenbart Bror Faulkheads forbindelse med frimurerne, for mig, og jeg gjorde det klart at hvis han ikke afbrød ethvert bånd med disse foreninger, så vil han miste sin sjæl.

Han sagde: "Jeg accepterer det lys Herren har sendt mig gennem dig. Jeg vil handle efter det. Jeg er medlem af fire loger og tre andre loger er under min kontrol. Jeg står for alle deres forretninger. Nu vil jeg ikke deltage i flere af deres møder, og skal lukke mine forretningsforbindelser med dem så hurtigt så muligt."

Jeg gentog de ord for ham, min ledsager sagde om disse selskaber. Idet min ledsager flyttede lidt på det, sagde jeg: "Jeg kan ikke fortælle alt det som jeg har fået." Bror Faulkhead fortalte ældre Daniels og andre at jeg gav de særlige tegn, som kunde kendes af den højeste Frimurerorden, som han lige var kommet ind i. Han sagde at jeg ikke kendte det tegn, og at jeg ikke var klar over at jeg gav tegn til ham. Det var et særligt bevis for ham at Herren arbejde gennem mig for at frelse hans sjæl. – *Brev 46*, 1892.

2. En bror og gæsten på lejrplassen. – Jeg tog nogle af vore brødre til side i vort telt [ved Milton, Washington-lejrmødet] og læste den sag jeg havde skrevet for tre år siden, om deres (86) opræden. De havde givet et løfte til

Generalkonferensen og trukket det helt tilbage igen. Jeg læste klare og tydelige vidnesbyrd for dem, men her var problemet, - de havde ikke følt sig forpligtet til at tro Vidnesbyrdene. Bror L havde været med i Marion-partiet [*en sidegren som udspringer af Marion, Iowa, i midten af 1860'erne*] medens han boede i LaPort, Iowa, og hvad der har med disse mennesker at gøre er et mysterium. Der var ingen præst eller hans budskab som de respekterede over deres egen dømmekraft. Hvordan noget kan bringes dem til last, var spørgsmålet. Vi kunne blot bede, og arbejde for dem som om de troede alle ord i vidnesbyrdene, og alligevel være så forsigtige, som de var ikke-troende. . . .

Tidlig sabbats morgen [7. juni, 1884] tog jeg til møde og Herren gav mig et vidnesbyrd direkte til dem, helt uventet for mig. Jeg udgød det over dem, viste dem at Herren sendte Sine tjenere med et budskab og budskabet de tog til sig var det budskab, som Gud havde forordnet skulle nå dem. Men de følte sig fri til at rive det i stykker og ikke give Guds Ord nogen virkning. . . .

Sabbaten d. 14. juni. Så lagt det huskes havde vi møder. Sabbats formiddag talte bror [J. N.] Loughborough. Jeg talte om eftermiddagen. Herren hjalp mig. Så kaldte jeg dem frem. Femogtredive reagerede. Det var mest unge mænd og kvinder, og ældre mænd og kvinder. Vi havde et meget dyrebart møde. Nogle som havde forladt sandheden kom tilbage i anger og bekendelse. Mange begyndte for første

Eftersom de første skrifter om forskellige dele af Konflikt og generations-beretninger blev gjort større end to-tre gange, er det ikke muligt at give en præcis kronologisk orden af Ellen Whites arbejde, der skildrer begivenhederne i den generationer lange strid. Det bør også bemærkes at Ellen White betragtede alle dele af denne beretning som en del af Den store strid-beretning, om det er gammeltestamentligt, nytestamentligt eller post-bibel-historie.

Der er også udtalelser som fortæller om hendes boghjælperes arbejde, som er med i begyndelsen af kapitlet til denne sektion. Andre kapitler behandler hendes skrivearbejde om Kristi liv, hvori hun blev assisteret af sin niece i 1876 og af Marian Davis i 1890'erne.

Ellen Whites søn William var meget tæt knyttet til hende i hendes bogproduktion efter 1881, året James White døde. Ved flere anledninger skriv han ud fra sit indgående kendskab til sin mors arbejde med bøgerne. Flere oplysende udtalelser fra hans pen, så vel som fra Marian Davis pen, er som appendiksartikler. White bestyrelsen.

-----

(89) Kap 12 – Bog-medhjælpere i Ellen G. Whites arbejde.

James White og andre hjalp. – Da min mand levede, optrådte han som en hjælper og rådgiver med at sende de budskaber ud som jeg fik. Vi rejste rigtig meget. Nogle gange fik jeg lys i natstunden, nogle gange om dagen foran store menighedsforsamlinger. Den undervisning jeg fik i synet skrev jeg nøje ned, idet jeg fik tid og styrke til arbejdet. Derefter gennemgik vi sagen sammen, min mand rettede grammatiske fejl og borteliminerede unødige gentagelser. Så blev det omhyggeligt kopieret til personerne det er til, eller til trykmaskinen.

Idet arbejdet voksede, hjalp andre mig med forberedelsen af det er skulle publiceres. Efter min mands død, tilsluttede trofaste hjælpere mig, som arbejdede utrætteligt med kopieringsarbejdet med vidnesbyrdene og forberedte artikler til publicering.

Men de efterretninger man hører, at nogen af mine hjælpere

gang. Herren selv var der. Dette synes at nedbyde fordomme og rørende vidnesbyrd blev frembåret. Vi havde en pause, og begyndte så igen, og det gode arbejde fortsatte. . . .

Fredag eftermiddag læste jeg betydningsfulde sager op, som var skrevet for tre år siden. Dette blev anerkendt for at være fra Gud. Vidnesbyrdene blev antaget hjerteligt, og der blev gjort bekendelser, til stor værdi for den som havde fejlet. – *Brev 19, 1884.*

- - -

(88) Kap. 12 – Medhjælper i Ellen G. Whites bog-arbejde

Introduktion

Meget af Ellen Whites liv blev brugt på at forberede bøger, som bragte de budskaber Gud gav hende til Hans folk og i nogle tilfælde til folk generelt. White Estates dokumenter indeholder relativt få udtalelser fra hende om detaljerne i dette arbejde. Alligevel arbejdede andre til fulde med hendes skrivi. Hendes forholdsvis få udtalelser, tager os dog ind i hjertet af hendes arbejde. Vi bringer her nogle af disse udtalelser som angår udarbejdelsen og publiceringen af Vidnesbyrd for menigheden og nogle af hendes bøger som fremstiller konflikterne i historien, især Den store strid og Den store mester.

fik lov til at lægge noget til eller ændre meningen i de budskaber jeg skrev, er ikke rigtige. – *Brev 225, 1906, udgivet i 1913 i "Skrifter og Udsendelser fra Vidnesbyrd for menigheden", s. 4. (Selected Messages, bd 1. s. 50)*

E. G. White føler sig utilstrækkelig i 1873. – (90) Denne morgen ser jeg helt nøgternt på mine skrifter. Min mand er for svag til at hjælpe mig i forberedelsen af dem til trykmaskinen, derfor kan jeg ikke gøre mere ved det lige nu. Jeg er ikke fagmand. Jeg kan ikke forberede mine egne skrifter til pressen. Før jeg kan dette, kan jeg ikke skrive mere. Det er ikke min opgave at bebyrde andre med mit manuskript. – *Manuskript 3, 1873. (Dagbog d. 11 Januar, 1873.)*

Føler sig utilstrækkelig i 1894. – Nu må jeg efterlade dette emne så ufuldkomment, at jeg frygter du vil fejlfortolke det, som jeg er så interesseret i at gøre tydeligt. Oh, om Gud ville opvikke forståelsen, for jeg er kun en stakkels skriver, og kan ikke udtrykke Guds store og dybe mysterier med pen. Oh, bed for jer selv, bed for mig. – *Brev 67, 1894.*

Beretninger om ændringer af skrifterne modbevist. – Du har set mine kopimedarbejdere. De ændrer ikke mit sprog. Det står som jeg skriver det. . . .

Mit arbejde har været i marken siden 1845. Lige siden har jeg arbejdet med pen og stemme. Større lys er kommet til mig, idet jeg har videregivet lyset jeg har fået. Jeg har meget mere lys over de gammel- og ny-testamentlige skrifter, som jeg skal overbringe vort folk. – *Brev 61a, 1900.*

Endelig korrektur af alle skrifter, publicerede og ikke publicerede. – Jeg er stadig lige så aktiv som før. Jeg er ikke det mindste affældig. Jeg er i stand til at arbejde meget, skrive og tale som jeg gjorde for år tilbage.

Jeg læser alt der er kopieret, for at se om alt er som det skal være. Jeg læser hele bog-manuskriptet før det sendes til trykmaskinen. Så du kan se at min tid er (91) helt optaget. Udover at skrive, opfordres jeg til at tale i forskellige menigheder og deltage til vigtige møder. Jeg kunne ikke gøre det arbejde, medmindre Herren hjalp mig. – *Brev 133, 1902.*

Marian Davis' arbejde

Miss Davis, en trofast assistent. - Marian har været hos os i henved femogtyve år. Hun var min første-arbejder, som er med at arrangere tingene med mine bøger. Hun har altid værdsat skrifterne som indviede sager i hendes hænder, og ville ofte fortælle mig hvilken trøst og velsignelse hun fik ved dette arbejde, at det var hendes helse og liv at gøre dette arbejde. De sager hun har haft i hænderne har hun altid behandlet som indviede sager. Jeg vil savne hende ret meget. Hvem vil udfylde hendes sted? - *Manuskript* 146, 1904.

Marian er min bog-medarbejder. - Marians arbejde er i det hele taget anderledes. Hun er min bog-medarbejder. Fanny [Bolton] [*Fanny Bolton, er avisskriver som kom, efter at hun blev syvende-dags adventist, ind i Ellen Whites bogudgivelses arbejde og snart efter ledsagede hende til Australien.*] har aldrig været min bog-medarbejder. Hvordan er mine bøger blevet fremstillet? Marian har ikke givet sin anerkendelse.

Hun arbejder på denne måde: Hun tager mine artikler, som er udgivet i aviser, og klistrer dem ind i blanke bøger. Hun har også en kopi af alle brevene jeg skriver. Under forberedelsen af et kapitel i en bog, husker Marian at jeg har skrevet noget om det særlige punkt, som kan give sagen mere styrke. Hun begynder at søge efter det, og hvis hun så *Marians forsigtighed da Patriarker og profeter blev udarbejdet i 1889.* - Willie [W. C. White] [*William C. White, søn af Ellen White, arbejdede nogle gange som Generalkonferensens fungerende formand.*] er til møde tidligt og sent, udtænker planer, planlægger efter at gøre det bedste og et mere virkningsfuldt arbejde i Guds sag. Vi ser ham kun ved bordet.

Marian ville gå til ham med nogle små sager, som hun tilsyneladende selv kunne ordne. Hun er nervøs og forhastet og han er så træt at han knapt kan presse tænderne sammen og bevare sine nerver så godt han kan. Jeg har talt med hende og fortalt hende at hun må ordne mange ting selv, som hun ellers har bragt til Willie.

Hendes tanker er på alle punkter i arbejdet og forbindelser, og hans sind har gennemgået mange forskellige vanskelige emner, før hans hjerne bliver svimmel og så er hans sind på ingen måde rede til at tage disse småting op. Hun må blot tage nogle af de ting som udgør til hendes del af arbejde, og ikke bringe dem for ham, eller bebyrde hans sind med dem. Nogle gange tror jeg at hun vil slå os begge ihjel, helt unødigt, med hendes småting hun lige så godt kan klare selv, i stedet for at bringe dem frem for os. Hver (93) lille ændring af et ord ønsker hun at vi skal se. - *Brev* 64a, 1889.

Hendes trofaste tjeneste værdsættes højt. - Jeg føler mig meget taknemmelig over søster Marian Davis hjælp med at få mine bøger ud. Hun samler materialer fra mine dagbøger, fra mine breve, og fra artiklerne som er udgivet i bladene. Jeg værdsætter hendes trofaste tjeneste højt. Hun har været sammen med mig i femogtyve år, og er hele tiden blevet bedre til at klassificere og gruppere mine skrifter. - *Brev* 9, 1903.

Vi arbejdede sammen, bare arbejdede sammen. - Marian, min hjælper, trofast og oprigtig i sit arbejde, som kompasset mod polen, er ved at dø. [*Det blev skrevet d. 24. sept. 1904. Marian Davis døde d. 25. okt. 1904, og blev begravet i St. Helena, Californien.* - *Udgifterne.*]

I morgen forlader jeg Battle Creek. Min sjæl er stadig draget til den døende pige som tjente mig de sidste femogtyve år. Vi har stået side ved side i arbejde, og i fuldkommen harmoni med arbejdet. Når hun ville indsætte de dyrebare kommaer og titler som var kommet i blade og bøger og vise

finder det, ser hun at det vil gøre kapitlet mere klart, så hun lægger det til.

Bøgerne er ikke Marians produktioner, men mine egne, samlet fra alle mine skrifter. Marian har mange skrifter at tage af, og hendes evner til at arrangere det er af stor værdi for mig. Det letter mig fra at sætte kræfter i det, som jeg ikke har tid til.

Så du forstår at Marian er en stor værdifuld hjælp for mig med at udgive mine bøger. Fanny har ikke noget (92) med det at gøre. Marian har læst kapitlerne for hende, og Fanny har nogle gange foreslået hvordan tingene skal arrangeres.

Det er forskellen mellem medarbejderne. Som jeg har nævnt, er Fanny blevet strengt forbudt at ændre mine ord til hendes ord. Som talt af himmelske agenter, så er ordene ganske strenge; og jeg prøver at sætte tanker i et så simpelt sprog at et barn kan forstå hvert ord, der bliver sagt. Ord fra nogen andre vil ikke repræsentere mig rigtigt.

Jeg har skrevet så fuldt ud for at du kan forstå det. Fanny kan påstå at hun har lavet mine bøger, men hun har ikke gjort det sådan. Det har været Marians område, og hendes arbejde er langt mere forfremmet end noget af det Fanny har gjort for mig. - *Brev* 61a, 1900.

det til mig, ville hun sige: "Nuvel, der er noget som mangler. Jeg kan ikke erstatte det." Jeg tog et overblik, og på et øjeblik kunne jeg trække den rigtige linie igennem.

Vi arbejdede sammen, blot arbejdede sammen altid i fuldstændig harmoni. Hun er død. Og det er på grund af hengivelsen til arbejdet. Hun tager iveren ud af det, som om det var det der skete, og vi begge var gået ind i det med en iver for at hvert afsnit skal stå på sit rette sted, og vise dets rette arbejde. - *Manuskript* 95, 1904.

----

(94) Kap. 13 - Vidnesbyrd for menigheden

1855 versionen er udgivet i første vidnesbyrd. [*Udgivelsen af den 20. november, 1855-versionen og Den 27 maj, 1856-versionen i et 16 sider stort hæfte med titlen "Vidnesbyrd for menigheden," blev sat i gang af øjenvidner i Battle Creek menigheden, som det bemærkes i hvert hæfte: "Vi som underskriver, er øjenvidner for at den ovennævnte version er blevet givet. Værdsæt den så højt som muligt, så den vil blive publiceret, til gavn for menigheden, på grund af de vigtige sandheder og advarsler som står deri. Underskrevet: Jos. Bates, J. H. Waggoner, G. W. Amadon, M. E. Cornell, J. Hart, Uriah Smith."* - *Vidnesbyrd for menigheden* [nr. 1, 1855], s. 8.

*"Til de hellige spredt rundt omkring: Det foregående Vidnesbyrd blev givet under nærværelse af hen ved et hundrede brødre og søstre i bedehuset, på hvis sind det tilsyneladende gør dybt indtryk. Det er blevet læst for menigheden i Battle Creek, som gav deres enstemmige tilsagn for dets udgivelse, til gavn for de hellige spredt rundt omkring. Underskrevet: Cyrenius Smith, J. P. Kellogg" - *Vidnesbyrd for menigheden* [nr.2, 1856 red.].] Den 20. november, 1855, medens jeg bad, kom Herrens Ånd pludselig og mægtigt over mig, og jeg blev taget bort i et syn. Jeg så at Herrens Ånd var ved at dø bort fra menigheden. - *Vidnesbyrd*, bd. 1, s. 113.*

Udsendt af forfatteren uden at det ændrer sig. - Jeg har udsendt (frankeret) omkring 150 kopier af "Vidnesbyrd for menigheden" til brødre i forskellige stater. Jeg kan kontaktes i Battle Creek, Michigan. Jeg vil være glad for at høre fra dem som modtager det. Dem som opmuntrer til omdeling af disse (95) ting gør det ved at hjælpe til dens udgivelse. - *Review and Herald*. 18. dec, 1855.

Sammentrækning af de første ti vidnesbyrd blade, genudgivet i 1864. – I løbet af de sidste ni år, fra 1855 til 1864, har jeg skrevet ti småblade, med titlen, Vidnesbyrd til menigheden, som er blevet udgivet og omdelt blandt syvende-dags adventister. Ved den første udgave af disse blade blevet er blevet revet væk, og da der er stor efterspørgsel efter dem, er det bedst at de bliver genoptrykt, som de vises i efterfølgende sider, at der udelades lokale og personlige sager, og giver plads til de dele som er af praktisk og generel interesse og betydning. Det meste af Vidnesbyrdene nr. 4 kan findes i andet bind af Åndelige Gaver, er derfor udeladt i dette bind. [*På grund af stor efterspørgsel blev de første ti genoptrykt, i 1874, i helhed i bogform, sammen med et genoptryk af numrene 11-20. – ugifterne.*] Åndelige gaver, bd. 4a, s. 2.

Personlige vidnesbyrd er udgivet. - Eftersom den advarsel og undervisning der er givet i vidnesbyrd til enkelte personer, i lige så høj grad gælder mange andre, der ikke tydeligt var blevet udpeget på denne måde, syntes det at være min pligt at udgive de personlige vidnesbyrd til gavn for menigheden.

»Jeg kender ikke nogen bedre måde, hvorpå jeg kan fremholde mine anskuelser om almindelige farer og fejl og om alle de menneskers pligter, som elsker Gud og holder hans bud, end ved at give disse vidnesbyrd. Der findes måske ingen kraftigere og mere direkte måde, hvorpå jeg kan fremholde, hvad Herren har vist mig.»

"Løsning: at ved genudgivelsen af disse bind, gøres der sådanne verbale ændringer for at fjerne de ovennævnte ufuldkommenheder, så vidt muligt, uden på nogen måde at ændre tanken; og yderligere:

"34: Løsning: at denne samling udpeger en komité på fem til at varetage genoptrykningen af disse bind, efter de ovennævnte formålsparagraffer og resolutioner." – Review and Herald. 27. nov, 1883.

"Komitéen på fem tager vare på genudgivelsen af Vidnesbyrdene, tilvejebragt i den fireogtredivte resolution, blev annonceret, som følger: Formanden er blevet bemyndiget til at udvælge fire personer udover ham selv til dette formål: W. C. White, Uriah Smith, J. H. Wagoner, S. N. Haskell, George I. Butler." – Samme.

Arbejdet blev overdraget Ellen White og hun indvilgede i det. Brevet til ældre Smith tilkendegiver at hun var mere parat til acceptere fremskridtene, end nogen andre i Battle Creek. Produktet blev vore nuværende vidnesbyrd, bind 1-4, udgivet i 1885. – Udgiverne]

Jeg ønsker at oplyse nogle ting, som du kan gøre med hvad du vil. Disse udtalelser har du hørt mig komme med før – at jeg fik vist for år tilbage at vi ikke må vente med at udgive det vigtige lys, som jeg har fået, fordi jeg ikke kunne forberede sagen helt igennem. Til tider var min mand meget syg, ude af stand til at give mig den hjælp som jeg skulle have haft, og som han kunne have givet mig, hvis han havde et bedre helbred. Derfor tøvede jeg med at fremlægge det for folk som jeg havde fået i et syn.

Men jeg fik vist at jeg skulle overbringe lyset jeg havde fået, til (97) folk på den bedste mulige måde; da jeg modtog større lys, og jeg så brugte det talent Gud havde givet mig, skulle jeg have haft større evner til at skrive og tale. Jeg måtte udnytte alt over muligt, for at få det fuldkomment, så det kan accepteres af intelligente mennesker.

Så vidt muligt skulle alle defekter fjernes fra vore udgivelser. I det sandheden skal åbnes op og bredes ud, skal der udvises al omsorg for at fuldende de publicerede værker.

I et syn, som jeg fik den 12. juni 1868, så jeg noget, der til fulde retfærdiggør udgivelsen af personlige vidnesbyrd. Når Herren udvælger personlige tilfælde og påpeger deres synder, sker det tit, at andre, der ikke er blevet vist mig i syner, anser det for givet, at deres vandel er rigtig, eller næsten rigtig. Hvis nogen bliver tilrettevist for en speciel synd, bør brødre og søstre omhyggeligt ransage sig selv for at se, hvori de har fejlet og hvori de har gjort sig skyldige i den samme synd. *Vidnesbyrdene* (96) bd. 5, s. 658, 659.

Redigeret i vidnesbyrdene publiceret i 1884. – Kære Bror Smith: I dag har jeg sendt dig et brev, men informationen er blevet modtaget af Battle Creek at arbejdet med Vidnesbyrdene ikke accepteres. [*Reference til arbejdet med at besvare Generalkonferensensamlings funktion af 16. november, hvor der står:*

"32. Eftersom, nogle af de indbundende dele af Vidnesbyrd til menigheden, ikke er blevet trykt, så at hele sæt ikke kan fås på kontoret; og,

"Eftersom der er konstant efterspørgsel på at genoptrykke disse bind; derfor:

"Løsning: at vi anbefaler deres genoptryk i en sådan form at de fire bind ud af syv eller otte hundrede sider trykkes.

"33. Eftersom mange af disse vidnesbyrd blev skrevet under de mest ugunstige omstændigheder, blev skriveren for tungt belastet med møje og slid for at ofre kritiske tanker til grammatisk perfektion i skrifterne, og de blev trykt i en sådan hast at disse fejl kom urettede igennem urettede, og "Eftersom, vi tror at lyset fra Gud til hans tjenere er ved sindets oplysning, og derved videregiver tanker, og ikke (undtagen i sjældne tilfælde) ordene, hvori tankerne skal udtrykkes; derfor,

Med hensyn til Bror Andrews' beretning om Sabbaten, så jeg at han tøvede for længe med dette værk. Andre fejlagtige værker optog marken og blokerede vejen, så at mennesker ville få fordomme af fjendtlige elementer. Jeg så at meget ville gå tabt derved. Efter at det første oplag var udsolgt, så kunne han gøre forbedringer; men han var for ivrig efter at korrigerer. Denne udskydelse var ikke som Gud ville have det.

Ellen G White ønskede at sproget blev brugt rigtigt.

Nuvel, bror Smith, jeg har nu gjort en omhyggelig og kritisk ransagelse af arbejdet som er gjort på Vidnesbyrdene, og jeg ser nogle få ting som jeg mener skal rettes i det som er bragt frem for dig og andre i Generalkonferensen [november, 1883]. Men idet jeg ransager sagen mere omhyggeligt ser jeg mindre og mindre forkasteligt stof. Sproget bruges ikke på den bedste måde, jeg ønsker at det skal gøres grammatisk korrekt, idet jeg tror det bør være sådan, hvor det ikke kan ødelægge meningen. Dette arbejde er forsinket, hvad jeg ikke er glad for. . . .

Mine tanker har kredset over spørgsmålet om Vidnesbyrdene, som er blevet revideret. Vi har gennemgået dem mere kritisk. Jeg kan ikke se tingene på samme måde som mine brødre. Jeg tænker at ændringerne vil forbedre bogen. Hvis vore fjender tager fat i dette, så lad dem gøre det. . .

Jeg tror at alt som går ud vil blive kritiseret, forvrænget, fordrejet og er til forargelse, men vi skal gå fremad med en god samvittighed, og gøre hvad vi kan (98) og efterlade resultatet hos Gud. Vi må ikke udskyde arbejdet. Nu, mine brødre, hvad har I, i sinde at gøre? Jeg ønsker ikke at dette arbejde skal trække ud længere. Jeg ønsker at der gøres noget, og det nu. – Brev 11, 1884. (Skrevet fra Healdsburg, Californien, d. 19, feb. 1884.)

E. G. Whites arbejde udvælger tingene i Vidnesbyrdene. – Jeg må udvælge de vigtigste ting i Vidnesbyrdene (bd. 6) og

så se på alt der er forberedt til det, og udøve min egen kritik; for jeg vil ikke gå med til at noget som er for ærligt bliver publiceret; fordi jeg frygter at nogle vil udnytte det til at skade andre med.

Efter at Vidnesbyrds-stoffet er forberedt, må jeg læse alle artikler. Jeg må læse dem selv; for stemmens klang i opløsning eller sang er næsten uudholdelig for mig.

Jeg prøver at sige noget generelt om det, og hvis jeg ser en sætning jeg frygter vil undskylde nogen til at skade andre med, vil jeg føle mig fri til at holde sætningen tilbage, også selvom det er helt rigtigt. – *Brev 32*, 1901.

Breve til at hjælpe andre

Breve bruges på forskud. – Jeg bestræber mig ved Guds hjælp at skrive breve som vil ikke blot vil være til hjælp til dem der henvendes til, men til mange andre som har brug for dem. – *Brev 79*, 1905.

---

(99) Kap. 14 – Indledende skridt til at skrive og udgive *Den store strid*-beretningen

1858-synet af *Store strid*

[*Ældre og Mrs. White, som boede i Battle Creek, Michigan, holdt møder med troende i Lovets lille lund i Ohio. Det syn er refereres til her, fik Ellen White da hun deltog i en begravelsesgudstjeneste ved hendes mand søndag eftermiddag, d. 14. marts, 1858. – udgiverne.*] Synet d. 14. marts, 1858 – I dette syn i Lovets lille lund, blev det meste

[*Åndelige gaver, bd. 1 [Bemærk at udgivelsen af bogen "Åndelige gaver – Den Store Strid mellem Kristus og hans engle og Satan og hans engle", med en oprensning af dets kapitler, blev bragt af James White i Review and Herald d. 9. september, 1858, i de to sidste notesider:*

"Åndelige gaver

"Dette er et værk på 224 sider, skrevet af Mrs. White, med en introducerende artikel om evige åndelige gaver, af Br. R. F. Cottrell. Pris: 50 cents.

"Åndelige gaver, eller Den Store Strid, er nu sendt ud til alle som har bestilt den. Hvis nogen ikke har modtaget den nu, så giv besked.

Bogen blev nøje sikret og gik igennem to eller flere oplag. – udgiverne]

Satans forhindrende taktikker blev vist. – Ved tiden op til konferensen i Battle Creek, juni 1858, blev jeg taget bort i et synd. I det syn fik jeg vist at Satan ved pludselige angreb på Jackson, havde tænkt at tage mit liv for at forhindre det skrivearbejde jeg var i gang med; men Guds engle blev sendt for at redde mig, og rejste mig efter virkningerne af Satans angreb. Jeg så, blandt andet, at jeg ville blive velsignet med bedre helbred og end før angrebet på Jackson. – *Samme*.

Åndelige gaver, bind III og IV

Skrive den gammeltestamentlige beretning 1863-1864 – Efter at vi var vendt tilbage fra øststaterne [21. december, 1863], begyndte (101) jeg at skrive [*Åndelige gaver*] bind III, for at få en bog på størrelse der indeholder vidnesbyrd, som hjælper sammesætningen til [*Åndelige gaver*] bind IV. Idet jeg skriver, åbner tingene sig op for mig og jeg så at det var umuligt at få alt jeg havde skrevet [om Det gamle Testaments beretning] ned, som få sider, som jeg først havde tænkt. Det stod klart og Bind III var fyldt op [304 sider].

Så begyndte jeg på bind IV, men før jeg havde afsluttet mit arbejde, medens jeg beredte helse-emnet for trykkeriet, blev jeg kaldt til Monterey. Vi tog af sted, og kunne ikke afslutte arbejdet så hurtigt som vi havde forventet. Jeg var nødt til at

af den store strid, som jeg havde set for ti år siden, gentaget, og jeg fik vist at jeg måtte skrive det ned. Jeg skulle dog kæmpe med mørkets magter, for Satan ville gøre store anstrengelser for at forhindre mig, men Guds engle ville ikke efterlade mig i den konflikt, da jeg måtte sætte min lid til Gud. – *Åndelige gaver*, bd. 2, s. 270. (Se *Livskildringer*, s. 162.)

Satans angreb. Mandag begyndte vi vor hjemrejse. . . . Medens vi sad i vognene lagde vi planer for at skrive og udgive bogen med navnet *Store Strid*, umiddelbart efter vi var kommet hjem. Da havde jeg det ligeså godt som normalt. Da toget kom til Jackson, tog vil til Br. Palmers. Vi havde været i huset en kort tid, medens jeg talte med str. P. nægtede min tunge at sige det jeg ønskede at sige, og virkede stor og følelsesløs. En besynderlig kold (100) følelse slog mit hjerte, gik over mit hoved og ned i min højre side. I en stund var jeg følelsesløs; men blev vækket op af stemmen til en inderlig bøn. Jeg prøvede at bruge min venstre arm og ben, men de var helt følelsesløse. I en kort tid troede ikke at jeg skulle leve. – *Samme*, s. 271.

Skrive Store Strid-beretningen – I adskillige uger kunne jeg ikke mærke håndtrykket, eller det koldeste vand på min hånd. Når jeg rejste mig for at gå, vaklede jeg ofte, og nogle gange faldt til gulvet. I den tilstand begyndte jeg at skrive *den Store Strid*. Først kunne jeg kun skrive en side om dagen, senere tre; men idet jeg kom længere frem, kom jeg til kræfter. Lammelsen i min hånd lod ikke til at omtåge mit sind, og før jeg afsluttede det arbejde, havde virkningen dette chok forladt mig helt. – *samme*, s. 272.

vende tilbage for færdiggøre det til trykkeriet. . . .

Jeg havde skrevet næsten hele tiden i over et år. Normalt begyndte jeg at skrive fra syv om morgenen og fortsatte til syv om aftenen, og så forlod jeg skriveriet for at læse korrektur. [*Dengang blev bogudgivelserne i nogen grad gjort stykkevis. Medens skrivningen var i gang, var typograferingen i gang og trykningen kunne begynde før det sidste manuskript var færdigt. Derved kunne skrivning og korrekturlæsning ske samtidig – Udgiverne*] – Manuskript 7, 1867.

Forfatterens forord genkendte synets kilde. – Idet jeg overbringer dette, mit tredje lille bind til offentligheden, trøster jeg mig i overbevisningen om at Herren har gjort mig til Sit ydmyge redskab, der spredte nogle stråler af det dyrebare lys over fortiden. Den hellige historie, berettet til hellige aldrende mænd, er kort. . . .

Siden troens store kendsgerninger, knyttet til aldrende hellige mænds beretninger, er blevet åbnet for mig i syn; er jeg også, med den betydningsfulde kendsgerning at Gud på ingen måde ser let på strafaldnes synder, blevet mere end nogen sinde før blevet overbevist om at uvidenhed om disse fakta, og de listige fortrin der gøres af denne uvidenhed af nogen der ved bedre, er vantroens store bølger. Hvis det, som jeg har skrevet om disse punkter kan hjælpe nogen, så lad Gud være lovet.

Idet jeg begynder at skrive, håber jeg at bringe alt med i dette bind, men jeg er nød til at afslutte Hebræernes (102) beretning, tage Sauls, Davids, Salomos og andres sager op, og behandle sundheds-emnet i et andet bind. [*Åndelige gaver, bind 4, blev udgivet i 1864. Udvidelse af denne begyndende præsentation, kom med i Profetiens Ånd, bd. 1 (1870), og Patriarker og Profeter (1890) – Udgiverne.*] – *Åndelige Gaver*, bd. 3, s. 5,6 (E.G.W. forord).

----

(103) Kap. 15. – En redegørelse om Ellen G Whites erfaring

i skrifter om Kristi liv i 1876. [Udgivet som *Profetiens Ånd bd. 2, omhandlende Kristi liv fra hans fødsel til sejrstoget i Jerusalem.*]

25. marts, 1876 – Mary Clough [*Ellen G. Whites niece, datter til hendes søster Caroline. En alvorlig kristen pige, men ikke selv en Syvende-Dags adventist. Mary tjente i en tid som Mrs. Whites, Bogudgivelses arbejder, og under Ældre og Mrs. Whites rejser, skrev hun som pressesekretær, artikler til de lokale aviser om Mrs. Whites prædikener og foredrag om mådehold. – Udgiverne.*] og jeg vil gøre alt hvad vi kan for at fremme arbejdet med mine skrifter. Jeg kan ikke se noget lys skinne til Michigan for mig. [Den 22. marts, forlod James White Orkland, hvor de netop havde bygget et hjem, for en særlige generalkonferenssamling i Battle Creek, Michigan. Han og hans kone blev adskilt i seksogtres dage, indtil de mødtes igen den 27. maj, i ved Kansas lejrmødet. I løbet af denne periode skrev hun næsten hver dag til sin mand og indimellem til andre. – Udgiverne.] dette år følte jeg at mit arbejde er skrivi. Jeg må være alene, og stå netop her, og jeg må ikke lade andres antydninger og overtalelser ryste min beslutning, at holde mig nøje til mit arbejde, indtil det er gjort. Gud vil hjælpe mig, hvis jeg stoler på ham. – Brev 63, 1876.

4. april. – Vi har været sammen næsten hver dag i flere dage, men jeg prøver at udholde mit skrivi og gøre ligeså meget hver dag som jeg tør. Jeg kan ikke skrive mere end en halv dag, hver dag. . . .

(104) Mary [er] på kontoret, jeg sidder der oppe og skrivi. . . .

Jeg har haft meget mere frihed til bøn og liflig samvær med Gud, under mine opetimer om natten og tidlig om morgnen.

Jeg har et arbejde at gøre som er blevet en stor byrde for min sjæl. Hvor stort, men ingen andre end Herren ved det.

Igen, jeg ønsker at få tid til have det roligt og (105) fordrageligt. Så længe jeg er engageret i dette arbejde ønsker jeg tid til at meditere og bede. Jeg ønsker ikke at jeg selv skal være så bebyrdet eller så tæt knyttet til vore folk, som vil sprede mine tanker. Dette er et stort arbejde, og jeg har det således at jeg råber til Gud hver dag efter Hans Ånd, for at hjælpe mig til at gøre dette arbejde helt rigtigt. – Brev 59, 1876. (Til Lucinda Hall, d. 8. april. 1876.)

14. april. – Det lader til at mine skrifter er betydningsfulde, og jeg [er] så svag, så meget ude af stand til at gøre arbejde med rette. Jeg har behaget Gud så jeg bliver gennemsyret af Hans Helligånd, så jeg bliver forbundet med himmelen, så dette arbejde kan gøres rigtigt. Jeg vil aldrig kunne gøre dette arbejde uden Guds særlige velsignelse. – Brev 7, 1876, s. 2

16. april. – Jeg har skrevet ganske mange sider i dag. Mary følger nøje efter mig. Hun er så entusiastisk over nogle af emnerne, hun kommer ind med manuskripter, efter at hun har kopieret dem, for at læse dem for mig. I dag viste hun mig en ganske stor bunke manuskripter hun havde forberedt. [Den gang var al arbejde håndskrevne blade. Trykte skrifter kom ikke ind i Ellen Whites arbejde før 1883, to år efter hendes mands død. – Udgiverne.]

Jeg føler mig meget fri og fredfyldt. Jeg mærker Kristi dyrebare kærlighed i mit hjerte. Den ydmyger mig i min egne øjne, så længe Jesus er ophøjet over for mig. Oh, hvor jeg længes efter samfundet med - og den gådefulde forbindelse med Jesus som ophøjer os over livets verdslige sager. Det er min bekymring at være i rette med Gud, at hele tiden have Hans Ånd, der bevidner for mig at jeg faktisk er et Guds barn. Brev 8, 1876. {3SM 105.3}

Jeg har fået lidt kræfter, men finder at enhver belastning på virker mig alvorligt, så det tager mig tid at komme mig over det. Min tillid er til Gud. Jeg sætter min lid til at Han vil hjælpe mig med at få den sandhed og det lys ud som Han har givet mig at bringe Sit folk. – Brev 3, 1876.

7. April – Dyrebare emner åbner sig åbner sig klart op for mig. Jeg stoler på Gud og Han hjælper mig med at skrive. Jeg er henvend fireogtyve sider forud for Mary. Hun udfører min kopiering godt. Det vil klart nok kalde mine pligtfølelser fra arbejdet ved lejrmøderne. Under alle omstændigheder har jeg i sinde at afslutte mine skrifter med en bog, før jeg går nogen steder. . . . Øststaterne vil ikke se mig et helt år, medmindre jeg mærker at Gud kalder mig til at tage derhen. Han har givet mig mit arbejde. Jeg vil gøre det, hvis jeg kan få fri til det. – Brev 4, 1876.

8. April – Det er mig frit for at skrive og jeg beder daglig til Gud efter råd, så jeg kan blive besjælet af hans Ånd. Jeg tror da at jeg vil få hjælp og styrke og nåde til at gøre Guds vilje. . . .

Jeg har aldrig fået en sådan anledning i mit liv til at skrive, og jeg har i sinde at få det meste ud af det. . . .

Hvordan vil det være at læse mine manuskripter til ældrebrødrene [J. H.] Waggoner og [J. N.] Loughborough? Hvis der er noget i de doktrinære punkter, som ikke er så klart som det burde være, må han kunne se hvad (w. [Da ældre J. H. Waggoner da blev syvende-dags adventist var han avisradaktør og udgiver] jeg mener). Brev 4a. 1876.

8. April – Min mand skrev en appel der sendes mig fra Generalkonferenssamlingen, men jeg skal ikke bevæges fra det som jeg tror er min opgave i denne tid. Jeg har et særligt arbejde for denne tid med at skrive de ting ned som Herren har vist mig. . . .

18. april. – Vi tog til byen [San Francisco] søndag aften. Jeg talte til en ganske stor forsamling udefra kommende, som tog pænt imod emnet om brødene og fiskene som Jesus, med sin mirakuløse kraft, brødfødte op mod ti-tusinde folk. . . . som hele tiden samlede sig, efter at Frelseren havde velsignet den lille portion mad; Kristus vandrede på søen, og jøderne krævede et tegn at Han var Guds Søn. Naboen ved siden af kirken, nær den offentlige have var til (106) stede. Cragg mener jeg han hed. De lyttede alle med vidt åbne øjne og nogle med åbne munde. . . .

Jeg vil være glad for at møde mine brødre og søstre til lejrmøde. Det er netop et sådant arbejde jeg glæder mig over. Meget bedre end den fængslende skrivning. Men det vil afbryde mit arbejde og ødelægge planerne med at få mine bøger udgivet, for jeg kan ikke både rejse og skrive. Nu synes det at være min gyldne anledning. Mary er med mig, den bedste kopiist jeg nogen sinde har haft. En sådan anledning vil aldrig komme til mig igen. – Brev 9, 1876.

21. april – Jeg er netop blevet færdig med en længere artikel om forskellige mirakler; den er på halvtreds sider. Vi har forberedt omkring 150 sider siden du rejste. Vi har god samvittighed over for det vi har forberedt. – Brev 12, 1876.

24. april – Mary har netop læst to artikler for mig – en om brødene og fiskene, Kristus vandrer på vandet, og oplyser Sine tilhører at Han var livets Brød, som fik nogle af hans disciple til at vende sig fra ham. Dette tager halvtreds sider og består af mange emner. Jeg mener at det er den mest værdifulde sag jeg nogensinde har skrevet. Mary er lige så entusiastisk over den. Hun mener det er af højeste værdi. Jeg er helt enig i det.

Den anden artikel er om Kristus der går gennem kornmarken, og plukker aks, og helbreder den visne hånd –

tolv sider. Hvis jeg, med Marys hjælp, kan komme gennem disse emner med en sådan interesse, kan jeg sige: "Herre, nu lader Du Din tjener gå i fred." Disse skrifter er alt jeg kan se nu. . . .

Mit hjerte og sind er i dette arbejde, og Herren vil støtte mig med at gøre dette arbejde. Jeg tror at Herren vil give mig styrke og helse. Jeg har bedt til Ham, og Han vil besvare min bøn.

Jeg elsker Herren. Jeg elsker Hans sag. Jeg elsker Hans folk. Jeg mærker en stor fred og ro i sindet. Det er som at intet forvirrer og forstyrrer mig, og med så megen hård tænkning, kunne mit sind ikke forvirres med noget, uden at bliver overbebyrdet. – *Brev 13, 1876.*

(107) 25. april. – Jeg kan ikke bare dele mit skriveri til den halve dag, idet mit hjerte forstyrrer mig noget af tiden, og da må jeg hvile, ligge ned, stoppe med at tænke, og tage min tid til skriveri, så jeg kan gøre det behageligt. Jeg kan ikke fare af sted. Dette arbejde må gøres omhyggeligt, langsomt og akkurat. Emnerne som vi har forberedt er sat godt op. Jeg er glad for dem. – *Brev 14, 1876.*

27. april. – Jeg har skrevet femten sider i dag. Mary Clough er lige bag ved mig. Hun har kopieret femten sider i dag – en god dags arbejde. . . . Jeg har aldrig haft en sådan chance i mit liv før. Jeg vil udnytte den. Vi har skrevet omkring 200 sider siden du rejste, alt kopieret, klar til trykkeri. . . .

Jeg føler at jeg er mindre end ingen ting, men Jesus er mit alt – min retfærdighed, og min visdom, og min styrke. – *Brev 16a, 1876.*

5. Maj – Jeg har skrevet mere end normalt, som var for meget for mig. Jeg kan ikke og må ikke skrive mere end den 26. oktober – Vi er i den allerværste travlhed og jag med at få mit bind to af Profetiens Ånd, ud. Tre nye former er allerede blevet trykt. Hvis vi bliver her [Battle Creek] fire uger længere, vil vi være færdig med bogen og en stor bekymrende byrde er kommet ud af mit sind. [*Den omtalte bog: det andet bind af Profetiens Ånd, af Mrs. E. G. Whites, vil være klar om få dage. Dette arbejde er en betagende beskrivelse af Kristi første komme, liv, lære, og mirakler, og vil betragtes af Mrs. W's venner som en bog af uvurderlig værdi. Den kan kun skaffes ved postforsendelse, til nytår, og efter at en fjerdedels forudbetaling for alle ordrer. Pris, porto betalt, \$ 1. J.W. - Review and Herald, 9. Nov., 1876.*

Anbefalet af Uriah Smith, redaktør af Review and Herald. – Vi er nu klar til at tale om dette bind, som netop er udkommet, som det mest bemærkelsesværdige bind, som nogen sinde er udgivet fra dette kontor. Det dækker den del af Den Store Strid mellem Kristus og Satan, som er inkluderet Liv og mission, Lærdomme og mirakler af Kristus her på jorden. Mange har forsøgt at skrive om Kristi liv; men i sammenligning med dette, lader deres arbejde blot til at være som legemets yderste klæder. Her må vi, når vi taler, give et indre syn på Guds forunderlige gerninger for denne tid. Og hvis læseren har et hjerte der kan modtage indtryk, følelser som kan røres, en fantasi der kan besvare den mest livagtige portrættering af de mest oprørte scenerier, og en ånd der drikker af renhedens, troens og kærlighedens lektier, fra Kristi guddommelige eksempel, vil han i dette bind finde det, som fremkalder alle evners livligste aktiviteter. Men bedst af alt er det gode indtryk det efterlader hos alle som læser. Det burde udbredes over alle grænser. Porto betalt, sendt med post, som tidligere anført, \$1. U.S. - Review and Herald, 30. Nov. 30, 1876.] - Brev 46, 1876. (Til W. C. White og hustru, 26. okt, 1876.)

Kap. 16 – Udbrede Den Store Strid udgaven.

halve dag, men jeg fortsætter med at gå over grænsen og må betale for det. Mit sind er over emnerne dag og nat. Jeg har en stærk tillid i bønnen. Herren hører mig og jeg tror på Hans frelse. Jeg stoler på hans styrke. Ved Hans styrke vil jeg fuldføre mine skrifter. Jeg klynger mig fast til Hans hånd i urokkelig tillid. . . .

Jeg har vigtige emner i det næste nummer [Tidernes Tegn] om Jeremias. Jeg blev tilskyndet til dette af Guds Ånd. Det syn jeg fik for seksten år siden, har indprentet sig så stærkt i mit sind. Jeg så at vigtige ting skulle se anvendelige ud for Guds folk. Dette var med hensyn til vidnesbyrdet Gud har givet mig at frembære, i irttesættelser af fejl. – *Brev 21, 1876.*

11. maj – Hvis jeg får mine skrifter [Profetiens ånd, bd 2] i alle manuskripter, er min del at værket gjort og jeg vil blive lettet. – *Brev 24, 1876.*

19. oktober – Vi har besluttet at få trykmaskinerne [på Review and Herald kontoret i Battle Creek] til at gå i gang med mine bøger og ikke transportere disse bøger over markerne igen. Dele af den bog er allerede trykt. Vi skal (108) ikke have dem i stereotyper [*sider ville ikke være gjort på printplader, men forblive i stående typer, så det er muligt at lave ændringer om nødvendigt. – Udgiverne.*] fordi vi ikke skal vente på at få mine bøger så nøjagtige, men tage det første oplag ud og få dem ud på markedet. Så kan vi få tid til at få en mere korrekt udgave på Stillehavskysten og får [den] stereotypet. Da vil din faders og mit liv være skrevet og trykt på Pacific Trykkeriet. Men vi har alle brugt vor bedste dømmekraft og mener at vi bedre bliver her [Battle Creek] indtil December og fuldender denne udgave. – *Brev 45, 1876.*

Forberede manuskript til Profetiens Ånd,

Bind 4, [*Da Ellen White havde i tanke at materialet om den tidsaldrende konflikt var en del af bogen Den Store Strid, fokuserer dette kapitel sig om den post-bibelske del af beretningen i Profetiens Ånd, bd. 4, udgivet i 1884, og Den Store Strid, som kom frem i 1888. De udvidede skrifter om Kristi Liv til bogen Den Store Mester følger i næste kapitel. Udgiverne.*] er forløberen til Den Store Strid.

Hæftige følelser under skrivningen (Februar, 1884) – Jeg skrev fra femten til tyve sider hver dag. Klokken er nu elleve og jeg har skrevet fjorten sider af manuskriptet til Bind Fire og syv sider breve til forskellige personer udover dette. Jeg føler en stadig taknemmelighed til Gud for hans nådige godhed. . . .

Idet jeg skriver på min bog føler jeg mig stærkt bevæget. Jeg ønsker at få den så hurtig så mulig, for vore folk behøver den så meget. Jeg skal fuldende den næste måned om Herren giver mig den sundhed, som jeg har fået. Jeg har ikke kunnet sove om nætterne, men tænkt på de vigtige ting som skal ske. Tre timers søvn, og nogle gange fire, det er det meste jeg får. Mit sind er oprørt så dybt, at jeg ikke kan hvile. Skriv, skriv, skriv, føler jeg at jeg må gøre, og ikke udskyde det.

Store ting er foran os, og vi ønsker at kalde alle folk ud af deres ligegyldighed, for at blive rede til den dag. Ting som er evige fylder min vision dag og (110) nat. Timelige ting svinder bort fra mit syn. Nu skal vi ikke bortlægge vor tillid, men have fast forvisning, fastere end nogensinde før. Hidtil har Herren hjulpet os, og Han vil hjælpe os til enden. Vi vil se på grundpillerne, huske på hvad Herren har gjort for os, i trøst og for at befri os fra ødelæggerens hånd. – *Brev 11a, 1884.*

Historien opåbnet i syns-scenarier fra tid til anden. – Gennem Helligåndens oplysning blev scenerierne af den

langvarige konflikt mellem godt og ondt åbnet for skriveren af disse sider. Fra tid til anden har jeg fået lov at se værket, gennem forskellige tidsaldre, af den store konflikt mellem Kristus, livets Prins, vor frelses Ophav, og Satan, prinsen af det onde, syndens ophav, den første overtræder af Guds hellige lov. – *Den store strid, introduktion* s. x.

Visioner om fortid og fremtid under skrivningen. – Når jeg bruger min pen, får jeg forunderlige fremstillinger af fortiden, nutiden og fremtiden. – Brev 86, 1906.

Reformations historien fremstillet i syn. – Banneret over herskeren af Satans synagoge blev løftet højt, og vildfarelsen gjorde tilsyneladende sit triumftog, og reformatorerne, gennem den nåde de havde fra Gud, førte en fremgangsrig krig mod mørkets hære. Jeg fik fremstillet begivenheder fra reformatorernes historie. Jeg ved at Herren Jesus og hans engle overvåger slaget mod Satans magter med stor interesse. Satan, som kombinerer sine hære med onde mennesker, med det mål at slukke det guddommelige lys, ilden af Guds rige. For Kristi skyld led de hån, foragt og de menneskers had som ikke kendte Gud. Der blev talt ondt om dem og de blev forfulgt helt til døden, fordi de ikke ville opgive deres tro. – Brev 48, 1894.

Vist Ellen White år før hun besøgte Europa i 1885-1887. – For nogle år siden, da arbejdet af det første budskab i disse lande [*Sverige og andre nordiske (111) lande*] blev fremstillet for mig, fik jeg vist nogle forhold der lignede dem jeg berettede om oven for [*Svenske børneprædikanter*]. – *Ellen G. White, i Historiske skildringer om udenlandske syvende-dags adventist missioner (Basel, 1886)*, s. 108.

Kapitel om trængselstiderne – Vi har netop læst emnet om trængselstiderne. Bror Smith mener at det kapitel under ingen omstændigheder må udelades af bind 4. Han siger at der ikke er en sætning i det der ikke er absolut nødvendig. Det lader til at han har gjort et meget dybt indtryk på ham og *Scener er blevet fremstillet på ny, under skrivningen.* – Medens jeg skrev manuskriptet til "Den Store Strid", blev jeg ofte klar over tilstedeværelsen af Guds engle. Og mange gange blev scener jeg skrev om fremstillet for mig på ny i nattesyner, så at de fornyede sig og blev levende for mig. – Brev 56, 1911.

Livagtige scener om Kristi genkomst. – Himlen åbnede sig og lukkede sig, og var i bevægelse. Bjergene rystede sig som siv i vinden, og kastede løsrevne klippestykker omkring sig. Havet kogte som en gryde, og kastede sten op på land. Og idet Gud talte om dagen og timen for Jesu komme, og genoplivede den evige pagt med Sit folk, sagde han en sætning og holdt så pause medens ordene rulle over jorden. . . .

Jeg har ikke det mindste kendskab om tidspunktet hvor Guds røst taler. Jeg hørte timen hvor dommen blev proklameret, men havde ingen erindring om den time efter jeg kom ud af synet. Scenerier med en så gysende og højtidelige interesse passerede forbi mig, idet intet sprog er i stand til at beskrive det. Det var alt en levende virkelighed for mig, for afslutningen af denne sene viste en stor hvid sky sig, hvorpå Menneskesønnen sad. – Brev 38, 1888. (Udgivet i *Selected Messages*, bog 1, s. 75, 56.)

Læse korrektur – Det sidste arbejde på bogen. – Jeg har netop læst manuskriptet for de sidste tre kapitler. Jeg kan ikke se andet at det er helt rigtigt og af den største og mest gribende interesse. Jeg er glad for at du har (113) sendt disse sider og jeg ønsker bogen, den allerførste fra trykkeriet, sendt til mig. . . .

Sidste sabbat var en betagende og højtidelig tid. Jeg talte om nogle af de allersidste scener beskrevet i de sidste

jeg tænker at jeg vil skrive til dig om dette. Jeg har læst det og det har en ligeså gysende kraft i sig. Jeg ser intet som udelukker det fra den bog, som skal sælges blandt ikke-troende. [*Denne bog blev udgivet af Pacific Press i slutningen af september, 1884, og fortjente sig til denne gode anmeldelse: "Den Store Strid, bind IV: Dette bind er, langt om længe, blevet udgivet. Og vi er overbevist om at den vil mere end imødekomme deres forventninger, som har ventet længselsfuldt efter den. Vi bedømmer ud fra at vi selv har læst den; vi finder indholdet af dybere interesse end vi kunne forestille os."* – *Sign of the times*, 2. okt. 1884. udgiverne.] – Brev 59, 1884.

1888-udgaven af Den Store Strid

Arbejdet begynder med udvidelsen af Den Store Strid. – Basel, Schweiz, 11. Juni, 1886. Jeg tænker at I vil høre noget særligt fra vor familie. Vi er nu ti. W.C.W. [White] og Mary og Ella har det godt. Sarah McEnterfer har det godt, og har så travlt hun kan have med at nedskrive breve fra diktat, ved typografi. Marians [Davis] helbred er som det hele tiden har været. Hun arbejder på bind 4, "Den Store Strid". – *Manuskript 20, 1886.*

Pålagt at portrættere scener fra fortiden og fremtiden. – Da Guds Ånd åbner store sandheder fra fortiden og fremtiden for mit sind, er jeg blevet pålagt at gøre andre det bekendt, som er blevet åbenbart – at skildre stridens historie i de sidste tidsaldre, og især fremstille det sådan at der spredes et lys (112) over den snarlige kamp i fremtiden. I overensstemmelse med dette, har jeg tilladt mig at udvælge og gruppere begivenhederne i kirkehistorien, på en sådan måde at store prøvende sandheders åbenbarelses folder ud. Åbenbarelses som i forskellige perioder er blevet givet verden, som har oprørt Satans vrede og fjenden af en verdens-elskende kirke, og de har fastholdt deres vidner som "ikke elskede deres liv til døden." – *Den Store Strid, Indledning*, s. xi.

kapitler og der var en dyb følelse til mødet. – Brev 57, 1884

Skriftet blev taget for at gøre det allerbedste mulige. – Under forberedelse af denne bog, blev der brugt kompetente medarbejdere, og der blev investeret mange penge for at det bind måtte komme frem for verden i den bedst mulige stil. . . .

Herren indgød mig til at skrive den bog, for at den uden forsinkelse må spredes i alle dele af verden, fordi de advarslers den indeholder er nødvendige for at berede et folk til at stå på Herrens dag. – *Manuskript 24, 1891.*

Ellen Whites erfaring medens hun skrev Den Store Strid. – Jeg blev bevæget af Herrens Ånd til at skrive den bog, og medens jeg arbejdede på den, følte jeg en stor byrde på min sjæl. Jeg vidste at den tid var kort, at scenerne som snart skal komme over os, ville til sidst komme meget pludseligt og hurtigt, ligesom det stor i Skriftens ord: "Herrens dag kommer som en tyv om natten" (1.Tess. 5,2).

Herren har sat de ting frem for mig som er af yderste betydning for den nuværende tid, og som rækker ind i fremtiden. Der er blevet sagt formanende ord til mig: "Skriv de ting ind i en bog, som du har set og hørt, og lad den gå ud til alle folk; for tiden er nær hvor den tidligere historie vil blive gentaget." Jeg er blevet vækket op klokken et, to, eller tre om natten, med nogle punkter som har indprentet sig i mit sind med magt, som om de er sat af Guds stemme. Jeg er blevet vist at mange af vore folk sover i deres synder, og selvom de hævder at være Kristne, vil de gå tabt med mindre de lader sig omvende.

De højtidelige aftryk der kommer i mit sind, idet sandheden lægges ud i klare linier for mig, prøvede jeg at bringe for andre, så enhver må mærke nødvendigheden af (114) at få

en religiøs erfaring for sig selv, og få sin egen kundskab til Frelseren, egen kundskab til anger, tro, kærlighed, håb og hellighed.

Jeg er blevet forvisset om at der var ingen tid at miste. Appellerne og advarslerne må gives; vore menigheder må vækkes op, må belæres, så de må give advarslen til alle som de overhovedet mulig kan nå, erklære at sværdet kommer, at Herrens vrede over en lastefuld verden ikke længere vil udsættes. Jeg fik vist at mange ville lytte til advarslen. Deres sind ville være rede til at erkende de ting som det pege ud for dem.

Jeg fik vist at megen af min tid var optaget med at tale til folk, skønt det var mere vigtigt at jeg skulle hellige mig selv til at nedskrive de vigtige ting til Bind IV, [*For Ellen White var 1888-udgaven af Den Store strid stadig Bind IV, i fremstillingen af Den Store Strid-beretningen, og blev ofte refereret af hende som sådan. – Udgiverne.*] at advarslen må komme der hvor den levende budbringer ikke kunne komme, og at det vil henlede manges opmærksomhed til de vigtige begivenheder som vil ske under de afsluttende scener af denne verdens historie.

Idet menighedens og verdens tilstand blev åbnet op for mig, og jeg så de frygtelige scener som ligger lige foran os, blev jeg foruroliget over udsynet; og nat efter nat, medens alle i huset sov, nedskrev jeg de ting Gud har givet mig. Jeg fik vist de kætterier som kommer frem, de bedrag som vil herske, Satans mirakel-virkende kraft, de falske kristus'er som vil fremstå, som vil bedrage størstedelen af den religiøse verden, og som vil, om muligt, forføre de udvalgte.

Er dette Herrens værk? Jeg ved at det er det, og vort folk bekender også at tro det. Alle som bekender at tro den nærværende har brug for advarslen og belæringen i denne bog.

- - -

Kap 17 – E. G. Whites erfaring med at forberede Den Store Mester

7. juli, 1883. – Jeg har skrevet jer en lille smugle i alle de forsendelser, vi hørte kom til . . . [Amerika], og da bror Linden kom, sendte jer et brev og manuskript . . . med noget om Kristi liv. . . . Det om Kristi liv kan bruges til artikler til avisen. – *Brev 133, 1893.*

Slutningen af 1894. - Det er under rådføring besluttet at jeg skriver om Kristi liv; men hvordan bedre end tidligere? Jeg tilskyndes og anmodes med spørgsmål og beskrivelse af tingenes stande tilstand her og der. . . .

Jeg har knapt nok gjort noget om Kristi liv, og har været ofte nød til at tage Marian til hjælp, uanset arbejdet med Kristi liv som hun må gøre under store vanskeligheder, samle lidt her og lidt der fra alle mine skrifter, for at arrangere det så godt hun kan. Men hun er en god arbejdskraft, hvis jeg blot kunne føle mig fri til at give dette arbejde hele min opmærksomhed. Hendes sind er blevet uddannet og oplært til dette arbejde; og nu mener jeg, som jeg har ment få hundrede gange, at jeg er i stand til efter disse [amerikanske] korrespondancer, er tæt på at tage Kristi (117) liv og gå i gang med det, om Herren vil. – *Brev 55m 1894*

25. oktober, 1894 – Marian arbejder under allerdårligeste forhold. Jeg finder kun lidt tid til at skrive om Kristi liv. Jeg får hele tiden breve som afkræver mig et svar, og jeg tør ikke forsømme vigtige sager, som jeg bliver gjort opmærksom på. Så er der menigheder der skal besøges, private vidnesbyrd at skrive og mange andre ting at tage sig af, der bebyrder mig og optager min tid. Marian tager grådigt alle de breve jeg skriver til andre, for at finde sætninger som hun kan

Noter fra breve og dagbøger

15. juli, 1892. – Denne uge har jeg været i stand til at begynde skrivningen om Kristi liv. Oh, hvor utilstrækkelige og hvor lidt er jeg i stand til at udtrykke de ting, som brænder i min sjæl med hensyn til Kristi mission! Jeg turde knapt nok gå ind i dette arbejde. Der er i det hele taget så meget i det. Og hvad skal jeg sige, og hvad skal jeg være usagt? Jeg ligger vågen om nætterne og beder til Herren for om Helligånden må komme over mig, og være hos mig. . . .

Jeg går med skælven frem for Gud. Jeg ved ikke hvordan jeg i tale eller med pen skal behandle det store emne om sonofferet. Jeg ved ikke hvordan emnerne skal fremføres med den levende kraft de har for mig. Jeg skælver for at jeg blot skal forklejne den store frelsesplan med billige ord. Jeg bøjer min sjæl i æresfrygt og ærbødighed for Gud og siger: "Hvem er rummelig nok for disse ting?" – *Brev 40, 1892.*

23. maj, 1893. – Det er skyet og regnfuldt denne morgen. Jeg har skrevet over Kristi liv siden klokken fire. Oh, om Helligånden må hvile og blive over mig, så min pen kan finde de ord som vil viderebringe andre det lys som Herren i Sin store nåde og kærlighed har tilstået at give (116) mig. – *Manuskript 80, 1893.*

2. juli, 1893. – Jeg skriver noget hver dag om Kristi liv. Et kapitel sætter mine tanker i gang over andre emner, så at jeg har flere skrapbøger jeg skriver i. Jeg tør knapt nok sende manuskripter med den unge Linden, af frygt for at de går tabt, og jeg ønsker at få mere tid til nogle emner. – *Brev 132, 1893. (Skrevet fra New Zealand.)*

15. Juni, 1893. – Jeg er opsat på at få noget ud om Kristi liv. Marian [Davis] specificerer kapitlerne og emnerne for mig, så jeg kan skrive om det jeg ikke ser behøver at skrives om. Jeg må se mere lys i dem. Her kan jeg ikke komme ind, uden det er som at Herrens Ånd leder mig. Opbygningen af et tårn, kongernes krige, det bebyrder mig ikke, men temanerne om Kristi liv, Hans karakter der fremstiller Faderen, lignelserne der er nødvendige for os alle at forstå og praktisere lektierne i dem, dette skal jeg dvæle ved. – *Brev 131, 1893.*

bruge i Kristi liv. Hun har samlet alt som noget at gøre med Kristi lektier til Sine disciple, fra alle mulige kilder. Efter at et lejr møde var til ende, som er et meget vigtigt møde, skal jeg finde mig selv, så jeg kan give mig af med at skrive om Kristi liv. . . .

Der er meget at gøre i menighederne, og jeg kan ikke vedblive med min interesse og gøre det andet arbejde, som er nødvendigt for mig, uden at blive så betyngt at jeg ikke kan hellige styrke til at skrive om Kristi liv. Jeg er meget rådvild om hvad der er min opgave. . . .

Jeg er ved at beslutte at hellige al min tid til at skrive de bøger som burde være forberedt uden yderlige forsinkelse. Jeg vil godt skrive om Kristi liv, om Kristen mådehold [I den store læges fodspor], og forberede Vidnesbyrd nr. 34 [bind 6] for den er der megen brug for. Jeg må stoppe med at skrive så meget i tidsskrifterne, og lade Review and Herald, The signs of the Times, og alle andre blade udkomme uden artikler fra min pen i dette år.

Alle artikler som udkommer med min underskrift er friske og nye skrifter fra min pen. Jeg er ked af at jeg ikke får mere hjælp til litteraturen. Jeg har rigtig megen brug for den slags hjælp. Fanny [Bolton] kunne godt hjælpe mig mere med bogarbejdet, hvis hun ikke havde så mange artikler at forberede for bladene, og så mange breve og vidnesbyrd at redigere, for at imødekomme kravene fra min korrespondance og folks (118) behov.

Det er til ingen nytte at forvente noget fra Marian [Davis] før

Kristi liv er fuldendt. Jeg ville ønske jeg kunne opdrive en anden klog medarbejder, som kunne betros materialets forberedelse til trykkeriet. En sådan medarbejder vil være af stor værdi for mig. Men spørgsmålet er: Hvor skal jeg finde en sådan? Min hjerne er træt megen af tiden. Jeg skriver mange sider før morgenmaden. Jeg står op klokken to, tre og fire om morgnen. . . .

Du ved at hele min opgave, både bag prædikestolen og privat, ved stemme og pen, er Kristi liv. Hidtil har næsten alt jeg har skrevet vedrørende dette tema, blevet skrevet i timer hvor andre har sovet. – *Brev 41, 1895.*

6. Juni, 1896 – Det som er helligt og ophøjet til himmelske ting, tør jeg knapt nok beskrive. Ofte lægger jeg min pen ned og siger: Umuligt, umuligt for begrænsede mennesker at gribe evige sandheder, og dybe hellige grundsætninger, og udtrykke deres levende betydning. Jeg står uvidende og hjælpeløs. Rige strømme af tanker tager mig helt i besiddelse, og jeg lægger min pen ned og siger: O Herre, jeg er begrænset, jeg er svag, og jeg er simpel og uvidende; Dine store og hellige åbenbarelser kan jeg aldrig finde et sprog til at udtrykke.

Mine ord synes utilstrækkelige. Jeg fortvivles over at udtrykke den sandhed, som Gud har gjort kendt om Sin store forløsning, som selv lægger beslag på hans udelte opmærksomhed til den Almægtiges enbårne Søn. Sandheder som skal holde gennem tid og evigheder, den store forløsningsplan, som koster så meget for menneskeslægten, frelse, fremviser et liv for dem, som måler sig med Guds liv – disse sandheder er for store, dybe og hellige til at menneske-ord eller en menneske-pen kan udtrykke dem. – *Manuskript 23, 1896.*

29. juli, 1897. – Jeg vågner halv tre, og sende mine bønner til Gud i Jesu navn. Min fysiske styrke er svag; mit hoved er ikke fri for smerte; mit venstre øje besværer mig. Jeg skriver om Kristi liv, som jeg (119) har arbejdet så meget på. Jeg glemmer at trække vejret som jeg skal. Jeg kan ikke bære de mange følelser der kommer over mig, når jeg tænker på hvad Kristus har lidt i vor verden. – *Manuskript 70, 1897.*

16. juli, 1896. – Manuskriptet for "Kristi Liv" er netop ved at blive sendt til Amerika. [*Mod hendes forventning, var det ikke før i begyndelsen af 1898 at manuskriptet kunne sendes til Pacific Press. Det blev sendt stykkevis, for nye åbenbaringer førte til mange tilføjelser til manuskriptet, der* **Kap. 18 – Kommentarer medens arbejdet med Konfliktserien stod på.**

Resultatet af synerne spændte hendes livstid

I løbet af femogfyre års erfaring er jeg blevet vist patriarkers og profeters liv, karakter og historie, som er kommet til folk med budskaber fra Gud, og Satan ville begynde på nogle onde efterretninger, eller komme med meningsforskelle, eller vende nogles interesse til andre baner, så folk ville berøves det gode Herren ville berige dem med. . . .

Jeg kunne kun få et levende billede fra dag til dag om den vej reformerne har betrådt, hvor blot små meningsforskelle kan skabe raseri. Således var det ved bedraget, trængslerne og korsfæstelsen af Jesus. Alt dette er kommet frem for mig punkt for punkt. – *Brev 14, 1889.*

Positiv kritik værdsættes (1885)

Fortæl hende [Marian Davis] at jeg for blot et minut siden har læst de breve hvori hun har beskrevet forbedringer der skal gøres i artiklerne til Bind 1 [Patriarker og profeter]. Jeg takker hende. Fortæl hende at hun har et punkt om at Zedekias får sine øjne vendt bort. Det behøver at formuleres bedre – også klippen, når vandet (122) flød – noget med hensyn til dette. Jeg tænker at jeg kan gøre artiklerne mere

var tiltænkt oprindeligt. – Udgiverne.] Dette vil blive behandlet af Pacific Press. Jeg har ansat medarbejdere til at forberede denne bog, især søster Davis, og dette har kostet mig tre tusinde dollars. Der vil være brug for andre tre tusinde til at den bliver udbredt ud over verden i to bøger. Vi håber at de vil blive solgt godt. Jeg har sat lidt tid af til disse bøger, til at tale, skrive artikler til aviser og skrive private vidnesbyrd for at imødekomme og modstå de onder der kommer og holder mig optaget. – Brev 114, 1896.

Imødekomme kritik af Den Store Mester.

20. juni, 1900 – jeg modtog dit brev, Edson. [*James Edson White skrev til sin moder den 11. maj, 1900, og bragte kritikken af størrelsen formatet, prisen og illustrationerne af Den Store Mester. Han har også gjort indvendinger til appendikset i den første udgave, og spurgt: "Hvad gavn har det at kaste sig over andre folks tro på den måde det er gjort i dette appendiks?" Han hævdede at sådant materiale gjorde vanskeligt for litteraturevangelisterne at sælge bogen.] Med hensyn til Den Store Mester, når du møder dem som giver kritik, vil det altid være sådan, så tag dig ikke noget af sådanne fejltrin, men værdsæt bogen, for fortæl om dens gode egenskaber. Den Store Mester ville være den samme størrelse som de to tidligere bøger [Patriarker og profeter og Den store strid], hvis det ikke var for Bror O's stærke anbefaling, som den gang var kolportørleder. Hvad du siger om appendikset er det første gang vi har hørt det, og ikke før. Mange har talt om den store hjælp de har fået i appendikset. Hvis folk er forudindtaget mod det der fremhæver (120) Sabbaten, så viser netop dette at det er nødvendigt at få overbevist mennesker.*

Lad os være på vagt. Vi må ikke give disse kritikere lov til at præge vore tanker. Lad kritikerne leve af deres egen kritik. De kan ikke tale for de allerbedste velsignelser uden at en tillagt kritik kaster en bebrejdende skygge. Lad os træne os selv i at værtsætte det som er godt, når andre kritiserer. Knurrende mennesker vil altid finde svagheder, men lad os ikke bedrøves af det anklagende element. Lad os ikke se det som en dyd at gøre og foreslå vanskeligheder, som en eller anden vil gøre til pinsel eller plage. – *Brev 87, 1900.*

fyldestående. – *Brev 38, 1885.*

Bøger må bringe begivenhederne i orden

Nuvel, min kære Willie og Edson og Emma, lad os drage meget nær til Gud. Lad os til daglig leve sådan som vi ville ønske at vi havde levet, når dommen sættes og bøgerne åbnes, og enhver vil belønnes efter sine gerninger. . . . Bed Marry om at finde mig nogle beretninger i bibelen som vil give mig begivenhedernes orden. [*Under forberedelsen af Den Store Mester blev sådanne arbejdsopgaver brugt for at fastlægge begivenhedernes orden. Her skrev Marian Davis til lederen af Pacific Press, dateret den 23. november, 1896: "Den kapitelorden vi har fulgt er Andrews' harmoni som den står i hans bog om Kristi liv. Han betragtes generelt som den bedste autoritet, og citeres af ledende skrivere. Vi kender ikke til nogen bedre opstilling end hans." Samuel J. Andrews, Vor Herres liv på jorden. Udgivet første gang i 1862. 1891-udgaven var i Ellen Whites bibliotek. Hans "Orden på evangelierne" står på side XXII til XXVII – udgiverne.] Jeg har intet jeg kan ikke finde noget på biblioteket her [Basel, Schweiz]. – Brev 38, 1885, s. 8.*

Helligånden indprenter sandheder på Ellen Whites hjerte

Hvor mange har læst *Patriarker og profeter, Den store strid, og Den store mester?* Jeg ville ønske at alle kunne forstå at

min tillid til det lys Gud har givet, står fast, fordi jeg ved at Helligåndens kraft ophøjer sandheden, og gør den ære ved at sige: "Dette er vejen, gå på den." I mine bøger står sandheden anført, barrikaderet med et "Så siger Herren."

Helligånden gør disse sandheder ligeså uudslettelig mit i hjerte og sind som loven blev indskrevet af Guds finger på stentavler, som nu er i arken, og som skal bringes frem på den store dag, hvor dommen vil fældes mod alt ondt, indlistet videnskab af løgnens fader. – *Brev 90, 1906. (Kolportør evangelisten, s. 126.)*

(123)

Revision af Den Store Strid, Forfatteren redegør for hvad og hvorfor.

- *Sanitarium, Californien, 25. 1911.*

Kære bror [F. M.] Wilcox:

For nogle få dage siden modtog jeg en kopi af den nye udgave af bogen *Den Store Strid*, som for nylig er trykt på *Mountain View*, og også en lignende kopi trykt i *Washington*. Bogen er jeg tilfreds med. Jeg har brugt mange timer på at gennemse dens sider, og jeg ser at forlagshusene gør et godt arbejde.

Jeg værdsætter bogen *Den Store Strid* højere end sølv eller guld, og jeg ønsker meget at den vil komme ud til folk. Under udarbejdelsen af manuskriptet til *Den Store Strid*, har jeg ofte været klar over Guds engles tilstedeværelse. Og mange gange har de scener jeg har skrevet om, blevet overbragt på ny i natte-syner, så at de var friske og levende i mine tanker.

For nylig var det nødvendigt at denne bog blev sat op igen, fordi elektrotype-pladerne var blevet ødelagte. Det har kostet mig meget arbejde, men jeg beklager mig ikke; for uanset omkostningerne, så er jeg meget tilfreds med denne nye udgave.

I går læste jeg hvad *W. C. White* har skrevet for nylig til kolportørerne og mænd i vore forlagshuse, om den seneste udgave af *Den Store Strid*, og jeg mener han har fremlagt sagen korrekt og rigtigt. [Se *appendiks A for den Ellen G White-ankerkendende W. C. White-udtalelser der forklarer arbejdet med at revidere Den Store Strid i 1911. Appendiks B og C viser hans svar på spørgsmål om udarbejdelsen af Den Store Strid beretning og forklarer hvordan lyset kom til hende. ect. . . - Udgiverne.*]

Da jeg erfarede at *Den Store Strid* må genopsættes, besluttede jeg at vi først fik alt nøje undersøgt, for at se om *Idet vi ser tilbage på disse skønne, og til tider tilsyneladende uudgrundelige sandheder, påmindes vi Ellen G Whites udtalelse: Kristi inkarnation har altid været, og vil altid være, et mysterium.*" *Brev 8, 1895 (udgivet i sda-bibelkommentaren, bind 5, s. 1129).*

Men disse store sandheder er foran os, idet vi kan gribe dem i tro. – White bestyrelsen.

Fuldendelsen af Kristi menneskelighed

Vi kan ikke forstå hvordan Kristus blev et lille hjælpeløst barn. Han kunne have kommet til jorden i en sådan skønhed at Han ikke ville have været menneskesønnerne lige. Hans ansigt kunne have været strålende med lys, og Hans figur kunne have været høj og smuk. Han kunne være kommet sådan at dem som så Ham var blevet henrykket; men det var ikke den måde at Gud havde planlagt at Han skulle komme blandt menneskesønnerne.

Han var som dem, der tilhører menneskeslægten og det jødiske folk. Hans træk var som de andre menneskers, og Han skulle have sådan persons skønhed, så folk peger ham ud, som forskellige fra andre. Han skulle blive et med

sandhederne den indeholder stod forklaret på den allerbedste måde, for at overbevise dem som ikke er af vor tro, at Herren har vejledt og støttet mig med at skrive dens sider.

(124) Som resultat af den grundige undersøgelse, vore mest erfarne medarbejdere gjorde, er der forslået nogle ændringer i ordstillingen. Disse ændringer har jeg nøje undersøgt, og anerkendt. Jeg er taknemmelig for at mit liv er blevet sparet, og jeg har fået styrke og klarhed i sindet til dette og andre udgivelses-arbejder.

Medens bogen *Mesterens efterfølgere* blev udarbejdet, har Herren givet mine tanker fuldstændig fred. Denne bog vil snart være klar til udgivelse. Når denne bog er klar til udgivelse skal jeg, hvis Herren lader mig hvile, sige Amen, og Amen. Hvis Herren sparer mit liv, vil jeg fortsætte med at skrive, og frembære mit vidnesbyrd til folkesamlinger, efter hvad Herren giver mig styrke og vejledning efter. . . (underskrevet) *Ellen G. White. – Brev 56, 1911*

--

Kap 19 – Inkarnationen.

Indledning

Frelsesplanen, hvori inkarnationen er dens hjerte, er et udtømmeligt tema som vi må have et nyt syn på, og som vil være det primære studieemne gennem evigheds uophørlige tider. Atter og atter har Ellen White, i sine prædikener, i sine breve, artikler i tidsskrifter og bøger berørt dette ophøjede emne med varme, at Gud og mennesker forenes. Det er særlig tilfældet i Den Store Mester.

Et antal oplysende udtalelser står i "Youth's Instructor. Uddrag fra meget af dette, og fra lignende materiale fra andre kilder er allerede komme med i Selected Messages, bog 1, side 242-289; Andagtsbogen fra 1965: "At jeg må kende ham"; og Ellen G. White frigivet materiale i sda bibelkommentaren, bind 5, side 1126-1131; og bind 7a, side 443-456, det sidste genoptryk af Appendiks B fra syvendeds dags adventisters svar på doktronerne smørgsmål.

Fra tid til tid kommer der dog yderligere valgte artikler frem, fra kilder der sædvanligvis ikke er tilgængelige. Flere af disse er blevet sat sammen her for denne sektion: "Inkarnationen".

menneskeslægten, og stå som et menneske for himmelen og jorden. Han var kommet for at tage menneskets sted, og selv bede for menneskenes skyld, bede for den skyld som synderne havde skyld for. Han skulle have levet et rent liv på jorden, og vise at Satan havde talt falsk, da han påstod at menneskefamilien tilhørte ham for evigt, og at Gud ikke kunne tage menneskene ud af hans hænder.

Mennesket så først Kristus som en baby, som et barn. . .

(128) Jo mere vi tænker på at Kristus blev et barn her på jorden, des mere forunderligt ser det ud. Hvordan kan det være at det hjælpeløse barn i Betlehems krybbe stadig er Guds guddommelige Søn? Selvom vi ikke kan forstå det, kan vi tro at Han som gør verdenerne, for vor skyld blev et hjælpeløst barn. Selvom han er højere end nogen af himmelens engle, selvom han er ligeså stor som Faderen på himmelens trone, blev han eet med os. I Ham blev Gud og mennesker eet, og det er i dette faktum at vi finder håb for den faldne slægt. Ser vi på Kristus i kødet, ser vi på Gud i menneskelighed, og ser den guddommelige herligheds glans i ham, Gud Faders udtrykte billede. – *The Youth's Instructor*, 21. Nov. 1895.

Kristus steg ned på faldne menneskers niveau

Kristus har gjort et uendeligt offer. Han gav Sit eget liv for os. På sin guddommelige sjæl tog Han resultatet af overtrædelsen af Guds lov. Da han lagde Sin kongelige krone til side, indvilgede Han i at stige ned, trin for trin, til den faldne menneskeheds niveau. – *The Review and Herald*. 30. april, 1901.

Fra Jordan, blev Jesus ført ud fristelsens i ørken. "Og da han havde fastet i fyrre dage og fyrre netter, var han derefter sulten. Og da fristeren kom til ham, sagde han: "Hvis du er Guds søn, så byd disse sten at blive til brød" (Matt 4,2.3).

Kristus led den stærkeste sult, og denne fristelse var hård. Men Han måtte begynde genløsningsarbejdet præcis der hvor undergangen begyndte. Adam faldt på appetitten, og Kristus måtte sejre her. Den kraft der hvilede over ham, kom direkte fra Faderen, og Han måtte ikke udøve den for sin egen skyld. I denne lange faste var der indvævet en styrke og kraft i Hans erfaring, som Gud alene kunne give. Han mødte og modstod fjenden med styrken i et "Så siger Herren." "Mennesket skal ikke leve af brød alene," sagde Han, "men af ethvert ord der udgår fra Guds mund" (vers 4).

Det er enhver fristet sjæl privilegium på (129) jorden at få denne styrke. Kristi erfaring er til vor gavn. Hans eksempel med at overvinde appetitten udpeger vejen for dem som vil være Hans efterfølger til overvindelse.

Kristus led ligesom medlemmer af menneskeslægten led under fristelse; men det var ikke Guds vilje at Han skulle udøve Sin guddommelige kraft for Sin egen skyld. Havde Han ikke stået om vor repræsentant, ville Kristi uskyldighed have fritaget Ham fra al denne pinsel, men det var på grund af Hans uskyldighed at Han mærkede Satans angreb så voldsomt. Al denne lidelse som er resultatet af synd blev udgydt på skødet af Guds syndfrie Søn. Satan knuste Kristi hæl, men enhver kval Kristus udholdt, enhver sorg, enhver uro, var opfyldelsen af den store plan for menneskets forløsning. Ethvert stød som fjenden påfører, bliver kastet tilbage på ham. Kristus knuste slangens hoved. – *The youth Instructor*, 21. dec. 1899.

Var Kristus i stand til at give efter for Fristelse?

I dit brev med hensyn til Kristi fristelser, siger du: "Hvis Han var et med Gud kunne Han ikke falde." . . . Det som du spørger mig om er: På vor Herres store kampscene i ørkenen, tilsyneladende under Satans og hans engles magt, var Han da i stand til, i Sin menneskenatur, at give efter for disse fristelser?

Jeg vil prøve at besvare dette vigtige spørgsmål: Som Gud kunne Han ikke fristes: men som et menneske kunne Han *To naturer blandet i Kristus*. – Ved at få del i guddommelig natur kan vi stå rene, hellige og ubesmittede. Guddommen blev ikke gjort menneskeagtig, og menneske blev ikke gjort til gud ved at sammenblande de to naturer. Kristus havde ikke de samme syndige, fordærvede, og faldne illoyalitet som vi besidder, for ellers kunne han ikke være et fuldkomment offer. – *Manuskript* 94, 1893.

Virkeligheden om Kristi fristelser. – Når Kristi efterfølger møder trængsler og forviklinger, skal han ikke miste modet. Han skal ikke bortlægge sin tillid, hvis han ikke ser alle sine forventninger i øjnene. Når fjenden slår ham, må han huske på Frelserens liv med trængsler og skuffelser. Himmelske væsener tjente Kristus når han behøvede det, alligevel frigjorde dette ikke Frelserens liv fra kamp og fristelse. Han blev fristet på alle punkter ligesom vi, dog uden synd. Hvis hans folk vil følge dette eksempel, vil de blive omgivet af Hans Ånd, og himmelske engle vil tjene dem.

De fristelser Kristus blev underlagt var en forfærdelig

fristelse, og det meget, og kunne give efter for fristelserne. Hans menneskenatur måtte gennemgå den samme prøve og trængsel som Adam og Eva var igennem. Hans menneskenatur var skabt; den havde end ikke engles magt. Den var menneskelig, identisk med vor egen. Han gik over den grund, hvor Adam faldt. Han var nu der hvor, hvis han stod prøven og trængslen for den faldne slægts skyld, han kunne genløse Adams skammelige fejl og fald, i vor egen menneskelighed.

Kristus havde et menneskeligt legeme og et menneskeligt sind. – Et menneskeligt legeme og et menneskeligt sind var hans. (130) Han var ben af vore ben og kød af vort kød. Han var underlagt armod fra Sin første adgang til verden. Han var genstand for skuffelse og trængsel i Sit eget hjem, blandt Sine egne brødre. Han var ikke, ligesom i de himmelske sale, omgivet af ren og elskelig karakter. Han var omgivet af vanskeligheder. Han kom ind i vor verden for at fastholde en ren, syndfri karakter, og for at tilbagegive Satans løgn at det ikke var muligt for mennesker at holde Guds lov. Kristus kom for at leve loven i sin menneskelige karakter på netop den måde, så alle kan leve loven i menneskenaturen, hvis de vil gøre sådan som Kristus gør. Han inspirerede hellige gamle mænd til at skrive til menneskers gavn: "Lad ham gribe fat i min styrke, så han kan få fred med mig; og han skal få fred med mig" (Esajas 27,5).

Der er gjort overmådelige tilvejebringelser for at begrænse, faldne mennesker kan knytte sig til Gud, så de ved samme Kilde, hvorfra Kristus fik, overvandt Sin menneskelige natur, så mennesket kan stå fast mod enhver fristelse, ligesom Kristus gjorde. Han var genstand for de besværligheder som menneskenaturen er sat genstand for. Han indåndede luften fra den samme verden, som vi indånder. Han stod og rejste i den samme verden som vi beboer, som beviseligt nok, ikke var mere venlig for nåde og retfærdighed end den er i dag.

Hans egenskaber kan være vore. – Det er vort privilegium at få de højere egenskaber i hans væsen, hvis vi, gennem de tilvejebringelser han har gjort, vil tilegne os disse velsignelser og ihærdigt opøve det gode i stedet for det onde. Vi har fornuften, samvittigheden, hukommelsen, viljen, og hengivenheden – alle egenskaber et menneske kan have. Gennem den tilvejebringelse der skete da Gud og Guds søn gjorde en pagt for at befri menneskene fra Satans trældom, kom alle funktioner til veje, så menneskelig natur ville komme i union med Hans guddommelige natur. I en sådan natur blev vor Herre fristet. Han kunne have givet efter for Satans løgnagtige antydning som Adam gjorde, men vi burde tilbede og forherlige Guds Lam over at Han ikke på et (131) eneste punkt gav efter på en eneste prik eller tøddele.

kendsgerning. Med fritstillet mandat var han sat i prøvelsen, med friheden til at give efter for Satans fristelser og arbejde i modsat retning af Gud. Hvis det ikke var sådan, hvis det ikke havde været muligt for ham at falde, kunne Han ikke være blevet fristet på alle punkter ligesom menneskeslægten blev fristet.

Kristi fristelser, hans lidelser under disse, stod i forhold til Hans ophøjede syndfrie karakter. Men på ethvert tidspunkt Kristus var i nød, vendte han til Sin Fader. Han "modstod indtil blodet" på den time da frygten for moralsk svigt var ligesom dødsfrygten. Idet han, i Sin sjælspine, bøjede sig i Getsemane, faldt bloddråber ud af hans porer, og gav jordens muld næring. Han bad under stærke himmelhøje råb og tårer, og Han blev hørt for det Han frygtede. Gud styrkede Ham, og Han vil styrke alle som vil ydmyge sig selv, og kaste sig selv, sjæl, legeme og ånd, i en Pagts-holdende Guds hænder.

(132) På korset kendte Kristus til, som ingen andre kan

kende til, til den frygtindgydende kraft i Satans fristelser, og Hans hjerte blev udgydt i medynk og tilgivelse for den døende røver, som var blevet fanget af fjenden. – *The Youth's Instructor*, 26. okt, 1899.

Kristi hjerte blev gennemboret under langt større smerte end den smerte sømmene gav ham, som kom gennem hans hænder og fødder. Han bar hele verdens synder, udholdt vor straf – Guds vrede mod overtrædelsen. Hans trængsel indbefattede den hårde fristelse at han kunne tro at Han var svigtet af Gud. Hans sjæl blev tortureret af presset fra det store mørke, som Han ikke skulle vige fra Sin oprethed under den frygtelige prøvelse.

Hvis der ikke er en mulighed for at give efter, så er fristelse ikke fristelse. Fristelsen modstås, når mennesket påvirkes kraftigt til at gøre en forkert handling, og, er klar over at den kan gøres, modstår, i tro, med et fast greb om den guddommelige kraft. Dette var den prøvelse som Kristus gennemgik. – *The Youths Instructor*, 20. juli, 1899.

Vi må overvinde ligesom Kristus overvandt. – Guds kærlighed og retfærdighed, og også uforanderligheden af Hans lov, manifesteres i Frelserens liv, ikke mindre end ved Hans død. Han påtog sig menneskenatur, med dens svaghed, dens tilbøjeligheder, dens fristelser. . . "Han blev fristet på alle punkter som vi" (Hebr. 4,15). For sin egen skyld udøvede han ingen kraft, som mennesker ikke kan udøve. Som menneske mødte han fristelser, og overvandt i den styrke Han fik fra Gud. Han giver os et eksempel på fylkommen lydighed. Han har tilvejebragt det, at vi kan få del i guddommelig natur, og forvisser os om at vi kan overvinde det som Han overvandt. Hans liv bevidner at det, ved hjælp af den samme guddommelige kraft som Kristus fik, er muligt for mennesker at adlyde Guds lov. – *Manuskript* 141, 1901.

Gud sendte et syndfrit væsen til denne verden

Gud gjorde de allerbedste ting for os, som Han kunne gøre, da Han sendte et Syndfrit Væsen fra himmelen, for at vise denne syndige verden, hvad dem, som er frelst skal være i (133) karakter: ren, hellig og ubesmittet med Kristus dannet inden i sig. Han sendte Sit ideal i Sin Søn, og bad mennesker bygge karakteren i overensstemmelse med dette ideal. – *Brev* 58, 1906.

Mennesket er skabt med en syndfri moralsk natur

I himmelens rådsforsamlinger sagde Gud: "Lad os gøre mennesker i vort billede, efter vor lighed. . . Så skabte Gud, mennesket i sit eget billede, i Guds billede skabte han det." (1.Mos. 1,26,27). Herren skabte menneskets moralske evner og sine fysiske kræfter. Alt var en syndfri afskrift af Han selv. Gud berigede mennesket med hellige egenskaber, og satte det i en have, som var gjort udtrykfuldt for mennesket. Synd alene kunne ruinere væsener, som var skabt af den Almægtiges hånd. – *The Youth's Instructor*, 20. juli, 1899.

Herren skabte ikke mennesket for at det skulle genløses, men for at bære Hans billede. Men gennem synden mistede mennesket Guds billede. Det er kun ved menneskers genløsning at Gud kan udføre Sit mål med det, ved at gøre det til en Guds søn.

"Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at (135) blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. . . . Af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde." (Joh 1,12-16).

På grund af den løsesum der blev betalt for det, måtte mennesket, ved sit eget valg, ved lydighed, udrette Guds plan, og ved den Gudsgivne nåde bære det billede som først

Andres sygdomme blev båret i stedet for

Kristus alene var i stand til at bære hele menneskeslægtens pinsler. "I alle deres lidelser led han." Han bar aldrig sygdomme i Sit eget kød, men han bar andres sygdomme. Da den lidende menneskehed blev presset over Ham, var Han, som var fuldstændig rask i sin manddom, som een der led med dem. . . .

I Sit liv på jorden, udviklede Kristus en fuldkommen karakter. Han gav fuldstændig lydighed til Sin Faders bud. Idet han kom til verden i menneskelig skikkelse, blev underlagt loven, da han viste mennesker at Han bar deres sygdomme, deres sorg, deres skyld, blev han ikke til en synder. Til farrisæerene kunne Han sige: "Hvem af jer overbeviser mig om synd?" Ikke en eneste plet af synd blev fundet på ham. Han stod foran verden, Guds pletfrie Lam. – *The youth's Instructor*, 29. Dec. 1898.

Kristi syndfrihed forstyrrede Satan

Kristus, verdens Forløser, blev ikke sat der hvor omgivelserne omkring Ham var de bedste for at bevare renhed i livet og en ubesmittet (134) moral, dog blev han ikke besmittet. Han var ikke fri for fristelse. Satan gjorde sig alvorlige vedholdende anstrengelser for at bedrage og overvinde Guds Søn med sine bedrag.

Kristus var den eneste som vandrede på jorden, på hvem der ikke var en plet af synd. Han var ren, pletfri og ubesmittet. At der skulle være Een uden syndens besmittelse på sig, på denne jord, der forstyrrede syndens ophav meget, og han sparede intet for at overvinde Kristus med sin listige og bedrageriske Kraft. Men vor Frelser stolede på Sin himmelske faders efter visdom og styrke, for at modstå og overvinde fristeren. Hans himmelske Faders Ånd besjælede og styrede Hans liv. Han var syndfri. Dydighed og renhed karakteriserede Hans liv. – *The Youth Instructor*, Februar, 1873.

Vor faldne menneskenatur knyttet til Kristi guddommelighed.

Selvom Han ikke havde en plet på Sin karakter, nedgjorde han sig alligevel til at forbinde vor faldne menneskenatur med Sin guddommelighed. Ved at påtage sig menneskelighed, ærede Han menneskeheden. Ved at påtage sig vor faldne natur, viste Han hvad der kunne ske; idet han accepterede den nødvendige tilvejebringelse, som han selv har givet; og ved at han fik del i den guddommelige natur. – *Brev* 81, 1896.

Fristet som børn bliver i dag

Nogen kan tro at Kristus, fordi Han var Guds Søn, ikke fik fristelser som børn får nu. Skriften siger at Han blev fristet på alle måder, ligesom vi er fristet. – *The Youths Instructor*, April, 1873

Hvad inkarnationen udretter

blev indprentet på det, og senere mistede det ved faldet. . . .

Kristi lydighed er ikke spor forskellig fra vor. – Den store lærer kom til vor verden, ikke kun for at forsone synd, men for at være en lærer både i forskrift og ved eksempel. Han kom for at vise mennesket hvordan loven overholdes i lydighed, så at mennesket ikke har nogen undskyldning for at følge sin egen mangelfulde bedømmelse. Vi ser Kristi lydighed. Hans liv var uden synd. Hans livslange lydighed er en rettesættelse for den ulydige menneskehed. Kristi lydighed skal ikke lægges til side som noget helt anderledes end den lydighed Han forlanger af os hver især. Kristus har vist os at det er muligt for alle mennesker at adlyde Guds love. . . .

Kristi gerninger var ikke en halvhjertet tjeneste. Kristus kom ikke for at gøre Sin egen vilje, men Hans vilje som har sendt

Ham. Jesus siger: "Gå lydigt i min Sønne-relaterede fodspor. Jeg adlyder ligesom et partnerskab i en stor virksomhed. Du skal adlyde som i et partnerskab med Guds Søn. Ofte vil du ikke kunne se stien klart; spørg da efter Gud, og Han vil give dig visdom, mod og tro til at rykke fremad, og overlade alle spørgsmål til ham." Vi ønsker at forstå så meget som muligt af vor Herres sande menneskenatur. Det guddommelige og menneskelige var kædet til Kristus, og begge var fuldstændige.

Som Guds Søn tog vor Frelser tog et menneskevæsens sande slægtskabsforhold op. Vi er Guds sønner og døtre. For at vide hvordan vi skal opføre os (136) med omtanke, må vi følge hvor Kristus baner vejen. I tredive år levede Han et fuldkomment menneskes liv, imødekomme den højeste standard for fuldkommenhed. Lad da mennesket, uanset hvor ufuldkomment det er, håbe på Gud, og ikke sige: "Hvis jeg ikke havde et andet temperament vil jeg tjene Gud", men derimod bringe sig selv til Ham i sand tjeneste. . . . Den tilbøjelighed har Jeg genløst. "Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn. (Joh.1,12) – har Jeg ikke fornædret, men oprejst, forædlet og lutret dig. Du kan finde tilflugt hos mig. Du kan opnå sejr og mere end sejr i Mit navn. – *Brev 69*, 1897.

Satan erklærede at mennesket ikke kunne holde Guds lov

Verdens Forløser gik over der hvor Adam faldt på grund af sin ulydighed mod Jehovas udtrykkelige lov; og Guds enbårne Søn kom til vor verden som et menneske, for at åbenbare verden at mennesker kunne holde Guds lov. Satan, den faldne engel, havde erklæret at intet menneske kunne holde Guds lov efter Adams ulydighed. Han påberåbte hele slægten at være under hans kontrol.

Guds Søn satte Sig selv i synderens sted, og gik over den grund hvor Adam faldt, og stod fristelsen i ørkenen, som var hundrede gange stærkere end det som menneskeslægten var blevet - eller nogen sinde vil blive - udsat for. Jesus modstod Satans fristelser på samme måde som en hver fristet sjæl modstår, ved at henvise ham til den inspirerede skrift og sige: "Der står skrevet."

Menneskeslægten kan med guddommelig kraft holde Guds lov. – Kristus overvandt Satans fristelser som et menneske. Han blev fristet på alle punkter ligesom vi. Han genløste Adams vanærende fejl og fald, og blev sejrherre, og bevidnede over for ufaldne verdener og falden menneskehed, at mennesket kunne holde Guds bud på grund af den guddommelige kraft, som var givet ham fra himmelen. Jesus Guds Søn (137) ydmygede Sig Selv for os, udholdt fristelser for os, overvandt for vor skyld for at vise os hvordan vi overvinder. Derved har han bundet Sin interesse for menneskeheden med de tætteste bånd, og har givet den største forvisning om at vi ikke skal fristes over evne, for ved fristelse vil Han gøre en udvej.

Helligånden sætter os i stand til at sejre. – Helligånden lovet at være hos dem, som brydes med sejr, under tilkendegivelse af al mægtighed, beriges mennesket med overnaturlige kræfter, og belærer den uvidende med Guds riges mysterier. At Helligånden skal være en stor hjælper, er et forunderligt løfte. Hvilken gavn ville det have været for os, at Guds enbårne søn havde ydmyget Sig selv, udholdt den Den enbårne søn af den uendelige Gud, har ved sine ord [og], sit håndgribelige eksempel efterladt os et tydeligt mønster som vi skal efterligne. Ved Hans ord har Han oplært os til at adlyde Gud, og ved Sin egen fremgangsmåde har Han vist os hvordan vi kan adlyde Gud.

(139) Kristus gav os ikke blot åbenlyse regler, ved at vise os hvordan vi kan blive lydige børn, men i Sit eget liv og karakter viste han os præcis hvordan de ting skal gøres som er rigtige og antagelige for Gud, så der ikke er nogen

listige fjendes fristelser, og brydes med ham i hele Hans liv på jorden, og den Retfærdige dør for den uretfærdige for at menneskene ikke fortabes, hvis Ånden ikke var givet som en stadig, virkende og genopbyggende hjælper, der giver vore sagsmål virkning, som er blevet bearbejdet af verdens Forløser?

Helligåndens tildeling satte Hans disciple, apostlene, i stand til at stå fast mod alle former for afgudsdyrkelse og ophøje Herren og Ham alene. Hvem, andre end Jesus med Sin Ånd og guddommelige kraft, førte de hellige historikers penne, som ville bringe verden de dyrebare skrifter der fortæller om Jesu Kristi taler og gerninger?

Den lovede Helligånd, hvem Han sendte efter at Han steg op til Sin Fader, arbejder hele tiden på at henlede opmærksomheden på det store offentlige offer på Golgatas kors, og på at åbne Guds kærlighed for verden for mennesker, og på at åbne de dyrebare ting i Skriften for den overbeviste sjæl, og på at åbne Retfærdighedens Sols klare stråler for det formørkede sind, sandheder som får deres hjerter til at brænde indvendig med evige sandheders opvågnede forstand.

Hvem andre end Helligånden fremviser retfærdighedens moralværdi (138) for sindet og overbeviser om synd, og frembringer guddommelig sorg, som fører til en ander der ikke er brug for at fortryde, og indgyder den udøvende tro på Ham, som alene kan frelse alle fra synd.

Hvem andre end Helligånden kan arbejde med menneskesind, og få dem til at forvandle karakteren idet hengivenhed til timelige, forgængelige ting fjernes, og indgyder sjælen med et alvorligt ønske om evig arv, det evige indhold som er uforgængeligt og genskaber, forædler og helliger menneskelige medhjælpere, så de bliver medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske konge. . . .

Kristus overvandt synd som et menneske. – Vore første forældres fald brød den gyldne kæde mellem menneskevillens absolutte lydighed til det guddommelige. Lydighed anses ikke længere for at være en absolut nødvendighed. Menneske-medhjælperen følger deres egne forestillinger, som Herren fortalte den gamle verdens arvinger var onde og det gør han stadig. Herren Jesus erklærer: Jeg har holdt Min Faders bud. Hvordan? Som et menneske: Se, jeg vil gøre Din vilje, O Gud. Overfor jødernes anklagerne stod han frem i Sin rene, dydige og hellige karakter og udfordrede dem: "Hvem af jer overbeviser mig om synd?"

Vort eksempel og offer for synd. – Verdens forløser kom ikke kun for at være et offer for synd, men for at være et eksempel for mennesker i alle ting, en hellig, menneskelig karakter. Han var en Lærer, en sådan underviser som Verden aldrig havde set før. Han talte som en med autoritet, og alligevel indbyder han alle til tillid. "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let." (Matt. 11:28-30).

undskyldning for, hvorfor vi ikke skal gøre de ting som er behagelige i Hans øjne.

Han modbeviste Satans krav. – Vi skal altid være taknemmelige over at Jesus har bevist faktumet at mennesket kan holde Guds bud, dementere Satans falskneri om at mennesket ikke kan holde dem. Den Store Lærer kom til vor verden for at stå på menneskenes sted, og derved ophøje og helliggøre menneskene med Sin hellige lydighed til alle Guds krav, og vise at det er muligt at adlyde Guds

bud. Han har demonstreret at en livslang lydighed er mulig. Derved giver Han udvalgte, repræsentative mennesker i verden, ligesom Faderen gav Sønnen, eksempel for deres liv, nemlig Jesu Kristi liv.

Han stod prøven som et sandt menneske. – Vi behøver ikke at sætte Kristi lydighed som noget Han egnede sig særligt til, ved Sin særlige guddommelige natur, for Han stod overfor Gud, som menneskets repræsentant og blev fristet som menneskets stedfortræder og sikkerhed. Hvis Kristus havde en særlig kraft, som det ikke var et menneskes privilegium at have, ville Satan have benyttet sig af dette. Kristi gerning var at borttage Satans krav på at styre mennesker, og Han kunne kun gøre dette ved at Han kom – et mennesket, fristet som et menneske, og give et menneskes lydighed. . . .

Hav i tanke at Kristi overvindelse og lydighed er fra et oprigtigt menneske. Vi gør mange fejl i vore konklusioner, på grund af vore fejlagtige syn på vor Herres menneskenatur. Når vi tillægger Hans menneskenatur en kraft som det ikke er muligt for menneskene at have, når det er i konflikt med Satan, ødelægger vi Hans menneskeligheds fuldstændighed. Hans tildelte nåde og kraft giver Han alle, som tager imod Ham i tro. Kristi lydighed mod Sin Fader er den samme lydighed (140) som mennesker afkræves.

Mennesket kan ikke overvinde Satans fristelser uden guddommelig kraft der kombineres ved Hans medvirken. Sådan er det også med Jesus Kristus. Han kunne ikke gribe fat i den guddommelige kraft. Han kom ikke til vor verden for at en ringere Gud skal adlyde en større, men for at mennesket adlyder Guds hellige Lov, og på den måde er Han vort eksempel.

Jesus viste hvad menneskene skulle gøre. – Herren Jesus kom til vor verden, ikke for at åbenbare hvad en Gud kunne gøre, men hvad et menneske kunne gøre, gennem tro på Guds kraft, for at hjælpe i enhver nødsituation. Gennem tro skal mennesket få del i guddommelig natur, og overvinde hver fristelse det udsættes for. Nu kræver Herren at enhver søn og datter af Adam tjener Ham, gennem troen på Jesus Kristus, i den menneskenatur, som vi har nu.

Herren Jesus har sat bro over den afgrund som synden har gjort. Han har forbundet jorden med himmelen, og begrænsede mennesker med den ubegrænsede Gud. Jesus, verdens Forløser, skulle blot holde Guds bud, på samme måde som menneskene kan holde dem. "Dermed har han også skænket os sine store, dyrebare løfter, så I ved dem kan slippe fri af forkræneligheden i denne verden med dens begær og få del i guddommelig natur. (2 Peter 1:4). . . .

Vi må praktisere Kristi eksempel, have Hans sønne-rolle og menneskevorden i sinde. Det var ikke Gud der blev fristet i øknene, heller ikke en Gud der skulle udholde syndernes selvmodsigtelse mod Ham selv. Det var himlens Majestæt som blev et menneske – ydmygede Sig selv til vor menneskenatur.

Frelsens grundelementer fremstilles i en eller anden form i næsten alle Ellen G. Whites bøger og i utallige tidsskriftsartikler. Bibelstudier og diskussioner ved 1888 Minneapolis generalkonferensen bragte elementerne om Frelse ved tro på Kristus alene i fokus, som var en sandhed som mange, både prædikanter og lægfolk, har mistet meget af syne. I sin 51-sider store Sektion "Kristus vor retfærdighed i Selected Messages bog 1, fremsætter denne fremhævelse i Minneapolis-vedtægterne. Hvor Ellen White dog glædede sig idet de store grundsandheder om Retfærdiggørelse ved tro blev bragt helt frem under denne konference, og også da hun, sammen med andre, viderebragte dette velsignede budskab til menighederne! Dette var en sandhed, der er kommet ind i hendes

Hvordan vi skal tjene Gud. – Vi skal ikke tjene Gud som om vi ikke var mennesker, men vi skal tjene Ham i natur den natur vi har, som er blevet genløst af Guds Søn; gennem Kristi retfærdighed skal vi stå tilgivet foran Gud, som om vi aldrig har syndet. Vi vil aldrig opnå styrke ved at se hen på det vi kunne, hvis vi var engle. Vi skal vende os i tro på Jesus Kristus, og vise vor kærlighed til Gud gennem lydighed (141) mod Hans bud. Jesus "blev i alle henseender fristet lige som vi, dog uden synd." Jesus siger: "Følg mig" "Hvis nogen vil komme efter mig, så lad ham fornægte sig selv, og tage sit kors op, og følg mig." - Manuskript 1, 1892.

Inkarnationens virkelige betydning

Kristus tog menneskelighed på sig, og lagde sit liv ned som et offer, så mennesker kan, ved at få del i guddommelig natur, kunne få evigt liv. Det var ikke kun Kristus som var offeret, men Han var også den Præst, som ofrede ofret. "Det brød som jeg vil give," sagde Han, "er mit kød, som Jeg vil give for verdens liv." (Joh 6,51). Han var uden nogen skyld. Han gav Sig selv i bytte for folk som havde solgt dem selv til Satan, ved at overtræde Guds lov – Hans liv for menneskeslægtens liv, som derved blev Hans indkøbte ejendom.

"Derfor" siger han "elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre." (Joh. 10,17, 18).

"Syndens løn er døden" (Rom. 6:23). Før Adams fald sagde Herren til ham: "for den dag du spiser af det, skal du dø!" (1. Mos. 2,17). "Hvis du overtræder min lov, vil døden visselig være din straf." Ved ulydighed mod Guds befaling, mister han sit liv.

Før hans fald var Adam fri fra forbandelsens følger. Da han blev angrebet af fristeren, var der ikke nogen af syndens påvirkninger over ham. Han var skabt fuldstændig i tanke og i handling. Men han gav efter for synd, og faldt fra sit høje og hellige stade.

I syndigt køds lighed – Kristus, den anden Adam, kom i syndig kød lighed. For menneskenes skyld blev Han genstand for sorg, for træthed, for sult og for tørst. Han blev genstand for (142) fristelse, men Han gav ikke efter for synd. Ikke en syndig plet var over ham. Han erklærede: "Jeg har holdt min Faders bud [i Mit jordiske liv]" (Joh 15,10). Han havde ubegrænset kraft, kun fordi Han var fuldstændig lydlig mod Sin Faders vilje. Den anden Adam stod trængsels og fristelsens prøve, så Han kunne blive Ejer til alle mennesker. – *Manuskript 99, 1903.*

Kap. 20 – Principperne som Ellen White i sin tidlige tjeneste, sætter dem frem

prædikener og skrifter gennem årene, der dog altid bringes på en velafbalanceret måde. Dette bevidnes i flere præsentationer der udgør Ellen G White-bogen, "Tro og gerninger", med prædikener og artikler fra 1881 til 1902.

Denne sektion sammenbringer vitale sandheder om tro og gerninger i tre kapitler. Det første kapitel bruges til typiske udtalelser Ellen White gør, fra 1850 til 1888 og viser hendes klare, gennemskærende standpunkt, i en balanceret fremstilling af retfærdiggørelse ved tro. Det tredje kapitel fremviser hendes konsekvente erklæringer, og viser en enighed i læren igennem al hendes prædikantarbejde. Kun nogle få typiske udtalelser er taget med for at minde os om hendes arbejde med at overbringe denne vitale sandhed,

som netop er evangeliets hjerte. Kapitel to, af historisk art, bringer hendes tilbageblik på erfaringerne fra Minneapolis generalkonferensen og arbejdet fra hendes side, beslægtet med denne erfaring, i månederne der fulgte efter denne konference. Dette kapitel indledes af en noget udvidet udtalelse, der giver en baggrund for hendes historiske tilbageblik. – *White best.*

Se bort fra selvet til Jesus – 1850 – Englen sagde: "Hav tro på Gud." Jeg så nogle forsøgte at det var for svært at tro. Tro er så engel, I ser hen over den. Satan prøvede at bedrage nogle af de ærlige børn og havde fået dem til at se på selvet og finde værdi der. Jeg så at de må se bort fra selvet hen til Jesu værdighed og se dem selv ligeså afhængige og uværdige som de er over for Hans nåde og i tro drage styrke og næring fra Ham. *Brev 8, 1850.*

Bero udelukkende på Jesu fortjenester – 1862. – Hvert medlem i familien bør tænke på, at alle har fuldt op at gøre med at modstå vor listige fjende og med alvorlig bøn og ubøjelig tro må enhver forlade sig på Kristi blods fortjeneste og tillegne sig hans frelsende kraft.

Mørkets magter samler sig omkring sjælen og lukker Jesus ude for vort syn og til tider kan vi kun vente med sorg og forbavselse, indtil skyen går forbi. Sådanne stunder er undertiden frygtelige. Håbet synes at svigte og vi gribes af fortvivlelse. I disse forfærdelige timer må vi lære at have tillid, at forlade os udelukkende på forsoningens fortjeneste og i al vor hjælpeløse uværdighed kaste os på den korsfæstede og opstande Frelseres fortjeneste. Vi vil aldrig fortabes, når vi gør dette? (146) aldrig! Vidnesbyrd bd. 1. s. 309, 310 (1862)

Sandheden helliger livet – 1869 – Bror og Søster P har et arbejde at gøre med at bringe deres eget hus og hjerte i orden. . . Han [bror P] har ikke set og mærket det nødvendige i, at Guds Ånd i hjertet påvirker livet, ordene og handlingerne. Han har gjort sin religiøse erfaring mere til en formssag.

Han har set og anerkendt sandhedens teori, men den særlige helliggørelse gennem sandheden er kan ikke blevet bekendt med. Selvet har vist sig. Hvis der blev sagt noget til mødet, som ikke mødte hans standart, ville han gå i rette, ikke i kærlighed og ydmyghed, men med hårde og strenge ord. Dette stærke sprog er ikke passende for nogen kristen at bruge, især for ham som selv behøver en meget stærkere erfaring, og som har rigtig mange fejl at rette. – *Manuskript 2, 1869.*

Frugten den sande helligelse avler – 1874 – Du har fremholdt synspunkter om helliggørelse og hellighed, som ikke har været den ægte sag, som danner frugter af rigtig kvalitet. Helliggørelse er ikke et ydre arbejde. Det består ikke af at bede og holde møder men den griber fat i livet og former ord og handlinger, forvandler karakteren, . . .

Der lader til at være vigtige stillinger som må udfyldes af mennesker som er sandt helligede, har Mesterens ånd. Og det er tydeligt nødvendigt at overvinde selvet, så deres arbejde og anstrengelser ikke ødelægges a manglerne i deres karakter – *Manuskript 6, 1874*

Karakteren udviklet af Enok og Elias – 1874 – Nogle få i alle generationsled fra Adam modstod hans alle måder store kunstgreb og stod frem som ædle repræsentanter af hvilken det var i menneskers kraft at gøre og være. Kristus arbejder med menneskelige kræfter, hjælper mennesker med at overvinde Satans kraft. Enok og Elias er de rette *Indledende bemærkning: Ved generalkonferenssamlingen i 1883 i Battle Creek, Michigan, talte Ellen White til prædikanterne ved tretten sammenhængende*

repræsentanter på hvad slægten kunne være, gennem tro på Jesus Kristus, hvis de valgte det. Satan (147) blev forstyrret meget fordi disse ædle og hellige mænd stod uplettede frem midt i det moralske fordærv, der omgav dem, udviklede retfærdige karaktertræk, og blev regnet værdig for forvandling til himlen. Idet de var stået frem i moralsk kraft, i ædel oprigtighed, overvinde Satans fristelser, kunne han ikke bringe dem under dødens herredømme. Han triumferede over at han havde kraft til at overvinde Moses med hans fristelser, og at han kunne ødelægge hans strålende karakter, og forlede ham til den synd, at selv tage æren, fremfor folket som tilhørte Gud. - *The Review and Herald, 3. marts, 1874.*

Tro og gerninger i frelsen – 1878 – Alle jeres gode gerninger kan ikke frelse jer; men det er ikke desto mindre umuligt for jer at blive frelst uden gode gerninger. Et hvert offer som er givet for Kristus, vil være til jeres evige vinding. - *The Review and Herald, 21. marts, 1878.*

Tillid til Kristus er absolut nødvendig – 1879 – Kristus er blevet elsket af dig, selvom din tro nogle gange har været svag og dine udsigter har været dystre. Men Jesus er din Frelser. Han frelser dig ikke fordi du er fuldkommen, men fordi du behøver Ham og i din ufuldkommenhed har stølet på ham. Jesus elsker dig, mit dyrebare barn. Du kan synge:

"Under skyggen af Din trone
kan vi stadig dvæle sikkert;
Tilstrækkeligt i Dine arme alene,
og vort forsvar er sikret."

Brev 46, 1879

Retfærdighedens gerninger vejes ved dommen – 1881 – Nogle gange fortæller prædikanter folk at de ikke skal gøre andet end tro; da Jesus har gjort det hele, og deres egne gerninger gør intet. Men Guds Ord viser tydeligt at vægtene på dommens dag vil afvejes nøje, og at beslutningerne vil baseres på de givne beviser.

En mand bliver hersker over ti byer, en anden over fem, en anden to, enhver mand vil få nøje i forhold til den udnyttelse han har gjort af de talenter han har fået i varetægt. Vore anstrengelser for retfærdighedsgerninger, for vor egen skyld og for sjæles frelse, vil få en afgjort indflydelse på vor belønning. – *The Review and (148) Herald, 25. okt, 1881.*

Ellen Whites eneste håb på Kristus – 1881 – I forbindelse med mit store tab, har jeg fået et nærmere syn på evigheden. Ligesom før, er jeg nu blevet bragt frem for den store hvide trone, og har set mit liv, som det vil være foran denne. Jeg kan ikke finde noget at prale af, ingen fortjenester som jeg kan bede om.

"Uværdig, uværdi for det mindste af Din gunst, oh min Gud," er mit røb. Mit eneste håb er en korsfæstet og opstået Frelser. Jeg påberåber mig fortjenesterne af Kristi blod. Jesus vil gå til det yderste for at frelse alle, som sætter deres lid til ham. – *The Review and Herald, 1. nov. 1881.*

Stræb efter at udvikle karakteren – 1882 – Vi vil aldrig kunne se vor Herre i fred, medmindre vore sjæle er pletfrie. Vi må bære Kristi fuldkomne billede. Hver tanke må underlægges Kristi vilje. Lige som den store apostel udtrykker det: må vi i fuldt mål opnå Kristi fylde." Vi vil aldrig opnå denne tilstand uden ihærdig anstrengelse. Vi må dagligt stræbe mod ydre onde og indre synd, hvis vi vil nå den kristne karakters fylde. – *Review and Herald, 30. maj, 1882*

Grundlæggende elementer, bragt frem ved 1883 generalkonferensen
formiddagsmøder og talte til konferensen den sidste sabbat. Review and Herald bragte hele serien det efterfølgende år. I den fjerde tale bringer hun grundsætningerne om

retfærdiggørelse ved tro frem, som det står i efterfølgende sektioner. En anden skelsættende tale "Kristus vor retfærdighed," som hænger nøje sammen med disse møder, blev først udgivet i "Evangeliets tjenere" 1893-udgaven, side 411, og blev genoptrykt i "Selected Messages", bog 1. s 350-345, og "Tro og gerninger", s. 35-39. – Udgiverne.

Fredag d. 9. november, 1883 – Se på Jesus. – Denne formiddag var der en alvorlig stemning i forbøn til Herren, at han vil åbenbare sig selv blandt os i kraft. Mit hjerte blev draget særligt i bøn, og Herren hørte og velsignede os. Mange af de modløse frembar vidnesbyrd, som følte at deres ufuldkommenhed var så stor at Herren ikke kunne bruge dem i Hans sag. Dette (149) var vantroens sprog.

Jeg prøvede at vise disse kære sjæle hen til Jesus, som er vor tilflugt, en hjælp som er til stede altid når det behøves. Han opgiver os ikke på grund af vore synder. Vi kan gøre fejltagelser og såre Hans Ånd, men når vi angår, og kommer til ham med sønderbrudt hjerte, vil Han ikke bortvise os. . . .

Sabbaten. 10. november, 1883 – Kom som du er – Jeg har lyttet til vidnesbyrd som dette: "Jeg har ikke det lys jeg ønsker; jeg er ikke forvisset om Gud kan lide mig." Sådanne vidnesbyrd udtrykker kun vantro og mørke.

Forventer du at dine fortjenester vil anbefale dig til Guds velvilje, og at du må være fri fra synd før du kan stole på at Hans kraft kan frelse? Hvis det er det som du kæmper med i dit sind, er jeg bange for at du ikke vil få styrke og vil tabe modet til sidst. Som kobberslangen blev ophøjet i ørkenen, således blev Kristus ophøjet for at drage alle mennesker til Ham. Alle som så på den slange, det middel som Gud har tilvejebragt, blev helbredt; så vi i vor syndighed, i vor store mangel, må "se og leve."

Når vi indser vor hjælpeløse tilstand uden Kristus, må vi ikke miste modet; vi må stole på en korsfæstet og opstanden Frelseres fortjenester. Stakkels syndssyge og modløse sjæl, se og lev. Jesus har afgivet et løfte i Sit ord; Han vil frelse alle som kommer til Ham. Så lad os komme og bekende vore synder, frembringe frugter der opfylder angeren.

Jesus er vor Frelser i dag. Han går i forbøn for os i det allerhelligste i den himmelske helligdom, og Han vil tilgive vore synder. Åndeligt set, gør det hele forskellen for os, uanset vi stoler på Gud uden tvivl, som på den sikre grundvold, eller om vi søger at finde en retfærdighed i os selv før vi kommer til Ham. Se bort fra selvet, se på Guds Lam som borttager verdens synder. Det er en synd at tvivle. Næres den mindste vantro i hjertet, påfører sjælen skyld, og fører mørke og modløshed med sig. . . .

(150) Onsdag, d. 14. november, 1883 – Sand religion betyder underordning under Guds vilje – Nogle ser altid på sig selv i stedet for på Jesus; men brødre, I mangler at blive ikklædt Kristi retfærdighed. Hvis I stoler på jeres egen retfærdighed, er I faktisk svage; for I udsættes for Satans kastepile, og af de privilegier i nyder nu, vil I komme ud i hårde konflikter. I er for kolde. Arbejdet forhindres af jeres mangel på den kærlighed som brænder i Jesu hjerte. I har for lidt tro. I forventer lidt, og deraf vil I modtage lidt; og I er tilfreds med megen lille succes. I er tilbøjelige til lade jer selv bedrage, og hvile i tilfredshed med en formel gudsfrygt. Dette vil aldrig gå.

I må have levende tro i jeres hjerter; og sandheden må forkyndes med kraft oven fra. I kan kun nå folk, når Jesus virker gennem jeres anstrengelser. Kilden er åben; vi må fornyes, og vi må blive fornyede, og for vor del forny andre.

For jer kan det virke som om at I er syndige og kommer undergangen nær, men det er netop her at I behøver en

Hvis vore egne sjæle blev oplivede af de højtidelige og klare sandheder I forkynder, vil koldhjertelighed, ligegyldighed og ladhed forsvinde, og andre vil mærke iveren fra jeres iver og alvor.

I sand religion er intet mindre af bekendelse til Guds vilje, og lydighed til alle de ting han har befalet; og til gengæld, giver det os åndeligt liv, tillægger os Kristi retfærdighed, og fremmer en sund og glad brug af sindets og hjertets bedste evner. Uendelige rigdomme, evigt livs ære og velsignelser, gives os på (151) så enkle betingelser som at bringe den uvurderlige gave inden for den fattigstes og mest syndige menneskes rækkevidde. Vi skal blot adlyde og tro. Og hans bud er ikke brydefulde; lydighed mod Hans krav er absolut nødvendig for vor lykke, også i dette liv. – *The Review and Herald*, 27. maj, 1884.

Mandag d. 19. november, 1883 – Se på Ham og få liv . – Hvor mange vandrer dog møjsommeligt på hellighedens snævre sti. For mange er freden og hvilen på denne velsignede vej ikke nærmere i dag, end den var førhen. De ser langt bort fra det som er nærvæd; de gør det indviklet som Jesus gjorde meget klart. Han er "vejen sandheden og livet." Frelsesplanen er blevet tydeligt åbenbaret i Guds Ord; men verdens visdom er blevet opsøgt for meget, og visdommen om Kristi retfærdighed for lidt. Og sjæle der kunne have hvilet i Jesu kærlighed, har tvivlet og fået det svært med mange ting.

Vidnesbyrdene der frembæres her, udtrykker ikke stor tro. Det er ikke vanskeligt at tro at Jesus vil tilgive andre, men det synes umuligt for alle at selv udøve en levende tro. Men, kære brødre, er det gavnligt at udtrykke sin tvivl om at Kristus godt vil acceptere jer? Jeg er bange for at I er for afhængige af følelser, og gøre det til et kriterie. På denne måde mister I for meget; I mister ikke blot jeres egne sjæle, men andres sjæle som ser på jer.

I må selv stole på Jesus, anvende Guds løfter på jer selv, hvordan kan I ellers uddanne andre til at få ydmyg og hellig tillid til Ham? I føler at I har forsømt nogle opgaver, at I ikke har bedt som I skulle.

Det er som at have en afstand fra Jesus, og tror at Han har trukket sig bort fra jer; men det er jer som har adskilt jer fra Ham. Han venter på at I skal komme tilbage. Han vil acceptere et sønderbrudt hjerte. Hans læber har forvisset os om at Han er mere villig til at give Helligånden til dem som beder Ham, end at forældre er villig til at give deres børn gode (152) gaver.

Vi er såret og besmittet af synd; hvad skal vi gøre for at blive helbredt fra dens spedalskhed? Gør det så vidt det står i din magt, rens sjælstempelet for al snavs, og se da på "Guds Lam, som bærer alverdens synd" (Joh 1,29).

Hvis I er klar over jeres mangler, så brug ikke alle jeres kræfter på at fremvise dem og knurre over dem, men se og lev. Jesus er vor eneste Frelser; og på trods af millioner som behøver at blive helbredt forkaster Hans ofrede nåde, så vil ikke en som stoler på Hans fortjenester blive overladt til fortabelse.

Hvorfor nægter du at komme til Jesus og modtage hvile og fred? Du må have velsignelsen denne morgen. Satan antyder at du er hjælpeløs, og kan ikke velsigne dig selv. Det er sandt; du er hjælpeløs. Men løft Jesus op for ham: "Jeg har en Frelser. På ham stoler jeg, og Han vil aldrig efterlade mig rådvild. I hans navn sejrer jeg. Han er min retfærdighed, og min glædeskrone." Lad ingen her føle at hans sag er håbløs, for det er den ikke.

Frelser. Hvis I har synder i bekende, så tøv ikke. Disse øjeblikke er gyldne. "Hvis vi bekender vore synder, er han

trofast og retfærdig til at tilgive os vore synder, og rense os fra al uretfærdighed" (1. Joh. 1,9). Den som hungrer og tørster efter retfærdigheden vil fyldes med denne; for det har Jesus lovet. Dyrebare Frelser! Hans arme er åbne for at modtage os, og Hans store hjerte af kærlighed venter på at velsigne os. - *The Review and Herald*, - 1. Juli, 1884.

Falsk helligelse – 1885 – Der var en mand, en ikke-sda prædikant ved navn Brown, måske kender du ham. [*Ellen White, taler til medlemmer i Santa Rosa sda-menighed i Californien, den 7. marts, 1885, hvor hun beretter om en erfaring som fandt sted på et skib året før, da hun rejste fra Portland, Oregon, til San Francisco, Californien. – Udgiverne.*] Han hævder at være hellig. "Tanken med (153) med anger," siger han, "står ikke i bibelen." "Hvis", siger han, "et menneske kommer til mig og siger at han tror på Jesus, optager jeg ham direkte i menigheden, uanset om han er døbt eller ikke; dette har jeg gjort med ganske mange." "Og", siger han, "jeg har ikke begået en synd i seks år."

"Der er nogle på denne båd," siger han, "som tror at vi helliges ved at holde loven. Der er en kvinde på denne båd, ved navn White som lærer dette."

Jeg hørte dette, og jeg gik op til ham og sagde: "Ældre Brown, du har helt ret. Jeg kan ikke lade den udtalelse gå ud. Mrs. White har aldrig sagt sådanne ting i nogen af hendes skrifter, hun har heller aldrig talt sådanne ting, for vi tror ikke at loven helliger nogen.

"Vi tror at vi må holde den lov ellers vil vi ikke blive frelst i himmelens rige. Overtræderen kan ikke frelses ind i herlighedens rige. Det er ikke loven der helliger nogen, heller ikke frelser, den lov står og råber: "Omvend dig, så dine synder vil blive udslettet." Og så går synderen til Jesus, og idet synderen lover at han adlyder lovens krav, udsletter han deres skyldpletter og sætter dem fri, og giver dem kraft hos Gud." – *Manuskript 5*, 1885.

Frihed til at overtræde budene er et bedrag – 1886 – Du vil ofte høre råbet "Tro kun." Satan troede og skælvede. Vi må have en tro der virker i kærlighed og renser hjertet. Den tanke hersker at Kristus har gjort alt for os, og at vi kan gå ud og overtræde buddene og vil ikke blive holdt ansvarlig for det. Dette er det største bedrag som fjenden nogen sinde har gjort. Vi må tage stilling til at vi ikke vil overtræde budene under nogen omstændigheder, og være i den åndelige tilstand at vi kan oplære andre i åndelige sager. – *Manuskript 44*, 1886.

Moralsk styrke gennem Jesus. – 1886. – Kristus vidste at mennesket ikke kunne overvinde uden Hans hjælp. Derfor indvilgede han i at fralægge sin kongelige kåbe og iklæde Sin guddommelighed i menneskelighed, så at vi kunne være (154) rige. Han kom til denne jord, led og vidste præcis hvordan han kunne sympatisere med os og assistere os i overvindelsen. Han kom for at bringe mennesker moralsk kraft, og Han ville ikke have at mennesker forstår det sådan at de ikke har noget at udrette, for enhver har et arbejde at gøre med sig selv, og gennem Jesu fortjenester kan vi overvinde synd og djævelen. – *Manuskript 46*, 1886.

Skinhellig religion der tager let på synd. – 1887 – "Et nyt hjerte vil jeg give og en ny ånd vil jeg give dig i dit indre." Jeg tror af hele mit hjerte at Guds Ånd er trukket tilbage fra verden, og dem som har haft stort lys og mange anledninger og ikke har udnyttet det, vil være de første til at være tilbage. De har bedrøvet Guds Ånd. Satans nuværende aktiviteter i hjerterne, i menighederne og folkene, bør opvække enhver der studerer profetien. Enden er nær. Lad vore menigheder vågne op. Lad Guds forvandlende kraft erfares i hver enkelt medlems hjerte, og så skal vi se den dybe bevægelse Guds Ånd gør. Bare tilgivelsen af synd er ikke det eneste resultat

af Jesu død. Han gjorde ikke blot det uendelige offer for at synden skulle fjernes, men for at menneskenaturen kan genoprejses og blive smuk igen fra dens ruin, og gøre den egnet for Guds nærhed. . .

Kristus er den stige som Jakob så, hvis bund var på jorden og hvis top nåede de højeste himle. Dette viser frelsens bestemte metode. Vi skal stige trin efter trin på den stige. Hvis nogen af os vil frelses til sidst, vil det være ved at klynge sig til Jesus, som til en stige. For den troende er Kristus blevet visdom og retfærdighed, helliggørelse og forløsning. . .

De som tror de står fast fordi de har sandheden, vil få nogle frygtelige fald; men de har den ikke som den er i Jesus. Et øjeblik ubetænksomhed kan kaste en sjæl ud i uoprettelig fordærv. En synd leder til en anden, og den anden bereder vejen for en tredje, og så videre. Som trofaste budbringere for Gud må vi hele tiden bede (155) til ham om at blive holdt til Hans kraft. Hvis vi blot viger en enkelt tomme fra pligten, er vi i fare for at følge på syndens vej, som ender i fortabelse. Der er håb for enhver af os, men kun på en måde: ved at fæste os selv til Kristus, og bruge alle kræfter på at opnå Hans karakters fuldkommenhed.

Denne skinhellige religion som tager synden let og som altid dvæler på Guds kærlighed til synderen, opmuntrer synderen til at tro at Gud vil frelse ham imedens han fortsætter med at synde og han ved det er synd. Dette er den måde at mange, som bekender at tro den nærværende sandhed, gør det på. Sandheden holdes borte fra deres liv, og det er grunden til den ikke har kraft til at overbevise og omvende sjælen. Enhver nerve, ånd og muskel, må spændes op for at forlade verden, dens sæder, dens fremgangsmåder, og dens moder. . . . .

Hvis I bortlægger synden og udøver levende tro, vil himmelens rigdommes velsignelser være jeres. – *Brev 53*, 1887.

Genkomsten er afslutningen på sjælens beredelse – 1888 – Din karakters klædning må vaskes til den er pletfri, i kilden der er åbnet for al urenhed. Din moralske værdi vil vejes på helligdommens vægtskåle, og hvis du findes for let, vil du være fortabt for evigt. Al grovhed, al rughed må væk fra din karakter før Jesus kommer; for når Han kommer, vil enhver sjæls beredelse være til ende.

Hvis du ikke har lagt din skinsyge, din jalusi, dit had mod andre, til side, kan du ikke gå ind i Guds rige. Du vil blot have den samme tilbøjelighed med dig; men der vil ikke være noget af denne karakter i den kommende verden. Intet andet end kærlighed, glæde og harmoni vil eksistere. Nogle vil få klarere kroner end andre, men der vil ikke være skinsyge tanker i nogen af de forløstes hjerter. Alle vil være helt tilfredse, for alle vil belønnes efter deres arbejde. – *Signs of the Times*, 10. Februar, 1888.

(156) Kapitel 21 - Ellen G. Whites rapport ved Minneapolis konferensen.

En udtalelse der giver de historiske baggrunde.

Dette kapitel bringer en udtalelse af Ellen White som er kommet få uger efter afslutningen af generalkonferensen 1888. Hun ser tilbage på sceneriet og beskriver hvad fandt sted. Møderne i Minneapolis kom i et bedre perspektiv efterhånden som månederne gik, og Ellen Whites udtalelser er de mest oplysende og betegnende. Et kort tilbageblik af den historiske baggrund er passende.

Minneapolis generalkonferensen var bemærkelsesværdig for sine bibelstudier og diskussioner over loven i galaterbrevet og over Kristi retfærdighed modtaget ved tro.

Denne samling, hvor enoghalvfems delegerede deltog, blev holdt fra den 17. oktober til den 4. november i Minneapolis, Ellen White var til stede og deltog i instituttet og samlingen den nittende dag. Samlingen i sig selv var rutine, men konstruktiv. Der kom rapporter ind, og der var møder om forskellige emner som (157) sabbatsskolen, sundhed og mådehold, om traktat og mission. Prædikanterne fik anvist deres arbejdsområder, der blev lagt planer for sagens fremme, kontorer blev oprettet og bestyrelser udpeget.

Et tilbunds gående tilbageblik af bedrifter og hændelser kommer fra W. C. Whites pen, som to dage før samlingens afslutning, skrev prædikantkollega der arbejdede i sydstatene:

»Vi er nær ved den anden generalkonferensesamlings afslutning, og om få dage vil de delegerede blive spredt til deres respektive områder, og et nyt års arbejde begynder.

Dette har været en meget interessant konference, og selv om den ikke er blevet præget af den fred og harmoni som ellers har vist sig, har den dog været så udbytterig som aldrig før, for mange vigtige sager er kommet frem, og nogle af konklusionerne, som vil blive af stor værdi, idet de må påvirke vort fremtidige arbejde. Mange går fra dette møde, besluttet på at studere bibelen som aldrig før, og dette vil resultere i en klarere forkyndelse.

»Som du til bulletinen utvivlsomt har bemærket, så er der gjort mange tiltag for vore udenlandske missioner, også nogle gode bevægelser for værkets fremme i sydstatene." *W. C. Whites brev til Smith Sharp, skrevet fra Minneapolis, Minnesota, d. 2. nov. 1888.*

Det skal bemærkes at sammen med rapporten om vækst, nævner ældre White manglen på »fred og harmoni der nogle gange har vist sig« ved vore generalkonferensesamlinger. Herved refererede han til teologiske diskussioner under 1888-mødet, som er anderledes fra andre generalkonferenser i adventisthistorien.

Disse diskussioner begyndte i det ugelange præsteseminar, idet nogle emner som de ti riger, Kristi guddommelighed, helbredelse af den dødelig sårede og tanker om

Minnesota, i vor nybyggede kirke. Som sædvanligvis var der også mange ikke-delegerede syvende-dags adventister tilstede. Forud for samlingen var et syv-dage langt præsteseminar, som holdt fra d. 10.-16. oktober.

Bibelstudierne begyndte på instituttet og nogle fortsatte ved generalkonferensesamlingen, og optog bibelstudietiden.

retfærdiggørelse ved tro, ifølge agendaen blev vendt. Diskussionen om de ti riger blev forbitret og tog uforholdsmæssig lang tid. Nogle emner var planlagt til at blive fortrængt. Ved afslutningen (158) af seminaret begyndte ældre E. J. Waggoner, medredaktør af *Signs of the times*, en studieserie om loven, i galaterbrevet, der forenede hans fremstilling af den kristne tro med Kristi retfærdighed. Dette fortsatte i løbet af den første uge i generalkonferensesamlingen.

Det var denne studieserie, specielt dem der kom ind på del-emnet om loven i galaterbrevet, der startede den efterfølgende kontrovers. Der blev ikke udarbejdet referat af disse diskussioner, men overfladiske noter af en eller to delegerede, Ellen Whites optegnelser og mange tilstedeværende der viste bitterhed over kontroversen og de ødelæggende virkninger af flere fremtrædende menighedslederes negative optræden.

Også før de delegerede samlede sig i Minneapolis havde der været diskussioner over nøglespørgsmål i flere år. I nogles hjerter var der også opbygget en modstand og ikke-accepteren af Ellen Whites advarende og irettesættende budskaber. Hun fik en fremmedartet og modstanderagtig attitude mod sig, fra nogle af de ledende prædikanter.

Idet E. J. Waggoner førte en undersøgelse af loven i galaterbrevet og frelse ved tro, herskede en debatterende ånd en del i diskussionerne. Dette betyngede Ellen White. Selvom hun ikke var blevet afklaret med ældre Waggoner om alle detaljerne i hans udlægning af loven i galaterbrevet, blev hendes hjerte varmt af hans klare udtalelse om principperne om retfærdiggørelse opnået ved troen i Kristus. Hun talte tyve gange i Minneapolis og, især til de tidlige præstemøder om morgenen, bad hun indtrængende om åbenhjertige bibelstudier. Hun selv talte ikke over emnet retfærdiggørelse ved tro.

Reaktionerne over at der blev lagt vægt på denne vitale sandhed var blandede. Ved 1893-generalkonferensesamlingen, talte A. T. Jones om at antage de sandheder der blev fremholdt i Minneapolis og sagde: »Jeg ved at nogle, som var der antog den; andre

forkastede den fuldstændigt. I kender til de samme ting. (159) Andre forsøgte at stå halvvejs mellem begge, og løse det derved." - *Generalkonferense bulletinen*, 1893, p. 183.

Nogle gange blev diskussionerne hæftige. Nogle frygtede at nye betoningers ville svække kirkens stærke position til Guds lov, især sabbatsandheden, og modstår stærkt budskabet om retfærdighed ved tro. Under konferensen blev der ikke gjort tiltag på dette punkt eller nogen andre punkter kom frem under bibelstudierne.

Ellen White berettede i et brev, skrevet på den sidste dag i samlingen, et brev der i denne sektion har overskriften: "Mit mod og min tro har været god", uanset det mest "ufattelige tovtrækkeri" de har været igennem, og hun udtrykte sin overbevisning, idet hun så det i nøje sammenhæng, at "mødet ville resultere i meget godt". (brev 82, 1888) Nogle få uger senere skrev hun sit tilbageblik over Minneapolis konferensen. Det meste af dette er med i denne sektion.

I ugerne og månederne efter denne samling udviklede der sig en hård kerne af modstandere i Battle Creek, kirkens hovedkvarter og omkring dens store institutioner. Ellen White satte sig ofte ud over Battle Creek, og tog ud i marken for at viderebringe budskabet til menighederne. Nogle gange arbejdede hun med Ældre Jones og Waggoner da alle tre var engageret med at overbringe evangeliets dyrebare sandheder. Hun fremførte budskabet til et betydningsfuldt og succesrigt møde vore prædikanter i januar, 1889, i South Lancaster, hvor mange blev "velsignet rigt". En beretning er inkluderet i dette kapitel.

Ellen G. White-dokumenterne bringer en kraftig henvendelse vedrørende de grundlæggende principper om retfærdiggørelse ved tro, som blev bragt ved Ottawa- "Vi så en kraft følge med budskabet. I alle tilfælde arbejdede vi, og nogle vidste hvor hårdt vi arbejdede, jeg mener det var hele ugen, vi tog tidligt og sent, til Chicago, for at vi kan få disse tanker i brødrenes sind.

Djævelen har arbejdet i årevis på at udslutte disse tanker - dem alle sammen. Og det er et stort arbejde at ændre deres gamle meninger; de mener de skal stole på deres egen retfærdighed, og på deres egne gerninger, og ser på dem selv, og peger ikke hen på Kristi retfærdighed, og bringer den ind i deres liv, og i deres karakter. Og vi arbejdede der i een uge. . . . En uge gik før der kom et brud, og Guds kraft rullede over forsamlingen, (161) som en

lejr mødet i Kansas d. 11. maj 1889. Dette og hendes beretning om reaktionen står i E. G. White bogen *Tro og gerninger*, side 63-84.

Det vandt sejr i Chicago og i Denver, Colorado hvor lejr mødet blev afholdt i september 1889, og hun talte til medarbejderne om behovet for et rigtigt begreb af retfærdiggørelse ved tro. Talen i Denver står i denne sektion.

(160) Da hun deltog i generalkonferencesamlingen af 1889, blot et år efter Minneapolis-mødet, fortalte hun dette:

»Vi har de mest fremragende møder. Den ånd der var ved Minneapolis-møderne, er ikke her. Alle bevæger sig i harmoni med hverandre. Der er en stor deltagelse af delegerede. Der er god tilslutning til vort møde kl. fem om morgenen, og møderne er gode. Alle de vidnesbyrd som jeg har lyttet til, har været af ophøjende karakter. De siger at de senere år har været de bedste i deres liv; lyset, som skinner frem fra Guds Ord har været klart og tydeligt - retfærdiggørelse ved tro, Kristus vor retfærdighed. Oplevelserne har været meget interessante." - *Manuskript* 10, 1889 (udgivet i *Selected messages* bog 1, s. 361.)

Den 3. februar 1890, da hun talte til prædikanterne, der havde samlet sig i Battle Creek til et præstemøde, gik hun tilbage til sine erfaringer fra marken i 1889. Hendes udtalelser passer til denne indledning:

Vi har rejst overalt, til forskellige mødesteder, hvor jeg har stået side om side med Guds budbringere, som jeg vidste var hans budbringere - som jeg vidste havde et budskab til Hans folk. Sammen med dem gav jeg mit budskab i direkte overensstemmelse med det budskab de frembar. Hvad så vi?

tidevandsbølge. Jeg siger jer, det var at sætte mennesker frie; det var at pege dem hen til Guds Lam som bærer verdens synd.

"Og i South Lancaster var Guds Ånds mægtige bevægelser. Nogle er her, som var med ved dette møde. Gud åbenbarede sin herlighed, og enhver studerende på skolen kom til kort i deres bekendelse, og det var bevægelser af Guds Ånd.

"Og sådan var det fra sted til sted. Overalt hvor vi kom, så vi bevægelser af Guds Ånd.

"Mener du at jeg skal være tavs ligesom de ti spedalske var, så jeg ikke skal hæve min stemme for at synge Guds retfærdighed og prise ham og forherlige ham? Jeg prøver at vise det for dig, at du må se det bevis jeg så: Men det er som om at ordene går ud i den tomme luft, og hvor længe skal det være sådan? Hvor længe vil folk, som er ved værkets hjerte, holde sig imod Gud? Hvor længe vil mennesker herfra støtte dem i dette arbejde? Drag bort fra den vej brødre. Tag jeres hænder væk fra Guds ark, og lad Guds Ånd komme ind og arbejde med mægtig kraft." - *Manuskript 9, 1890.*

Læg mærke til sætningen i det sidste afsnit, som netop er citeret. Så længe antagelsen af budskabet om frelse ved tro mødte modstand hos nogle ved Minneapolis-generalkonferensen, og andre accepterede i de efterfølgende dage, byggede der sig hurtigt en modstand sig op ved værkets hjerte. Budskabets modtagelse blandt menighedsmedlemmerne i marken var, som Ellen White rapporterer det, meget forskellig. Den hårdnakkede modstand herskede hos "nogle" (se vidnesbyrd til prædikanter, s. 363.) På kirkens hovedkvarterer blev det arbejde, Herren havde i sinde at udrette, forsinket.

Om dette skrev Ellen White da år 1890 kom til sin afslutning: "De fordomme og synspunkter som var herskende ved Minneapolis er på ingen måder døde. Frøene der blev sået i nogles hjerter, har nu spiret og båret frø, og fembærer en lignende høst." (Vidnesbyrd til prædikanter, s. 467).

I den samme forbindelse skrev hun: "Nogle kan (162) ikke se forskel på det rene guld og blot glitter." - samme. Og hun tilføjede "Den sande religion, bibelens eneste religion, som lærer tilgivelse kun gennem en korsfæstet og genopstået frelsers fortjenester, som forsvarer Guds Søns retfærdighed ved tro, er blevet ringeagtet, modsagt, latterliggjort og forkastet." - samme. s. 468.

I sin bog, gennem kriser til sejr, gennemgår Ældre A. V. Olson historien og dokumenter den gradvise ændring til det bedre i de fem eller seks år efter Minneapolis.

Ikke desto mindre var der en tragisk tilbagegang i Guds sags fremme. Ellen White så dette og nævnte det af og til, normalt i tilfældige udtalelser. På intet tidspunkt tilkendegav

Idet jeg fremstillede vor himmelske faders godhed, kærlighed og ømme medfølelse, mærkede jeg at Herrens Ånd ikke blot hvilede over mig men over folk. Lys,

eller erklærede hun dog ikke at de officielle kirkeledere forkastede det dyrebare budskab som kom frem ved generalkonferensen i 1888. Omtrent fire år efter den bemærkelsesværdige konference, den 19. december, 1892, sagde hun dog i et brev henvendt til "De kære brødre til generalkonferensen", og erklærede hun triumferende:

*"I tilbageblik på vor tidligere historie, hvor den har gået skridt for skridt fremad til vores nuværende stadium, kan jeg sige: pris Gud! Når jeg ser hvad Gud har udrettet, er jeg fyldt med forbavselse, og med tillid til Kristus som leder. Vi har intet at frygte for fremtiden medmindre vi vil glemme den vej Herren har ledt os på. Vi er nu et stærkt folk, hvis vi vil sætte vor lid til Herren; for vi arbejder med de mægtigste sandheder fra Guds ord. Vi har alt at være taknemmelig over." - *General Conference Bulletin*, 1893, p. 24 (se *Livsskildringer*, s. 196; *Testimonies to Ministers*, s. 31).*

*Atter i 1907 skrev hun: "Menigheden skal øge sine aktiviteter og udvide sine grænser. . . . Så længe der kæmpes ihærdigt for at fastholde vor særlige karakter, har vi som bibelkristne dog altid været på voksende grund." brev 170, 1907 (*Selected Messages*, bog 2, s. 396, 397).*

(163) Med denne baggrund indleder vi det historiske kapitel i denne sektion. - udgiverne.

Dyrebare løfter sat op mod dystre billeder.

Det var i tro at jeg vovede at krydse Rocky Mountains for at deltage i generalkonferensen i Minneapolis. . . .

I Minneapolis mødte vi en stor delegation prædikanter. Jeg opdagede en ånd som bebyrdede mig ved begyndelsen af mødet. Der blev prædiket prædikener som ikke gav folk den føde de havde så stærkt brug for. Den mørke og dunkle side af billedet blev præsenteret for dem, til at hænge i erindringens lokale. Dette ville ikke bringe lys og åndelig frihed, men modløshed.

Jeg følte mig stærkt bevæget af Herrens Ånd sabbats eftermiddag [d. 13. okt, 1888] til at kalde de tilstedeværende til den kærlighed Gud viser sit folk. Sindet må ikke få lov at dvæle ved de mest ubehagelige træk i vor tro. I Guds Ord, som må fremstilles som en have fyldt med roser, liljer og nelliker, må vi i tro plukke Guds dyrebare løfter, anvende dem på vore egne hjerter og være ved godt mod - ja, glade i Gud - , ellers vil vi have vor opmærksomhed fæstet på torne og tidsler og såre os selv meget, og begræde vore hårde lod.

Gud er ikke glad ved at Hans folk hænger mørke og dystre billeder op i erindringens lokale. Han vil have at enhver sjæl plukker roser, liljer og nelliker, og hænger de dyrebare løfter, fra hele Guds blomsterne have, op i erindringens lokale. Han vil have at vi skal bo i lokalet, med vore skarpe og klare sanser, tage løfterne ind i deres rige fylde, og tale om den glæde vi har for os her. Han vil have at vi skal leve i verden, dog ikke af den, vor hengivenhed må gribe fat i evige ting. Han vil at vi tager fat i de ting som Han har forberedt dem, der elsker ham. Dette vil tiltrække vore tanker, vække vort håb og vore forventninger, og styrke vore sjæle til at stå livets kampe og (164) prøvelser. Idet vi dvæler ved disse scener vil Herren opmuntre vor tro og tillid. Han vil trække forhænget til side og give os nogle glimt af de helliges arv.

frimodighed og velsignelse kom over tilhørerne, og de talte ord fik en hjertelig respons. De efterfølgende sociale møder bevidnede at Ordet havde fundet indpas i tilhørernes hjerter.

Mange frembar vidnesbyrder at denne dag var den bedste i deres liv, og at det i virkeligheden er en dyrebart anledning, for vi vidste at Herren Jesus var til stede i forsamlingen, og det var Han for at velsigne. Jeg vidste at den særlige åbenbarelse af Guds Ånd havde en hensigt, at fjerne tvivlen, rulle vantroens tidevandsbølge tilbage, som har vundet indpas i hjertelag og tanker om Søster White og det arbejde Herren havde givet hende at gøre.

Mange blev fornyede, men ikke alle. Der var en stund hvor mange sjæle blev fornyede, men denne stund forblev ikke hos nogle. Lige så snart de så at Søster White ikke var med på alle deres ideer og harmoniserede med de planer og vedtægter, som blev stemt ind ved den konference, havde det bevis de fik lige så lidt vægt hos nogle som Kristi Ord havde i nazaræernes synagoge. Deres hjerter [tilhørerne i Nazareth] blev berørt af Guds Ånd. De hørte det som Gud, der talte til dem gennem sin Søn. De så og mærkede Guds Ånds guddommelige indflydelse og alle bevidnede den nådefulde ord, der kom af hans mund. Men Satan var ved deres side med sin vantro og de gav adgang for skepsis og tvivl, og vantro var følgevirkningen. Guds Ånd blev undertrykt. I deres sindssyge ville de have kastet Jesus i afgrunden hvis Gud ikke havde beskyttet ham, så deres raseri ikke skadede Ham. Når Satan en gang har kontrol over sindet, gør han dem til tosser og dæmoner, som har været værdsat som fremragende mennesker. Fordomme, stolthed og hårdnakkethed er frygtelige elementer der tager (165) menneskesindet i besiddelse.

Ellen White rådfører sig med nogle ledere. Jeg har modtaget et lagt brev fra Ældre Butler, [Formanden for generalkonferensen forblev i Battle Creek på grund af sygdom.] som jeg læste omhyggeligt. Jeg blev overrasket over deres indhold. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre med dette brev, men da de samme følelser udtrykte sig i dette, synes også at være styrende for mine brødre prædikanterne, sammenkaldte jeg nogle få af dem i det øverste lokale, og læste det for dem. Der var ingen af dem der synes overrasket over indholdet. Flere sagde at de godt var klar over ældre Butlers tanker, for de havde hørt ham udtale de samme ting.

Så forklarede jeg mange ting. Jeg sagde at det jeg kendte til var en rigtig måde at gøre det på, border til broder, under ransagelse af Skrifterne. Jeg var klar over at dette selskab ikke så tingene i et korrekt lys, derfor sagde jeg mange ting. Alle mine udtalelser fremlagde korrekte principper at handle efter, men jeg var bange for at mine ord ikke ville gøre indtryk. De forstod tingene på deres måde, og det lys jeg fortalte at jeg havde fået, var som tåbetale for dem.

Appeller ved formiddagsmøderne. - Jeg følte stor smerte om hjertet over tingenes tilstand. Jeg gav mine brødre og søstre de alvorligste appeller medens vi var samlet til formiddagsmøderne, og bad dem indtrængende om at vi måtte udnytte denne anledning, ransage skrifterne sammen i hjertets ydmyghed. Jeg bad indtrængende om at der ikke måtte tales om ting som de kun vidste så lidt om.

Alle behøver at lære i Kristi skole. Jesus har indbudt: "Kom til mig alle I som bærer på tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, lær af mig; for jeg er ydmyg og sagtmodig i hjertet: og I skal fine hvile for jeres sjæle. For mit åg (166) er nemt, og min byrde er let" (Matt. 11,28-30). Hvis vi daglig lærer ydmyghedens lektier og hjertets beskedenhed, ville der ikke være de følelser, som var ved dette møde.

Der er forskellige synspunkter på nogle emner, men er det grund nok til skarpe og hårde følelser? Skal fjendskab og mistanker, forestillinger, bange anelser, had og jalousi lade sig rodfæste i hjertet? Alle disse ting er onde og kun onde. Alene hos Gud er vor hjælp. Lad os bruge meget tid på bøn

og på at ransage Skrifterne i den rette ånd: Ivrigt efter at lære og villig til at lade sig rette eller narre på noget som helst punkt, hvor vi kan fare vild. Hvis Jesus er i vor midte og vore hjerter smeltes af ømhed over Hans kærlighed, vil vi få en af de bedste konferenser der nogen sinde er blevet afholdt.

En travl og betydningsfuld konferensesamling. Der var mange forretninger at udrette. Værket er blevet større. Nye missioner er blevet åbnet, menigheder dannet. Alle burde være fordragelige over for hinanden og rådføre sig som brødre over for den store høstmark, alle arbejder ivrigt i værkets forskellige grene, og overvejer uselvsk hvordan Herrens værk kan udrettes til største fordel. Hvis der nogen sinde var et tidspunkt, som en konference, hvor vi behøvede Guds Ånds særlige nåde og oplysning, så var det ved dette møde. Der var en kraft nedenfra som bevægede hjælpere til at indvirke en forandring vor nations grundlove, som vil binde deres samvittighed, som holder bibelens sabbat, som står anført klart i det fjerde bud, som den syvende dag.

Tiden er kommet hvor enhver skal kunne findes i gang med at gøre sit yderste for at fremholde og fremholde Guds lov for folk og verden og arbejde, så vidt han har kapacitet og betroede talenter. Mange er forblændede og bedragede af mennesker som hævder at være evangeliets tjenere, og de påvirker rigtig mange til at tro at de gør et godt arbejde for Gud, skønt det er Satans arbejde.

(167) *Satans bedrageriske strategi.* - Satan havde en rådsforsamling for, hvordan han kan holde Syvende Dags Adventisternes pen og røst tavse. Hvis han kunne henlede opmærksomhed og lede deres kræfter i en retning der svækker og splitter dem vil han få rimelige udsigter.

Satan har gjort sit arbejde med en vis succes. Der har været dybe følelser og splid. Der har været megen jalousi og onde tanker. Der har været holdt mange uhellige taler, vink og bemærkninger. Menneskers tanker som burde være ved arbejdets hjerte og sjæl, som beredes til at gøre mægtige slag for Gud, på dette tidspunkt svinder bort i ubetydelige sager. Fordi nogles ideer, på alle lærdomspunkterne, ikke er helt i overensstemmelse med deres egne, så involveres mindre tanker og teorier som ikke har vitale spørgsmål. Det store spørgsmål om nationens religionsfrihed, der optager mange, har for mange kun små konsekvenser.

Satan får tingene på sin egen måde, men Herren har oprejst mennesker og givet dem et højtideligt budskab at frembære for Sit folk, opvække mægtige mænd til beredelse for slaget, til beredelsen af Guds dag. Dette budskab har Satan forsøgt at gøre virkningsløst, og når enhver stemme og enhver pen skulle arbejde intenst på at modstå Satans gerninger og kraft, var der en bortdrift, der hvor meningsforskellene var. Dette var overhovedet ikke Herrens vej.

Loven i galaterne ét peger på forskelle. - Ved dette møde blev emnet om loven i galaterne bragt frem for prædikanterne. Dette emne blev bragt på bane ved konferensen for tre år siden. . . .

Vi ved at hvis alle ville komme til skriften med underdanigt hjerte og kontrolleret af Guds Ånds indflydelse, ville et roligt sind ransage Skrifterne, fri af fordomme og stolte meninger. Lyset fra Herren vil skinne på Hans Ord sandheden vil være åbenbart. Men der burde gøres bønfyldte og smerteudholdende anstrengelser og megen tålmod, for at besvare Kristi bøn (168) at Hans disciple må være ét ligesom Han er ét med Faderen. Den alvorligste og oprigtige vil blive hørt og Herren vil svare. Helligånden vil oplive de mentale evner og der vil være et syn øje for øje. "Dine ord giver lys, når de åbner sig, og giver de uerfarne forstand." (Sal. 119,130)

Retfærdiggørelse og Kristi retfærdighed fremstilles. - Ældre E. J. Waggoner fik tilstået privilegiet at tale tydeligt og bringe sine synspunkter om retfærdiggørelse ved tro og Kristi retfærdighed i relation til loven. Dette var ikke noget nyt lys, men det gamle lys blev sat der, hvor det skulle være i den tredje engels budskab. . . . Hvad er byrden i dette budskab? Johannes ser et folk. Han siger: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus." (Åb.14,12) Dette folk ser Johannes lige før han ser Menneskesønnen "med guldkrone på hovedet og en skarp segl i hånden." (vers 14)

Jesu tro er blevet overset og behandlet på en ligegyldig og skødesløs måde. Den har ikke haft den fremtrædende plads, som den havde i åbenbarelsen for Johannes. Tro på Jesus som synderens eneste håb er i stor udstrækning blevet udeladt, ikke blot i prædikerne, men i rigtig manges religiøse erfaring, som hævder at tro den tredje engels budskab.

Sandheder Ellen White havde præsenteret siden 1844. - Ved dette møde frembar jeg vidnesbyrd om at det dyrebareste lys var skinnende frem fra Skriften under præsentationen af det store emne om Kristi retfærdighed knyttet til loven, som hele tiden bør holdes frem for synderen som hans eneste håb for frelse. Dette var ikke nyt lys for mig, for det var kommet til mig fra en højere autoritet for mindst fireogfyrre år siden, og jeg havde overbragt det til vort folk ved pen og stemme i Hans Ånds vidnesbyrd. Men meget få havde reageret, andet end at samtykke i de frembårne vidnesbyrd over dette emne. Der var alt i alt for lidt tale og skrift over dette store spørgsmål. Nogles prædikener (169) kunne retteligt fremstilles som Kains offer – ukristelige.

Guddommens mysterium - Den standard, der måler karakteren, er den kongelige lov. Loven er syndens målestok. Ved loven er kendskabet til synd. Men synderen drages hele tiden til Jesus af den forunderlige manifestation som Hans kærlighed gav, da Han ydmygede Sig selv til at dø en skammelig død på korset. Hvilket studie er der dog ikke her! Engle har tragtet efter, længtes inderligt, at se ind i dette forunderlige mysterium. Det er et studium der kan bebyrde den højeste menneskelige intelligens, at mennesker, faldne, bedraget af Satan, tager Satans side uden at tvivle, kan blive tilpasset den almægtige Guds Søns billede. Det menneske skal være som Ham, så at Gud, på grund af den Kristi retfærdighed mennesker har fået, vil elske mennesker – faldne men genløste – på samme måde som Han elskede Sin Søn. Læs det direkte ud af levende orakler.

Dette er gudfrygtighedens mysterium. Dette billede er af den højeste værdi som kan sættes i enhver prædiken, som kan hænges i erindringens lokale, som kan udtrykkes af menneskelige læber, som kan behandles af mennesker, som har smagt og erkendt at Herren er god, at meditere over, at være grundlaget for enhver prædiken. Der er blevet frembragt tørre teorier, og dyrebare sjæle hungerer efter livets brød. Dette er ikke den forkyndelse der kræves eller den himlens Gud vil acceptere, for den er ukristelig. Det guddommelige billede af Kristus må holdes frem for folk. Han er den Engel der står under himmelens sol. Han reflekterer ingen skygger. Iklædt guddommens egenskaber, omgivet af guddommens herlighed, og i den almægtige Guds lighed, skal Han løftes op for mennesker. Når dette holdes frem for folk, bliver skabningens fortjenester ubetydelige. Jo mere øjet ser på ham, jo mere Hans liv, Hans lektier, Hans perfekte karakter studeres, des mere syndig og afskyelig vil synden se ud.

Ved beskuelse, kan mennesket kun beundre og blive mere tiltrukket til Ham, henrives mere, og være mere besluttet for at være som Jesus, til mennesket tilegner sig Hans billede og har (170) Kristi sindelag. Ligesom Enok vandrer mennesket med Gud. Menneskets sind er fyldt med tanker

om Jesus. Han er menneskets bedste Ven. . . .

Studér Jesus vort Forbillede – "Derfor, hellige brødre, deltagere i det himmelske kald, betragt vor bekendelses Apostel og Ypperstepræst, Kristus Jesus" (Hebr. 3,1). Studer Kristus. Studer Hans karakter, træk for træk. Han er vort Mønster, som vi er pålagt at efterligne i vort liv og i vor karakter, ellers fremviser vi ikke Jesus, men fremviser verden en uægte efterligning. Efterlign ikke mennesker, for mennesker er mangelfulde i levevaner, i tale, i optræden og i karakter. Jeg fremviser jer Mennesket Kristus Jesus. I må kende Ham hver især, som jeres Frelser, før I kan studere Ham som jeres mønster og jeres eksempel.

Paulus sagde: For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker. For i det åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro - som der står skrevet: »Den retfærdige skal leve af tro.« . . . Det, man kan vide om Gud, ligger nemlig åbent for dem; Gud har jo åbenbaret det for dem." (Rom. 1,16-19).

Disse mennesker blev glædeligt oprørt af Guds Ånd. – Vi føler dybt og højtideligt taknemmelige over for Gud, at mennesker er blevet oprørt af Guds Ånd for at se Kristus i de levende orakler og fremviser Ham for verden, men ikke kun i ord. De ser Skriftens krav om at alle som hævder at være Kristi efterfølgere er forpligtede til at vandre i Hans fodspor, blive gennemsyret af Hans Ånd, og derved fremstille Jesus Kristus for verden, som kom til vor verden for at repræsentere Faderen.

Ved at repræsentere Kristus repræsenterer vi Gud for vor verden. "Hvis nogen ikke har Kristi Ånd, er han ikke fra ham" (Rom 8,9). Lad os spørge: Genspejler vi Jesu Kristi karakter i menigheden og for verden? En stor del dybe studier er vi nød til at gå i gennem, i ransagelsen af Skrifterne. Kristi (171) retfærdighed i loven åbenbarer Gud tydeligt i Hans sande karakter og åbenbarer loven som hellig, retfærdig og god, i virkeligheden storartet når den ses i sin sande karakter.

Hvis alle vore tjenende brødre var kommet samlet til deres bibles i Kristi ånd, respekterer hinanden, og med sand kristen belevenhed, ville Herren have været deres underviser. Men Herren har ikke en chance for at gøre sit aftryk hos dem, som Satan har så stor magt over. Alt som ikke harmoniserer med deres tankegang og deres menneskelige dømmekraft vil vise sig i skygger og mørke konturer. . .

Manges åndelighed har bekymret Ellen White. – Min byrde under mødet var at fremvise Jesus og Hans kærlighed for mine brødre, for jeg så tydelige beviser på at mange ikke havde Kristi ånd. Mine tanker forblev rolige, hvilede på Gud, og så mærkede jeg en bedrøvelse over at se en anden ånd var kommet ind i vore prædikantbrødres erfaring, og sådan var det da jeg forlod lederen. Jeg var klar over at der var en bemærkelsesværdig blindhed i manges sind, at de ikke erkendte hvor Guds ånd var og hvad sand kristen erfaring består af. Og det må ases for smerteligt, at disse var dem som havde ledelsen af Guds hjort. I den sande tros armod, hænger hænderne ned, fordi de ikke løftes op i oprigtig bøn!

Nogle nærrede ikke behov for bøn. De følte at deres egen dømmekraft var tilstrækkelig, og de havde ingen fornemmelse af, at al det godes fjende, førte deres dømmekraft. De var som soldater der gik ubevæbnede ind i krigen. Kan vi undre os over at prædikenerne var åndsforladte, at livets levende vand nægtede at flyde gennem spærrede kanaler, og at himlens lys ikke kunne gennemtrænge de lunknes og syndiges tætte tåge?

Jeg var kun i stand til at sove nogle få timer. Jeg skrev under alle formiddagens timer, stod ofte op klokken to og tre om

morgnen og lettede mine tanker med at skrive om emner som jeg havde fået overbragt. Mit hjerte smertedes ved at se den ånd der styrede nogle af vore (172) tjenende brødre, og *En præsentation af sandheden hun kunne skrive under på.* – Da jeg fortalte mine brødre at jeg for første gang havde hørt E. J. Waggoners synspunkter, var der nogle der ikke troede mig. Jeg sagde at jeg havde fået de dyrebare sandheder fortalt, som jeg kunne besvare af hele mit hjerte. For var disse store og herlige sandheder, Kristi retfærdighed og det fuldstændige offer givet for menneskers skyld, ikke blevet indprentet uudsletteligt i mit sind, af Guds Ånd? Er dette emne ikke blevet præsenteret i vidnesbyrdene igen og igen? Når Herren har givet mine brødre byrden at proklamere dette budskab var jeg udsigelig taknemmelig over for Gud, for jeg vidste at det var budskabet for denne tid.

Den tredje engels budskab er proklamationen af Guds bud og Jesu Kristi tro. Guds bud er blevet proklameret, men Jesu Kristi tro er ikke blevet proklameret af Syvende-dags Adventister som af den lignende betydning at loven og evangeliet går hånd i hånd. Jeg kan ikke finde ord til at udtrykke dette emne i sin fylde.

"Jesu tro." Der er talt om den, men ikke forstået. Hvad indbefatter Jesu tro, så det hører til den tredje engels budskab? Jesus bliver vor synd-bærer så Han kan blive vores syndstilgivende Frelser. Han blev behandlet på den måde som vi har fortjent at blive behandlet på. Han kom til vor verden og tog vore synder, så vi kunne tage hans retfærdighed. Og tro på at Kristus er i stand til at frelse os helt og fuldt ud er tro på Jesus.

Den eneste sikkerhed for israelitterne var blodet på dørstolperne. Gud sagde: "Når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi dig." (2.Mos 12,13) Alle andre påfund for at føle sig sikker, vil være nyttesløse. Alt andet end blodet på dørstolperne fører vejen, så dødens engel ikke kommer ind. Der er frelse for synderen i Jesu Kristi blod alene, som renses os fra al synd. Mennesket med en oplært forstand kan have huller i sin forstand, han kan gå ind i teologiske spekulationer, (173) han kan være mægtig og æres af mennesker og betragtes som et meget vidnende menneske, men hvis han ikke har en frelsende kundskab om Kristus som korsfæstet for ham, og i tro griber fat i Kristi retfærdighed, er han fortabt. Kristus "blev såret for vore overtrædelser, han blev kvæstet for vor brøde: revselsen for vor fred var på ham; og ved hans piskeslag er vi helbredte." (Es. 53,5) "Frelst ved Jesu Kristi blod," vil være vort eneste håb for tid og vor sang ud i evigheden.

Kæmper med fordomme og falske anklager. – Da jeg klart fortalte om min tro var der mange som ikke forstod mig og de fortalte at Søster White havde forandret sig; Søster White var påvirket af sin søn W. C. White og ældre A.T.Jones. Sådanne udtalelser fra deres læber, som har kendt mig i årevis, som er vokset op med den tredje engels budskab og er blevet æret af vort folks tillid og tro, - naturligvis påvirker disse udtalelser mig.

Jeg blev genstand for bemærkninger og kritik, men ingen af vore brødre kom til mig og stille mig spørgsmål eller spurgte mig om en forklaring. Vi prøvede alvorligt på at få alle vore tjenende brødre i huset til at mødes i et ubesat lokale og forenes i bøn, men det lykkedes ikke mere end to eller tre gange. De valgte at gå til deres rum og have deres samtaler og bønner for dem selv. Der lod ikke at blive anledning til at nedbryde fordomme som var så faste og besluttede, der ikke var en chance for at fjerne misforståelser om mig selv, min søn, og E. J. Waggoner og A. T. Jones.

Jeg prøvede at gøre noget andet. Den morgen havde jeg, på et tidligt klokkeslæt skrevet det, som skulle fremlægges for vore brødre, for ellers ville mine ord blive fremstillet forkert. Ganske mange af vore ledende ansvarlige mænd var til

denne ånd synes at smitte. Der blev talt meget.

stede, og jeg fortrød inderligt at mange flere ikke var taget med til dette råd, for nogle af de tilstedeværende, vidste jeg begyndte at se nogle ting i et andet lys, og for mange flere ville det være gavnligt, om de havde anledning til at høre, hvad jeg havde at sige. Men (174) de ved det ikke og fik ikke gavn af mine forklaringer og med et tydeligt "Så siger Herren" som Jeg gav dem.

På det tidspunkt blev spørgsmålet stillet: "Søster White, tror du at Herren giver et nyt og større lys for os som et folk?" Jeg svarede: "Så afgjort! Jeg tror det ikke blot, men kan tale forstandigt. Jeg ved at der er en dyrebare sandhed at åbne op for os, hvis vi er folket der skal stå på Guds beredelsesdag."

Ellen White opmuntrer til åbenhjertet studie. – Så blev spørgsmålet stillet om jeg mener at det var bedre at lade det ligge hvor det er, efter at bror Waggoner havde givet sine synspunkter om loven i galaterbrevet. Jeg sagde: "På ingen måde. Vi behøver alle begge sider af spørgsmålet." Men jeg sagde at den ånd jeg havde set ved mødet var ubegribelig. Jeg vil insistere på at der er en rigtig ånd, en kristuslignende ånd, manifesteret på den måde som Ældre E. J. Waggoner havde vist igennem hele præsentationen af hans synspunkter: og at denne sag ikke skal behandles på en diskutabel måde. Grunden til at jeg sagde at denne sag skulle behandles på i en kristuslignende ånd, var at de brødre, som udskiller sig ikke skal stødes. Idet ældre E. J. Waggoner havde optrådt på en kristen måde, burde de gøre det samme, og give argumenterne på deres side af emnet på en ligefrem måde. . . .

Spørgsmålet om loven i galaterne har ikke vital betydning. – Denne bemærkning kom: "Hvis vore synspunkter på galaterbrevet ikke er korrekt, så har vi ikke den tredje engels budskab, og vor position er over styr; der er intet i vor tro."

Jeg svarer: "Brødre, her er netop det som jeg har sagt til jer. Denne udtalelse er ikke sand. Det er en ekstra overdreven udtalelse. Hvis dette spørgsmål diskuteres, vil jeg se det som min pligt at lægge denne sag frem for alle tilstedeværende, og fortælle dem at denne udtalelse ikke er korrekt, uanset om de vil høre eller ej.

(175) Spørgsmålet i dette emne er ikke et vitalt spørgsmål og bør ikke behandles som sådan. Den forunderlige betydning og vigtighed af dette emne er blevet stærkt overrevet, og af denne grund ser vi den ånd der hersker ved dette møde, på grund af fejlfortolkninger og fordrejede ideer, som er ukristelige, og som vi aldrig burde se vore brødre fremlægge. Der er kommet en farisæisk ånd ind blandt os, som jeg skal løfte min stemme imod, hvor den end viser sig." . . .

Jeg kunne se en stor mangel på visdomlig sondring af tingene, og på god dømmekraft. Det onde i sådanne ting er ofte blevet vist mig. Meningsforskelle blev tydelige for både troende og ikke-troende. Disse ting gjorde et så stort indtryk på mig, at jeg følte at mine brødre havde forandret sig betydeligt. Denne sag kom frem for mig medens jeg var i Europa, i figurer og symboler, men forklaringen jeg fik senere var at jeg ikke blev efterladt i mørke, med hensyn til vore menigheders og vore tjenende brødres tilstand. . . .

Jeg vendte tilbage til mit værelse i tvivl om hvad var der det bedste for mig at gøre. Der blev brugt mange timer den nat i bøn om loven i galaterbrevet. Dette var blot splinten. Hvilken måde det var med et "Så siger Herren", ville min sjæl sige "Amen, og amen." Men den ånd som styrede vore brødre var så ulig Jesu ånd, så meget modsat til den ånd som burde udøves mod hinanden, det fyldte mig med kvaler.

Til det næste formiddagsmøde for prædikanter, havde jeg nogle tydelige ting at sige til mine brødre, som jeg ikke turde holde tilbage. Saltet havde mistet sin smag, det fine guld blevet sløret. Der var åndeligt mørke over folk og mange Hvilke historiesider bliver der ikke udfærdiget af sekretæren! Surdejen havde faktisk ikke gjort sit tydelige (176) arbejde, og næsten gennemsyrede klumpen. Jeg vidste at jeg havde et irettesættelses og advarselsbudskab til mine brødre. Min sjæl blev presset ud i pine. At sige disse ting til mine brødre påfører mig langt større kvaler end de har påført dem, som de talte til. Ved Kristi nåde erfarede jeg en guddommelig betvingende kraft til at stå frem for mine tjenende brødre, i Herrens navn, i håb og bøn for at Herren ville åbne de blinde øjne. Jeg fik styrke til at sige ord som min sekretær stenograferede ned. – *Manuskript 24, 1888.*

Minneapolis en prøvegrund. – Herren forsøgte og prøvede sit folk, som havde haft stort lys, om de ville vandre i det eller vende bort det under fristelsen, for kun få ved hvordan de optræder, indtil det hele giver karakter af den ånd der ligger bag. For mange er det naturlige hjerte en styrende magt, og dog mener de ikke at stoltheden og fordommene holdes som deres gode gæster, og arbejdet i ord og handlinger holdes op imod lys og sandhed. Vore brødre som har besat ledende stillinger i Guds arbejde og sag, burde være tæt forbundet med al lysens Kilde så de ikke ville kalde lys for mørke og mørke for lys. . . .

Retfærdiggørelse ved tro nedgraderer ikke loven. – Ved at holde Kristus frem, som vor eneste kilde til styrke, fremholdes Hans uforlignelige kærlighed, da han påtog sig skylden for menneskenes synder som sit ansvar og tillagde mennesker Sin egen retfærdighed, bliver loven på ingen måde fjernet eller dens værdighed forringet. Den sættes snarere i rette lys og den bliver forherliget. Dette gøres kun gennem det lys, der genspejles fra Golgatas kors. Loven er komplet og opfyldt i den store frelsesplan, kun fremstillet i lyset af den korsfæstede og opstande Frelser. Dette kan kun erkendes åndeligt. Den optænder hjertet hos den, der brændende beskuer troen, håbet og glæden over at Kristus er hans retfærdighed. Denne glæde er kun for dem som elsker og (177) holder Jesu ord, som er Guds ord.

Var mine brødre i lyset af de ord Herren gav mig til dem, ville de finde det svar i deres hjertes, som jeg arbejdede for. Idet jeg så at de hjertes som jeg længtes efter at være i harmoni med blev låst fast af fordomme og vantro, tænkte jeg det var bedst for mig at forlade dem. Min hensigt var at tage fra Minneapolis i begyndelsen af ugen. . . .

Jeg ønskede at meditere og bede om på hvilken måde vi kunne komme til at overbringe folk emnet om synd og forsoning i Bibelens lys. De behøvede denne slags undervisning meget, så de kunne give lyset til andre og få det velsignede privilegium at arbejde sammen med Gud om at indsamle og hjembringe fårene fra Hans fold. Hvilken kraft må vi ikke have fra Gud så at iskolde hjertes, med en lovmæssig religion alene, kunne se de bedre ting der er gjort for dem: Kristus og Hans retfærdighed! Et livgivende budskab var der brug for, der bringer liv til de udtørrede ben. – *Manuskript 24, 1888.*

Ellen Whites vurdering på den sidste dag (Skrevet til et medlem i hendes hjem-familie, 4. november, 1888)

Vort møde [*Minneapolis Generalkonferensesamlingen*] er afsluttet. På den sidste sabbat gav jeg min sidste prædiken. For første gang synes der, at være en anseelig følelse i forsamlingen. Jeg kaldte dem frem til bøn, selvom forsamlingen var helt pakket. Ganske mange kom frem. Herren gav mig ydmyghedens ånd og Hans velsignelse kom over mig. Jeg gik ikke til mødet denne morgen. Der var et meget krævende møde for Willie, og jeg skulle våge på alle

viste at de blev bevæget af kræfter nedenfra, for resultatet var det samme som de ikke var under Guds Ånds oplysning.

punkter, i tilfælde af at der sker noget, der besluttes noget, som viser sig at være til skade for det fremtidige arbejde.

Jeg har talt næsten tredive gange med stor frimodighed og vi tror at dette møde vil resultere i meget godt. Vi kender ikke fremtiden, men vi føler at Jesus (178) står ved skibsrøret og vi skal ikke lide skibbrud. Mit mod og min tro har været god og har ikke svigtet mig, selvom vi har haft det hårdeste og mest ubegribelige tovtækkeri vi nogen sinde har haft blandt vore folk. Sagen kan ikke forklares ved pen medmindre jeg skal skrive mange, mange papirer; så skulle jeg hellere unklade dette.

Ældre Olsen skal være generalkonferensens formand og br. Dan Jones fra Kansas, skal hjælpe ham. Ældre Haskell vil være der indtil bror Olsen er tilbage fra Europa. [*Under George. I Butlers fravær, som er formand for generalkonferensen, ledte ældre Haskell generalkonferensesamlingen. Kort efter afslutningen af denne samling, blev W. C. White bedt om at træde ind som fungerende generalkonferensformand, som han gjorde i næsten seks måneder.*] Jeg kan ikke se hvad fremtiden vil bringe, men vi skal blive her i Battle Creek i næsten fire uger og udgiver et vidnesbyrd som ikke må forsinkes. Så kan vi se hvordan tingene i værkets store center ordner sig. Vi er opsat på at gøre alt hvad vi kan, i guds frygt for at hjælpe vore folk i denne vanskelige situation.

En syg mands tanker har haft en styrende kraft over generalkonferensbestyrelsen og prædikanterne har været skygge og ekko for ældre Butler lige så længe som det har været nærende og godt for sagen. Misundelse, onde tanker, og jaloux har arbejdet som surdej, indtil hele dejklumpen virker gennemsyret. . . .

I dag, søndag, har jeg ikke deltaget til mødet, men har snakket meget. Jeg er Gud taknemmelig for Hans Ånds styrke, frihed og kraft i fremførelsen af mit vidnesbyrd, selvom det, nogen sinde i min historie, kun har gjort et lille indtryk på mange. Det lader til at Satan har kraft til at forhindre mit arbejde i stor grad, men jeg skælver over hvad der ville være sket ved dette møde, hvis vi ikke havde været her. På en måde ville Gud have arbejdet på at forhindre denne ånd til mødet, så den ikke tager overhånd. Men vi er ikke det mindste modløse. Vi stoler på Herren Gud af Israel. Sandheden vil sejre og vi (179) ønsker at sejre sammen med den.

Vi tænker på jer alle der hjemme, og vil gerne være hos jer, men vi skal ikke tage hensyn til vore ønsker. Herren er vor Leder, lad Ham føre vor vej, og vi vil følge der hvor Han leder vejen. – *brev 82, 1888.*

To uddrag fra Minneapolis-prædikenerne. [*Ellen White talte tyve gange i Minneapolis, men gik ikke ind i at fremstille retfærdiggørelse ved tro. Hun arbejdede snare på at lede mænd og kvinder til at åbne deres tanker for den bibel-baserede sandhed.*]

Det vi nu ønsker at bringe frem er, hvordan I vokser i det guddommelige liv. Vi hører mange undskyldninger: Jeg kan ikke leve op til det eller det.

Hvad mener du med det eller det? Mener du at det var et ufuldkomment offer som blev gjort for den faldne slægt på Golgata, så vi ikke har fået tilstået tilstrækkeligt med nåde og kraft, så vi kan arbejde os væk fra vore egne naturlige mangler og tendenser, så det ikke var en hel Frelser som vi fik?

Eller vil du fælle skam over Gud? Nuvel, siger du, det var Adams synd. Du siger, at jeg ikke er skyldig i det, og at jeg ikke er ansvarlig for hans skyld og fald. Nu er alle disse naturlige tendenser i mig, og jeg skal ikke have skylden, hvis jeg handler ud fra disse naturlige tendenser. Hvem skal så have skylden? Er det Gud?

Hvorfor lod Gud Satan få denne magt over
Hvis Gud kunne ændre Sin lov for at imødekomme mennesker i deres faldne tilstand, behøvede Kristus ikke at komme til denne verden. Fordi loven var uforanderlig, sendte Gud Sin enbårne Søn for at dø for den faldne slægt. Men påtog Frelseren Sig selv Menneskers (180) skyld og tildeler dem Sin retfærdighed for at de kan fortsætte med at overtræde Jehovas forskrifter? Nej, nej! Kristus kom fordi der ikke var mulighed for at mennesker kunne holde loven i deres egen styrke. Han kom for at bringe mennesket styrke for at adlyde lovens forskrifter. Og synderen, der angrrer sin overtrædelse, kan komme til Gud og sige: "O Fader, jeg beder om tilgivelse gennem en korsfæstet og opstået frelsers fortjenester." Gud vil acceptere alle som kommer til ham i Jesu navn. – *Manuskript 17*, 1888, Søndag. D. 21. oktober, 1888.

Tre måneder efter Minneapolis

Når vi gør vort bedste. – Tak Gud for at det ikke er for sent at få fejlene rettet. Kristus ser på ånden, og når Han ser os bære vore byrder i tro, soner Hans fuldkomne hellighed for vore fejl. Når vi gør vort bedste, bliver Han vor retfærdighed. Den gør enhver lysstråle, som Gud sender os, til at blive verdens lys. – *Brev 22*, 1889. (Udgivet i *Selected Messages*, bog 1, s. 368.)

Budskabet om retfærdiggørelse ved tro modtages ude i marken

Særlige møder begyndte i South Lancaster fredag, d. 11. januar [1889]. Vi var glade for at finde kirken velfyldt med dem som var kommet for at modtage det gode ved møderne. [*Det var blandt de første møder, hvori Ellen White var med til at fremholde budskabet om retfærdiggørelse ved tro i marken, umiddelbart efter Minneapolis konferensen. I løbet af 1889 kom hun ofte ind på dette budskab i menighederne. Nogle af hendes prædikener blev nedskrevet, som den i Ottawa, Kansas, d. 11. maj. Denne karakteristiske prædiken er udgivet i "Tro og gerninger", s. 63-79.*] . . . Delegerede var til stede fra Maine, Connecticut, Massachusettes og andre stater. Vi indså at der var et arbejde at gøre med at bringe tingene i orden, som ved bedste menneskelige anstrengelser ikke kunne gøres uden hjælp fra Gud. Vore hjerter blev draget i dyb bøn til Gud, om at han måtte arbejde for vort bedste. . . .

Vi følte os bebyrdede for dem som har frembåret (181) sandhedens budskab til andre, så de ikke skal lukke deres hjerter for nogle af det himmelske lys dyrebare stråler, som Gud har sendt dem. Jesus glædede sig da Hans efterfølgere tog imod Hans sandhedsbudskaber. . . .

Sabbats eftermiddag, blev mange hjerter berørt, og mange sjæle fik føde af det brød der kom ned fra himlen. Efter prædikenen nød vi et dejligt socialt møde. Herren kom meget nær, og overbeviste sjæle om deres store behov for Hans nåde og kærlighed. Vi følte at det var nødvendigt at fremstille Kristus som en Frelser, som ikke er langt borte, men lige ved hånden. Da Guds Ånd begyndte at arbejde på menneskenes hjerter, kunne frugten ses ved syndsbeholdelse og rettelser af fejl. Idet folk søgte at drage nærmere til Gud, udførte alle ved møderne gerninger der gav anger, og bekendte for hinanden - at de havde fejlet over for hinanden i ord eller handling. . . .

Der var mange, også blandt prædikanter, som så

menneskenaturen? Dette er anklagerne mod himlens Gud, og hvis du ønsker det, vil han give dig en anledning til at bringe dine anklager mod Ham til sidst. Så vil Han bringe Sine anklager mod dig, når du bringes ind i Hans domssal. – *Manuskript 8*, 1888, sabbaten d. 20. oktober, 1888. [*Hun taler om hvad der står i et 60-sider stort appendiks (s. 242-302) i bogen "Gennem Krise til sejr."* – *udgiverne.*]

sandheden som den er i Jesus, i et lys som de aldrig ør havde set det. De så Frelseren som en syndstilgivende Frelser, og sandheden som den der helliger sjælen. "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig til at tilgive vore synder, og rense os fra al uretfærdighed." . . .

Mange holder på fordrejede synspunkter. – Det lader til, at der er mange der føler de gør et stort arbejde at gøre med dem selv, før de kan komme til Kristus efter Hans frelse. De lader til at tro at Kristus vil komme ind i det allersidste i deres kamp, og hjælper dem ved give deres livsarbejde den sidste hjælp. Det lader til at være svært for dem at forstå at Kristus er en fuldstændig Frelser, og i stand til at frelse alle til sidst, og som kommer til Gud ved ham. De mister den kendsgerning af syne at Kristus Selv er "vejen, sandheden og livet." Når vi hver især beror os på Kristus, med troens fulde forvisning, alene stoler på at hans blods kraft renser fra al synd, så vil vi få fred i troen på hvad Gud har lovet at han kan udrette . . . .

Det rette budskab frembragt. - Idet vore brødre (182) og søstre åbnede vore hjerter for lyset, fik de et bedre kendskab om hvad tro indbefatter. Herren var meget dyrebar; Han var klar til at styrke Sit folk. Møderne fortsatte en uge efter deres første beslutning. Skolen blev nedlagt, og alle gjorde et alvorligt arbejde for at søge Herren. Ældre Jones kom fra Boston, og arbejde ihærdigt for folk, og talte to nogle gange tre gange om dagen. Guds hjord fik sjælsnærende føde. Det budskab Herren har sendt sit folk for denne tid, blev bragt frem i prædikerne. Møderne udviklede sig fra den tidlige morgen til sent på aften, og resultatet var meget tilfredsstillende.

Både studerende og lærere fik stor del i Guds velsignelse. Næsten hvert hjerte har mærket Guds Ånds dybe bevægelse. Det generelle vidnesbyrd blev frembåret af dem som deltog i mødet, at de havde fået en erfaring, som de aldrig havde kendt til før. De bevidnede deres glæde, at Kristus havde tilgivet deres synder. Deres hjerter blev fyldt med taksigelse og pris til Gud. En liflig fred kom i deres sjæle. De elskede alle og enhver, og følte at de kunne hvile i Guds kærlighed.

Jeg har aldrig set et vækkelsesværk så grundigt som dette, og stadig være fri fra al upassende sindsbevægelse.

Der var mange som bevidnede at de blev overbevist i lyset af loven som overtrædere, idet de ransagende sandheder blev bragt frem. De havde stølet på deres egen retfærdighed. Nu kunne de beskikke pjalter ses i sammenligning med Kristi retfærdighed som det eneste der er acceptabelt for Gud.

Selvom de ikke havde været åbenlyse lovovertrædere, så de dem selv som fordærvede og usle i hjertet. De havde underlagt sig andre guder i stedet for deres himmelske Fader. De havde kæmpet for at afstå fra synd, men de havde stølet på egen styrke. Vi burde gå til Jesus præcis som vi er, bekende vore synder, og kaste vor hjælpeløse sjæle på vor medfølende Forløser. - *The Review (183) and Herald*, 5. marts, 1889.

Behov for det rette begreb om Retfærdiggørelse ved tro.

På opfordring giver jeg nogle bemærkninger til prædikanterne i prædikanternes telt [*Råd til prædikanter ved*

Colorado lejrmodet, 13. September, 1889, ved gennemgangen af Retfærdiggørelse ved tro.] Vi talte lidt om

Mange folk lader til at være uvidende om hvad tro indbefatter. Mange beklager sig over mørke og modløshed. Jeg spurgte: "Er jeres ansigter vendt mod Jesus? Ser du på Ham, Retfærdighedens Sol? I behøver at definere tydeligt for menigheden hvad tro er og hele afhængigheden af Kristi retfærdighed. I jeres taler og bønner er der blevet dvælet så lidt ved Kristus, Hans uforlignelige kærlighed, Hans store offer for vor skyld, så Satan næsten har fordunklet det syn som vi må have på Jesus Kristus. Vi må stole mindre på mennesker efter åndelig hjælp og mere, langt mere, på at komme nærmere Jesus Kristus som vor Forløser. Vi må dvæle med et besluttet fortsæt på Jesu Kristi himmelske egenskaber; vi må tale mere om Hans kærlighed, vi må fortælle og synge om Hans nådegaver, vi må gøre Ham til vor egen personlige Frelser. Så er vi eet med Kristus. Vi elsker det som Kristus elskede, vi hader synd, det som Kristus hadede. Disse ting må der tales om, og dvæles ved.

Jeg henvender mig til prædikanterne. Led folk hele tiden, skridt for skridt, dvæl ved Kristi kraft, indtil de, ved en levende tro, ser Jesus som han er – se Ham i Hans fylde, en synds-tilgivende Frelser, Een som kan tilgive alle vore overtrædelser. Det er ved at se, at vi kan blive forandret i Hans lighed. Dette er nærstående sandhed. Vi har talt om loven. Det er rigtigt. Men blot har vi skødesløst opløftet Kristus, som den syndstilgivende Frelser.

Vi skal have den syndstilgivende Frelser i (184) sinde. Men vi skal fremstille ham i hans sande position – kommer for at dø, for at ophøje Guds lov og for at give den ære, og dog for at retfærdiggøre synderen, som skal bero sig helt og fuldt på blodets fortjenester af en korsfæstet og oprejst Frelser. Dette er ikke gjort tydeligt.

Det sjæls-frelsende budskab, den tredje engels budskab, er budskabet der skal gives verden. Guds bud og Jesu tro er begge betydningsfulde, overordentlige betydningsfuldt, og må gives med samme styrke og kraft. Den første del af budskabet er der blevet lagt megen vægt på, og den sidste del behandlet tilfældigt. Jesu tro er ikke blevet taget med. Vi må tale om den, vi må leve den, vi må bede for den, og oplære folk til at tage denne del af budskabet med ind i livet der hjemme. "Lad det samme sind være i jer, som også var i Kristus Jesus." (Fil. 2,5)

Der mangler kristus-fuldte prædikener – Der har været hele prædikener, tørre og uden Kristus, hvori Jesu navn er blevet nævnt. Talerens hjerte er ikke blevet underlagt og smeltet af Jesu kærlighed. Han dvæler ved tørre teorier. Der gøres intet indtryk. Taleren har ikke den guddommelige salvelse, og hvordan kan han bevæge folkets hjerter? Vi behøver at angre og blive omvendte – ja, forkynderen blive omvendt. Folket må have Jesus løftet frem for dem, og de må bedes indtrængende om at "se og leve".

Hvorfor er vore læber så tavse om emnet Kristi retfærdighed og Hans kærlighed for verden? Hvorfor giver vi ikke folk det som vil genoplive dem til et nyt liv? Apostlen Paulus er fyldt med henrykkelse og tilbedelse idet han erklærer: "Og uimodsigelig stor er gudsfrygtens hemmelighed: Han blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af englene, prædiket blandt folkene, troet i verden, taget op i herligheden." (1.Tim.3,16)

I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus, Han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse (185) på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydlig indtil døden, ja, døden på et kors. . . . for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under

den bedste måde at planlægge en undervisning til folk, på netop denne grund, med hensyn til hjemmereligion.

jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Fadere ære. (Fil.2,5-11)

"I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse. Han er den usynlige Guds billede, al skabnings førstegrøde. I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham." (Kol.1,14-17)

Dette er det store og himmelske tema, som i høj grad er blevet udeladt fra prædikenerne fordi Kristus ikke er formet inde i menneskesindet. Og Satan har haft sin måde at det skal være på, så Kristus ikke bliver tema for beskuelse og tilbedelse. Dette navn, så mægtigt og betydningsfuldt som det er, burde være på enhver tunge.

"Den er jeg blevet tjener for, i kraft af det hverv, Gud har givet mig med henblik på jer: fuldt ud at forkynde Guds ord, den hemmelighed, som har været skjult for alle tider og slægter, men som nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvor rig på herlighed for hedningerne denne hemmelighed er: Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynder vi, og vi formaner enhver og belærer enhver med al visdom for at føre ethvert menneske frem som fuldkomment i Kristus. Det er det, jeg slider og strider for med hans kraft, der virker mægtigt i mig." (Kol.1,25-29)

Her er Kristi tjeneres arbejde. Fordi dette arbejde ikke er blevet udrettet, fordi Kristus og Hans karakter, Hans ord og Hans værk ikke er blevet bragt frem for folk, vidner menighedernes religiøse (186) tilstand imod deres lærere. Menighederne er ved at dø fordi der fortælles så lidt om Kristus. De har ikke noget åndeligt liv og nogen åndelig erkendelse.

Frygt for budskabet om retfærdiggørelse ved tro. – Lærer til folket kender ikke selv til en levende erfaring med Kilden til deres afhængighed og deres styrke. Og når Herren oprejser mænd og udsender dem med budskabet for denne tid til folket – et budskab som ikke er en ny sandhed, men det budskab som Paulus lærte, som Kristus Selv lærte, er dette en fremmed lære for dem. De begynder at advare folk, som er ved at dø fordi de ikke er blevet styrket ved at Kristus er fremhævet for dem: "Vær ikke for hastig. Vent hellere, og tag ikke dette emne op før du ved mere om det." Og prædikanterne forkynder de tørre teorier, selvom folk behøver frisk manna.

Kristi karakter er en uendelig fuldkommen karakter, og Han må opløftes, Han må bringes tydeligt frem for syn, for Han er alles kraft, magt, helligelse og retfærdighed, som tror på Ham. Mennesker som har haft en farisæisk ånd, mener at hvis de holder fast i gamle gode teorier, og ikke har del i Guds budskab til Sit folk, vil være i en god og sikker position. Sådan tænkte de gamle farisæere, og deres eksempel skulle advare præsterne mod deres selvtilstrækkelige grund.

Frembring de inspirerende temaer i evangeliet. – Vi har brug for at en kraft kommer over os nu og oprører os til ihærdighed og alvorlig tro. Da vil vi, døbt af Helligånden, få Kristus herlighedens Håb, formet inden i. Da vil vi fremstille Kristus som den guddommelige genstand for tro og vor kærlighed. Vi vil tale om Kristus, vi vil bede til Kristus og om Kristus. Vi vil prise Hans herlige navn. Vi vil fremvise Hans mirakler, Hans selvornægtelse, Hans selvopofrelse, Hans lidelser og Hans korsfæstelse, Hans opstandelse og sejrige himmelfart for folk. Dette er evangeliets (187) inspirerende temaer, der vækker kærlighed og intens varme i ethvert hjerte. Her er visdommens og kundskabens rigdomme, en

uudtømmelig kilde. Jo mere vi søger denne erfaring, des større værdi vil dit liv have.

Det levende vand kan drages fra kilden og der er ingen mangel fra kilden der skal dækkes. Evangeliets tjenere vil være mægtige mænd, hvis de altid sætter Herren for sig og bruger deres tid på at studere Hans agtværdige karakter. Hvis de gjorde dette, ville der ikke være nogen frafald, ville der ikke være nogen der skiller sig ud fra konferensen, fordi de, i deres ryggesløse handlinger, har vanæret Guds sag og *Dvæl mere ved inkarnationen og forsoningen*. – Hvis Kristus er det hele for os alle, hvorfor dvæles der så ikke mere ved Hans inkarnation og Hans forsonende offer i menighederne? Hvorfor bruges hjerterne og tungen ikke på Forløserens pris? Dette vil være hvad de genløstes kræfter anvendes til, i løbet af evighedens uophørlige aldre.

Vi behøver selv at have en levende forbindelse med Gud, for at lære Jesus at kende. Så kan vi bringe en levende personlige erfaring om det Kristus er for os, i erfaring og tro. Vi har taget imod Kristus og med guddommelig alvor kan vi fortælle det, som er en blivende kraft hos os. Folk må drages til Kristus. Der må gøres fremskridt mod Hans frelsende kraft.

De sande lærer, sidder ved Kristi fødder, opdager sandhedens dyrebare ædelstene, som vor Frelser fortæller, og vil opdage deres betydning og værdsætte deres værdi. Idet de bliver ydmyge og lærvillige vil deres (188) forståelse åbnes mere og mere op, for at opdage de forunderlige ting i Hans lov, for Kristus har frembragt dem i klare og skarpe linier.

Læresætningen om nåde og frelse gennem Jesus Kristus er et mysterium for en stor del af dem, hvis navne er i menighedsprotokollerne. Hvis Kristus var på jorden og talte til Sit folk, ville han bebrejde dem for deres sløve opfattelse. Han ville sige til de sløve og uforstående: "Jeg har givet jer sandheder i jeres varetægt, som angår jeres frelse, som I ikke betragter for værdifuld."

Oh, om det måtte siges til prædikanter som forkynder for folk og for menighederne: "Da åbnede han deres forstand, så de kunne forstå skrifterne"! (Luk. 24,45). I frygt for Gud siger jeg jer, at i denne tid bliver bibelsandheder, der er knyttet til den store forløsningsplan, blot forstået svagt. Sandheden vil hele tiden kunne udfoldes, udbredes og udvikles, for den er guddommelig, ligesom dens Ophavsmand.

Hvordan Jesus lærte folk. – Jesus gav ikke fyldestgørende kommentarer eller fortsatte prædikener på doktriner, men ofte talte han i korte sætninger, som een der såede himmelske læresætnings-frø, ligesom perler som må samles op af en medarbejder på opdagelse. Troens og nådens læresætninger kommer frem til syne, over alt hvor han lærer. Oh, hvorfor giver prædikanterne ikke menighederne den føde, som give dem åndelig helse og vigør? Resultatet vil være en rig erfaring i praktisk lydighed mod Guds Ord. Hvorfor styrker prædikanterne ikke de ting som er der, og så er ved at dø ud?

Da Kristus var ved at forlade Sine disciple, søgte han efter den største trøst Han kunne give dem. Han lovede at Helligånden, Trøsteren, sætter sig i forbindelse med menneskers anstrengelser. Hvilket løfte er erfaret mindre, mindre opfyldt i menigheden end Helligåndens løfte? Når denne velsignelse, som vil bringe alle velsignelser til rette lys, udelades, er det visse resultat åndelig tørke. Dette er den skændsel som (189) forkynderen kommer ud for. Menigheden må rejse sig op, og ikke længere være tilfreds med den ringere dug.

Vort behov for Helligånden. – Oh, hvorfor stopper vore menighedsmedlemmer så snart med deres privilegier? De

bragt åbenlys skam over Jesus. Enhver evangeliets tjener bør bruge sine kræfter på at uddanne de troende menigheder til at tage imod Kristus i tro som deres personlige Frelser, og tage Ham med i deres liv og gøre Ham til deres Forbillede og lære af Jesus, tro på Jesus og ophøje Jesus. Prædikanten selv bør dvæle ved Kristi karakter. Han bør overveje sandheden, og meditere over forløsningsmysterier, især Kristi midlertidighed i denne tid.

er ikke selv klar over nødvendigheden af Guds Ånd. Ligesom Maria, må menigheden sige: "De har taget min Herre bort, og jeg ved ikke hvor de har lagt ham." (Joh. 20,13)

Prædikanter som forkynder den nærværende sandhed vil samtykke i at det er nødvendigt med indflydelsen af Guds Ånd, for at overbevise om synd og sjæles omvendelse, og denne indflydelse vil følge det forkyndte Ord, men de mærker ikke dens betydning nok, til at få et dybt og praktisk kundskab til det samme. Knapheden på nåde og kraft fra sandhedens guddommelige indflydelse på deres hjerter, forhindrer dem i at se åndelige ting og fra at overbringe dens klare betydning til menigheden. Således går de forkrøblede rundt, formindsket i religiøs vækst, fordi de har en lovformelig religion i deres tjeneste. Guds kraft og nåde mærkes ikke som en levende, virksomhedsfuld nødvendighed, eller som et blivende princip.

Oh, om alle kunne se og begribe det budskab, de har fået fra Gud! Han har oprejst Sine tjenere til nærværende sandhed, der indebærer korsets ophøjelse, og har mistet det af syne, og er dybt begravet i formaliteternes skrammel. Den må udfries og sættes op igen i den nærværende sandheds struktur. Dens krav må forsvares, og dens position gives den i den tredje engels budskab.

Lad mange Kristi tjenere indvies i en faste, sammenkalde til en højtidelig samling, og søge Gud, så længe han kan findes. Kald på Ham så længe du ligger ved fødderne af Golgatas kors. Aflæg dig selv al stolthed og grød mellem forhallen og alteret, som repræsentative vogtere for menighederne, og råb: "Spar Dit folk, Herre, og gør ikke Din arv til skamme. Tag det fra os, som Du vil, men tag ikke Din Helligånd fra os, Dit folk." Bed, oh, bed for udgydelsen af Guds Ånd. – *Manuskript 27*, 1889.

(190) Kap. 22 – Eftertryk på frelsens tema. 1890-1908
Frelsen tilvejebringes. – Bodsøvelser, kødelige ydmygelser, konstant bekendelse af synd, uden oprigtig anger; faster, festivaler og ydre højtideligholdelse, uden den sande hellige, alt dette har slet ikke værdi. Kristi offer er tilstrækkeligt; Han gør et fuldstændigt, virksomhedsfuldt offer til Gud; og menneskelig anstrengelse uden Kristi fortjeneste, er værdiløs. Vi vanærer ikke blot Gud ved at gøre disse ting, men vi ødelægger vor nuværende og fremtidige nyttighed. Det har en direkte forringende indflydelse at ikke værdsætte værdien af Kristi offer; det ødelægger vore forventninger, og forhindrer os i at nå vore privilegier; det fører os til at få usunde og farlige teorier om den frelse der er blevet erhvervet os for en uendelig pris. Frelsesplanen skal ikke forstås som den, der bringer mennesker guddommelig kraft, for at menneskelige anstrengelser kan få fuld succes.

At blive tilgivet på den måde, som Kristus tilgiver på, er ikke blot at blive tilgivet; men blive fornyet i vore tanker. Herren siger: "Et nyt hjerte vil jeg give jer." Kristi billede skal indprentes på sind, hjerte og sjæl. Apostlen siger: "Men vi har Kristi sind". (1.Kor. 2,16) Uden den (191) forvandlende proces, som kun kommer ved guddommelig kraft, så vil de oprindelige tilbøjeligheder overlades i deres fulde styrke, til hjertet og smede nye lænker, og påtvinge et slaveri der aldrig vil kunne brydes ved menneskelig styrke. Men mennesker kan aldrig gå ind i himlen med deres gamle

smag, tilbøjelighed, afguder, ideer og teorier. Himlen vil ikke være et glædesfuldt sted for dem, for alt vil kollideres med deres smag, appetit og tilbøjeligheder, og være smerteligt imod deres naturlige og opdyrkede karaktertræk.

Lykke er resultatet af hellighed og overensstemmelse med Guds vilje. Dem som vil være hellig i himmelen må først være hellig på jorden; for når vi forlader denne jord, vil vi tage vor karakter med os, og disse himmelens elementer, som vil blive deldelt os ved Kristi retfærdighed, vil blot følge med os. - *Review and Herald*, 19. aug., 1890.

Det er vigtigt at vi klart forstår troens natur. Der er mange som tror at Kristus er verdens Frelser, at evangeliet er sandt og åbenbarer frelsesplanen, alligevel besidder de ikke den frelsende tro. Forstandsmæssigt er de overbevist til sandheden, men det er ikke nok; for at blive retfærdiggjort, må synderen have den tro der tilegner Kristi fortjenester til sin egen sjæl. Vi læser at djævelene "tror (192) og skælver", men deres tro bringer dem ikke retfærdiggørelse, ej heller vil deres tro, som blot giver et forstandsmæssigt bifald til bibelens sandheder bringe dem frelsens gaver. Denne tro kan ikke nå hen til det livsvigtige punkt, for sandheden engagerer ikke hjertet eller forvandler karakteren.

I den ægte, frelsende tro, er der tillid til Gud, gennem troen på det store sonoffer Guds søn gjorde på Golgata. Den retfærdiggjorde troende ser sit eneste håb og udfrielse i Kristus. Tro kan eksistere uden tiltro til noget, men tillid født af tiltro til noget kan ikke eksistere uden tro. Enhver synder som kommer til kendskab om Kristi frelsende kraft, vil i højere grad gøre denne tiltro tydelig, idet han vokser i sin erfaring. - *Signs of the Times*, 3. nov., 1890.

Modstå fristelse – 1891. – Det er som at mange tror at det er umuligt ikke at falde for fristelse, at de ikke har kraft til at overvinde, og at de synder mod Gud med deres læber, og taler om modløshed og tvivl, i stedet for om tro og mod. Kristus blev fristet på alle punkter ligesom vi bliver, dog uden synd. Han sagde: "Denne verdens fyrste kommer, og har intet i mig." Hvad betyder dette? Det betyder at det ondes fyrste ikke vil finde noget sted hos Kristus for hans fristelse; og sådan er det med os. - *The Review and Herald*, 19. maj, 1891.

Fuldkommenhed nås ikke ved et spring. – 1891 – Vi ser på den anden side af tidsgrænsen; vi ser ind i evigheden. Vi prøver at leve på en sådan måde at Kristus kan sige: "Vel gjort, gode og tro tjener." Lad enhver af os leve på den måde. Vi kan gøre fejltrin, vi kan begå fejl; men Gud vil ikke efterlade os i vildfarelse. "Hvis vi synder har vi en forsvarer hos Faderen, Jesus Kristus den retfærdige." Der er håb for os; vi er håbets fanger.

Lad os gribe Guds rige løfter. Guds have er fyldt med rige løfter. Oh, lad os samle dem; lad os tage dem med hjem; lad os vise at vi tror på Gud. Lad os tage Ham på Hans ord; lad ingen kunne gribe os i at nære mistro til (193) Gud eller betvivle ham.

Lad os være kristne i vækst. Vi skal ikke stå stille. Vi skal gå fremad i dag, hvorfra vi var i går; og lære hver dag at stole mere fuldt og fast på Jesus. Således skal vi vokse. Du når ikke fuldkommenheden ad en omgang, helliggørelsen er et livslangt arbejde. . . .

I 1843 husker jeg en mand og hans kone. . . som ventede at Herren ville komme i 1844, og de ventede og vågede. Og hver dag ville de bede til Gud; før de bød hinanden godnat, sagde de: "Det kan være Herren kommer medens vi sover, og vi ønsker at være redde." Manden spurgte sin kone om han havde sagt noget i løbet af dagen som hun mente ikke var i overensstemmelse med sandheden og den tro de

Retfærdiggørelse og helliggørelse opnås gennem tro. – 1890. – Når vi ved anger og tro accepterer Kristus som vor Frelser, tilgiver Herren vore synder, og eftergiver den foreskrevne straf for lovovertrædelsen. Synderen står foran Gud som en retfærdig person; han tages til nåde i Himlen, og har gennem Ånden fællesskab med Faderen og Sønnen.

Så er der et andet arbejde at udrette, og det er et fremadskridende arbejde. Sjælen skal helliges ved sandheden. Og dette skal også udføres gennem tro. For det er kun Kristi nåde, som vi modtager gennem tro, at karakteren kan forvandles.

bekendte sig til, og så spurgte hun ham om det samme. Ellers ville de bøje sig ned for Herren og bede til Ham, hvis de havde syndet i tanke, ord eller handling, og om Han i så fald ville tilgive den overtrædelse. I øjeblikket mangler vi en enfoldighed som denne.

I ønsker at være som små børn, læne op ad en korsfæstet og opstået Frelseres fortjenester, og deri vil I styrkes. Hvorledes? Guds engle vil være omkring jer som en ildmur. Kristi retfærdighed, som I forlanger, går foran jer, og Guds herlighed går bagved. Gud helliger tungen; Gud helliger tankerne, Gud helliger vore sind, så vi kan dvæle ved himmelske emner, og derved kan vi tildele kundskab og lys til andre. Her har vi store fordele, og stop ikke her. Måtte Gud hjælpe jer til at gøre det bedste i jeres ansvar. - *Manuskrift* - 9, 1891.

Retfærdiggørelse forklaret. - 1891 - For mange er retfærdiggørelse ved tro et mysterium. En synder er retfærdiggjort af Gud når han angrer sine synder. Han ser Jesus på Golgatas kors. Hvorfor al denne lidelse? Jehovas lov er blevet brudt. Loven om Guds herredømme i himlen og på jorden er blevet overtrådt, og syndens straf erklæret for at være døden. Men "således elskede Gud (194) verden, at han gav sin enbårne, for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv." Oh hvilken kærlighed, hvilken uforlignelig kærlighed! Kristus, Guds Søn, døde for skyldige mennesker!

Synderen ser åndeligheden i Guds lov og dens evige forpligtelser. Han ser Guds kærlighed ved at der kom en stedfortræder og en sikkerhed for skyldige mennesker, og denne stedfortræder er Een der er lige med Gud. Denne åbenbare nåde i frelsens gave til verden fylder synderen med forundring. Denne Guds kærlighed til mennesker nedbryder alle barrierer. Han kommer til korset, som blev sat midtvejs mellem guddommelighed og menneskelighed, og angrer sine overtrædelsessynder, fordi Kristus har draget ham nær til sig. Han forventer ikke at loven renser ham fra synd, for der er ingen tilgivende egenskab i loven der kan redde lovovertræderen. Han ser på det forsonende Offer som hans eneste håb, igennem angeren mod Gud, fordi loven i hans regering er blevet brudt, og ser igennem troen på vor Herre Jesus Kristus som Ham der kan frelse og rense synderen fra enhver overtrædelse.

Kristi mellemkomst begyndte for menneskers skyld, lidelse og elendighed, ved starten, ligeså snart mennesket blev en overtræder. Loven blev ikke afskaffet for at frelse mennesker og bringe det union med Gud. Men Kristus påtog sig opgaven i form af sit pant og som udfrier at blive til synd for mennesker, så mennesker kan blive Guds retfærdighed i og gennem Ham, som var eet med Faderen. Syndere kan kun blive retfærdiggjort når han tilgiver deres synder, eftergiver den straf de fortjener, og behandler dem som om de virkelig var retfærdige og ikke havde syndet, tager imod dem i guddommelig gunst, og behandler dem som om de var retfærdige. De er retfærdiggjort alene gennem Kristi tillagte retfærdighed. Faderen accepterer Sønnen, og gennem Sin Søns sonoffer, accepterer han synderen.

En generel tro er ikke nok - Mange nærer en generel tro, og de samtykke i at kristendommen er det eneste håb for fortabte sjæle. Men for at (195) tro dette forstandsmæssigt, er det ikke nok for sjælens frelse.

Der vil ikke kun være brug for tro, men en tillid til Gud. Dette er Abrahams sande tro, en tro som avler frugter. "Abraham troede Gud, og det blev regnet ham for retfærdighed." (Jak. 2,23) Da Gud fortalte ham at ofre sin søn som et offer var det den samme stemme der bad ham forlade sit land og tage til et land som Gud ville vise ham. Abraham blev frelst *Hvordan vindes sejr.* - 1891 - Johannes pegede folk hen til Guds Lam som bærer hele verdens synder. Han sagde: "Se Guds Lam, som bærer alverdens synd." Der er en hel del i dette ord "bærer". Spørgsmålet er: Skal vi fortsætte med at synde som om det var umuligt for at overvinde synden? Hvordan skal vi overvinde? Ligesom Kristus overvandt, og det er den eneste måde. Han bad til Sin himmelske Fader. Vi kan gøre det samme . . . Når vi fristes til at sige noget forkert og at gøre noget forkert, modstå Satan og sige: Jeg vil ikke overgive min vilje til din kontrol. Jeg vil samarbejde med den guddommelige kraft og seje ved nåden. - *Manuskript* 83, 1891.

Kristus gør op med vore uundgåelige mangler. - 1891 - Jesus elsker Sine børn, også hvis de fejler. De tilhører Jesus og vi skal behandle dem som Jesu Kristi blods ejendom. Enhver ubetænksom handling som udøves mod dem, skrives i bøgerne som det var mod Jesus Kristus. Han holder Sine øjne rettet mod dem, og når de gør deres bedste, kalder på bud for Hans hjælp, (196) så vid at deres arbejde vil blive accepteret, selvom den er ufuldkommen.

Jesus er fuldkommen. Kristi retfærdighed indpodes i dem, og de vil sige: "Tag de snavsede klæder af ham og iklæd ham med den nye klædning." Jesus gør det klart for vore uundgåelige mangler. Der hvor kristne er trofaste mod hinanden, sande og loyale mod Lederen af Herrens hær, og aldrig forråde noget i fjendens hænder, vil de blive forvandlet til Kristi karakter. Jesus vil forblive i deres hjertes i tro. *Brev* 17a, 1891 (Se også lignende udtalelse givet i 1885 i *Tro og Gerninger*, s. 50.)

Fly til Kristus lige så snart som Synden er begået. - 1882 - Mange beder ikke. De føler sig fordømt af synd, og de tror at de ikke kan komme til Gud før de har gjort noget der fortjener Hans gunst eller før Gud har glemt deres overtrædelser. De siger: "Jeg kan ikke holde mine hænder oppe for Gud, uden vrede eller tvivl, og derfor kan jeg ikke komme." På denne måde forbliver de borte fra Kristus, og begår synd i al den tid de gør således, for uden Ham kan du ikke gøre andet end ondt.

Lige så snart som du begår synd, bør du fly til nådens trone, og fortælle Jesus alt om dette. Du bør fyldes med sorg for synd, fordi du ved synd har svækket din egen åndelighed, bedrøvet himmelske engle, og såret og knust din Forlørsers hjerte. Når du har bedt til Jesus i sjælsanger for Hans tilgivelse, så tro at Han har tilgivet dig. Betvivl ikke Hans guddommelige nåde eller afvis trøsten fra Hans uendelige kærlighed. - *Bible Echo*, 1. Febr. 1882. (Prædiken fra Melbourne, Australien, 19. dec., 1891.)

Hvad hvis vi synder efter at vi er blevet tilgivet? - 1892. - Det er Helligånden som bringer os angeren. Jesus drager os til Sig, gennem Hans guddommelige Ånds virke; og gennem tro på Hans blod renses vi fra synd: "For Jesu Kristi Søns (197) blod, renses os fra al synd." (1. Joh. 1,7) "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig til at tilgive vore synder, og renses os fra al uretfærdighed." (vers 9)

Men tænk nu at vi synder efter at vi er blevet tilgivet, og efter at vi er blevet Guds barn, så behøver måske at tvivle? - Nej: for Johannes skriver: "Børnlille, disse ting skriver jeg til jer, at

af tro på Kristus lige så sandt som synderen frelses ved tro på Kristus i dag.

Troen der retfærdiggør, fører altid til den første sande omvendelse, og derved gode gerninger, som er frugten af den tro. Gud gav Kristus til vor verden for at blive synderens stedfortræder. Det øjeblik at den sande tro udøves, i fortjeneste af det bekestelige sonoffer, Kristus påberåbes som en personlig Frelser, så retfærdiggøres synderen for Gud, fordi han er tilgivet. - MS 46, 1891

I ikke skal synde. Og hvis nogen synder, har vi en forsvarer hos Faderen, Jesus Kristus den retfærdige." (kap. 2,1) Jesus er i de himmelske sale, beder hos Faderen for vort bedste. Han viderebringer vore bønner, blander dem med Hans egne fortjenesters dyrebare røgelse, så vore bønner vil blive antagelige for Faderen. Han lægger vellugten ind i vore bønner, og Faderen hører os fordi vi beder for de ting, som vi har brug for, og vi bliver en smag af liv til liv for andre.

Jesus kom for at lide for vor skyld, så Han kunne tildele os Sin retfærdighed. Der er kun en udvej for os, og den findes kun ved at få del i guddommelig natur.

Men mange siger at Jesus ikke var som os, da Han ikke var som vi i verden, da Han var guddommelig, og at vi ikke kan overvinde som han overvandt. Men Paulus skriver: "Sandelig han har ikke engles natur på sig; men han tog Abrahams sæd på sig. Derfor sømmer det sig for ham i alle ting at blive ligesom sine brødre, så han blive en nådig og trofast ypperstepræst i alle ting, som det passer sig for Gud, for at gøre soning for folkets synder. For heri har han lidet fristelse, er han i stand til at hjælpe dem der fristes." (Heb. 2:16-18) "For vi har ikke en ypperstepræst som ikke kan røres med følelsen af vore svagheder; men blev på alle punkter fristet ligesom vi er, dog uden synd. Lad os derfor stå frimodigt frem for nådens trone, så vi kan opnå barmhjertighed, og finde nåde til at hjælpe i nødens stund." (kap. 4,15.16) Jesus siger: "For ham der sejrer vil jeg give lov til sidde hos mig på min trone, ligesom jeg også overvandt, og er sat (198) ned hos min fader på sin trone. (Åb. 3,21)

Jesus omkredsede slægten med Sin menneskelighed, og forenede guddommelighed med menneskelighed; derved bringes moralsk styrke til mennesker gennem Jesu fortjenester. Dem som bekender Hans navn, gennem Sin nåde skal hellige sig selv, så de må udøve en helliggørende indflydelse på alle som de omgås. - *The Review and Herald*, 1. marts, 1892.

Ingen tid til at folde vore hænder - 1892. - Idet vi kommer til at mærke vor største tiltro til Kristus for frelsen, skal vi ikke folde vore hænder, og sige: "Jeg skal ikke gøre noget; jeg er frelst; Jesus har gjort det hele"? - Nej, vi skal lægge alle kræfter i at vi må få del i guddommelig natur. Vi skal hele tiden våge, vente, bede og arbejde.

Men ved at gøre alt hvad vi kan, kan vi ikke betale løsesum for vore sjæle. Vi kan ikke gøre noget for at skabe tro, for troen er Guds gave; vi kan heller ikke udvikle den, for Kristus er vor tros fuldender. Det hele kommer af Kristus. Al længsel efter et bedre liv er fra Kristus, og er et bevis på at Han drager dig til Sig Selv og at du skal besvare hans dragende kraft. - *Bible Echo*, 15. maj, 1892.

Kristi natur indpodet i os. - 1894 - Sandhed, dyrebare sand, er helligende i sin indflydelse. Sjælens helligelse indpoder Kristi natur i menneskeheden, ved Helligåndens virke. Det er vor Herre Jesu Kristi nåde åbenbaret i karakter, og Kristi nåde der udføres i praksis i aktive gode gerninger. Derved forvandles karakteren mere og mere fuldstændigt efter Kristi billede i retfærdighed og sand hellighed. Der er tydelige betingelser i den guddommelige sandhed, der strækker sig

ud i den ene linie efter den anden af gode gerninger. Evangeliets sandheder er ikke uforbundende, de forener fra den ene linie af himmelske juveler, som i Kristi personlige arbejde, og som guldtråde går de gennem hele det Kristne arbejde og erfaring.

Kristus er sandhedens fuldstændige system. Han siger: "Jeg (199) er vejen, sandheden og livet." Alle sande troende samler sig om Kristus, deres karakter er oplyst af Kristus; alle mødes i Kristus, og samler sig om Kristus. Sandheden kommer fra Himmelen for at rense den menneskelige medarbejder fra enhver form for moralsk smuds. Det fører til godgørende handlinger, til en venlig, øm, og betænksom kærlighed mod trængende, nødstedte og lidende. Dette er praktisk lydighed mod Kristi ord. – *Manuskrift 34*, 1894.

Satan gjorde krav på at blive helliget – 1894 – Satan gjorde Tro og gode gerninger. – 1895 – Vor accept hos Gud er kun visselig gennem Sin elskede Søn, og gode gerninger er kun resultatet af at Hans syndstilgivende kærlighed arbejder. De står ikke i gæld til os, og vi har intet at harmonere af, med vore gode gerninger, fra hvilke vi kan forlange vor del til frelse for vore sjæle. Frelsen er Guds frie gave til den troende, som han kun får på grund af Kristus. Den trængte sjæl vil finde fred gennem troen på Kristus, og hans fred vil stå i mål med hans tro og tillid. Han kan ikke bringe sine gode gerninger som en forbøn for sin sjæls frelse.

Men er gode gerninger uden virkelig værdi? Ser Gud, den synder som til daglig begår ustraffede synder, med samme velvilje som ham der i tro på (200) Kristus prøver at virke i hans renhed? Skriften svarer: "Vi er hans medarbejdere, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud tidligere har forordnet at vi skal vandre i dem."

I Sin guddommelige ordning, gennem Sin ufortjente gunst, har Herren forordnet at gode gerninger skal belønnes. Vi accepteres alene gennem Kristi fortjeneste; og de barmhjertighedshandlinger og godgørenhedsgerninger som vi udretter, er troens frugter; og de bliver en velsignelse for os; for mennesker skal lønnes efter deres gerninger.

Det er duften af Kristi fortjenester der gør gode gerninger antagelige for Gud, og det er nåden der sætter os i stand til at gøre de gode gerninger som Han belønner os for. I og af sig selv har vore gerninger ingen fortjeneste. Når vi har gjort alt hvad der muligt for at gøre, skal vi regne os selv for at være unyttige tjenere. Vi fortjener ingen tak fra Gud. Vi har kun gjort hvad det er vor pligt at gøre, og vore gode gerninger kunne ikke være udført i kraft af vor egen syndige natur.

Herren har påbudt os at drage os nær til Ham og Han vil drage os nær til sig; og ved at drage sig nær til Ham, modtager vi den nåde, hvori disse gerninger udføres, og som vil belønnes fra Hans hænder.

Omgivet med himmelens atmosfære – 1898 . "Vi elsker ham, fordi han først elskede os". (1. Joh. 4,19) Sand omvendelse, sand helligelse, vil være årsag til at vi ændrede vort syn og vore følelser mod hinanden og mod Gud. "Vi har kendt og troet den kærlighed som Gud havde mod os. Gud er kærlighed; og han der bor i kærlighed bor i Gud, og Gud er i ham." (vers 16) Vi må vokse i tro. Vi må kende Åndens helligelse. I alvorlig bøn må vi søge Gud, at den guddommelige Ånd må arbejde i os. Da vil Gud blive forherliget ved menneskets eksempel. Vi skal være medarbejdere sammen med Gud.

Sjælens, legemets, og åndens helligelse, vil omgive os med himlens atmosfære. Hvis Gud har valgt os (201) fra evigheden af, er det at vi må være hellige, vor samvittighed renses for døde gerninger for at tjene den levende Gud. Vi må på ingen måde gøre selvet til vor gud. Gud har givet Sig

krav på at blive helliget, og ophøjede sig selv over Gud, endog oppe i himmelens sale. Så stor var hans bedrageriske magt at han fordærvede et stort antal engle, og vandt deres sympati for hans selviske interesse. Da han fristede Kristus i ørkenen hævdede han at han var helliget, at han var en ren engel fra de himmelske sale; men Jesus blev ikke bedraget af hans foregivende og de vil heller ikke blive bedraget, som lever af ethvert ord der udgår af Guds mund.

Gud vil ikke acceptere en viljefyldt, ufuldkommen lydighed. Dem som hævder at være helligede, og alligevel vender deres ører bort fra at høre loven, viser at de selv er ulydighedens børn, hvis kødelige hjerter ikke er underlagt Guds lov, og kan heller ikke blive det. – *Manuskrift 40*, 1894.

selv til at dø for os, så Han kan rense os fra al uretfærdighed. Herren vil videreføre dette fuldkomnehedsværk for os, hvis vi vil lade os selv kontrollere af Ham. Han fører dette arbejde for vort bedste og til Hans eget navns ære.

Vigtigheden af enkel og ubetinget tro. – Vi må frembære et levende vidnesbyrd for folk, frembringe troens enkelhed for dem. Vi må tage Gud på Hans ord, og tro at Han vil gøre præcis hvad Han har sagt. Hvis han revser os, er det dér, hvor vi kan få del i Hans guddommelige natur. Det går igennem alle Hans fortsæt og planer for at gennemføre en daglig helligelse hos os. Skal vi ikke kunne overskue vort arbejde? Skal vi ikke viderebringe andre, hvad der er deres pligt, det privilegium de har med at vokse i nåden og i kundskaben til Jesus Kristus?

"Dette er Guds vilje, end også jeres helligelse". (1. Tess. 4,3) Vi har ikke presset på for at vise vort høje kald. Selvet har fået for meget plads. Oh, lad arbejdet blive gjort under Helligåndens særlige anvisninger. Herren gør krav på hele sindets kræfter. Det er Hans vilje at vi skal tilpasses efter Ham i vilje, i temperament, i ånd og i alle vore overvejelser. Retfærdighedens gerninger kan ikke gennemføres medmindre vi udviser en ubetinget tro.

Arbejd hver dag under Guds mægtige virkende kraft. Retfærdighedens frugt er evig sindsro og forvisning. Hvis vi havde udvist mere tro på Gud og stolet mindre på vor egne idéer og visdom, ville Gud have manifesteret Sin magt på en markant måde i menneskehjerterne. Ved en union med ham, ved en levende tro, er det vort privilegium at nyde dyden og virkningen af Hans mellemkomst. Herfra er vi korsfæstede med Kristus, døde med Kristus, oprejste med Kristus, vandre i et nyt liv sammen med Ham. – *Brev 105*, 1898.

Der er brug for sand helligelse – 1902 – For to nætter siden (202), vågnede jeg op klokken ti, stærkt bebyrdet af Helligåndens manglende virke blandt vore folk. Jeg stod op og gik rundt i lokalet, og bad Herren om at komme nærmere, meget nærmere, til Sit folk, og udstyre dem med en sådan kraft at de kan gøre Hans arbejde så mægtigt at Kristi overmådelige nåde vil blive åbenbaret ved dette. . .

Under bjegprædiken, gav Kristus en definition på sand helligelse. Han levede et hellighedens liv. Han var en levende lektie på hvad Hans efterfølgere skal være. Vi skal korsfæstes med Kristus, begraves med Ham, og derefter oplives ved Hans Ånd. Da er vi fyldte med Hans liv.

Et livslangt arbejde – Vor helligelse er Guds mål med alt hvad Han gør med os. Han har valgt os fra evigheden af, at vi må være hellige. Kristus gav Sig selv for vor forløsning, at vi, ved vor tro på Hans frelskraft fra synd, kan blive en helhed i Ham. Idet han giver os Sit Ord, har han givet os brød fra himlen. Han erklærer at, hvis vi spiser hans kød og drikker Hans blod, vil vi få evigt liv.

Hvorfor dvæler vi ikke mere ved dette? Hvorfor bestræber vi os ikke på at gøre det nemt at forstå, når det betyder så meget? Hvorfor åbner de kristne ikke deres øjne for at se det arbejde Gud forlanger at de skal gøre. Helligelse er et livslangt stadigt voksende værk. Herren erklærer: "Dette er Guds vilje, endog for jeres helligelse" (1. Tess. 4,3) Er din vilje at dine ønsker og tilbøjeligheder skal bringes i overensstemmelse med den guddommelige vilje?

Som kristne, har vi lovet os selv at erkende og opfylde vore ansvar og vise verden at vi har en tæt forbindelse med Gud. Således vises Kristus frem, ved Hans disciples gudfrygtige ord og gerninger.

Gud forlanger fuldstændig lydighed mod Hans lov – udtrykket af Hans karakter. "Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej langt fra: vi stadfæster loven." (Rom. 3,31) Gud forlanger at vi går over til Hans billede. Hellighed er spejlbilledet af Hans folk i klare stråler fra Hans herlighed. Men for at genspejle denne herlighed, må mennesker arbejde med Gud. Hjerte og sind på tømmes for alt der fører til uretten. Guds Ord må læses og studeres med et alvorligt ønske om at få åndelig kraft ud af det. Himlens brød må spises og fordøjes, så det må blive en del af livet. Derved får vi evigt liv. Derved besvares Frelserens bøn: "Hellig dem ved din sandhed, dit ord er sandhed." – Brev 153, 1902.

Anskuelser og fremgangsmåder må tilpasses Guds Ord. – Der er mange som hævder at de er blevet helliget til Gud, og alligevel bliver de meget oprørt og viser en ånd som viser at de ikke ved hvad det vil sige at helliges når de får fortalt den store standard for retfærdighed. De har ikke Kristi sindelag; for dem som er sandt helligede vil have ærbødighed for Guds Ord og adlyde det, lige så hurtigt som det åbnes for dem, og de vil udtrykke et stærkt ønske om at vide hvad sandheden er på alle lærepunkter. En triumferende følelse er ikke bevis på helligelse. Påstanden om at "Jeg er frelst, jeg er frelst," beviser ikke at sjælen er frelst eller helliget.

(204) Mange som er stærkt oprørte for at vide om de er helligede, selvom de ikke har nogen forstandsmæssig idé om hvad dette begreb betyder, for de kender ikke Skriften eller Guds kraft. De bilder sig selv ind at de er i overensstemmelse med Guds vilje fordi de føler sig lykkelige; men når de prøves, når Guds Ord bringes ind i deres erfaring, lukker de ørerne for at høre sandheden, og siger: "Jeg er helliget", og dette sætter en stopper på kontroversen. De vil ikke have noget at gøre med ransagelsen af Skriften for at vide hvad sandhed er, og beviser at de har bedraget sig selv så frygteligt. Helligelse betyder meget mere end en flyvsk følelse.

Henrykkelse er ikke helligelse. Fuldstændig overgivelse til vor himmelske Faders vilje, er alene helligelse, og Guds vilje udtrykkes i Hans hellige lov. Helligelse er at holde alle Guds bud. Vise jer selv som lydige børn mod Guds Ord, dette er helligelse. Guds ord skal være vor vejleder, ikke menneskers meninger og idéer. - *The Review and Herald*, 25. marts, 1902.

Helligelse, en erfaring i stadig vækst – 1908 – Hvis vi holder vore tanker fæstnet på Kristus, vil han komme til os, som regnen, som tidlig- og sildigregnen over jorden. Som Retfærdighedens Sol, vil Han stå op med helbredelse i Sine vinger. Vi vokser som liljen, spire op som frøet, og vokse som vintræet.

Ved at hele tiden se på, og efterligne Kristus som vor personlige Frelser, skal vi vokse op til Ham i alle ting. Vor tro vil vokse, vor samvittighed vil helliges. Mere og mere vil vi blive som Kristus i alle vore ord og gerninger. Tak Gud, vi skal tro Hans Ord. "Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, venlighed, godhed, tro, ydmyghed,

Denne lov er ekkoet fra Guds røst, som siger: Helliger, ja mere hellig. Ønske om Kristi (203) nådes fylde; ja, længes – hungre og tørste – efter retfærdighed. Løftet lyder: "I skal blive fyldte." Lad jeres hjerte blive fyldt med en inderlig længsel efter denne retfærdighed, det værk, som Guds Ord kalder for fred, og dens følgevirkning er evig sindsro og forvisning.

Del i guddommelig natur. – Det er vort privilegium at få del i guddommelig natur, undfly fordærvet der er i verdens lyster. Gud har tydelig sagt at han forlanger at vi skal være fuldkomne; og fordi Han kræver dette, har han banet vej så vi kan få del i guddommelig natur. Kun derved kan vi få succes i vor stræben efter evigt liv. Kraften gives af Kristus. "Så mange som tog imod ham, dem gav han kraft til at blive Guds sønner." (Joh. 1,12)

mådehold: loven er ikke imod dette." – Brev 106, 1908.

Kap. 23 - Appel til en menighedsskole

(206) **Introduktion**

I 1902 var der et fællesskab omkring St. Helena Sanatoriet, et fællesskab hvori Ellen White boede fra 1901 indtil sin død, bestod af den et-rum store Crystal Spring børneskole. Der blev undervist af en hengiven syvende-dags adventist lærer Mr. Antony.

Ved århundredeskiftet begyndte syvende-dags adventister, i nogle dele af Forenede Stater at oprette menighedsskoler for børn i skolealderen, hovedsagligt på grund af Ellen Whites råd. Kl. 6.00 mandag morgen, d. 14. juli 1902, talte Ellen White til medlemmerne i Sanatorie-menigheden, og tilskyndede til etablering af en menighedsskole, og opmuntrede til at gøre brug af et nærliggende område, ved hende i Elmshaven. Uddrag fra den lejlighedstale hun bragte, indleder denne sektion.

Sanatorie-menigheden accepterede Ellen Whites forslag, men da skolen åbnede om efteråret, blev der ikke forberedt noget for små børn, fordi man mente at dem under otte eller ti år, skulle oplæres i hjemmet, i harmoni med Ellen Whites tidligere belæring.

Ikke alle forældre var klar til at møde det ideal hun fremsatte i sine tidligere skrifter, og dette overlod ikke så få børn til at cirkulere ud uden opdragelse og ordentlig oplæring i deres barndomsår. Det som afskrækkede menighedens forberedelse for de yngre børn blev den ofte citerede E. G. White udtalelse skrevet i 1872 at "forældre burde være deres børns eneste lærere indtil de havde nået otte eller ti års alderen." – Vidnesbyrd, bd. 3. s.137.

(207) Der lod til at være en markant forskel i menighedsledernes tænkemåde og menighedsmedlemmernes tænkemåde, i dette vigtige spørgsmål.

Idet tiden gik arrangerede menighedsskolens bestyrelse et interview med Ellen White i hendes hjem, en tirsdag morgen d. 14. januar, 1904, for at diskutere dette skole spørgsmål, - aktuelle alder og menighedens ansvar for uddannelse af unge børn. W. C. White så at det er mere et skælsættende møde der ville danne forbillede for andre menighedsskoler ud over landet.

Ellen White blev informeret før spørgsmålet blev diskuteret, og var således parat til at behandle spørgsmålet i det forskellige aspekter. Der blev lavet referat af mødet og en kopi af dette blev lagt ind i hoved dokumentar-depotet i Elmshaven. På grund af en forglemmelse blev der ikke lagt en kopi i de egentlige E. G. White breve og manuskript dokumenter. Referatet fra et skolebestyrelsesmøde, tabte

de dette af syne i mange år. Ved en gennemgribende ransagelse i 1975 af alle materialer der har at gøre med børns oplæring at gøre, kom referatet af dette oplysende interview frem for lyset d. 24. april, 1975, og blev udgivet i sin fylde i *Review and Herald (Nu Adventist Review)* den 24. april, 1975.

Korte uddrag fra 1902-appellen til en menighedsskole og denne del fra bestyrelsesreferatet d. 14. januar, 1904, som berør direkte den passende skolealder for børn af adventistforældre, fremstilles i kapitlerne 23 og 24.

Kapitel 25 sammenbringer få diverse udvalgte skrifter under titlen "Generelle vejledende principper."

I 1887 antyder Ellen White i *Vidnesbyrdene*, bind 5, på side Jeg lovede at jeg ville tale den morgen om nødvendigheden af at holde vore børn borte fra offentlige skoler, og danne de rette forhold hvor de kan blive uddannet rigtigt. Jeg var overrasket over nogles tilsyneladende ligegyldighed, trods ofte gentagede advarsler om at forældre må sørge for deres familier, ikke blot over for deres nuværende interesser, men især over for deres fremtidige og evige interesser. Den karakter som vi danner i dette liv vil bestemme vor skæbne. Hvis vi vælger, kan vi leve et liv der måler sig med Guds liv.

Enhver kristen familie er en menighed i sig selv. Familiemedlemmerne skal ligne Kristus i enhver handling. Faderen skal oprette et så tæt forhold til Gud at han ser det som sin opgave at få sine familiemedlemmer til at modtage uddannelse og oplæring, som vil ruste dem til det fremtidige evige liv. Hans børn skal oplæres i himlens principper. Han er præst for husstanden, ansvarlig over for Gud, for den indflydelse han udøver over alle sine (210) familiemedlemmer. Han skal sætte sin familie under de allerbedst mulige forhold, så at de ikke skal fristes til at danne vaner, onde metoder og løse principper, som de vil finde i verden. . . .

Det påhviler fædre og mødre at give de børn, de har fået overdraget ansvaret for, at give dem en kristen uddannelse. De skal aldrig forsømme deres børn. Under ingen omstændigheder skal de lade forretninger optage deres tanker, tid og talenter, så deres børn, som burde ledes til harmoni med Gud, overlades til at drive bort, indtil de er adskilt langt fra Ham. De skal ikke lade deres børn slippe ud af deres greb, til de utroendes hænder. De skal gøre alt i deres kraft for at holde dem fra verdens opslugende ånd. De skal oplære dem til at blive hjælpere sammen med Gud. De er Guds menneske-hånd, ruster sig selv og deres børn til et endeløst liv i himmelhjemmet.

Vore børns uddannelse begynder i hjemmet. Moderen er deres første lærer. Når de bliver gamle nok til at gå i skole, skal vi da lade dem gå i offentlige skoler?

Offentlig skole eller menighedsskolen? – For mange år siden, i Orakland, samtalede min mand og jeg med en folkeskolelærer om folkeskolerne i byen. Han sagde til os: "Hvis forældre kendte til den uretfærdighed som vi kender en del til, i visse skoler, ville der lyde et ramaskrig over disse skoler, som hverken du eller jeg kan forestille os. De unge folk er rådne; og den slags hjem de kommer fra, er der mere end hvad vore lærere kan fortælle." Denne udtalelse kom for over tyve år siden. Er tilstandene i vore folkeskoler blevet bedre siden da?

Nogle fædre og mødre er så ligegyldige, så skødesløse, at de tror det er lige meget om deres børn går i en menighedsskole eller en folkeskole. "Vi er i verden," siger de, "og vi kan ikke komme ud af den." Men forældre! vi kan berede en god vej ud af verden, hvis vi vælger at gøre det så! Vi kan undgå at se mange (211) af disse onder der fordobler sig så hurtigt i disse sidste dage. Vi kan undgå at

583, 584, at, "stærke unge mænd, rodfæstede og grundfæstede i troen" kunne "Hvis de konsulteres af vore ledende brødre, gå ind på højere læreanstalter i vort land, hvor de vil få et videre område at studere og opservere i," og ligesom valdenserne, "kunne gøre et (208) godt arbejde, også medens de tog deres uddannelse." Disse tilkendegivelser blev gentaget flere gange i det næste årti, med eftertryk på de anledninger denne verden giver for effektive vidner i ikke-syvende-dags-adventist skoler, samtidig med at der lyder belejlige advarsler. Kapitel 26, slutter af med et udvalg af disse råd. – White bestyrelsen.

[Del af en appel til en menighedsskole, der betjener Sanatoriet [Deer Park], Californien, - menighed, Mandag formiddag, d. 14. juli. 1902.]

høre meget om den ondskab og kriminalitet som eksisterer.

Alt hvad der kan gøres bør gøres for at sætte os selv og vore børn der, hvor vi ikke ser uretfærdigheden som praktiseres i verden. Vi bør omhyggeligt vogte hvad vi ser med vore øjne og vi hører med vore ører, så at disse forfærdelige ting ikke skal komme ind i vore tanker. Når den daglige avis kommer ind i hjemmet, har jeg det som at jeg vil skjule den, så de latterlige og sensationelle ting i den ikke vil kunne ses. Det er som om at fjenden er bag offentliggørelsen af mange af de ting der står i aviserne. Enhver syndig ting som kan findes, afdækkes og lægges frem for verden.

Grænselinien mellem dem, som tjener Gud og dem som ikke tjener Ham, vil altid være tydelig. Forskellen mellem troende og ikke-troende bør være lige så stor som forskel mellem lys og mørke. Når Guds folk tager stilling til at de er Helligåndens tempel, bor Kristus Selv inden i, vil de åbenbare Ham i ånd, ord og handlinger så klart, at der vil være en umiskendelig forskel mellem dem og Satans efterfølgere. . . .

Uddanne børn i bibelske principper. – Nogle af Guds folk lader deres børn gå i folkeskoler, hvor de blander sig med dem som er fordærvede i moral. I disse skoler kan deres børn hverken studere Bibelen eller lære dens principper. Kristne forældre: I må bane vej for jeres børn så de bliver uddannet i Bibelske grundsætninger. Og overlad ikke blot studiet af Ordet til menighedsskolen. Lær selv jeres børn Skriften, når I sidder ned, når I går ud, når I kommer ind og når I går på vejen. Gå oftere med jeres børn, meget oftere end I gør. Tal med dem. Lad deres tanker gå i en rigtig løbebane. Når I gør dette, vil I finde at lyset og herligheden af Guds vilje kommer ind i jeres hjem. Men hvordan kan I forvente Hans velsignelse når I ikke lærer jeres børn det rette?

(212) Jeg rører kun ved nogle få punkter af mange, som har med opdragelse og uddannelse af børn at gøre. Nogle gange håber jeg at kunne behandle disse punkter mere fyldestgørende, for jeg har blevet opvækket ganske grundigt til at se, at disse sager må præsenteres for vore folk. Syvende-dags Adventister må arbejde på en måde, som er helt anderledes fra den måde de har gjort før, hvis de skal forvente at Guds anerkendelse skal hvile over dem, i deres hjem.

Enhver trofast forældre vil høre ordene fra Mesterens lærer: "Vel gjort, gode og trofaste tjener. . . gå ind til din Herres glæde." Måtte Herren hjælpe os til at være gode og trofaste tjenere i vor omgang med hinanden. Han fortæller os at "vi skal betænke hinanden til kærlighed og til gode gerninger," hjælpe og styrke hinanden.

Der er brug for en menighedsskole i Crystal Springs. – Vi er næsten hjemme. Vi står ved tærsklen til den evige verden. Dem som viser sig værdig vil snart blive introduceret til Guds

rige. Vi har ingen tid at miste. Vi bør sætte værket i de rigtige linier her i Crystal Springs. Her er vore børn. Skal vi lade dem besmittes af verden – af dens forbrydelser, dens ligegyldighed mod Guds bud? Jeg spørger dem, som planer på at sende deres børn i folkeskolen, hvor de er udsat for besmittelse: Hvordan kan I løbe en sådan risiko?

Vi ønsker at rejse en skolebygning for vore børn. På grund af de mange kald efter midler, synes det vanskeligt at få tilstrækkeligt med penge eller vække stor interesse nok, til at bygge et lille og passende skolehus. Jeg har fortalt skolekomitéen at jeg vil forpagte noget land til dem, så længe som de vil anvende det til skoleformål. Jeg håber at der vil vækkes interesse nok så vi kan rejse en bygning, hvor vore børn kan oplæres i Guds Ord, som er Guds Søns livsblod og kød. . . .

Vil I ikke have interesse i at denne skolebygning (213) bliver rejst, hvori der bliver undervist i Guds ord? . . . Vi forventer at få en skolebygning, hvori der kan undervises i Bibelen, hvori bønner kan sendes op til Gud, og hvori børn kan oplæres i

Kap. 24 – Råd om alder for skolestart

(214) Referat om interview

Referat fra et møde i Sanatoriet [Cal.]-menighedens skolebestyrelse, som blev afholdt i "Elmshaven" Sanatoriet, Cal., torsdag formiddag, 14. januar, 1904.

Søster White talte en gang, som følger:

I årevis har jeg fået megen instruktion om at det er vigtigt at fastholde en fast disciplin i hjemmet. Jeg har prøvet at skrive denne instruktion ned, og give den til andre. I et af de kommende bind af mine skrifter [Uddannelse] vil der blive udgivet anseligt mere materiale om børneopdragelse.

Dem som påtager sig forældrenes ansvar bør først overveje om de vil være i stand til at omgive deres børn med den rette indflydelse. Hjemmet er både en familiemenighed og en familieskole. Hjemmets atmosfære bør være så åndeligt at alle familiemedlemmerne, forældre og børn, vil blive velsignet og styrket af deres omgang med hinanden. Himmelsk indflydelse uddanner. Dem, som er omgivet af en sådan påvirkning, beredes til at komme ind i skolen deroppe.

Mødre bør kunne undervise deres små (215) forstandigt i deres barndoms tidligste år. Hvis enhver moder var i stand til dette, og ville tage tid til at lære sine børn de lektier de bør lære i deres tidlige liv, så kunne alle børn holdes i hjemmeskole indtil de er otte eller ni eller ti år gamle.

Men mange som går ind i ægteskabet indser ikke alle disse hellige ansvar, som moderforholdet fører med sig. Mange har en sørgelig mangel på disciplinærkraft. I mange hjem er der kun lidt disciplin, og børnene får lov til at gøre hvad det behager dem. Sådanne børn drives hid og did; der er ingen i hjemme som er i stand til at vejlede dem rigtigt, ingen som med klog takt kan lære dem hvordan faderen og moderen hjælpes, ingen som kan lægge et ordentligt fundament for deres fremtidige uddannelse. Børn som er omgivet af disse ulykkelige omstændigheder skal der faktisk ynkes over. Hvis der ikke gives en rigtig anledning til ordentlig oplæring uden for hjemmet, er de udelukket fra mange privilegier, som ethvert barn egentligt burde nyde. Dette er det lys jeg har fået overbragt.

Dem som ikke er i stand til at oplære deres børn rigtigt, burde aldrig have forældresansvaret. Men selv om de har en fejlslagen dømmekraft, skal vi da ikke anstrenge os for at hjælpe deres små til at forme en rigtig karakter? Gud ønsker at vi skal behandle disse problemer med omhu.

Menighedsskoler sættes i forbindelse med sanatorier. – På

bibelens principper. Vi forventer at alle som kan gå sammen med os, vil ønske at få del i oprettelsen af denne bygning. Vi forventer at oplære en lille hær af arbejdere på denne bakk skrånning. . . .

Der er ingen grund til hvorfor denne sag skal trække ud. Lad enhver gå med for at hjælpe, være med i uudtrættelig interesse indtil bygningen er færdig. Lad enhver gøre noget. Nogle kan komme så tidligt op, som klokken fire om morgnen, for at hjælpe. . . .

Brødre og søstre, hvad vil I gøre for at hjælpe med opbyggelsen af en menighedsskole? Vi tror at enhver vil anse det som et privilegium og en velsignelse at have denne skolebygning. Lad os gribe værkets ånd og sige: "Vi vil stå op og bygge." Hvis alle vil tage enstemmigt fat i arbejdet, vil vi snart få et skolehus, hvori vore børn, dag for dag, vil blive undervist om Herrens vej. I det vi gør vort bedste, vil Guds velsignelse hvile over os. Skal vi ikke stå op og bygge? – *Manuskript* 100, 1902.

alle vore sanatorier skal standarden holdes højt. Disse institutioner bør, ligesom læger, ledere og hjælpere, kun blive tilknyttet dem som har deres hjem i orden. Opdragelsen af børn har en indflydelse som bevidner alle der kommer på disse sanatorier. Gud har planlagt at denne indflydelse skal være reformerende. Og sådan kan det være; men der er omhuen nødvendigt. Faderen og moderen må være særlig opmærksom på hver enkelt barns opdragelse. Men I må vide hvordan familierne er omkring denne bakk skrånning. Patienterne forstår hvordan det er. Den vej der er blevet vist mig, er at det er en skam, at der ikke er den indflydelse på unge børn, som (216) der burde være. Enhver af dem bør beskæftiges i noget nyttigt. De er blevet fortalt hvad der er at gøre. Hvis faderen ikke kan være hos dem, bør moderen oplæres i at undervise dem.

Men siden jeg har været der, har jeg fået det lys at de allerbedste ting der kan gøres er at få en skole. Jeg havde ikke nogen tanke om at de allermindste skulle ind i skolen – ikke de allermindste. Men det vil være bedst at få denne skole for dem som kan undervises og få en betvingende indflydelse på dem, som en skolelærer skal udøve. Vi har en skole her fordi der ikke kan blive undervist i Guds Ord i andre [folke]skoler. Vor bror [Anthony] lærer at skolen er helt i stand til at drive en skole, der underviser i Ordet. Han er i stand til at gøre dette. Han har sin position, de har hyret ham, og så længe som de lader ham stå uforstyrret, er det bedre at han står der.

Skoleprivilegier for yngre børn. – Men her er et arbejde som må gøres for familierne, og for børn som har nået syv-, otte-, niårs alderen. Vi bør have en lavere afdeling, som er en anden afdeling, hvor disse børn kan oplæres. De vil lære i skolen det som de ofte ikke lærer uden for skolen, undtagen i selskaber. . . .

Nu virker det som om, at det drejer som om disse går i skole eller ej. Jeg ønsker at vide fra forældrene, enhver af dem, hvem af dem som er helt tilfreds med deres børn, sådan som de er, uden at sende dem til skolen, - til en skole der har Bibellektier, som har orden, disciplin og forsøger at finde noget til dem at gøre, der optager deres tid. Jeg tænker ikke at der er nogen, hvis de forstår det, som har indvendinger.

Det første råd nedsættes. – Men når jeg hører at der var indvendinger, at børn ikke kunne gå i skole til de var ti år gamle, ønsker jeg at sige jer at der ikke er en sabbathholdende skole da (217) lyset blev givet mig at børnene ikke skal gå i skole før de var gamle nok til at få undervisning. De burde oplæres derhjemme til at vide hvad rette manerer er, til de går i skole og ikke ledes på afveje. Ondskaben vokser i de almindelige skoler til det næsten ubegribelige.

Det er sådan det er, og mit sind er blevet meget oprørt ved tanken: "Hvorfor, søster White har sagt sådan og sådan, og søster White har sagt sådan og sådan; og derfor må vi rette os efter dette."

Gud ønsker at vi alle skal have vore sanser i behold, han ønsker at vi skal forstå ud fra sund fornuft. Omstændighederne forandrer betingelserne. Omstændighederne ændrer tingenes forhold.

En menighedsskole i forhold til dårlig styring i hjemmet. – Her er et sanatorium, og det sanatorium må udøve den højeste mulige indflydelse indefra og udefra. Hvis de så ser børnene som kommer, med skarpe øjne, gå omkring, og ikke har noget at gøre, begynder at lave lømmelstreger, og alle disse ting, så er det smerteligt for deres sanser, som behøver skolens omdømme. Derfor erklærer jeg, ud fra det lys Gud har givet mig, at hvis der er en familie der ikke har kapaciteterne til at uddanne eller opdrage eller herske over deres børn, afkræve lydighed, så er den allerbedste ting at Jeg skal ikke sige så meget nu, fordi jeg ønsker at forstå det som jeg skal tale om. Jeg ønsker nogle indvendinger frem, hvorfor børn ikke skal have en uddannelse.

Børnehaven i Battle Creek

Vi kunne gøre det samme som de har gjort i Battle Creek. De tog mig fra sted til sted på forældreløses hjem [Haskell Home] i Battle Creek. Der var deres små borde, der var deres små børn fra fem år og opefter. De blev uddannet efter planen for børnehaven: hvordan det gøres og hvordan det styres. De havde en stor bunke sand af god kvalitet og de lærte børnene hvordan de skulle arbejde sammen, hvordan Noahs ark blev bygget, og hvordan dyrene, der gik ind i Noahs ark, blev lavet. De gjorde alle den slags arbejde. Det giver noget . . . .

Nu har jeg fuldstændig tillid til søster Pecks undervisning, men hvis hun fortsætter med det hun er i gang med, og jeg er tilfreds, er der blot en ting der burde gøres: Der burde være en ekstra lærer; mener du ikke dette?

Søster Peck: [En af Ellen G. Whites litteratur-medhjælper, der tjener som menighedsskolelærer.] Jeg tænker at hvis vi gjorde arbejdet på en tilfredsstillende måde, og hvis vi har flere børn, burde vi få noget ekstra hjælp.

Lys gives over "disse ting".

Søster White: Mine tanker er kommet ud på en lidt uordentlig måde, bare en punktum her og et punktum der. Jeg har skrevet det ned, men ikke alt. Jeg har mere at skrive. Jeg ønsker at du skal tage dig af (219) det som jeg har sagt. Først, forstå det. Dette er lyset som jeg har fået om disse ting.

Her er børn som er kvikke. Der er fem år gamle børn som kan uddannes lige så godt som tiår gamle børn, så vidt det angår evnerne, at tage fat i moderens sager og opgaver.

Nu ønsker jeg, at så længe Willies børn er her, [*Alder: Henry og Herbert, tvillinger, 7 år; Grace, 3 år. På det tidspunkt gik alle i den skole.*] og de bor her, ønsker jeg at de skal have en skoles oplæring. Hvis der kan tilføjes en sidebygning til skolen, et lokale for disse studerende, bør enhver af os nære et ansvar for at udfylde den plads. De mødre der ønsker at holde deres børn hjemme, og er helt kompetente og foretrækker at oplære dem selv, hvorfor skulle nogen da have noget imod det. De kan gøre dette. Men der skal gøres noget for at alles børn, som har en forbindelse med denne fødevarefabrik og sanatorium og disse ting som sker her, at disse bliver uddannet. Vi må få det til at nå de højeste standarder.

sætte dem et sted hvor de vil adlyde. Sæt dem på et sted hvor der forlanges lydighed af dem, fordi lydighed er bedre end offer. God opførsel må ind i enhver familie.

Vi uddanner Guds små i vore hjem. Hvilken slags uddannelse giver vi dem? Vore ord! Er de løvsagtige, uden omtanke og slappe? Er der en hoven natur i dem? Er der en udskældten og irritation i dem fordi forældrene ikke har magt til at styre? Herren ønsker at vi skal tage alle disse ting i øjesyn. Alle forældre har et regnestykke i deres hænder at aflægge: Hvordan er mine børn? Hvor er de? Vokser de op for Gud eller for djævelen? Alle disse ting må der tages højde for.

Bogen der kommer ud vil have meget at sige om (218) de store principper der skal igennem i oplæringen af børn, helt fra spæd af i armene. Fjenden vil arbejde meget i disse børn, medmindre de er opdragede. Nogle opdrager dem. Hvis moderen eller faderen ikke gør det, så vil djævelen gøre det. Sådan er det bare! Han har kontrollen. . . .

Ældre C. L. Taylor: Søster White, der er et spørgsmål som jeg gerne vil stille om forældrenes ansvar og forholdet til ansvaret for menighedsskolen. Nu, har jeg en lille dreng, jeg har en, syv år gammel. Vi er helt i stand til at lære ham op, vi har oprustet os selv til dette. Men nu vælger vi nok ikke at tage dette ansvar, og forsømme drengen, og lade ham løbe rundt. Så bliver det menighedens ansvar at gøre hvad jeg kunne gøre, hvis jeg ville? Dette er spørgsmålet. Hvis jeg ikke tager mig af min dreng når jeg kan, når jeg er i stand til at gøre det, vil jeg spørge menigheden om at gøre det, i stedet for mig?

Søster White: Du kan tage omsorg for ham, men gør du det?

Ældre W. C. White: Hun afviser at tage din særlige erfaring?

Søster White: Menigheden her på denne bakke er en (220) ansvarsbevidst menighed. Den er bundet op af ydre påvirkninger. Disse påvirkninger kommer hele tiden ind for at prøve os. Spørgsmålet er: Skal det være forenet, og skal der, om nødvendigt, forberedes et lokale – som ikke koster så meget – et lokale så disse børn kan komme og få oplæring, og få en lærer, og blive opdraget så de er forberedt for en højere læreanstalt? Nu dette er spørgsmålet.

Den slags uddannelse som børnene har brug for

Jeg siger, disse små børn, som er små, burde få en uddannelse, ligesom de ville få i skolen. De burde få skoledisciplinen under en person som forstår at have med børn at gøre, efter deres forskellige temperamenter. De burde prøve at få disse børn til at forstå deres ansvar for hinanden og deres ansvar overfor Gud. De burde få deres tanker fæstnet på de principper som gør dem egnede til et højere trin og den højere skole.

Der er en højere skole som vi alle går i, og hvis disse børn ikke opdrages til rette levevaner og rette tanker, og den rette disciplin, vil jeg undres over hvordan de nogen sinde vil komme ind i skolen deroppe? Hvor er deres ærefrygt? Hvor er deres gode tanker, som de skal opelske? Og alle disse ting. Det må være en daglig erfaring.

Idet moderen går omkring, er hun ikke så irriteret og skælder så meget ud at hun siger: "Du er på min måde, og jeg ønsker at du ville gå bort, jeg ønsker at du vil gå udendørs", eller noget sådant. Hun skal behandle sine børn ligesom Gud vil behandle sine ældre børn. Han kalder os børn i Sin familie. Han ønsker at vi uddannes og oplæres efter grundsætningerne i Guds Ord. Han ønsker at denne uddannelse skal begynde med de små børn. Hvis moderen ikke har taktfølelse, snildhed, hvis hun ikke ved hvordan man skal behandle tænkende mennesker, må hun sætte

dem under nogen der vil opdrage dem og forme og danne dem efter deres sind.

(221) Har jeg nu fremstillet det sådan at det kan forstås? Er det et punkt, Willie, som jeg har i bogen, som jeg ikke har berørt her?

W. C. White: Jeg ved det ikke. Jeg finder, mor, at vort folk som er udover staterne og udover verden, må jeg sige, nogle gange sker der vidtrækkende afgørelser baseret på en isoleret udtalelse.

Nuvel, i mit studie af bibelen og i mit studie af dine skrifter, er jeg kommet til at tro, at der ligger et princip under hver enkel forskrift, og at vi ikke kan forstå forskriften helt uden at tage fat i princippet.

I nogle af udtalelserne som har skabt en god del af stridighederne, som dine råd om brug af smør, og din udtalelse at den eneste lære at et barn bør have, indtil det er otte eller ti år gammelt, er at det er vort privilegium at tage fat i princippet, tror jeg. Jeg har troet at i studiet af disse (222) Jeg mener at disse skolespørgsmål er de samme. Den ideelle plan er at moderen er læreren, en forstandig lærer som den, du har beskrevet denne formiddag. Men jeg har følt at det er en stor ulykke for vor sag, fra Maine til Californien, og fra Manitoba til Florida, at vore folk tager udtalelsen at børn ikke skal have en lærer, men forældre indtil barnet er otte eller ti år, er ligeså definitivt et forbud som de børn, der har skolegang. Som jeg forstår det, er det virkelige spørgsmålet vi har for os denne formiddag.

Da brødrene studerede denne sag ud fra barnets tarv, ud fra forældrenes retfærdighed, så vidt jeg kan se, anerkender de alle, at der er forhold hvor det var bedre for barnet at få skolegang, end at blive udelukket. Men her er forskriften: et barn skal ikke have en lærer men forældrene, indtil det er otte eller ti år gammelt; dette må være konklusionen. . . .

Søster White: Nuvel, hvis forældre ikke har fået det ind i dem, kan I ligeså godt stoppe hvor I er. Der må vi gøre noget for dem, fordi der er ganske mange forældre der ikke selv har taget sig sammen. . . .

Jeg tror at folk her som har mulighederne kan hver i sær gøre lidt for at støtte en skole for andre. Jeg er villig til at gøre det. Jeg tror ikke at det overhovedet skal overvejes. [Vi taler om] omkostninger, omkostninger, omkostninger, det er slet ikke noget at tale om, en smugle omkostninger.

Sætte et mønster

W.C. White: Idet mine børn er blevet nævnt, vil jeg gerne sige lidt om dette. Min interesse for dette interview er slet om mine egne børn. Mine interesse for dette interview er for indflydelsen af vort arbejde udover verden. Min interesse for denne skole, fra (223) begyndelsen af indtil nu har ikke hovedsagligt været om mine børn. . . .

Enhver ved at søster Peck har haft en bred erfaring i undervisning, og at hun har haft fire års erfaring sammen med mor, arbejdet med hendes skrifter, hjulpet til at forberede bogen "uddannelse". Min største interesse for skolen har ikke været min egen interesse, det har ej heller blot været St. Helena-menigheden.

Min interesse for denne skole ligger i det faktum, at det er vort privilegium at sætte et forbillede. Denne skoles medgang og modgang og styrelse vil påvirke vort menighedsskolearbejde udover Californien og meget længere, på grund af Søster Pecks lange erfaring som en lærer og hendes arbejde sammen med dig, mor, med at hjælpe til at forberede bogen om uddannelse. Alle disse ting har gjort denne skole, hvor det er blevet til en by på en

udtalelser, bør vi erkende at enhver forskrift af Gud, er givet i barmhjertighed, og under betragtning af omstændighederne.

Gud sagde: "Hvad Gud har sammenføjret må et menneske ikke adskille"; og dog forklarer Kristus at skilsmiselloven er givet på grund af deres hjerters hårdhed. På grund af folkets degenerering var en skilsmisellov ikke befæstet i Guds oprindelige plan. Jeg tror at principperne bør forstås med henblik på sådanne isolerede udtalelser, ligesom din protest mod brug af smør, og udtalelsen at børn ikke skal have nogen anden lærer end moderen indtil det bliver otte eller ti år gammelt.

Nu, da det syn blev givet dig om smør, blev tingenes tilstand også vist for dig – folk bruger smør fyldt med bakterier. De steger og koger i det, og dens brug var skadelig. Men senere da vore folk studerede principperne i tingene, fandt de ud af, at når smør ikke er godt, er det ikke så dårligt, som andre onder; og således bruger de det i nogle tilfælde.

bakkeskrænt.

Nuvel, min bekymring for afgørelsen med hensyn til de yngre børn, har ikke hovedsagligt været afgørelsen om mine børn, men at tage en beslutning hvor jeg ser det er meget forfærdeligt. Det er blevet brugt på en måde, der skader vore yngre børn meget.

Spørgsmålet om en børnehave

Verden gør et stort arbejde for børn ved hjælp af børnehaverne. På steder hvor vi har institutioner, og begge forældre arbejder, vil de med glæde sende deres børn i børnehave. Jeg er overbevist om at i mange af vore menigheder vil en velstyret børnehave, i nogle få timer om dagen, være til stor velsignelse. Jeg har ikke fundet noget i din lære eller afgørelser, mor, eller råd til vore folk som vil være i mod dette. Men afgørelser fra vore skoleforstandere har ødelagt, fuldstændigt ødelagt, i de fleste dele af landet, enhver anstrengelse mod at støtte børnehavearbejdet for vore børn.

Der er nogle få tilfælde hvor de står ved, at støtte det. Dr. Kellogg gør det i hans forældreløses skole, som du har set og værdsat, og nogle få andre steder gør de det. I Berrien Springs vovede de sidste (224) sommer at indsætte en lærer i en børnehave og tillade den del af værket at få lidt opmærksomhed; men generelt, i hen ved ni tiendedele af arbejdet, har disse afgørelser fra vore skoleforstandere ødelagt den del af værket fuldstændigt.

Søster White: Nuvel, der må reformeres på dette område.

W. C. White: Og afgørelsen for denne skole her, og grundene jeg altid har fået for denne afgørelse, er baseret på din udtalelse, at et barns moder skal være dets eneste lærer, indtil det er otte eller ti år gammelt. Jeg har troet at den bedste interesse for vort skolearbejde udover verden, er det vort privilegium at få en sådan samtale som vi har fået denne morgen, og også studere principperne som ligger under for sådanne ting.

Søster White: Ja, det er rigtigt at det bør stå klart over for folk. Du vil aldrig få det bedre end at få søster Peck til at have ledelsen, - også over de yngre børn. Det er bedst om der en slags blanding.

Hvad angår et lokale, og der bør være et lokale, spørger jeg hvad er bedst, er jeg i tvivl hvad er bedst, om det skal være i direkte forbindelse med bygningen, eller om den skal være separat. Jeg hælder mest til at det skal være en bygning for sig selv. Jeg ved ikke hvad vil være bedst. Dette må

overvejes, fordele og ulemper. Jeg tænker at søster Peck, ligeså godt eller bedre end nogen af os andre, kan fortælle hvad det skal være. . .

Kan skolen være til skade?

C. L. Taylor: Vi har talt om dette: At menighedsskolen ikke vil være til velsignelse for et fællesskab, for den kommer for at tage et ansvar som forældrene selv skulle have taget. Og når vi går ud og sætter vore penge i en bygning, gør det ingen forskel om det er en bygning eller et lokale. Men når vi tager det ansvar, som forældrene kunne tage, så bliver menighedsskolen mere en forbandelse eller en forhindring end (225) til en velsignelse. Det er alt hvad jeg har hørt, når vi kommer til dette punkt. . . .

Søster Peck: Jeg har tænkt over spørgsmålet om dette, søster White, hvad vor opgave som lærer er: Om det er at forsøge at hjælpe forældrene til at se og tage deres ansvar op, eller om tage det bort fra dem, ved at tage deres børn ind i skolen.

Søster White: Hvis de ikke har følt deres ansvar ud fra Nuvel, når et barn i min varetægt begynder at vise lidenskaber, og kaste sig selv til gulvet, gør han det aldrig mere end een gang, skal jeg fortælle dig. Jeg vil ikke lade djævelen arbejde direkte gennem det barn og tage det i besiddelse.

Herren ønsker at vi skal forstå tingene. Han siger: Abraham befalede sine børn og sit hus efter ham, og vi ønsker at forstå hvad det vil sige at befale, og vi ønsker at forstå at vi må gå i gang med arbejdet, hvis vil skal modstå djævelen.

(226) Nuvel, jeg ved ikke om vi er kommet længere end da vi begyndte.

C. L. Taylor: Jo, det mener jeg vi er.

Søster White: Men nogle ting er blevet sagt.

L, M, Bowen: Jeg mener vi ved, hvad vil må gøre.

Søster Gotzian: Der er blevet sagt nok for at få os til at tænke, og gøre noget.

Søster White: Herren mener os det alvorligt. Ja; vi må være et eksempel. Og nu ser du at der er så mange sanatorier, og så mange skoler der må knyttes til dem. Vi må komme til sans og samling og indse at vi må udøve en indflydelse, som er en indflydelse af hensyn til børnene. . . .

Jeres skole skal være en mønsterskole. Det skal ikke være et forbillede efter nutidens skoler. Det må ikke være noget sådant. Jeres skoler skal være efter en plan, der er langt forud for disse andre skoler. Det skal være en praktisk ting. Lektionerne skal udøves i praksis, og ikke blot en teoretisk overhøring.

C. L. Taylor: Jeg er tilfreds, så når vi begynder at gå i den retning, vil vi se det rette lys komme ind. - Manusskrift 7, 1904.

Kap. 25 – Generelle ledelsesprincipper

Alle steder hvor der er en menighed

Alle steder hvor der er en menighed, stor eller lille, må der etableres en skole. – Brev. 108, 1899.

Ikke kæmpestore mænd, men Guds ord

Brødfødslen af Guds ord er det guddommelige element som sjælen behøver, for at sikre sig en sund udvikling af alle sjælens åndelige kræfter. På alle vore skoler skal dette ord

bøger, skrifter og prædikener, må du rulle det op for dem, fra nu af til Herren kommer, og de vil ikke have nogen byrde. Det er ikke gavnligt at tale om ansvar, når de aldrig har næret det.

En skole der gør et godt indtryk.

Vi ønsker at få en skole i forbindelse med sanatoriet. Det blev vist for mig at hvor der var et sanatorium, må der være en skole, og at skolen må drives på en sådan måde at den gør indtryk på alle som besøger sanatoriet. Folk vil komme til den skole. De vil se hvordan den skole styres. Det bør ikke være så langt fra Sanatoriet, så at de kan få forstand på det.

Under ledelsen af skolen skal der være den allerbedste form for disciplin. Under oplæringen, kan de studerende ikke have deres egen metode. De må opgive deres egen måde at disciplinere sig på. Dette er en lektie der stadig skal læres af ret mange familier. Men vi hører dette: "Oh, lad dem bare gøre det. De er ikke andet en børn. De vil lære når de bliver ældre."

gøres til uddannelsens hovedindhold; det er dette som vil give åndelig styrke, visdom, renhed og moralsk kraft, hvis det bringes ind i erfaringen. Det er ikke ord af verdslig visdom, det er kæmpestore mænd, ikke teori om mennesker, men det er Guds Ord. – *Manusskrift 41a, 1896.*

Ikke en uforanderlig plan i uddannelsen

Herren forlanger at enhver skal tage et ansvar for at udføre arbejdet forstandsmæssigt, med oplærte evner og udvirke sine tanker med god samvittighed, efter hans forudgående kundskab og tjeneste i skolerne. Herren ønsker ikke nogen særlig, præcis plan i uddannelsen. Det er frygt for Herren, som er visdoms begyndelse. Når mennesker med deres forskellige karaktertræk (228) skal tage deres tilrettelagte arbejde op som lærer og følge en læreplan efter deres egne evner, skal de ikke tro at de er et aftryk af den lærer som arbejdede før dem, så de ikke ødelægger deres egen anmeldelse fra fortiden.

En definition på sand uddannelse

Sand uddannelse er forberedelse af mental, moralsk og fysiske kræfter for at udføre enhver pligt, behagelig eller ej, oplæring af enhver vane og praksis, i hjerte, sind og sjæl for guddommelig tjeneste. Da vil der kunne siges om jer i de himmelske sale: "I er Guds medarbejdere" (se 1 Kor. 3,9). - *brev 189, 1899.*

Anbefalelsesværdige kvaliteter fra schweiziske skoler

Jeg ser nogle ting her i Schweiz som jeg tænker er værd at efterligne. Skolernes lærer tager altid deres elever med sig når de beder, og lærer dem hvordan de underholder sig selv og tilbageholder enhver uorden eller nogen fejl. Dette er en uforanderlig lov, og tager børn med fra fem til femten års alderen.

Som belønning for god opførsel og flid, tager lærerne deres elever med ud på en lang gåtur, giver dem fri fra skole, tidligere end normalt. Jeg kan lide dette; jeg tænker at børnene har mindre anledning til at falde for fristelse. Det virker som at lærerne går ind i børnenes morskab og styrer dem.

Kærlighed kontra strenge og ubøjelige regler. – Jeg kan på ingen måde billige tanken om at børn føler at de er under konstant mistanke, og må overvåges, og ikke handle som børn. Men lad lærerne gå med ind i børnenes morskab, lad dem være eet med dem, og vise at de ønsker at de skal være lykkelige, og dette vækker børnenes tillid. De kan kontrolleres af kærlighed, men ikke af strenge, restriktive og

ubøjelige regler, der følger dem i deres måltider og i deres fornøjelser. – *Brev 42*, 1886.

Vore talenter er lånt os i tillid, at vi kan bruge og øge (229) deres værdi. Oh, om forældre blot ville indse at familierne på jorden er symboler på familien i himlen. Om de ville indse deres ansvar, for at holde deres hjem fri for al urenhed, ond moral urenhed. Gud har planlagt at vi skal have langt mere af himlen i vore familier end vi nyder nu.

Behagelige scenerier og interessant arbejde. – Fra deres tidligste år er børn elever, og hvis der holdes behagelige situationer frem for dem i hjemmet, vil de blive fortrolige med kristen opførsel, venlighed og kærlighed. Deres sind er opbygget af det de ser og hører, og forældrene sørger for enten vil høste velfærd eller ve. Hvis forældrene blot er kristne af navn, hvis de er Ordets gører, sætter de deres egen påskrift på deres børn, og ikke Guds påskrift. Børn længes efter noget som de kan indprente deres tanker med. For Kristi skyld, forældre! giv jeres hungrende, tørstende sjæle noget der kan mætte.

Børn er aktive af naturen, og hvis forældrene ikke giver dem noget at beskæftige sig med, vil Satan finde på noget der holder dem travlt i gang med noget ondt. Derfor, oplær jeres børn til et nyttigt arbejde. Du kan iklæde al arbejde med en værdighed, som vil gøre det nyttigt og ophøjende.

Kap. 26 – Gå i landets colleges og universiteter

Det ville være fuldstændigt sikkert for vore unge at komme ind på vort lands colleges, hvis de havde den daglige omvendelse; men hvis de føler sig fri til at forlade vagten een dag, netop den dag hvor Satan er parat med sine snarer, besejres de til at vandre på falske stier, forbudne stier, stier som Herren ikke har banet.

Skal bekendende kristne da nægte at omgås de uomvendte, og søge at ikke få fællesskab med dem? Nej, de skal være sammen med dem, i verden og ikke af verden, men ikke tage del i deres veje, ikke få aftryk af dem, ikke have et hjerte der er åbent for deres skikke og brug. Deres omgang skal være med forsættet at drage andre til Kristus.

Vildfarelsens påvirkning vises gentagende gange. – Her er vore unges fare. Tilløkkelsen i disse institutioner er sådan, og læreren er så infiltreret med vildfarelse og sofisteri, at de ikke kan skelne mellem følelsernes gift med det nyttige og dyrebare. Der er en sådan understrøm, og den virker på en sådan måde at mange ikke opfatter den, men arbejder hele tiden. Visse tanker fremskyndes hele tiden af professorer, og gentages igen og igen, og til sidst begynder sindet at optage og tilpasse sig disse tanker.

(232) Sådan er det når, hedenske ophavsmænd studeres. Disse mænd har en skarp intelligens, og deres skarpsindige tanker præsenteres, og den studerendes sind påvirkes af dem; de er tilfreds med deres klarsyn.

Men hvor opnår disse mænd deres intellektuelle styrke? Hvor får de deres skarpsindighed fra? Fra al kundskabens kilde. Men de har misbrugt deres kræfter; de har givet dem som et bidrag til djævelen, og tror du ikke at djævelen er smart? Mange rejser i djævelens spor ved at læse hedenske forfatters bøger. Satan er et skarpsindigt væsen, og de falder i kærlighed for hans lære og smarthed. – *Manuskript 8b*, 1891.

Farerne ved at lytte til verdens store mænd

Mange af vore unge er i stor fare for at lytte til foredrag af dem, som verden kalder for store mænd. Disse foredrag er ofte af en høj intellektuel natur, og fremherskende fejltagelser i videnskab, falske såkaldte og religiøse læresætninger blandes med vise udtalelser og observationer, men de underminerer bibelens udtalelser og

Bring fornøjelser ind i børnenes liv. – Se det ikke som jeres opgave at gøre livet for jeres børn ubehageligt. Ubehagelighederne vil komme hurtigt nok. Bring alle mulige fornøjelser ind i jeres bestræbelser som lærere og opdragere for jeres børn. Anspor dem til at gøre jer til kammerater. Syndige impulser, syndige tilbøjeligheder, og anstødelige vaner vil I med sikkerhed finde i jeres børn; men hvis I opmuntrer dem til at søge jeres selskab, kan I give dem en rigtig form for smag, de rette følelser og forjage misfornøjelse, beklagelser og oprør. Overvind deres stolthed ved at leve et eksempel for dem i hjertets sagtmødighed og ydmyghed.

Vi behøver at bortlue alt i vor (230) omgang med andre, som er hårdt og fordømmende. Når vi skal påtage os Kristi sagtmødighed og ydmyghed i hjertet, skal vi vise Kristus i al vor omgang med vore børn. For alle som arbejder i Kristi liner for sjæles frelse, siger Frelseren: "For vi er Guds medarbejdere, og I er Guds mark, Guds bygning." – *Manuskript 143*, 1899.

giver indtryk at der er en grund til at betvivle sandheden i det inspirerede Ord. På denne måde sås skepsisens frø af store og tilsyneladende kloge mænd, men deres navne er registreret i fortegnelsesbøgerne i himlen som tåber, og de er en forhånelse mod Gud. De gentager de falsknerier som Satan lagde i slangens mund, og uddanner de unge i bedrag.

Dette er den slags uddannelse som fjenden fryder sig ved. Det er trolldom. Den store apostel spurgte: "Hvem har forhekset jer, så I ikke adlyder sandheden?" Dem som tager imod og beundrer udtalelserne af disse såkaldt store mænd er i fare, for ved fjendens list slår disse sofistiske, slutninger fra disse falske lærer, rod i den unges hjerte, og omvendes næsten ubevidst fra sandhed til vildfarelse. Men omvendelsen bør være den anden vej. Vore unge mænd, som har set beviserne for sandhedens ægthed, bør være fast grundfæstede og i stand til at vinde sjæle til Kristus fra (233) vildfarelsens mørke.

De unge som går til Ann Arbor [*Michigan universitet blev placeret i Ann Arbor, omkring 100 km øst for Battle Creek; i 1891 søgte adventist unge en medicinsk uddannelse der. – udgiverne.*] må tage imod Jesus som deres personlige Frelser, ellers vil de bygge på sand, og deres grundlag vil fejles bort. Jesu Kristi Ånd må genskabe og hellige sjælen, og ren hengivenhed for Kristus må holdes i live, ved en ydmyg og daglig tillid til Gud. Kristus må dannes inden i, herlighedens håb. Lad Jesus blive åbenbaret for dem, du omgås. – *Brev 26*, 1891.

Syvende-dags adventist studerende

Valdenserne tog ind i verdens skoler som studerende. De stiller ingen krav; tilsyneladende viser de ikke opmærksomhed for nogen; men de levede det ud som de troede. De gik aldrig på kompromis med principperne, og deres principper blev hurtigt kendt. Dette var forskelligt fra hvad de andre studerende havde set, og de begyndte at spørge sig selv: Hvad betyder al dette? Hvorfor kan disse mænd ikke påvirkes til at afvige deres principper? Medens de tænker over dette, hørte de at de bad i deres rum, ikke til jomfru Maria, men til Frelseren, som de talte til som deres eneste mellemmand mellem Gud og mennesker. De verdslige studerende fik lyst til at stille spørgsmål, og idet sandhedens enkle beretning, som den er i Jesus, blev fortalt, blev deres tanker grebet af den.

Disse ting prøvede jeg at bringe frem i Habor Height [ved en uddannelses-sammenkomst i 1891]. Dem som har Guds ånd, som har sandheden indarbejdet i deres tilværelse, bør opmuntres til at gå ud på colleges, og udleve sandheden, ligesom Daniel og Paulus gjorde. Enhver bør søge at se hvad der er den bedste måde at få sandheden ind i skolen på, så lyset må skinne frem. Lad dem vise at de respekterer alle regler og regulativer på skolen. Surdejen vil begynde at virke; for vi kan bero os meget mere på Guds kraft, manifesteret i (234) Hans børns liv, end på nogen af de ord der kan tales. Men de bør også stille spørgsmål, i et så enkelt sprog som de kan, om enkle bibel-doktriner.

Så sandhedens frø i sind og hjerte.

Der er dem, som efter at de er etablerede, rodfæstet og grundfæstet i sandheden, bør tage ind på disse læreinstitutioner som studerende. De kan holde sandhedens levende principper, og overholde Sabbaten, og alligevel vil de få anledning til at arbejde for Mesteren, ved at så sandhedens frø i sind og hjerte. Under Helligåndens indflydelse, vil disse frø spire op for at bære frugt til Guds ære, og vil resultere i sjælevinding. Disse studerende behøver ikke at tage til disse læreinstitutioner for at blive oplyst om teologiske lærepunkter; for skolens lærer behøver *Hvis vi ser på de budskaber som Gud har sendt til sit folk ud i de gamle tider og i vor tid, ser vi hvordan han finder det nødvendigt at gentage og gentage opmuntringerne til hans folk, om at vandre i harmoni med hans vilje. I vor tid gælder dette særlig for acceptabel sabbatshelligholdelse, klæder, besmykkelser, og helsereformen. Nogle værdifulde materialer, med disse retningslinier, som findes her og der i Ellen Whites rådgivende manuskripter og breve, har siden udgivelsen af to forudgående bind i denne serie, været udgivet i Adventist Review og er nu sat i bogform her. Nogle materialer fra publicerede kilder er også taget med i de fire kapitler i denne sektion.*

Kapitlet fremviser en gruppering af materialer om "Hensigten med forskellige stillinger under bøn". Dette synes passende fordi nogle vil fordreje rådene der er i "Evangeliets tjenere", side 178, 179, og "Selected Messages", bog 2, side 311-316, der opfordrer syvende-dags adventister til at knæle i bøn som et tegn på syvbedighed og ydmyghed. Medens undervisningen opfordrer den bedende til at knæle i både offentlig tilbedelse og private andagter, viser Ellen Whites gennemskærende råd og hendes eksempel, at knæfald ikke er påkrævet i alle tilfælde, når hjerte og stemme løftes i bøn. De fremviste materialer er taget fra et bredt spænd af Ellen Whites tjeneste. – White Trusters.

(237) Dem som arbejder for Kristus skal være rene, oprigtige og troværdige, og de skal også være ømhjertede, medfølende og være venlige. Der er en charme i omgangen med dem, som er virkelig venlig. Venlige ord, behageligt udseende, en venlig optræden, er af uvurderlig værdi. Ubehøvede kristne viser, ved deres forsømmelse af andre, at de ikke er i union med Kristus. Det er umuligt at være i union med Kristus og stadig være ubehøvet.

Det som Kristus var i sit liv på denne jord, sådan bør enhver kristen være. Han er vort eksempel, ikke kun i Sin pletfrie renhed men i Sin tålmodighed, venlighed og vindende natur. Han var fast som en klippe, hvor det angik sandheden og pligten, men Han var altid venlig og høflig. Hans liv var en fuldkommen illustration på sand høflighed. Han havde altid et venligt udseende og et trøstende ord for den trængende og fortrykte.

Hans nærhed bragte en renere atmosfære ind i hjemmet, og Hans liv var som surdej der virkede midt iblandt samfundets elementer. Uskadelig og ubesmittet, vandrede Han rundt blandt den tankeløse, den uhøflige, den uvenlige person; midt iblandt uretfærdige toldere, uretfærdige samaritanere,

selv at blive bibelstudenter. Der må ikke startes nogen åbne kontroverser, alligevel vil der være anledning til at stille spørgsmål om bibelske læresætninger, og lys vil lyse op i mange menneskers tanker. En ransagelsens ånd vil kunne vækkes.

En fremgangsmåde fyldt meget store farer. – Men jeg tør knapt nok vise denne arbejdsmetode; for der er fare for at dem, som ikke har forbindelse med Gud, vil placere sig selv i disse skoler, og i stedet for at rette vildfarelser og sprede lyset, vil de selv blive ledt på afveje. Men dette arbejde må gøres, og det vil blive gjort af dem, som ledes og oplæres af Gud. – Manuskript 22a, 1895.

(236) Kap. 27 – Høflighedens nådegave.

Den kristne må holde en stadigt vågent øje med de normer han eller hun holder. Idet vi står ansigt til ansigt med livets foranderligheder i en verden med faldende standarder, og omgås med menighedsmedlemmer, som måske måler sig selv blandt dem selv, kan vor egne standarder, som før var hævet højt, falde uden at vi ved af det.

hedenske soldater, de rå bønder, og den blandede skare. Han talte et medfølende ord her, og et (238) ord der, idet han så mænd der var trætte, og tyngede af at bære tunge byrder. Han delte deres byrder, og gentog for dem de lektier Han lærte fra naturen om Guds kærlighed, venlighed og godhed.

Han søgte at indgyde håb i de mest rå og ikke lovende, og sætte forvisningen frem for dem, at de må komme pletfrie og skadesløse, opnå en sådan karakter som vil få dem til vise sig som Guds børn.

I gerning for ikke-troende. – Skønt han var en jøde, blandede Kristus sig med samaritanere, og regnede ikke farisæerne i Sin nation, regnede ikke deres vaner for at være noget. Til trods for deres fordomme, accepterede Han dette foragtede folks gæstfrihed. Han sov under deres tag, åd sammen med dem ved deres borde, tog del i den mad der var forberedt og serveret af deres hænder – og lærte i deres gader, og behandlede dem med den yderste venlig og høflighed.

Jesus sad som en æret gæst ved toldernes bord, ved Hans sympati og sociale venlighed viste han at Han vedkendte sig menneskehedens værdighed; og mennesker længtes efter blive Hans tillid værdig. På deres tørstige sjæle faldt Hans ord med velsignede og livgivende kraft. Nye impulser blev vækket, og muligheden for et nyt liv åbnede sig for disse samfundets udskud.

Et magtfuldt argument for evangeliet. – Kristi kærlighed smelter hjertet og udjævner al ruhed fra naturen. Lad os lære af Ham, hvordan en højere sans for renhed og integritet kombineres med temperamentets munterhed. En venlig og høflig kristen er det mest magtfulde argument for at evangeliet kan fremvises.

Opførelsen af nogle bekendende kristne mangler så megen venlighed og høflighed at deres gode er ondt at omtale. Deres oprigtighed kan ikke betvivles. Men oprigtighed vil ikke bøde på manglen af venlighed og høflighed. Disse behøver at indse, at forløsningsplanen er en barmhjertighedens plan, igangsat for at blødgøre (239) hvad der er hårdt og rå i menneskenaturen. De behøver at opelske den sjældne kristne høflighed, som gør mennesker venlige og betænksomme for alle. Den kristne skal være sympatisk, såvel som sand, medlidende, og beleven såvel som oprigtig og ærlig.

Verdens mennesker bestræber sig på at være høflige, og

gøre sig selv så behagelige så muligt. De forsøger at give deres tale og optræden sådan at de vil få den størst mulig indflydelse over dem, de omgås. De bruger deres kundskab og evner så dygtigt så muligt, for at nå dette mål. "Børn af denne verden er i deres slægt visere end lysets børn.

Idet du går igennem livet, vil du møde dem, hvis lod er langt fra let. Slid og afsavn, uden håb for bedre ting i fremtiden, vil gøre deres byrde meget tung. Og når smerte og sygdomme kommer til, er byrden næsten større end den de kan bære. Byrdebetyngtet og fortrykt, ved de ikke hvorhen de kan vende sig for at få lindring. Når du møder disse, så læg hele dit hjerte i, for at hjælpe dem. Det er ikke Guds hensigt at Hans børn skal slutte sig til sig selv. Husk at for dem såvel som for dig, døde Kristus. Vær medfølelse og beleven når du begår dig med dem. Dette vil åbne vejen for dig, til at hjælpe dem, og vinde deres tillid, indgyde håb og mod hos dem.

Kristi nåde ændrer hele mennesket. – Apostlen formaner os: "Ligesom han har kaldt dig som hellig, således er I hellige på alle måder i jeres omgang; fordi der står skrevet: Vær I hellig, for jeg er hellig." Kristi nåde forandrer hele mennesket, gør den grove fin, den rå gøres venlig, den selviske gavmild. Den styrer temperamentet og stemmen. Dens virke ses i høflighed og øm hensyn broder mod broder, med venlige, opmuntrende ord og uselviske handlinger. En engel er tilstede i hjemmet. Dens liv fremånder en liflig duft, Hvad Gud har i sinde at gøre med disse tilsyneladende håbløse personer, ved du ikke. Førhen accepterede han personer som ikke var så lovende eller attraktive, til at gøre et stort arbejde for Ham. Hans Ånd, som bevæger hjertet, har vækket alle evner til virksom handling. I disse rå, uslebne stene så Herren et dyrebart materiale, der ville stå stormens, hedens og pressets prøve. Gud ser ikke det mennesker ser. Han dømmes ikke ud fra udseende, men Han ser hjertet, og dømmes retfærdigt.

Lad os glemme os selv, og altid sørge for at opmuntre andre, lette deres byrder ved godgørende handlinger, og gerninger af uselvisk kærlighed. Denne betænksomme belevenhed, begynder i hjemmet, og rækker langt ud over hjemmekredsen, og går langt for at sammenholde summen af livets lykke, og forsømmes dette vil det udgøre ikke så lille del af livets ulykke." *Manuskrift* 69, 1902. (Udgivet *Review and Herald*, 20. aug., 1959.)

(241) Kap. 28 – Klæder og besmykkelse

Velsignelser ved rette klæder

Behørig, beskedne og passende. – I klæder, såvel som i alle andre ting, er det vort privilegium at ære vor Skaber. Han ønsker at vore klæder ikke blot skal være pæne og sunde, men passende at have på. – *Uddannelse*, s. 248.

Vi bør søge at få det bedste ud af vort udseende. I tabernakeltjenesten, udspecificerede enhver detalje om deres klæder som gjorde tjeneste for Ham. Således skal vi lære at Han foretrækker noget særligt om deres klæder der tjener Ham. Meget specifik var anvisningerne om Arons kappe, for hans klæde var symbolsk. Således skal Kristi efterfølgeres klædninger være symbolske. I alle ting skal vi være repræsentanter for Ham. Vort udseende i alle henseender bør karakteriseres i ordentlighed, ærbarhed og renhed. *Vidnesbyrdene*, bind 6, s. 96

I naturens ting [blomsterne, liljen] illustrerer Kristus den skønhed som Himlen værdsætter, den fordringsløse yndest, enkelheden, renheden, det behørig, det vil få vor klædedragt til at behage ham. - *The Ministry of Healing*, s. 289.

(242) Klæderne og dens opsætning på personen giver en generelt fingerpeg om manden og kvinden. - *The Review*

der er som hellig røgelse der stiger op til Gud.

Kærlighed manifesteres i venlighed, høflighed, overbærenhed og langmodighed. Ansigtstrykket (240) ændres. Himlens fred åbenbares. Der ses en vanemæssig høflighed, mere end blot menneskelig kærlighed. Menneskene får del i guddommelighed. Kristus æres ved karakterudviklingen. Idet disse ændringer udvikles, bryder engle ud i henrykt sang, og Gud og Kristus glæder sig over sjæle der dannes efter guddommelig lighed.

Behagelige toner og korrekt sprog. – Vi bør vænne os selv til at tale i et behageligt toneleje; bruge et rent og korrekt sprog, og ord der er venlige og høflige. Venlige ord er som dug og høflighed som regn for sjælen. Skriften siger om Kristus at nåden, der blev udgydt blev i Hans læber, så Han kan "vide hvornår et ord skal siges i rette tid til ham, som er træet." Og Herren påbyder os: "Lad jeres tale altid være med nåde," "så den må tjene nåde for tilhøreren."

Nogle af dem du bringes i kontakt med vil være rå og uhøflige, men vær ikke mindre uhøflig trods dette. Han som ønsker at bevare sin egen selvrespekt må passe på ikke at såre andres selvrespekt unødigt. Denne regel bør holdes ukrænkelig mod den langsomste og mest klodsede person.

and Herald, 30. jan., 1900.

Vi bedømmer en persons karakter på den klædestil de bærer. En anstændig gudfrygtig kvinde vil klæde sig anstændigt. En fin smag, et kultiveret sind, vil afsløre valget af en enkel, passende klædning. . . . Hende som er enkel og fordringsløs i sin påklædning og i sin klædning og i sin optræden viser at hun forstår at en sand kvinde er karakteriseret med høj moral. Hvor beundringsværdig og interessant er ikke enkelhed i klædedragt, som skønhed kan sammenlignes med markens blomster. - *The Review and Herald*, Nov. 17, 1904.

Sunde retningslinier.

Hvis verden indfører en sømmelig, ærbar og sund klædemode, som er i overensstemmelse med Bibelen, vil den ikke ændre vort forhold til Gud eller til verden for at antage en sådan klædestil. Kristne bør følge Kristus og danne deres klæder efter Guds Ord. De bør undgå ekstremiteter. De bør ydmygt gå målrettet, uanset bifald eller kritik, og bør klynge sig til det rigtige på grund af dets egne fortjenester. – *Vidnesbyrd*. bd. 1, s. 458, 459.

Jeg bønfalder vore folk om at vandre varsomt og forsigtigt for Gud. Følg klædestikkene så langt som de passer til helseprincipperne. Lad vore søstre klæde sig enkelt, som mange gør, anskaffe gode klæder, godt materiale, passende for den alder, og lad ikke klæde-spørgsmålet fylde sindet. Vore søstre bør klæde sig i enkelhed. De bør klæde sig selv i en ærbar dragt, genert og sobert. Giv verden en levende illustration på den indre besmykkelse af Guds nåde. – *Manuskrift* 167, 1897. (Udgivet i Child Guidande, s. 414.)

Selvstændighed og mod til at stå for det rette.

Kristne bør ikke belaste sig med at gøre sig til (243) gabestok, ved at klæde sig anderledes end verden. Men hvis de, ved at følge deres opfattelse om at klæde sig ærbart og sundt, finder sig selv ude af moden, skal de ikke ændre deres klæder for at være som verden; men de bør vise et selvstændigt og moralsk mod for at være ret, hvis hele verden adskiller sig fra dem. – *Vidnesbyrd*, bd. 1, s. 458.

Forfinet smag

Sandheden gør aldrig mænd eller kvinder grove, rå eller løsslupne. Den tager mennesker i al deres synd og tarvelighed, adskiller dem fra verden, forædler deres smag, også hvis de er fattige og ikke har uddannelse. Under Kristi

disciplin, foregår en stadig forædling, og helliger dem gennem sandheden. Hvis de fristes til at udøve en lille indflydelse, der fører dem bort fra Kristus, til verdens vej, til stolthed, mode eller fremvisning, så siger de modstanderord der vil sætte fjendens kraft til side. "Jeg er ikke min egen," siger de. "Jeg er købt for en pris. Jeg er en søn, en datter af Gud." – *Brev 26*. 1900.

Enkelhed i klædning.

Idet jeg har set mange sabbatsholdende adventister blive verdslige i tanker, omgang og klæder, så bliver mit hjerte bedrøvet. Folk som hævder at tro at de har det sidste nådesbudskab at bringe verden, tiltrækkes af verdslige modeklæder, og gør store anstrengelser for at følge dem, så langt som de mener at deres trosbekendelse tillader. Verdslige klæder blandt vore folk, er så bemærkelsesværdige at ikke-troende ofte siger: "På deres klæder kan du ikke se forskel fra dem fra verden." Dette ved vi er sandt, selvom der er mange undtagelser.

Der er ikke så få af dem som følger verdens standard. Vi bedrøves over at se at de udøver en indflydelse, der får andre til at følge deres eksempel. Når (244) jeg ser dem, som kalder sig ved Kristi navn, vise sig i verdsliges moder, får jeg den mest smertelige kritik. Deres mangel på Kristi lighed er tydelig frem for alt andet. Over for verdslige såvel som kristne afslører den ydre besmykkelse en mangel på indre besmykkelse, en ydmyg og stille ånds besmykkelse, som er af stor værdi i Guds øjne. . . .

Denne helt unødige byrde tages op og bæres villigt af vore søstre. Halvdelen af deres byrder kommer af et forsøg på at følge moderne; alligevel accepterer de ivrigt åget, fordi moden er den gud de dyrker. De holdes virkelig i trældommens lænker ligesom en sand slave; og alligevel taler de om uafhængighed! De kender ikke de første principper for selvstændigheder. De har ikke deres eget sind, smag eller dømmekraft.

Satan har fantastisk stort held med at forbløffe sind med en stadig foranderlig klædestil. Han ved at når kvinders sind hele tiden fyldes med febrilsk ønske om at følge moden, er deres moralske sanser svage, og de kan ikke vækkes til at indse deres sande åndelige tilstand. De er verdslige, uden Gud, uden håb.

Smag, form og holdbarhed. – Vi er ikke imod pæne klæder. Korrekt klædesmag skal ikke afvise eller fordømmes. Når unødige flæser, klipninger og smykker bør udelades, opmuntrer vi vore søstre til at få godt, anvendeligt materiale. Der opnås ikke noget ved at købe materialer af billigt fabrikat. Lad klæderne være enkle og pæne, uden overflødig opvisning.

Unge kvinder som bryder med modens slaveri vil være samfundets smykker. Den som er enkel og beskeden i sin klædedragt og sin optræden, viser at hun forstår at en sand kvinde karakteriseres ved moralsk værdi. – *Manuskript 106*, 1901. (Genudgivet i *Review and Herald*, 20. marts, 1958.)

Selvornægtelse i klæder er en del af vor kristne pligt. At klæde sig tydeligt, afstå fra perlefremvisning og smykker af enhver slags, er at holde vor tro. Er vi blandt dem som ser noget i verdsliges tåbeligheder ved at hengive sig i klædeødselhed, så vel som hang til fornøjelser? Hvis det er tilfældet, bør vi være af den klasse som afskyer alt der billiger denne ånd, som tager besiddelse i deres sind og hjerter, som lever for (246) denne verden alene, og som ikke har tanke eller bekymring for den næste. – *Vidnesbyrd*, bd. 3. s. 366.

Hvor driver vi hen?

En søster som havde brugt nogle uger på en af vore

Hjertets tilstand bliver vist. – Vi advarer vore kristne søstre mod at tillempe deres klædestil efter verdens stil, og derved tiltrække opmærksomhed. Guds hus vanæres ved nutidens kristendomsbekendende kvinders klæder. Fantastiske klæder, fremvisning af guldkæder og fremtrædende blonder, tilkendegiver på en vis måde et svagt hoved og stolt hjerte.

For at følge i modens kølvand, pådrager mange af vore unge sig omkostninger som deres livsforhold ikke retfærdiggør. Børn af fattige forældre forsøger at klæde sig på samme måde som velhavende. Forældre belaster deres punge og deres gudsgivne tid og styrke med at tillave og omforme klæder der tilfredsstiller deres børns forfængelighed. Hvis vore søstre, som har overflod af midler ville styre deres omkostninger, ikke efter deres rigdom, men efter deres ansvar over for Gud, som kloge forvaltere af de midler de har fået betroet, ville deres eksempel gøre meget for at modstå dette onde der nu er blandt os.

Satans Taktik. - Satan står i baggrunden, bedrager moden, som fører til ødselhed af midlerne. Ved at forme dagens moder, har han en bestemt hensigt. Han ved at tid og penge som bruges på modens krav ikke vil blive brugt til højere og helligere formål. Kostbar tid spildes på at holde de altid foranderlige og aldrig mættende moder. Lige så snart at en stil er indført, findes der på en ny stil, og således må klæderne syes om, for at moderigtige personer forbliver moderigtige. Således forspilder bekendende kristne, med splittede hjerter, deres tid på at give verden (245) næsten hele deres energi.

institutioner i Battle Creek sagde at hun var meget skuffet over hvad hun så og hørte der. Hun havde troet at hun fandt et folk langt mere fremme end de yngre menigheder, både i kundskab, sandhed og i religiøs erfaring. Her havde hun håbet at få megen lærdom, som hun kunne viderebringe sine søstre i troen i en fjern Stat. Men hun blev overrasket og bedrøvet over letsindighed, verdslighed og mangel på helligelse som hun mødte overalt.

Før hun antog sandheden, havde hun fulgt verdens moder i sine klæder, og havde båret kostelige ædelstene og andre smykker; men da hun besluttede sig for at adlyde Guds ord, mente hun at dets lære krævede at lægge al overdreven og overflødige smykker til side. Hun fik lært at Syvende-dags Adventister ikke bar ædelstene, guld eller sølv, og at de ikke tilpassede sig verdens moder i deres klæder.

Medens hun var blandt dem som bekender sig til troen, så at de gik lidt bort fra bibelsk enkelhed, blev hun forvirret. Havde de ikke den samme bibel som hun havde studeret, til hvilken hun vovede at tilpasse sig sit liv efter? Havde hendes oprindelige opfattelse blot været fanatisme? Havde hun fejlfortolket apostlenes ord: "Venskab med verden er fjendskab med Gud, for den som vil være ven med verden er Guds fjende"?

Mrs. D., en dame som havde en stilling på institutionen, besøgte Søster ____s værelse en dag, da den sidstnævnte tog et guldhalsbånd og kæde ud af sin kuffert, og sagde at hun ønskede at gøre det af med dette smykke og lægge dens værdi i Herrens skattekammer. Da sagde den anden: "Hvorfor vil du sælge det? Jeg ville bære det, hvis det var mit." "Hvorfor," svarede Søster ____, "da jeg tog imod sandheden, lærte jeg at alle disse ting må lægges (247) bort. De er visselig i modsætning til lærerne i Guds Ord." Og hun citerede apostlene ord Peters og Paulus', for sin tilhører på dette punkt: "Ligeledes vil jeg, at kvinder skal være ærbart og ikke prangende klædt, deres pynt skal ikke være kunstfærdige håropsætninger og guld eller perler eller dyrt tøj, men (som det sømmer sig for gudfrygtige) med gode gerninger." "Jeres skønhed skal ikke være i det ydre, såsom flettet hår, guldsmykker eller smukke klæder, (1.Pet.3,4) men i hjertet, det skjulte menneske, med en sagtmødig og

stille ånds uforgængelige skønhed.”

Som svar viste damen en guldring på sin finger, som en ikke-troende havde givet hende, og sagde at hun ikke mente at det vil skade med sådanne smykker. ”Vi er ikke så specielle,” sagde hun, ”som vi var førhen. Vore folk har fået overdrevne meninger i klædespørgsmålet. Damer på denne institution bærer guldure og guldkæder, klæder sig som andre folk. Det er ikke en god politik at være klædt specielt; for så kan vi ikke udøve så megen indflydelse.

Samstemmighed til Kristus eller verden. – Vi spørger: Er dette i overensstemmelse med Kristi lære? Skal vi følge Guds ord eller verdens skikke? Vor søster besluttede at det sikreste var at holde fast ved bibelens standard. Vil Mrs. D. og andre som udøver en lignende opførsel være tilfreds med at møde resultatet af den påvirkning de har udøvet på den dag, hvor enhver vil få efter sine gerninger?

Guds ord er klart. Der kan ikke tages fejl af dets lære. Skal vi adlyde det, på den måde Han har givet os det, eller skal vi finde ud af hvor langt vi går bort og alligevel blive frelste? Vil alle, som er på vore institutioner modtage og følge det guddommelige lys, og derved være i stand til at genspejle lys til dem som vandrer i mørke.

Overensstemmelse med verden er en synd som saboterer vort folks åndelighed, og griber alvorligt ind i deres arbejdsevne. Det er nyttesløst at proklamere advarselsbudskabet (248) til verden, så længe vi fornægter det i dagliglivet. – *The Review and Herald*, 28. marts, 1882.

”Selvet, selvet, selvet, må der vartes op for”.

Vi har ikke tid til bekymringer for hvad vi skal spise og drikke, og hvormed vi skal (249) iklædes. Lad os leve enkelt, og arbejde i enkelhed. Lad os klæde os, på en beskeden og passende måde, så at der vil blive taget imod os hvor vi kommer. Kostbare smykker og dyre klæder vil ikke give os indflydelse, men en ydmyg og stilles ånds besmykkelse, resultatet af helligelsen for Kristi tjeneste, vil give os kraft hos Gud. Venlighed og betænksomhed for dem omkring os er værdifulde kvaliteter i himlens øjne. Hvis du ikke har været opmærksom kundskaberne i disse nådegaver, så bliv det nu, for du har ingen tid at spille. – *Manuskript* 83, 1909.

Klæderne som Syvende-dags Adventist-præsterne bærer [Rapporteret som en tale før Generalkonferensen af 1871.]

Effeserbrevet 3,6.7: ”At hedningerne er medarbejdere og medindlemmede i legemet og har medandel i forjættelsen i Kristus Jesus i kraft af det evangelium, som jeg blev tjener for ved Guds nådegave, der blev skænket mig ved hans kraft og styrke.”

”Da jeg blev prædikant,” ikke kun for at overbringe sandheden til folk, men for at føre den ud i livet. . . . Men det er ikke kun dette. Der må tages højde for andre ting, hvor nogle var skødesløse, men som er vigtige, i det lys de er blevet fremstillet for mig. . . .

Forsigtighed i klædevalg er et vigtigt punkt. Her har der været en mangel hos prædikanter som tror den nærværende sandhed. Nogles klæder har endog været usoinerede. Der har ikke kun været en mangel på smag og orden i tøjet, på en passende måde for personen, og passende farver for en Kristi prædikant, men nogles klædedragter har endog været sjusket. Nogle prædikanter bærer en vest med lyse farver, medens deres busker er mørke, eller en mørk vest og lyse busker, uden smag eller orden på klæderne på den person, når de kommer ud til folk. Disse ting forkynder for folk. Prædikanten må give dem et eksempel på orden, og sætter sømmelighed (250) og smag frem for dem, i deres klædedragt, ellers giver han dem lektier i sløshed og

Dem som har armbånd, og bærer guld og smykker, var det bedre at tage disse afguder fra deres personer og sælge dem, også hvis de får mindre for dem, end det de gav for dem, og derved udøver selvfornægtelse. Tiden er for kort til at besmykke kroppen med guld eller sølv, eller kostelige klæder. Jeg ved at en god gerning kan gøres på dette område. Jesus, befalingsmanden i de himmelske sale, lagde Sin kongelige krone og kongelige kåbe til siden og steg ned fra Sin kongelige trone, og iklædte Sin guddommelighed med menneskehedens dragt, og blev fattig for vor skyld, så vi gennem Hans fattigdom kan komme i besiddelse af evige rigdomme, og har alligevel for dem, som Kristus har gjort alt muligt for i frelsen af fortabte sjæle fra evig ruin, alligevel har disse så lille en trang til at fornægte sig selv hvad som helst, så de har penge til at købe.

Herren kommer snart, og Han har sin løn med Sig, og Sit værk for sig, for at give enhver efter sin gerning. Jeg prøver at gøre dette klart for folk, at vi har med Herrens penge at gøre, til at udrette det vigtigste arbejde der kan gøres. De kan, hver i sær, gennem fornægtelse af selvet, gøre meget mere hvis alle gør en smugle, og mange bækkne små udgør en ganske stor vandstrøm, der flyder mod himlen.

Det er ganske vidst svært for alle at forstå situationen. Selvet, selvet, selvet, må der vartes op for og forherliges, og hvor svært er det for alle at blive Guds medarbejdere. Oh, om en selvopofrende ånd måtte komme ind i enhver menighed, og at enhver sjæl, fra nær og fra fjern, måtte lære pengenes værdi, og bruge dem, så længe de kan, og sige: ”Af dit eget, Herre, giver vi dig.” (Se 1. Korinterne 29,14). – *Brev* 110, 1896.

mangel på smag, som de vil være i fare for at følge.

Klædninger som passer sig for talerstolen. – Stort eller mørkt materiale er mere passende for en prædikant bag talerstolen og vil gøre bedre indtryk på folk, end en kombination af to eller tre forskellige farver i hans klædning.

Jeg blev vist tilbage til det gamle Israels børn, og fik vist at Gud havde givet særlige anvisninger med hensyn til klædestil og klædningsmateriale, som dem der tjente Ham skulle bære. Himlens Gud, hvis arm bevæger verden, som understøtter os og giver os liv og sundhed, har givet os beviser på at Han kan æres eller vanæres ved deres klædedragt, som gør tjeneste for Ham. Han gav særlige anvisninger til Moses om alt hvad der var knyttet til Hans tjeneste. Han gav endog undervisning om indretningen af deres huse og udspecificerede den klædning, som de der tjente ham i hans tjeneste, skulle bære. De skulle holde orden i alt. . . .

Der skulle gives de rette indtryk. – Der måtte ikke være slaphed og uorden hos dem, som viste sig for Ham, når de kom ind i hans hellige nærhed. Og hvorfor var det sådan? Hvad var formålet med al denne omhyggelighed? Var det blot for at anbefale folket til Gud? Var det blot for at vinde Hans bifald?

Den begrundelse jeg fik var, at folk skal have et rigtigt indtryk. Hvis dem som tjente ham i en hellig tjeneste ikke viste omhu, og ærbødighed for Gud, i deres klædedragt og deres optræden, ville folk miste deres respekt og ærbødighed over for Gud og Hans hellige tjeneste.

Hvis præsterne viste den store ærbødighed for Gud, ved at være meget omhyggelige og meget detaljerede når de trådte ind for Hans nærhed, gav det folk en ophøjet forståelse om Gud og Hans krav. Det viste dem at Gud var hellig, og at Hans arbejde indviet, og at alt i forbindelse med Hans arbejde må være helligt; så det må være (251) fri for alt urent; og at al smuds måtte tages væk fra dem, som nærmede sig Guds nærhed.

Præsten klædning og sandheden. – Ud fra det lys jeg har fået, har der været ligegyldighed i denne henseende. Jeg må tale om det, sådan som Paulus viser det. Det er blevet ført ud i viljes-dyrkelse og forsømmelse af kroppen. Men denne viljebestemte beskedenhed, denne vilje-dyrkelse og forsømmelse af kroppen, er ikke den beskedenhed der smager af himlen. Den beskedenhed vil være speciel for personen, handlingerne og klædedragten hos alle som forkynder Guds hellige sandhed, rigtigt og fuldstændigt ret, så at ethvert element i forbindelse med os vil genoptage vor hellige religion. For ikke-troende vil klæderne være en anbefaling for sandheden. De vil være en prædiken i sig selv. . . .

En prædikant som er forsømmelig i sin klædning, sårer ofte dem med god smag og fine følelser. Dem som er mangelfulde i denne henseende bør rette deres fejl og være mere forsigtige. Tabet af visse sjæle til sidst, vil kunne føres tilbage til prædikantens usoiignerethed. Det første indtryk påvirker folk uheldigt fordi de ikke på nogen måde sætter hans udseende i forbindelse med sandhederne som bringes. Hans klæder var imod ham; og det indtryk de fik, var at de folk han repræsenterede, var skødesløse, som ikke gjorde noget ud af deres tøj, og hans tilhørere ønskede ikke at gøre noget ved en sådan klasse mennesker. . . .

Planen for prædikantens arbejde, bedømmes i Hans klædedragt. - Nogle som har med hellige ting at gøre klæder sig så forkeret at det vil ødelægge indflydelsen af deres arbejde. Der er en synlig mangel på sans for farver og ordenlighed. Hvilket indtryk giver en sådan klædemåde? Det er det arbejde vi har, der ikke betragtes som mere helligt eller ophøjet end almindeligt arbejde som at pløje mark. Prædikanten bringer, ved sit eksempel, hellige ting ned på niveau med andre ting. Sådanne forkynderes påvirkning behager ikke Gud. – *Vidnesbyrd*, bd. 2. s. 609-614.

(252) At gøre klædespørgsmålet til en prøve.

Vi nærmer os afslutningen af denne verdens historie. Der er brug for et tydeligt og direkte vidnesbyrd, som det gives i Guds Ord, med hensyn til enkle klæder. Dette burde være vor byrde. Men nu er det for sent. Gå ihærdigt i gang med en prøve om denne sag. Ønsket at følge Kristus i al ydmyghed, berede hjerte, rense karakteren, er på ingen måde et nemt arbejde. Vore søstre vil forvisses om at Herren ikke har indgydt dem til prøve det, som tidligere var givet som en velsignelse, men som hos mange blevet hadet og foragtet som en forbandelse.

Reformklæder. – Reformklæder, som tidligere blev forsvaret, viste sig at være en kamp, for hvert skridt. [*Reformklæder forsvaret og antaget i 1860'erne blev udfærdiget af en gruppe sda-kvinder som forsøg på at lave sunde, ærbare, komfortable og pæne klæder i overensstemmelse med det lys Ellen White fik, som der var meget brug for på den tid. Se s. 252-255. Det krævede passende, løse klæder, der hang fra skuldrene med et nederdelssøm omkring treogtyve centimeter fra gulvet. Underbenene blev klædt med et bukseagtigt klæde der gav komfort og varme. Se beretningen om vort helsebudskab, s. 112-130. - udgiverne]* Medlemmer i menigheden, nægtede at antage denne sunde klædestil, og bevirkede splid og uoverensstemmelser. Nogle havde ikke ensretning og smag for at antage klæderne som de er tydeligt fremsat for dem. Dette gav næring til samtale. Resultatet blev at frastødende træk, som bukserne, blev aflagt. Byrden, for at forsvare reformklæderne, faldt væk, for det som var givet som en velsignelse blev vendt til en forbandelse.

Der var nogle ting som gør reformklæderne til en afgjort velsignelse. Med denne blev de latterlige pyntesnøre, som var på mode, muligvis lagt bort. De lange skørter som slæbte hen ad jorden og fejede gadens snavs op, kunne

Dit brev er modtaget og læst. . . . Det spørgsmål som du bringer frem for mig til rådgivning [*forslaget om at vende tilbage til reformklæder forsvares og frembæres i slutningen af 1860'erne*] er et spørgsmål som behøver at overvejes grundigt. Vore søstre hvis sind er nervøse over spørgsmålet at klædereformen tages op igen, burde være meget forsigtige med hvad de gør. Vi har nu det højtideligste, og vigtigste prøver fra Guds Ord, for denne særlige tidsperiode. Denne prøve er for hele verden. Herren forlanger ikke at nogen menneske-opfundede prøver skal bringes frem for at dele folks opfattelser eller for at skabe strid på nogen måde.

Det kan være at nogle tørster efter forskel, på en eller anden måde. Hvis de tørster efter kamp med sataniske magter, så lad dem først forvise sig som at de har alle dele af Guds rustning på. Hvis de ikke har det, så vil de visselig blive besejrede, og udsætte sig selv for frygtelige prøvelser og skuffelser som de ikke er forberedte på. Lad alle søge Herren alvorligst efter den dybe og rige erfaring, som skal findes i den hårdeste forberedelse at følge Kristus hvor Han skal lede vejen.

Hvis nogen vil følge mig," siger Han, "så lad ham fornægte sig selv, tage sit kors op, og følge mig." Disse ord skal vejes godt. Mennesket som ønsker at følge Kristus, som vælger at vandre i hans fodspor, vil finde selvfornægtelse og korset i den sti. Alle som følger Kristus vil forstå hvad dette involverer.

Klæder skal ikke være test-spørgsmålet. – Guds prøver skal bestå tydeligt og umiskendeligt. Der er storme foran os, konflikter som få drømmer om. Nu er der ikke behov for at være særlig opmærksomme på vore klæder. Den tydelige enkle klædestil der nu bæres, udført på den mest sunde måde, kræver ingen pyntebånd, og ingen lange slæb og er præsentabelt over alt, og disse ting bør ikke (253) komme ind og splitte os fra den store test, som skal afgøre en verdens evige skæbne, Guds bud og Jesu tro.

ikke benyttes mere. Men en fornuftigere klædestil var nu blevet antaget, som ikke omfattede disse forkastelige træk. Klædernes mode må aflægges og det bør (254) alle gøre, som læser Guds Ord. Tid der bruges på at forsvare klædereformen, burdes bruges på at studere Guds Ord.

Vort folks klæder bør være de mest enkle. Skørter og den løsthængende kjoler, som jeg har nævnt, må bruges – ikke for at netop dette mønster eller noget andet bør antages, men en simpel stil som viser sig i den klædning. Nogle har opfattet at dette mønster vi fik, var det mønster alle skulle antage. Men sådan er det ikke. Med noget der er så enkelt som dette, vil det være det bedste vi kunne antage, efter omstændighederne. Jeg har ikke fået en præcis klædestil, som en nøjagtig regel alle følger i deres klæder. . . .

Der bør bæres enkle klæder. Prøv jeres talenter, mine søstre, i denne helt nødvendige reform.

Guds folk vil få al den prøvelse de kan bære.

Sabbatsspørgsmålet er en prøve som vil komme til hele verden. Vi behøver ikke at udsætte os for prøvelser nu, som Guds folk, for så vil det blive vanskeligere for dem senere, end de prøvelser som er nu. Fjenden vil være glad for at få de spørgsmål frem der splitter folk, og får dem ud i diskussioner om klædespørgsmålet. Lad vore søstre klæde sig enkelt og tydeligt, som mange gør, have klæder af godt og holdbart materiale, passende for denne generation, og lad ikke klædespørgsmålet fylde sindet. . . .

Det eksempel nogle sætter. – Der er dem, som i hele lyset af Guds Ord ikke vil adlyde hans anvisninger. De vil følge deres egen smag og gøre som de vil. Disse giver et forkert eksempel for de unge, og for dem som lige er kommet til

sandheden, som har gjort det til en praksis at kopiere enhver ny klædestil med klipninger som tager tid og penge, og der er lille forskel mellem deres udseende og verdsliges.

Lad vore søstre selv give samvittighedsfuldt give agt på Guds ord. Begynd ikke reformarbejdet for andre, før dig selv; for du vil ikke få held med det; du (255) kan muligvis ikke ændre hjertet. Guds Ånds virken i det indre, vil vise en forandring i det ydre. Dem som drister sig til at være ulydig mod inspirationens tydelige udtalelser, vil ikke høre og tage imod og handle på alle de menneskelige anstrengelser der er gjort for at bringe disse afguder over til tydelige, ubesmykkede, enkle, pæne og propre klæder, der på ingen måde gør dem underlige eller specielle. De bliver ved med at udstille sig selv, ved at frembringe verdens farver. . . .

Hele vor prøvetidsperiode er meget kort, og et kort arbejde vil gøres på jorden. Guds egne prøver vil komme; Hans afprøvning vil blive skarp og afgørende. Lad enhver sjæl ydmyge sig selv for Gud, og berede sig for det, der er foran os. – *Brev 19, 1897.*

Kap. 29 – Sabbaten: Ledene principper for sabbatoverholdelse.

Sabbaten et tegn på verdensloyalitet. – Ud af skystøtten sagde Jesus til Moses: "Sig til israelitterne: I skal holde mine sabbatter, for Sabbaten er et tegn mellem mig og jer, slægt efter slægt, for at I skal vide, at det er mig, Herren, som helliger jer." (2.Mos 31,12.13) Sabbaten er et pant fra Gud til mennesker, - et tegn på forholdet mellem Skaberens og Hans skabninger. Ved at overholde erindringsmærket fra verdens skabelse på seks dage og Skaberens hvile på den syvende dag, og holde Sabbaten hellig, efter hans anvisninger, skulle israelitterne erklære deres loyalitet til den eneste sande og levende Gud, universets Suverænitet.

Ved at overholde den sande sabbat vil kristne altid kunne frembære verden trofaste vidner om deres kendskab til den

Ingen højkrøstede stemmer og forvirring. – Kom til bordet uden letsindighed. Højkrøstet tale og strid burde ikke tillades nogen dag i ugen; men om Sabbaten bude alle være stille. Ingen højtlidende kommandoer burde kunne høres på noget tidspunkt; men om Sabbaten er dette helt borte. Det er Guds hellige dag, og den dag Han har sat til side til at (258) mindes hans skaberværk, en dag Han har helliget og indviet. – *Manuskrift 57, 1897.*

Søge vore egne fornøjelser. – Jeg siger til dem, som hævder at være Syvende-dags Adventister: Kan I kræve den levende Guds segl? Kan I hævde at I er helliget ved sandheden? Som et folk, har vi ikke givet Guds lov den førsteplads som vi skulle give den. Vi er i fare for at gøre vor egen fornøjelser på sabbatsdagen. – *Brev 258, 1907.*

Ingen dag for fornøjelser, svømning eller fodboldspil. – Gud vil have at alle hans gaver værdsættes. Alle brudstykker, punktummer og tøddeler skal bevares omhyggeligt, og vi skal blive nøje bekendt med andre nødvendigheder. Alt hvad vi har af bibelsandhed er ikke blot for vort bedste, men for at videregive andre sjæle, og dette skal indprentes hos andre mennesker, og ethvert venligt talt ord, bereder vejen for den kanal, hvori sandheden skal flyde i rige strømme til andre sjæle.

Enhver Kristi gerning i mirakler er nødvendig, og skulle åbenbare verden at der er et stort arbejde at gøre på Sabbatsdagen for at hjælpe den lidende menneskehed, men det almindelige arbejde skulle ikke gøres. Fornøjelsessøgning, boldspil, svømning, var ikke en nødvendig, men er en syndig forsømmelse af den hellige dag, som er helliggjort af Jehova. Kristus udførte ikke blot miraklerne for at vise sin kraft, men altid for at møde Satan i den plagede og lidende menneskehed. Kristus kom til vor

sande og levende Gud, som udmærker sig fra alle falske guder, for Sabbatens Herre er himlens og jordens Skaber, Den som er ophøjet over andre guder.

"I skal holde Sabbaten, for den er hellig for jer. Den, som vanhelliger den, skal lide døden; enhver, som udfører arbejde på den, skal udryddes fra sit folk. I seks dage må der udføres arbejde, men på den syvende dag skal der være fuldstændig hvile; den er hellig for Herren. (257) Enhver, der udfører arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden. Israelitterne skal holde Sabbaten, så de fejrer sabbat slægt efter slægt som en eviggyldig pagt. Den er et tegn mellem mig og israelitterne til evig tid; for på seks dage skabte Herren himlen og jorden, men på den syvende dag hvilede han og pustede ud. (vers14-17) Manuscript 122, 1901.

Tidlige råd om Sabbaten og børnene. – Guds hus er vanhelliget og Sabbaten overtrådt af sabbatstroende børn. De løber rundt om huset, leger, taler og viser deres onde natur til de møder, hvor de hellige skal samles for at forherlige Gud og dyrke Ham, i hellighedens skønhed. Det sted som burde være helligt, hvor en hellig stilhed burde herske, og hvor der burde være perfekt orden, nethed og ydmyghed, gøres til et fuldstændigt Babylon og et sted hvor forvirring, uorden og usorignering hersker. Dette er nok til at lukke Gud ud fra vore forsamlinger og lade hans vrede tænde op, så Han ikke er glad for at gå ud med Israels hære og føre krig mod vore fjender.

Gud vil ikke give sejren ved ___-mødet. Vor tros fjender jubler. Gud var ikke tilfreds. Hans vrede optændes da Hans hus bliver ligesom Babylon. . . .

Frem for alt, tag jer af jeres børn på Sabbaten. Lad dem ikke overtræde den, for så kan I lige så godt selv overtræde den, som lader jeres børn gøre det. Når I lader jeres børn lege om Sabbaten, ser Gud på jer som lovbrudere. I overtræder Hans sabbat. – *Manuskrift 3, 1854.*

verden for at imødekomme den lidendes behov, hvem Satan forpinte. – *Brev 252, 1906.*

Vaske op om Sabbaten. – Vi vil formane alle til ikke at vaske op om Sabbaten, hvis det kan undgås. Gud vanæres ved ethvert unødigt arbejde der udføres på Hans hellige dag. Det er ikke selvmodsigende, men passende, at opvasken overlades uvasket indtil afslutningen til Sabbaten, hvis dette kan gøres sådan. – *Brev 104, 1901.*

Sabbaten en dag til gudstjeneste. – Den første sabbat i bedeugen blev til en dag med alvorlig aktivitet. Fra (259) "Sunnyside" og skolen, blev to spand heste og en båd sendt til Dora Creek for at få dem til møderne som ikke var i stand til at gå så langt. Folkene var blevet inviteret til at medbringe middagen, og komme til møde, klar til at bruge hele dagen, og de tog pænt imod invitationen.

Nogle var meget overrasket over at vi ville anstrenge os selv om Sabbaten med at bringe dem til mødet. De havde lært at søndagshelligholdelse indebar for det meste fysisk passivitet; og de tænkte at fordi vi var ivrige for sabbatshelligholdelsen, skulle vi holde dem efter farisæernes lære.

Vi fortalte vore venner at vi i sabbatshelligholdelsen, bestræbte os på Kristi eksempel og lære, hvis sabbater ofte blev brugt på store anstrengelser på at helbrede og lære; at vi troede at den af vore søstre som sørgede for en syg familie, holdt Sabbaten ligeså meget som dem, der førte en deling til sabbatsskolen; at Kristus ikke skulle behage farisæerne på Hans dag, og at vi ikke forventer at vore anstrengelser for at tjene Herren ville tilfredsstille farisæerne på vor dag. – *The Review and Herald, 18. okt., 1898.*

Hellige og verdslige aktiviteter. – Præsterne i templet udførte et større arbejde om Sabbaten end på andre dage. Det samme arbejde verdslige forretninger, ville være syndigt; men præsternes arbejde var i Guds tjeneste. - *The Desire of Ages*, s. 285.

Menigheden i hovedkvarteret giver et vidtrækkende eksempel. – Mit sind har været bebyrdet med hensyn til menighedens tilstand på dette sted. . . . Der er meget brug for at højne standarden på dette sted i mange henseender, før en korrekt og frelsende indflydelse kan komme ud til andre steder. Idet sandheden er blevet præsenteret her, har denne hentet personer fra verden og fra menighederne og bragt dem sammen i menighedsfællesskabet; men ikke alle, som har bekendt sig til at tro sandheden, helliges ved den. . . .

Gud kalder på medarbejderne i denne mission, til at hæve (260) standarden, og vise deres hensyn til Hans pålæg om at ære Sabbaten. . . . Fra dette sted er der blevet sendt publikationer ud, og medarbejdere går frem for at proklamere Guds bud; og det er af største betydning, at der kommer en rigtig indflydelse fra denne menighed, både i forskrift og eksempel. Standarden må ikke sættes så lav, at dem som accepterer sandheden skal overtræde Guds bud, selvom de bekender sig til at adlyde dem. Det ville være langt bedre at lade dem være i mørke, indtil de kan modtage sandheden i dens renhed.

Syvende-dags Adventister bliver overvåget. – Der er dem som overvåger dette folk for at se den påvirkning sandhedsindlydelsen på dem udvirker. Denne verdens børn er klogere i deres slægt, end lysets børn; når det fjerde buds krav sættes foran dem, ser de efter hvordan dem, som bekendt til at adlyde dette bud, betragter budet. De studerer dets forsvarers liv og karakter, for at vide om disse er i harmoni med deres trosbekendelse; og se på de meninger der dannes, som mange påvirkes meget af, ved at acceptere eller forkaste sandheden. Hvis dette folk vil tilpasse deres liv til bibelens standard, vil de faktisk selv være et lys i verden, en by på et højt bjerg. *Manuskript 3*, 1885.

[Otsego, Michigan] Sabbaten, d. 8. januar, 1859. Rejste til møde med kane. – Det er den hellige sabbat. Måtte vi dog ære og forherlige Gud i dag. Vi tog med bror Leighton i hans kane til Otsego, seks og en halv kilometer. Det var meget koldt; vi kunne knapt nok holde os varme. (262) Bror Loughborough talte om dommen. Så sagde jeg nogle få ord. Ikke så frie. Menigheden gav så deres vidnesbyrd meget hurtigt. – *Manuskript 5*, 1859.

[Battle Creek] Sabbaten, d. 5. marts, 1859. Blev hjemme for at passe James White. – Deltog ikke i mødet i dag. Min mand var syg. Er blevet hos ham for at passe ham. Herren mødte os og velsignede os denne morgen. Jeg havde en usædvanlig frihed i bønnen. Bror John Andrews forkyndte to gange i dag. Han tilbragte aften og natten hos os. Vi nød besøget meget. – *Manuskript 5*, 1859.

[Battle Creek] Sabbaten, 19. marts, 1859. Deltog i mødet og læste for Børnene. – Deltog i mødet om formiddagen. Bror Loughborough talte med stor frihed over dødens søvn og de helliges arv. Blev der hjemme om aftenen. Læste for mine børn, skrev et brev til bror Newton og hustru, opmuntrede dem i åndelige ting. Om aftenen deltog jeg i en nadvergudstjeneste og tvættede fødder. Var ikke så fri som jeg kunne ønske at være ved sådanne anledninger. - *Manuskript 5*, 1859.

[Adelia Patten, som i flere år var assistent i White hjemmet i Battle Creek, som døde i december, 1863, som i sin bog "Livsfortællinger, erfaring, og i Henry N. Whites sidste sygdom," gjorde følgende udtalelse om Ellen Whites

Sabbatens betydning og herlighed. – I går [10. august, 1851], som var sabbat, havde vi en liflig og herlig stund. Herren møder os med en Guds herlighed, der spredes over os og vi glædede os og ærede Gud for Hans overmådelige godhed mod os . . . . Jeg blev taget bort i et syn. . . .

Jeg så at vi sansede og indså en lille betydning af Sabbaten, hvilket vi ser mere og kender mere til dens betydning og herlighed. Jeg så at vi ikke vidste hvad det vil sige at flyde over på høje steder på jorden og få næring fra Jakobs arv. Men når vi opfriskes og sildigregnen skal komme fra Herrens nærhed og hans krafts herlighed så skal vi vide hvad det vil sige at ernæres af Jakobs arv og flyde over på jordens højeste steder. Så skal vi se Sabbaten bedre i dens store betydning og herlighed. Men vi skal ikke se den i al sin herlighed og betydning før fredens pagt indgås for os, med Guds stemme, og det Ny Jerusalems perlebeskinnede porte slås op og slås ud på deres glitrende hængsler og den glade stemme fra elskede Jesus høres rigeligeligere end nogen musik nogen sinde har lydt i et dødeligt øre. [Jeg så] at vi havde en fuldstændig rettighed i byen, for vi holdt Guds bud, og himlen, liflige himmel, er vort hjem, for vi havde holdt Guds bud. - *Brev 3*, 1851.

Nogle få sabbatter sammen med White familien.

[Battle Creek, Michigan] Sabbaten, d. 1. januar, 1859. – Deltog i en prædiken, en dåb og ordination. – Det er begyndelsen på det nye år. Herren gav James fri sabbats eftermiddag til at forkynde over det nødvendige, at berede sig til dåb, og tage del i Herrens nadver. Det var en meget dybt rørt forsamling. Ved pausen, forberedte alle sig til at gå til vandet, hvor syv fulgte deres Herre i dåben. Det var en mægtig stund og med den dybeste interesse. To små søstre på elleve år blev døbt. En, Cornelia C. bad i vandet om at holdes uplet for verden.

Om aften fulgte menigheden deres Herres eksempel, og vaskede hinandens fødder, og tog da del i Herrens nadver. Der var glade og gråd i dette hus. Dette sted var ærefrygtindgydende og dog så herligt, i kraft af Herrens nærvær. – *Manuskript 5*, 1859.

behandling af sine børn:

For adskillige år siden har deres mor brugt megen tid på dem om Sabbaten, fra sin store mængde udvalgte materiale om moralske og religiøse sager, en del som hun for nylig har publiceret i værket med titlen: "Sabbats læsninger. Hun læste op for dem, før de kunne læse dem selv, og gav dem en kærlighed for nyttig læsning og de har selv brugt mange studietimer, især på sabbatstimerne, når der ikke var en sabbatsskole og et møde, i gennemgang af gode bøger, med hvilke de blev godt forsynede. – Appæl til unge, s. 19]

[Convis, Michigan] Sabbath, 9. April, 1859. Vogte og tjente i Convis. – Stod tidligt op og red omkring nitten kilometer til Convis for at mødes med de hellige der. Ridturen var opfriskende. Kaldte på Bror Brackett's. De fulgte os med til mødestedet, omkring tre km fra hans hus. En lille gruppe sabbatsholdere var samlet i en stor, rummelig skolebygning. James havde stor frihed (263) til at tale til folkene. Jeg sagde nogle få ord. Mødet varede til omkring to-tiden. Næsten alle bar vidnesbyrd til sandheden. Efter aftensmaden, idet de hellige timer var til ende, havde vi en opfriskende bønnestund. James talte til børnene, før de bøjede sig i bøn. - *Manuskript 6*, 1859.

[Battle Creek] Sabbaten, d. 23. april, 1859. Deltog i mødet og beværtede gruppen. - Søster Brackett, Søster Lane og hendes datter, Søster Scott, og Søster Smith kom fra Convis til mødet i Battle Creek. De spiste mad i vort hus. [Sabbatmåltidet i Whites hjem i de senere år beskrives af

hendes svigerdatter i en udtalelse fra 16. oktober, 1949:
"Alt hvad der kunne forberedes blev gjort om fredagen, beredelsesdagen, for sabbatsmåltiderne. Om sabbaten blev maden til både morgenmad og middagsmad serveret varmt. Det blev varmet umiddelbart før servering af måltidet. Al unødigt arbejde blev undgået om Sabbaten, men på intet tidspunkt overvejede mrs. White om det var en overtrædelse af ordentlig sabbatshelligholdelse, for at yde almindelig livsvelvære såsom at starte en ild for at varme huset op eller varme maden op til måltiderne. – (underskrevet) mrs. W.C. White.] Møderne var interessante denne dag. Bror Waggoner talte om formiddagen. Hans prædiken var velplaceret. Ved pausen blev fire døbt: Søstre Hide, Scott, og Agnes Irving, og bror Pratt. Om eftermiddagen var møderne meget interessante. Min mand har aldrig talt med større frihed. Herrens Ånd var ved mødet. Herren gav mig frihed til formaningstaler. Om aftenen blev forordningerne i Herrens hus afviklet. Det var en højtidelig og interessant anledning. Jeg var ude af stand til at deltage, da jeg var meget udmattet. – *Manuskrift 6*, 1869.

[*Denver*] Sabbaten, d. 20. juli, 1872. Tog en gåtur, skrev og læste. – Det var en skøn morgen. Dette er Herrens hviledag og vi ønsker at holde Sabbaten, så Gud kan acceptere vore anstrengelser, og at vore egne sjæle på blive fornyede. Vi gik ud, søgte et tilbagetrukket sted i en lund, hvor vi kunne bede og læse, men det lykkedes os ikke. Vi brugte dagen på at tale over (264) religiøse emner, skrive og læse. – *Manuskrift 4*, 1872.

[*Battle Creek*] Sabbaten, d. 12. april, 1873. Gør mange missionsbesøg. – Min mand talte til folk om formiddagen. Jeg blev hjemme fordi jeg ikke følte mig i stand til at tage del. Om eftermiddagen deltog jeg ved mødet. . . .

Efter mødets afslutning besøgte jeg Ella Belden. Havde en liflig bønnestund med hende. Så besøgte jeg bror og søster W. Salisbury. Vi havde en dyrebar bønnestund sammen med familien. Bror og søster W. Salisbury forenede deres bønner med mine. Vi mærkede alle at Herren havde velsignet os. Så besøgte jeg bror og søster Morse. . . . Jeg besøgte bror og søster Gardner. Han nærmer sig afslutningen af sin rejse. Sygdom har gjort ham meget svag. Han var overmægtig glad for at se mig. Vi gik sammen i bøn og de forpintes hjerter blev trøstet og velsignet. – *Manuskrift 6*, 1873.

Om eftermiddagen omkring klokken to gik vi ombord på damperen og begav os på den rejse, som vi længe havde været bange for. Al vor bagage blev opmagasineret om fredagen. Vi kunne ikke lide at rejse så meget om Sabbaten, men arbejdet må gøres for at give budskabet til verden, og vi kan holde vore tanker og hjerter opløftet til Gud og kan skjule os i Jesus. Når vi ikke kan kontrollere disse ting, må vi overlade alt til vor himmelske Fader. Hvis vor tillid er til Gud, vil han hjælpe os. – *Manuskrift 76*, 1893.

Kap. 30 – Hensigten med forskellig stillinger under bøn.

Behøver ikke altid at knæle

Vi må bede hele tiden, med et ydmygt sind og i en ydmyg og sagtmodig ånd. Vi behøver ikke at vente på en anledning til at knæle for Gud. Vi kan bede og tale med Herren, uanset hvor vi er. [Ældre D. E. Robinson, en a Ellen Whites sekretærer fra 1902 til 1915, berettede: "Jeg har været til stede gentagende gange til lejrmøderne og generalforsamlingssamlingerne, hvor søster White selv har sendt bønner sammen med menighedsforsamlingen stående, og hun selv står op." – D. E. Robinson, Brev, 4.

[*Battle Creek*] Sabbaten, d. 17. maj, 1873. Red nogle få km, sov nogle. – Vi red nogle få km til i egelunden. Hvilede omkring en time. Vi sov i nogle. . . . Vi havde en bønnestund, før vi tog hjem igen. Om eftermiddagen tog vi til mødet. – *Manuskrift 7*, 1873.

[*Washington, Iowa*] Lørdag, 21. juni, 1873. Skrev om Kristi lidelser. – En skøn dag; ganske varm. Tog et omslag. Følte det bedre. Skrev femten sider om Kristi lidelser. Jeg blev mere interesseret i mit emne. Bror Wheeler, Hester, og bror Van Ostrand tog til mødet. Vi havde udsigt til regn. Kaldte familien sammen og læste det som jeg havde skrevet. Alle lod til at være interesseret. – *Manuskrift 8*, 1873.

[*Walling's Mills*] Fredag, d. 12. september, 1873. Underholdt en ikke-adventist. Vi kom hjem lidt før solnedgang. Modtog breve fra bror Canright, også Mary Gaskill og Daniel Bourdeau, der gav os en redegørelse for lejrmødet. Da vi nåede hjem fandt vi John Cranson der. Vi var kede af at (265) han kom og besøgte os om Sabbaten. Vi vil ikke underholde gæster om Sabbaten, som ikke har respekt for Gud eller Hans helligdag. – *Manuskrift 11*, 1873.

En rute fra Colorado til Battle Creek, sabbaten d. 8. november, 1873. – Rejste fortrydelsesvis om Sabbaten. [Se Vidnesbyrdene, bd. 6, s. 360]. Sov vel i vognen i løbet af natten. Vi havde ikke lyst til at fortælle om os selv, på vognene denne morgen, men omstændighederne i betragtning og Guds værk påbød at vi var til stede ved generalkonferensen. Vi måtte ikke komme for sent. Hvis vi skulle passe vor egne forretninger ville vi føle at der var et brud på det fjerde bud, at rejse på Sabbaten. Vi gik ikke ind i overfladiske samtaler. Vi bestræbte os for at holde vore tanker i et helligt mønster, og vi nød Guds nærhed en del, skønt vi dybt beklagede nødvendigheden at rejse om Sabbaten. – *Manuskrift 13*, 1873.

[*Sydney, N.S.W., Australien*] D. 4. februar, 1893. – Talte om formiddagen, gik ombord på skibet om eftermiddagen. – Vi rejste i en drosche til menigheden i Sydney, og jeg talte ud fra Hebræerne 11 om tro. Herren styrkede mig ved Sin nåde. Jeg følte mig meget styrket og velsignet. Helligånden var over mig. Jeg fik styrke, både fysisk og åndeligt, i stort mål. . . .

marts 1934.]

Intet sted er upassende for bøn, på noget tidspunkt eller sted. – Der er ikke noget tidspunkt eller noget sted, som ikke passer sig for at sende en stille bøn for Gud. . . . I gadens mylder, midt i forretninger, kan vi sende en bøn op til Gud, og anmode om guddommelig vejledning, ligesom Nehamias gjorde, da han gav kong Atraxerxes sin anmodning. – *Vejen til Kristus*, eng. s. 99.

Kommunikere med Gud, i vore hjerter når vi vandrer og arbejder. – Vi kan tale med Jesus idet vi går på vejen, og Han siger: Jeg er ved din højre hånd. Vi kan kommunikere med Gud i vore hjerter; vi kan vandre med Kristus som kammerater. Når vi er i gang med vort (267) daglige arbejde, kan vi udånde vort hjertes ønske, uden at et menneskes øre kan høre det; men det ord kan ikke gå bort i tavshed, det kan heller ikke gå tabt. Intet kan overdøve sjælens ønske. Det rejser sig op over gadens larm, over maskinernes støj. Det er Gud, som vi taler til, og vore bønner høres. – *Gospel Workers*, s. 258.

Det er ikke altid nødvendigt at bøje sig ned. – Det er ikke altid nødvendigt at bøje dig ned på dine knæ for at bede. Opelsk en vane med at tale med Frelseren når du er alene, når du går tur, og når du har travlt med dit daglige arbejde. – *Store Læges fodspor* eng. s. 510, 511.

Forsamlingen knæler efter at have stået i forsamlingen. – Herrens Ånd hvilede over mig, og blev åbenbaret for mig i ord, som jeg talte. Jeg spurgte de tilstedeværende, som mærkede Guds Ånds presserende karakter, og som gerne ville leve sandheden og lære sandheden til andre, og arbejde for deres frelse, om at vise det ved at rejse sig op på deres fødder. Jeg var overrasket over at se hele forsamlingen rejste sig. Så bad jeg alle om at knæle sig ned, og jeg sendte min bøn til himlen for at dette folk. Dette gjorde dybt indtryk på mig. Jeg mærkede at Guds Ånd bevægede mig, og jeg ved at Herren gav mig et særligt budskab for Sit folk for denne tid. - *The Review and Herald* 11. marts, 1909.

En tætsiddende forsamling i Europa blev siddende. – Jeg indbød dem komme frem, som ønskede bøn fra Guds tjener. Alle som var faldet fra, alle som ønskede at vende tilbage til Herren og søge Ham ihærdigt, kunne udnytte denne anledning. Flere sæder blev hurtigt fyldt og hele forsamlingen var i bevægelse. Vi fortalte dem at det bedste de kunne gøre, var at blive siddende, der hvor de var og vi alle ville søge Herren sammen i bekendelse af vore synder, og Herren har lovet i Sit ord: "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig til at tilgive os fra vore synder, og (268) rense os fra al uretfærdighed." (1.Joh 1,9). - *Dagbog*, 20. feb., 1887. (*Publiceret i Selected Messages, bd. 1, s. 147.*)

Forsamlingen rejser sig op for at gå i bøn. – Jeg indbyder alle som ønsker at give sig selv til Gud i en hellig pagt, og tjene Ham af hele deres hjerte, at rejse sig op. Huset var fyldt, og næsten alle rejste sig op. Ganske mange som ikke var af vor tro var til stede, og nogle af disse rejste sig. Jeg præsenterede Herren for dem i en alvorlig bøn, og vi vidste at vi fik Guds Ånds manifestation. Vi følte at der virkeligheden var blevet vundet en sejr. - *Manuskript* 30a, 1896. (*Publiceret i Selected Messages, bd. 1, s. 150.*)

Forsamlingen knæler for at gå i bøn. - Ved slutningen af min prædiken, følte jeg mig bevæget af Guds Ånd til at give en indbydelse til alle, som ønskede at give sig selv fuldt ud til Herren, om at komme frem. Dem som mærkede behov for bønner af Guds tjener blev indbudt til at tilkendegive det. Omkring tredive kom frem. . . .

Først tøvede jeg, undredes over om det var bedre at gøre det sådan, når min søn og jeg var de eneste som jeg ser ville kunne hjælpe os i den forbindelse. Men som om nogen Ved slutningen af generelkonferensprædiken i Washington, D.C. [*Den oprigtig kristen er ofte i bøn, offentligt og privat. Han beder medens han vandrer på gaden, medens han er i gang med sit arbejde, og om nattens søvnløse timer. Ellen White rådgav i en udtalelse i "Evangeliets Tjenere", eng. s. 178, at "det både i offentlig og privat tilbedelse, er vort privilegium at bøje vore knæ for Herren, når vi sender vore anmodninger til Ham." Den følgende udtalelse på dette punkt, er skrevet i Australien og findes i "Selected Messages", bd. 2, s. 312, er mere tydeligt: "Både i offentlig og privat tilbedelse er det vor pligt at bøje os ned på vore knæ for Gud, når vi sender vore bønner til Ham. Denne handling viser vor afhængighed af Gud." Det er også et tegn på ærbødighed: "Der bør være en forstandsmæssig kundskab til hvordan vi kommer til Gud i ærbødighed og guddommelig frygt med en opbyggelig kærlighed. Der er en voksende mangel på ærbødighed for vor skaber, en voksende ligegyldighed over Hans storhed og hans majestæt." – *Manuskript* 84b, 1897. (Citeret fra "Selected Messages", bog 2, s. 312)*

Da Ellen White ikke have i sinde at lære at vi ved alle bønnestunder må knæle ned, gøres dette klart både i hendes ord og hendes eksempel. For hende var der ikke

havde talt til mig, kom denne tanke ind i mit sind: "Kan du ikke stole på Herren?" sagde jeg, "Det vil jeg, Herre." Selv om min søn var meget overrasket over at jeg kunne gøre et sådant kald, ved denne lejlighed, var han lige så meget i yderste nød. Jeg har aldrig hørt ham tale med større kraft eller dybere følelse end på det tidspunkt. . . .

Vi knælede i bøn. Min søn tog ledelsen, og Herren forfattede hans tale; for han lod til at bede som, var han i nærheden af Gud. - *The Review and Herald*, 30. juli, 1895. (genudgivet i *Selected Messages*, bd. 1, s. 148, 149.)

På en medarbejderinstitution i Oakland, Californien. – Nu beder vi dig at søge Herren af hele hjertet. Vil dem (269) som har besluttet sig for at bryde forbindelsen med alle fjendens fristelser, og søge himmelen deroppe, vise denne beslutning ved at stå op. [Næsten hele forsamlingen til stede besvarede.]

Vi ønsker at enhver af jer skal blive frelst. Vi ønsker at portene til Guds by skal svinge bagud for jer, på deres glitrende hængsler, og at I må gå ind, sammen med folkeslagene der har holdt sandheden. Der skal vi prise og sige tak, og give Kristus ære og Faderen endnu mere, endog for evigt og for evigt. Måtte Gud hjælpe os til at være trofaste i Hans tjeneste under kampen, og overvinde til sidst, og vinde livets evige krone.

[Bøn] Min himmelske Fader. Jeg kommer til Dig på dette tidspunkt, just om jeg er, fattig og trængende, og afhængig af Dig. Jeg spørger Dig om at give mig og give dette folk den nåde der udvikler kristen karakter, og så videre. - *The Review and Herald*, 16. juli, 1908.

Ellen White og tilhørerne står under indvielse for bøn. – Jeg spørger, hvem vil gøre beslutsomme anstrengelser for at opnå en højere uddannelse. Dem som vil dette, vis det ved at rejse jer op. [Forsamlingen rejste sig.] Her er hele forsamlingen. Måtte Gud hjælpe jer, med at holde jeres løfte. Lad os bede.

[Bøn] Himmelske Fader. Jeg kommer til Dig på dette tidspunkt, just som jeg er, fattig, svag, uværdig, og jeg spørger Dig om at indprente dette folks hjerter, som er samlet her i dag. Jeg har talt Dit ord til dem, men, O Herre, Du alene kan gøre ordet virkningsfuldt, og så videre. - *The Review and Herald*, 8. april, 1909. (Prædiken i Oakland, Californien, 8. feb. 1909.)

*noget tidspunkt eller noget sted, hvor bøn ikke var passende. Hendes familie bevidnede at dem ved madbordet bøjede deres hoveder ned og ikke på deres knæ. Hun var ikke kendt for at knæle ved velsignelsen ved de gudstjenesteafslutninger som hun var med til. Det alvorligste råd for at knæle var ved de generelle henvendelser i gudstjenester i Guds hus, og i familien, og ved privat andagt i hjemmet. I den offentlige tjeneste var der gange hvor hun stod op under bøn. – *Udgiverne.*] Måtte Herren hjælpe jer til at gribe (270) fat i dette arbejde, idet I endnu aldrig har taget fat i det. Vil I gøre dette? Vil I rejse op her, og bevidne at I vil gøre Gud til jeres tillid og jeres hjælper? [Forsamlingen rejser sig.]*

[Bøn] Jeg takker dig, Herre Gud af Israel. Accepter denne bøn fra Dit folk. Læg Din Ånd over dem. Lad Din herlighed kunne ses i dem. Idet de skal sige sandhedens ord, så lad os se Guds frelse. Amen. – *Generelkonferens Bulletin*, 18. Maj, 1909.

(272) Kap. 31 – Syner som kræver tidlige reformer.

Introduktion.

Idet der er så meget i E. G. White udgivne værker som har

med helse og helsereformen at gøre, er der ingen udtalelser fra hendes pen, der beretter om tidlige syner om dette emne. Disse anføres til at hun får i 1848, 1854, og 1863. Til information der var der et syn der berørte helsepunkterne i 1848 må vi vende os til en James White udtalelse i *Review and Herald*, 8. november, 1870, hvori han erklærer:

"Det var toogtyve år siden dette efterår, at vore tanker vendte sig til tobakkens, teens og kaffens skadelige virkninger, på grund af mrs. White vidnesbyrd. . . .

"Da vi vandt en god sejr over disse ting, og da Herren så at vi var i stand til at frembære det, kom der lys med hensyn til mad og klæder."

De brede råd om renlighed, og kost findes i et vidnesbyrd skrevet i 1854. Særlig reference til den 6. juni, 1863, E. G. White får et syn om helsereform og fortæller det i et svar på nogle spørgsmål publiceret i *Review and Herald* d. 8. oktober, 1867.

Den voksende interesse for sådanne detaljer, som afsløres her, berettiger at disse temaer tages med i dette bind, også selvom de er noget uregelmæssige i deres udformning.

De gentagende udtalelser om hendes uafhængighed af samtidige helse-forfattere er ikke blot betegnende i diskussionen hvordan lyset kom til hende om helsereformen, men også i studiet af hendes arbejde generelt.

1881 udtalelsen om den rette brug af vidnesbyrdene om helsereformen viser en omhyggelig balance i hendes arbejde med at lære helseprincipperne. – White bestyrelsen.

(273) Opmærksomheden henledes på tobak, te og kaffe i 1848 and 1851.

Jeg har i et syn set hvad tobak er for et modbydeligt ukrudt, og at det må lægges til side eller opgives. . . . Hvis det ikke opgives, vil Guds rynkede øjenbryn være på ham som bruger det, og han kan ikke blive beseglet med den levende Guds segl. – Brev 5, 1851. [James White fastsætter i *Review and Herald*, 8. november, 1870, tidspunktet for synet til efteråret 1848. Se *Indledning*.]

Vigtige principper åbenbaret i 1854

Jeg så en manglende renhed blandt sabbatsholderne. . . . Jeg så at Gud rensede sig et særligt folk. Han vil have et rent og helligt folk, i hvem han kan glæde sig ved. Jeg så at lejren måtte renses, ellers ville Gud gå forbi og se Israels renhed og ville ikke rykke frem med deres kamphære. Han vil vende sig fra dem i misfornøjelse, og vore fjender ville sejre over os og vil efterlades svage, i skam og unåde.

Jeg så at Gud ikke ville anerkende en uordentlig og uren person som en kristen. Hans misbilligelse var over disse. Vore sjæle, vore legemer og ånd skal fremstilles pletfri af

(276) *Spørgsmål om synet*. – Modtog du dine syner om helsereformen før du besøgte helseinstitutionen i Dansville, New York eller før du fik læst værkerne om dette emne? [En af de mest fremtrædende læge-institutioner i Forenede Stater, bød på reformer i kost og behandling af syge, blev på det tidspunkt iværksat af dr. James C. Jackson i Dansville, New York, - *Udgiverne*.]

Svar: Det var ved Bro. A. Hillards hus, i Otsego, Mich., 6. juni, 1863, at det store emne om Helsereform blev åbnet for mig i et syn.

Jeg besøgte ikke Dansville indtil August, 1864, fjorten måneder efter jeg fik synet. Jeg læste ikke i nogen værker om helse før jeg havde skrevet "Åndelige gaver", bind 3 og

Jesus for Sin Fader, og hvis vi ikke er rene (274) i person, og renhed, kan vi ikke præsenteres pletfrie for Gud.

Jeg så at de helliges huse skulle holdes pæne og rene, fri fra snavs og smuds og al urenhed. Jeg så at Guds hus var blevet vanhelliget af forældrenes skødesløshed sammen med deres børn og af den uordentlighed og urenhed der. Jeg så at disse ting skulle have en åben irttesættelse, og hvis der ikke kom en øjeblikkelig forandring hos dem der bekender sandheden, med disse ting, så skulle de udvises af lejren. . . .

Appetitten og ordentlig mad. – Da, så jeg at appetitten måtte fornægtes, at der ikke blev tilberedt rigt mad, og at det som blev brugt på appetitten ikke ville blive lagt i Guds forråds-kammer. Det ville tælle der og dem som fornægtede sig selv ville lægge sig en belønning i himmelen. Jeg så at Gud rensede Sit folk.

Stolthed og afguder måtte lægges til side. Jeg så at rig mad ødelagde legemernes helse, fordærvede opbygningen, ødelagde tankerne, og der var stort spild af midler.

Jeg så at mange blandt restfolket var syge, som havde gjort sig syge ved at føje deres appetit. Hvis vi ønsker et godt helbred, må vi tage særligt vare på det helbred som Gud har givet os, fornægte den usunde appetit, spise mindre fin mad, spise groft mad, fri for smørelse. [Omhyggelig undersøgelse og sammenligning af hendes skrifter synes at vise at det "smørelse" hun mener er dyrefedt, som spæk og dyrefedt. Se i bogen "Råd og Vink" eng. s. 353-355.] Når du da sidder ved bordet og spiser, kan du af hjertet bede om Guds velsignelse for maden og da kan opnå styrke fra rå og sund mad. Gud vil være tilfreds med at velsigne det rigtigt og det vil være til gavn for modtageren.

Jeg så at vi skulle bede som Salomon gjorde. – "Men giv mig det at spise, der tilkommer mig" (Ordsp. 20,8) – og idet vi sender denne bøn, så gøre det. Skaf mad, som er enkel og nødvendig for helsen, fri for fedt. En sådan mad tilkommer os.

(275) Der er nogle sabbatsholdere som gør deres maver til en gud. De spiller deres midler på at skaffe rig mad. Jeg så at disse, hvis de overhovedet reddes, vil komme til at vide hvad en knibende mangel er, medmindre de fornægter deres appetit og spiser til Guds ære. Der er kun få, som spiser til Guds ære.

Hvordan kan de, som får kager og peier fyldt med fedt, bede om Guds velsignelse over det og så spise det med et øje rettet mod Guds ære? Vi er blevet pålagt at gøre alt til Guds ære. Vi må spise og drikke til Hans ære. - *Manuskript* 3, 1854.

Kap. 32 – 1863-synet om helsereformen.

Udpegede spørgsmål besvares.

4, "Appel til mødre", og fik udfærdiget de fleste af mine seks artikler i de seks numre af "How to live."

Jeg vidste ikke at et sådant papir eksisterede som "The Laws of Life", udgivet i Dansville, N.Y. Jeg har ikke hørt om flere værker om helse, skrevet af Dr. J. C. Jackson, og andre forlæggere i Dansville, på det tidspunkt jeg nævnte ovenfor. Jeg vidste ikke at et sådant værk eksisterede før september, 1863, da min mand i Boston, Mass., så dem annonceret i et tidsskrift ved navn "Voice of the Prophets", udgivet af ældre J. V. Himes. Min mand beordrede værkerne fra Dansville og modtog dem i Topsham, Maine. Hans forretninger gav ham ikke tid til at gå dem igennem, og da jeg besluttede mig for at ikke læse dem, før jeg havde skrevet mine syner ned, blev bøgerne i deres indpakning.

Idet jeg introducerede helseemnet for venner som hvor jeg arbejder i Michigan, New England, og i New York-staten, og talte imod narkotika og kødspiser, og for vand, ren luft og en rigtig kost, lød reaktionen ofte: "Du taler meget tæt op ad "Laws of Life" og andre publikationer fra dr. Trall, dr. Jackson og andre. Har du læst dette blad og disse værker?"

Mit svar var at jeg ikke har dette, jeg skulle heller ikke have læst dem før jeg havde skrevet mine syner helt ned, for at det ikke skal siges at jeg har modtaget mit lys om helseemnet fra læger, og ikke fra Herren.

Og efter jeg havde skrevet mine seks artikler til "How to Live", søgte jeg forskellige værker om hygiejne og blev overrasket over at de var så nær i harmoni med det som Herren har åbenbaret for mig. Og for at vise denne harmoni, og for at fremlægge emnet for mine brødre og søstre, som frembragt af dygtige skrivere, besluttede jeg at udgive "How to live", hvorfra jeg drog de refererede værker.

Hvordan klædereformen blev åbenbar. [Til en informativ fremstilling af "Reformklæder" er dette taget med som reaktionen på dette syn, og fremherskende forhold, som gør en sådan ændring ønskværdig, se "Beretningen om vort helsebudskab, s. 112-130.]

Spørgsmål: Er søstrenes skik med at bære deres klæder toogtyve centimeter fra gulvet ikke i strid med Vidnesbyrd nr. 11, som siger at de skal nå et stykke under toppen af en dames gamachebukser?

Svar: Den rigtige afstand fra klædernes bund til gulvet har jeg ikke fået i tommer (længdemål) . . . .

(278) Men tre grupper kvinder gik forbi mig, med deres klæder angående længdemål:

Den første var med længde efter moden. Benene var ikke påklædt, klæderne forhindrede skridtene, og fejede gaden og samlede dens støv; det dårlige resultat som jeg har fortalt til fulde. Denne gruppe, som var slaver af moden, så svage og trætte ud.

Den anden gruppe som kom forbi mig, var i mange henseender som den burde være. Benene var vel påklædt. De var fri fra byrder som den tyranske mode har påtvunget den første gruppe; men de har gået til yderligheder i korte klæder for at for at vække afsky og fordomme hos gode folk, og ødelægger i stort mål deres egen indflydelse. Dette er den "amerikanske skik"s indflydelse, som mange i "Our Home", Dansville, N.Y. lærer. De når ikke ned til knæet. Jeg behøver ikke at sige at denne klædestil, der blev vist mig, var for kort.

En tredje gruppe gik forbi mig med glade ansigter, og frie, elastiske skridt. Deres klæder var den længde jeg beskrev, som propre passende og sunde. De var fri fra støvet på gaden og stierne og nogle få tommer fra, under hele skridtforløbet, sådan som nedstigning og opstigning, osv.

Jeg har før sagt at jeg ikke fik opgivet længden i tommer. . . .

Jeg så at det var en hellig pligt at tage os af vor sundhed, og vække andre til deres pligt, og dog ikke tage byrden af deres sag på os. Vi har dog en pligt til at tale, og til at imødegå enhver slags umådeholdenhed, - umådeholdenhed i arbejde, i spise, i drikke og i medicinering – og så vise dem hen til Guds store medicin: Vand, rent blødt vand, for sygdomme, for sundhed, for renhed og for et vellevned.

En glad og taknemmelig indstilling. - Jeg så at min mand ikke skulle belaste sine tanker med at dvæle på den forkerte

Forholdet mellem det nedskrevne syn og praksis.

Og her vil jeg sige at ligeså afhængig jeg er af Herrens Ånd til at skrive mine syner som jeg er af at modtage dem, er de ord jeg bruger for at beskrive det jeg har set, mine egne, medmindre de fortælles mig af en engel, som jeg altid vil nævne i forbindelse med citeret.

Når jeg skriver om klædespørgsmålet, kommer synet med de tre grupper, klart frem i mit sind gående, på samme måde, som så jeg dem i et syn; men jeg var ofte overladt til at længden af de rette klæder til mit eget sprog, så godt jeg kunne, som jeg har gjort ved oplyse (279) at bunden af klæder skulle nå nær toppen af damens støvle, så det nødvendigvis ville holdes fri fra gadens støv, under førnævnte omstændigheder.

Jeg tager klæder på, i en længde lige så tæt på det jeg har set og beskrevet, som jeg vurderer. Mine søstre i nordlige Michigan har også antaget det. Og når spørgsmålet om centimeter kommer frem for at sikre ensartethed i længden overalt, blev en regel bragt ind, og det viste sig at længden af vore klæder strakte sig fra tyve til femogtyve centimeter fra gulvet. Nogle af disse var lidt længere end det mønster jeg fik vist, medens andre var lidt kortere. - *The Review and Herald*, 8. okt., 1867.

Helseskrifter fra den 6. juni, dagen for synet. [Se *vidnesbyrdene* bd. 3, s. 13 for en del af dette.]

Jeg så at vi nu skulle vise særlige hensyn til den helse Gud har givet os, for vort arbejde var ikke gjort endnu. Vort vidnesbyrd må stadig frembæres og have indflydelse. Jeg så at jeg havde brugt for meget tid og for mange kræfter på at sy og opvarte og underholde andre. Jeg så at hjemmepligterne skulle lægges bort. Forberedelse af klæder er en snare; og andre kan gøre det. Gud har ikke givet mig styrke til et sådant arbejde. Vi bør bevare for styrke til at arbejde for hans sag, og frembære vort vidnesbyrd når det er nødvendigt. Jeg så at vi bør være omhyggelige med vore kræfter, og ikke påtage os selv byrder, som andre burde bære.

Jeg så at vi burde opmuntre til et muntert, håbefuldt, og fredfuld tankesæt, for vor helse er afhængig af om vi gør dette. Jeg så at det var enhvers pligt, at have omsorg for sin helse, men især bør vi vende vor opmærksomhed til vor helse, og tage tid til at hellige vor helse, så vi i en grad kan gendanne os fra overbelastning af sindet. Det arbejde Gud forlanger af os, vil ikke udelukke os fra at passe på vort helbred. Jo mere perfekt vor helbred er, des mere perfekt vil vort arbejde være.

(280) *At overholde og lære helsereform principperne.* – Jeg så at når vi bebyrder vor styrke, overbelaster og trætter os selv meget, så kan vi besvime og nogle er i fare for at sygdommene tager en farlig form. Vi må ikke skippe vor egenomsorg, for at Gud kan se og tage sig af det, som han har overladt til os at våge og sørge for. Det er ikke sikkert eller behageligt for Gud at overtræde helselovene og så bede Ham om at tage sig af vor helse og holde os fra sygdomme, medens vi lever direkte i modsætning til vore bønner.

side, den mørke og dunkle side. Han skulle lægge de sørgelige tanker og sørgelig emner fra sig, og være munter, glad, taknemmelig og bør få en fast tillid til Gud og en urørlig tro og tillid til Ham. Hans helbred vil blive meget bedre hvis han kan kontrollere sit sind. Jeg så at min mand, frem for alle andre, skulle have den hvile han kunne få om Sabbaten, når han ikke prædikede. . . .

Jeg så at vi ikke skal være tavse om helseemnet men bør vække vore sind op om dette emne. - *Manuskript* 1, 1863.

Et tilbageblik i 1867 om at skrive om Helsereformen.

Et sygt sind har en sygelig erfaring, medens et sundt og rent sind, med de forstandsmæssige evner er klare, vil få en sund erfaring, som vil være af uvurderlig værdi. Lykke følger med i et givtigt liv, vil være en daglig løn og vil (281) være sundhed og glæde i sig selv.

Jeg blev forbavset over tingene der blev vist mig i et syn. Mange ting kom direkte på tværs af min egen opfattelse. Sagen var til stadighed i mit sind. Jeg omtalte det for alle som jeg havde anledning til at tale med. Mine første skrifter om synet om sagens substans står i "Åndelige Gaver" bind IV og i mine seks artikler i "How to live" med overskriften, "Sygdom og dens årsager."

Vi blev overraskende kaldet til besøge Allegan for at deltage i en begravelse [23.juni,1863], og derefter tog vi ud på vor østlige rejse [19. aug.], med sigte på at afslutte mit bogarbejde på rejsen. Idet vi besøgte menighederne, er de ting som er blevet vist mig, med hensyn til fejlene, krævede det næsten al min tid uden for møderne, at skrive disse sager ned for dem. Før jeg vendte hjem fra øststaterne havde jeg skrevet henved 500 sider ned til enkeltpersoner og til menighederne.

Efter at vi var vendt hjem fra Øststaterne [21.dec. 1863], begyndte jeg at skrive "Åndelige gaver" bind III, med sigte på at få en bog på en størrelse, som kan indlemmes i vidnesbyrdene, som har hjulpet med sammensætningen af "Åndelige gaver" bind IV. Idet jeg skrev, åbnede sagen sig for mig og jeg så at det var umuligt at få alt, som jeg havde at skrive, på så få sider, som jeg først havde planlagt. Emnet åbnede sig op, og bind III blev fyldt op. Så begyndte jeg på bind IV, men før jeg havde fuldendt mit arbejde, blev jeg kaldet til at tage til Monterey, medens helseemnet var trykklar. [Bind IV fortsatte, den gammeltestamentlige beretning fra bygning af helligdommen, til Salomon, 119 sider, efterfulgt af et 40-sider stort kapitel med titlen "Helse" og da udvalg fra Vidnesbyrdene, et genoptryk af store dele af nr. 1 til 10, 160 sider i det hele.] Vi rejste, og kunne ikke afslutte arbejde der, så hurtigt som vi havde forventet det. Jeg var nød til at vende tilbage for at afslutte materialet til trykken, og vi omgjorde en aftale for den næste uge.

Disse to rejser i varmt vejr var for meget for mine kræfter. Jeg havde skrevet næsten hele tiden i det ovennævnte år. Jeg begyndte almindeligvis at skrive fra syv om (282) morgnen og fortsatte til syv om aften, og så forlod jeg skriveriet for at læse korrektur. Mit sind har været for hårdt belastet, og i tre uger har jeg ikke kunnet sove, i mere end to timer om natten. Jeg havde hele tiden hovedpine.

Jeg sammendrog derfor de vigtigste punkter i synet om helse i bind IV, med sigte på at få et andet vidnesbyrd ud hvori jeg kunne tale mere frit om ægteskabets lykke og ulykke. Med dette i tanke, afsluttede jeg Bind IV 23. aug., 1864, så det kan spredes blandt folk. Jeg ventede med nogle vigtige ting om helse, som jeg ikke havde tid eller kræfter til at forberede i dette bind, og det kom ud i tide til vor [1864] østlige rejse.

Skrevet uafhængig af andres bøger og synspunkter

Det som jeg har skrevet om helse er ikke taget fra bøger eller blade. Idet jeg fortalte andre om de ting som jeg har fået vist, bliver jeg spurgt: "Har du læst bladet "The Laws of Life" eller "Water Cure Journal"? Jeg sagde til dem: Nej, jeg Vi ønsker at fremstille mådehold og helsereformen fra et bibelsk ståsted, og være meget forsigtig med ikke at gå ud i ekstremiteter, og forsvare helereformen pludseligt og usammenhængende. Lad os være forsigtige med at ikke at fuppe med helsereformen med et falsk skud efter vor egen særlige overanstrengte ideer og indvæve vore egne stærke karaktertræk i den, og gøre dette til Guds stemme, og påføre

har ikke læst nogen af bladene. Så siger de: Det som du har set er meget lig med deres lære. Jeg har talt frit ud med dr. Lay og mange andre om ting som er blevet vist mig om helse. Jeg har aldrig læst et blad der behandler helsespørgsmålet.

Efter det syn jeg fik, vækkedes min mand på helsespørgsmålene. Han fik bøger, på vore rejser i Øststaterne, men jeg ville ikke læse dem. Mit syn var klart, og jeg ønskede ikke at læse noget, før jeg havde fuldendt mine bøger. Mine syner blev skrevet uafhængig af andres bøger eller meninger. - *Manuskript 7, 1867.*

Kap. 33 – Rigtig brug af Vidnesbyrd om Helsereformen.

(283) [Skrevet i *Battle Creek, Michigan, 23. marts, 1881, og udgivet i Review and Herald, d. 25. juni, 1959.*]

Jeg tror fuldt og fast på at alle tings ende er nær, og alle kræfter som Gud har givet os, skal bruges på den allerkløgeste og højeste tjeneste for Gud. Herren har bragt et folk ud fra verden for at udruste dem, ikke kun for en ren og hellig himmel, men for at berede dem gennem den visdom Han giver dem, for at være Guds medarbejdere, i beredelsen af et folk der står på Guds dag.

Der er givet et stort lys over helsereformen, men det er absolut nødvendigt for alle, at behandle dette emne med oprigtighed og forsvare det med visdom. Vi har i vor erfaring set mange som ikke har fremstillet helsereformen på en måde der giver det bedste indtryk på de mennesker, som de ønsker skal modtage deres synspunkter. Bibelen er fuld af kloge råd, og selv i spise og drikke giver den sin rette opmærksomhed. Det privilegium et menneske kan nyde, er at få del i guddommelig natur, og troen binder os til en stærk relation til Guds vilje, så sindet og adfærden formes at vi kan blive ét med Kristus. Ingen bør med en umådeholden appetit (284) give efter for sin smag så nogen af de fine værker i menneskets maskineri svækkes og derved skader sindet eller legemet. Mennesket er Herrens indkøbte ejendom.

Hvis vi skal have del i guddommelig natur, skal vi leve i fællesskab med vor skaber og værdsætte al Guds arbejde som får David til at udbryde: "Jeg er underfuldt skabt." (Sal. 139,14) Vi vil ikke betragte vort legemes organer som vor ejendom, som om vi havde skabt dem. Alle de evner Gud har givet menneskekroppen skal værdsættes. "I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!" (1.Kor. 6,19.20).

Vi skal ikke behandle noget af sindets eller kroppens anlæg uklogt. Vi kan ikke mishandle nogen af menneskekroppens fintfølelse organer uden at betale en straf for at overtræde naturens love. Bibelreligionen, der bringes ind i det praktiske liv, forsikrer intellektets højeste dannelse.

Mådehold skal ophøjes til et højt niveau i Guds Ord. Ved at adlyde Hans Ord kan vi rejse os højere og højere op. Faren for umådeholdenhed vil iagttages. Fordelene ved mådeholdenhed lægges åbent frem for os igennem hele skriften. Guds stemme taler til os: "Vær også I fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen." (Matt. 5,48)

Daniels eksempel fremstilles for os, at vi skal studere det omhyggeligt og lære de lektier som Gud har til os at lære i dette eksempel, som vi har fået i en hellig beretning.

Vogt jer imod ekstremiteter.

en bedømmelse (285) på alle, som ikke ser det som vi gør. Det tager tid at undervise forkerte vaner bort.

Der kommer spørgsmål ind fra brødre og søstre, som spørger ud om helsereformen. Der er nogle som udtaler følgende: Nogle tager lyset i vidnesbyrdene om helsereformen og gør det til en test. De udvælger udtalelser

efter nogle artikler om kost som fremstilles som anstødelige – udtalelser der er nedskrevet for at advare og belære visse enkeltpersoner, som går ind eller var gået ind på en ond vej. De dvæler ved disse ting og gør dem så stærke som muligt, indfletter deres egne særlige og ubehagelige karaktertræk i disse udtalelser og fremfører dem med stor kraft, derved gør dem til en prøve og driver dem derhen hvor de kun kan udrette skade.

Behov for besindighed for forsigtighed.

Der er brug for Kristi ydmyghed og sagtmodighed. Der er meget brug for sindighed og forsigtighed, men de har ikke disse ønskværdige karaktertræk. De behøver at få Guds form på dem. Og sådanne personer kan tage helsereformen og udvirke megen skade med den, ved at gøre folk forudindtagede så at ørerne vil lukkes for sandheden.

Helsereformen vil, hvis de behandles forstandigt, vise sig at være en indgangskilde hvor sandheden kan følge efter med stor succes. Men fremstilles helsereformen uforstandigt, emnet gøres til budskabets byrde, har ført til fordomme hos ikke-troende og spærre vejen til sandheden, efterlades indtrykket at vi er ekstremister. Nu vil Herren have at vi skal blive vise og forstå hvad Hans vilje er. Vi må ikke give nogen anledning til at blive betragtet som ekstremister. Dette vil sætte os, og den sandhed Gud har givet os at frembære for folk, i meget uheldige forhold. På grund af at det uheldige selv væves ind, det som vi altid skal fremstille som en velsignelse, bliver til en anstødssten.

Vi ser dem som vil udvælge de stærkeste udtryk ud af vidnesbyrdene, uden at bringe eller redegøre for hvilke forsigtige forhold, under hvilke (286) omstændigheder advarselne gives, og gøre dem til magt i alle tilfælde. Derved efterlader de usunde indtryk hos folk. Der er altid nogle som er parat til at gribe hvad de kan, for at tøjle folk, til en påholdende og streng test, og som vil bruge elementer i deres egen karakter i disse reformer. Dette vil, i sidste ende, opvække deres kamplyst som de burde hjælpe med, hvis de blev behandlet forsigtigt, frembære en sund indflydelse, som ville tiltrække folk til dem. De vil gå løs på værket, begå røverier på folk. Rive nogle ting ud af vidnesbyrdene som de kan husere med overfor folk, og snarere vække afsky end vinde sjæle. De sætter splid, hvor de kunne og burde danne fred.

Familiernes fare vist for Ellen White.

Jeg er blevet vist den fare familierne er i, som har et pirreligt temperament, dyrisk dominans. Deres børn burde ikke have lov til at spise æg, for den slags mad, - æg og dyrekød, nærer og oppirrer til dyriske lidenskaber. Dette gør det meget svært for dem at overvinde fristelsen og give efter for syndig selvbesmittelse, som praktiseres overalt i verden i denne tidsalder. Denne skik svækker de fysiske, mentale og moralske kræfter og spærre vejen for evigt liv.

Jeg fik vist at nogle familier var i en yderst beklagelig tilstand. På grund af denne nedværdige synd er de der, hvor Guds sandhed ikke kan få adgang i hjerte eller sind. Denne skik fører til bedrageri, til falskneri, til udsvævende handlinger, og til fordærvelse og besmittelse af andre menneskers sind, endog de helt unge børn. Den vane der tidligere var blevet dannet, er vanskeligere at overvinde, end appetit for likør eller for tobak.

Disse så fremherskende onder, fører mig til de udtalelser som jeg har givet. De særlige irettesættelser blev bragt som advarsler for andre; på denne måde kommer de mere frem for andre familier, end de enkelte personer der skulle rettes og irettesættes. Men lad vidnesbyrdene tale for dem selv. Du kender ikke faren ved at spise kød, kun fordi din appetit beder om det. Ved at tage del i denne kost, sætter mennesket sin mund i det som stimulerer uheldige lidenskaber. Uheldige følelser fylder sindet, og det åndelige

(287) Lad ingen enkeltpersoner samle de allerstærkede udtalelser op, som er givet til enkelte personer og familier, og forføre disse ting, fordi de ønsker at bruge pisen og få noget at forføre. Lad disse aktive besluttede temperamentstyper tage Guds Ord og vidnesbyrdene, som bringer overbærenhedens, kærlighedens og perfekte enheds nødvendighed, og lad dem arbejde nidkært og vedholdende. Med deres egne hjerter, som er blødgjort af og underlagt under Kristi nåde, med deres egen ydmyge ånd og fulde af menneskelig venligheds mælk, vil de ikke danne fordomme, de vil heller ikke være årsag til splid og svække menighederne.

Smør, kød og ost.

Spørgsmålet om vi skal spise smør, kød eller ost er ikke blevet bragt nogen som en prøve, men vi skal uddanne os, og vise at onderne ved disse ting er forkastelige. Dem som samler disse ting op, og påtvinger dem på andre, ved ikke hvad de gør. Guds Ord har prøvet Hans folk. At holde Guds hellige lov, sabbaten, er en prøve, et tegn mellem Gud og hans folk, udover deres slægter, til evig tid. Til evig tid er dette byrden i den tredje engels budskab – Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd.

Te, kaffe, tobak og alkohol.

Te, kaffe, tobak og alkohol på vi fremstille som syndige svagheder. Vi kan ikke sætte kød, æg, smør ost og sådanne ting på bordet, i samme sted som disse. Disse skal ikke fremføres i fronten, som byrden i vort arbejde. De tidligere, te, kaffe, tobak, øl, vin og spirituoser, skal ikke tages med måde, men lægges bort. De giftige rusmidler skal ikke behandles på samme måde som spørgsmålet om æg, smør og ost.

I begyndelsen var dyremad ikke udformet til at være menneskemad. Vi har alle beviser på at kød af (288) af døde dyr er farligt, på grund af sygdomme der hurtigt bliver almindelige, på grund af at forbandelsen hvilede tungere som følge af menneskers levevaner og forbrydelser. Vi skal overbringe sandheden. Vi skal være på vagt for hvad vi gør og af hvilken grund, og udvælge den slags føde som vil danne det allerbedste blod og holde blodet i en usvækket tilstand. - *Manuskrift 5*, 1881.

Et arbejde som bringer helsereformen i miskredit.

Der vil være nogle som ikke vil efterlade det bedste og mest korrekte indtryk på folk. De vil være tilbøjelige til snævre ideer og planer, og har ikke den mindste idé om hvad helsereformen indebærer. De vil tage de vidnesbyrd som er givet specielle personer under særlige omstændigheder, og gøre disse vidnesbyrd generelle og bruge dem i alle tilfælde, og på den måde vil de bringe mit arbejde indflydelsen af vidnesbyrdene over helsereformen i miskredit. - *brev 57*, 1886.

Kap. 34 – Den fordærvede appetits åndelige og fysiske vovestykke.

(289) Forandringer på grund af kødspiser

Kødet af døde dyr var ikke menneskets oprindelig føde. Mennesket fik lov at spise det efter Vandfloden, fordi al vegetation var blevet ødelagt. Men forbandelsen der var erklæret over mennesket og jorden og alt levende har gjort besynderlige og forunderlige forandringer. Siden vandfloden har menneskeslægten afkortet sin eksistensperiode. Fysisk, mental og moralsk degeneration øges hurtigere i disse sidste dage. – *Manuskrift 3*, 1897.

Smagsbedømmelsen fordærves.

Øje omtåges; for tendensen til selvtilfredsstillelse fordærver smagen og dømmekraften. Ved at forsyne dit bord med den slags mad, vil du gå imod Guds vilje. En tilstand af tingene kommer ind som vil føre til vanrøgt af forskrifterne i Guds

lov. . .

Men det er ikke en nem sag at overvinde nedarvede og opdyrkede tilbøjeligheder til fejl. Selvet er dominerende og stræber efter at sejre. Men for "ham der overvinder" gives der løfter. Herren fremviser den rette vej, men Han tvinger ingen til at adlyde. Han overlader dem, som Han har givet lyset til, at modtage eller nægte det, men deres handlemåde følges af visse resultater. Årsagen må afføde virkning. . .

Forældre har en højtidelig forpligtelse på sig, at tilpasse sig til de rigtige spise- og drikkevaner. Sæt den enkle og sunde mad foran jeres børn, undgå alt der kan pirre stimulansen. Den virkning som en kød-diæt har på nervøse børn, gør dem ikke rolige og tålmodige, men vrantne, irritationens, lidenskabens og utålmodighedens bånd lægges. Kyskhedens metoder går tabt, og fordærvelse ødelægger sind, sjæl og legeme. – *Manuskript 47*, 1896.

Åndelig helse opfres.

Spise kødet af døde dyr er ødelæggende for kroppens sundhed, og alle som bruger kødspiser øger deres dyriske lidenskaber og formindsker sjælens finfølelse til at erkende sandhedens kraft og nødvendigheden af at den bringes ud i deres praktiske liv. – *Brev 54*, 1896.

Religiøst og fysisk liv hænger sammen.

Spise kød af døde dyr har en skadelig effekt på det åndelige liv. Når kød gøres til hovedartiklen i maden, overbejdrer de højere evner af lavere lidenskaber. Disse ting er en forhånelse mod Gud, og er årsagen til forfald i det åndelige liv. . . Uanset hvad vi gør med hensyn til spise og drikke, så bør det gøres med dette forudsæt at give legemet næring, så vi kan tjene Gud til hans navns ære. Hele legemet er Guds ejendom, og vi må give vor fysiske velvære nøje opmærksomhed, for det religiøse liv er i tæt forhold til fysiske levevaner og praksis. – *Brev 69*, 1896.

(291) Herren har lært Sit folk at det er for deres åndelige og fysiske bedste at afstå fra kødspiser. Der er ikke brug for at spise kød af døde dyr. – *Brev 83*, 1901.

Faren ved bevidst uvidenhed.

Hvad vi spiser og drikker har en betydelig forbindelse med vore liv, og kristne burde bringe deres spise- og drikkevaner i overensstemmelse med naturens love. Vi må have fornemmelse for forpligtelse over for Gud i disse sager. Lydighed mod hensels love burde være en sag, der studeres alvorligt; for bevidst uvidenhed om dette emne er synd. Enhver bør nære en personlig forpligtelse for at gennemleve lovene for sund levevis.

Hvem af dem tilhører vi?

Mange vender sig bort fra lyset, ansøret af at de har fået et formanende ord, og spørger: "Må vi ikke gøre det, som det behager os selv?" Har I skabt jer selv? Har I betalt forløsningsprisen for jeres sjæle og legemer? Har I det, så tilhører I jer selv. Men Guds ord erklærer: "I er købt for en pris," "Kristi dyrebare blod." Guds ord fortæller os tydeligt at vore naturlige levevaner skal bevogtes strengt og styres. "Afstå fra kødelige lyster, som fører krig mod sjælen." Skal vi gøre dette? Guds ord er fuldkomment, omvender sjælen. Hvis vi giver nøje agt på dets forskrifter, bliver vi tilpasset fysisk og åndeligt til Guds billede. – *Brev 103*, 1896.

Hindringer for mentale fremskridt og helligelse af sjælen.

Gud kræver en stadig vækst hos Sit folk. De må lære at eftergivenhed for appetitten er den største hindring for mentale fremskridt og sjælens helligelse. Som et folk, med al vor bekendelse til (292) helsereformen, spiser vi for

At spise og drikke det som ikke er behageligt for dem, er

meget. Eftergivenhed for appetitten er den største årsag til fysisk og mental svaghed, og ligger for det meste ved fundamentet for svaghed og for tidlig død. Umådeholdenhed begynder ved vore borde, når vi bruger en uforstandig sammensætning af mad. Lad hver enkelt, som søger at besidde åndens renhed, have i sinde at i Kristus er der kraft til at styre appetitten. – *Manuskript 73*, 1908.

Idet vi nærmer os afslutningen på denne Jords historie, er selvskhed, vold og kriminalitet fremherskende, ligesom på Noas dage. Og årsagen er det samme – den øgede eftergivenhed for appetitten og lidenskaber. I denne tid er der særligt brug for en reform i livsvanerne, for at gøre et folk egnet for Kristi komme. Frelseren selv advarer menigheden: "Tag jer selv i at, for at jeres hjerte ikke på noget tidspunkt skal overbejdrer med frådseri og drukkenskab, og bekymringer for dette liv, og at dagen således kommer som en overraskelse for jer."

Hygjenerereformen er et emne som vi behøver at forstå, for at være beredt for begivenhederne, der er tæt på os. Det er en gren af Herrens værk som ikke har fået den opmærksomhed som det kræver, og meget er gået tabt på grund af forsømmelse. Den burde have en fremtrædende plads; det er ikke en sag der skal spørges med, og forbigås som mindre væsentlig, eller behandles som en vittighed. Hvis menigheden ville vise større interesse for denne reform, ville deres indflydelse for det gode, øges væsentligt.

For dem som venter på Herrens komme, for dem som er kaldet til at være arbejdere i Hans vingård – for alle som bereder sig til et sted i det evige rige, - hvor vigtigt vil det ikke være for dem, at hjernen er klar og legemet er så fri så mulig for sygdomme. – *Udateret manuskript 9*.

Kap. 35 – Lære helsereformen i familien.

Forældrenes konsekvens over for børnene ved spisebordet

Nu er vort arbejde et meget højtideligt og alvorligt arbejde. Vi kan ikke undgå det. Der er det største behov for uddannelse i flere linier end i een. Det store behov I begge har, er at mærke at I må være under Guds vejledning. I er Hans ejendom. Jeres børn er Hans ejendom der skal oplæres som unge medlemmer af Herrens familie, der ikke betragter dem selv som særlig eftergivne for nogen indfald og ingenting fornægtede. Så I andre gøre den opdragelse, ville I kritisere dem hårdt. Jeg siger igen, giv ikke efter, og spred mange forskellige slags mad ved bordet, og fordi I nyder disse ting, spiser dem foran jeres børn og siger: Nej, I kan ikke få dette. Det kan I ikke have, det vil skade jer, medens I spiser meget af de ting, som I har forbudt dem at røre. Jeres opdragelse på dette område behøver at forandres og principperne praktiseres.

Det er en forbandelse at I selv sidder ned til det tredje måltid, og nyder at I selv spiser det, medens at jeres børn sidder ved siden af og ikke spiser noget, viser den fremragende opdragelse jeres børn er under, og lade dem overvåge jeres måltid og ikke gøre oprør (294) imod jeres myndighed. De gør oprør. Nu er de unge, men fortsættelse med den slags opdragelse vil ødelægge jeres myndighed.

Tilskynde unge børn til at overspise sig.

Atter syndes I at være bekymret for jeres børn ved bordet, at de ikke spiser nok, og tilskynder dem til at spise og drikke. Du behøver ikke at have den mindste bekymring og vise den uro I har får at de ikke har spist nok. Deres maver er små og kan ikke holde på megen mad. Lad dem langt hellere få tre måltider end to af denne grund. I lader dem få en stor mængde mad ved eet måltid. Grundlaget lægges for maveudvidelse, hvilket fører til fordøjelsesvanskeligheder.

ikke visdom. Forvis jer atter, og sæt det mad foran dem som

I ønsker de skal spise. Den mad som er af sund kvalitet for dem er sundt for jer. Men mængden af endog sund mad, bør nøje granskes, så at maven ikke introduceres for en stor mængde fra eet måltid. Vi må selv moderere os i alle ting, hvis vi skal give vore børn de rette lektier. Når de bliver ældre vil der lægges mærke til alle ubetænksomheder fra jeres side. – *Brev*, 12. 1884.

Sæt ikke en regel.

Det må ikke tillades at spises mellem vore måltider. Jeg har spist to måltider hver dag i de sidste femogtyve år. Jeg bruger ikke selv smør, men nogle af mine medarbejdere, som sidder ved mit bord spiser smør. De kan ikke klare mælk; den gør maven sur, medens de kan klare små mængder smør.

Vi kan ikke regulere kostspørgsmålet ved at sætte regler. Nogle kan spise bønner og tørrede ærter, men for mig er denne kost tung. Nogle har appetit og smag for visse ting, og fordøjer dem godt. Andre har ingen appetit for disse ting. Så ingen kan regel kan gøres for nogen. – *Manuskript* 15, 1889.

Kap. 36 – Søster White og bøn for den syge.

Nogle har stillet spørgsmålet: "Har søster White helbredt syge?" Mit svar er: "Nej, nej; søster White har ofte kaldt til bøn for den syge, og salvet dem med olie i Herre Jesu navn, og sammen med dem har hun påberåbt sig opfyldelsen af løftet: Troens bøn skal redde den syge." Ingen menneskelig kraft kan redde den syge, men gennem troens bøn, har den Mægtige Helbreder fuldbyrdet Sit løfte for dem, som har kaldet på Hans navn. Ingen menneskelig kraft kan tilgive synd eller redde synderen. Ingen andre end Kristus kan gøre dette, den barmhjertige læge for legeme og sjæl.

Det har ofte været mit privilegium at bede for den syge. Vi burde gøre dette meget oftere end vi gør. Hvis der blev sendt flere bønner på vore sanatorier for helbredelse af syge, ville den mægtige Helbreder kunne ses. Mange flere ville blive styrket og velsignet, og mange flere med alvorlige sygdomme ville blive helbredte.

Kristi kraft der modstår sygdomme er blevet åbenbaret på det sidste på en bemærkelsesværdig måde. Før vi var velsignet med institutioner, hvor den syge kunne få hjælp fra lidelser, ved ihærdig behandling og alvorlig bøn og tro på Gud, fik vi de tilsyneladende mest håbløse tilfælde ført til succesrige sager igennem til succes. I dag indbyder Herren de (296) lidende til at have tro på Ham Menneskets fornødenheder er Guds anledning. [Mark 6,1-5] . . . .

Enkel inderlig bøn med opfølgende behandling

Med alle vor behandlinger til den syge, burde der sendes enkle og inderlige bønner for helbredelsen velsignelse. Vil skal pege den syge hen til den medfølelse Frelser, og Hans kraft til at tilgive og helbrede. Ved hans nådige forsyn kan de genoprejses. Peg den lidende hen til deres Forsvarer i de himmelske sale. Fortæl dem at Kristus vil helbrede den syge, hvis de vil angre og ophøre med at overtræde Guds love. Der er en Frelser som vil åbenbare Sig selv på vore sanatorier, for at frelse dem som vil underlægge sig selv under ham. De syge og lidende kan forene sig med dig i bøn, bekende deres synder, og modtage tilgivelse.

Det er Kristus som helbreder. – Søster White har aldrig påstået at hun helbreder den syge. Det er Kristus som har helbredt i alle tilfælde, ligesom det var Kristus, som i dagene for Hans tjeneste oprejste den døde til liv. Det er Kristus som udfører alle mægtige værker gennem sine tjeneres præstegerning. Denne Kristus skal der sættes lid til og tros på. Med Hans velsignelse over midler, der bruges på genoprettelse til sundhed, vil bringe succes. Kristi barmhjertighed fryder sig ved at manifestere sig selv for den

lidende menneskehed. Det er Ham som tildeler helbredelsens arbejde for den syge, og lægerne skal give Ham ære for de underfulde gerninger der udrettes. – *Brev* – 158, 1908.

Kap. 37 – Syvende-dags Adventister og retssager.

(299) Introduktion.

Af en eller anden grund har flere linier i Ellen Whites råd kommet frem i løbet af årene og har påkaldt vor opmærksomhed. Disse lysglimt går på få punkter fra havebrug til syndfrihed og frelse. Alle synes at være egnet til sammenfatning i en bog fra "Udvalgte Budskaber". De udfylder denne sektion men kan ikke give mere end et knebent glimt af organisering.

Så længe de fleste af emnerne vil være af interesse og være til tjeneste for næsten alle læsere, henledes opmærksomheden specielt til flere af de sidste emner, inkluderet "nedtoning af pionererne" og "angreb på Ellen White og hendes arbejde." Var der plads til det, kunne der medtages andre emner. – White Trusters.

Åbenbare vanskeligheder i menigheden for ikke-troende. – Når der rejser sig problemer i menigheden skal vi ikke finde hjælp hos advokater, som ikke er af vor tro. Gud ønsker ikke at vi skal åbenbare menighedens vanskeligheder for dem, som ikke frygter Ham. Han vil ikke have at vi skal være afhængig af deres hjælp som ikke adlyder hans krav. Dem som stoler på sådanne rådgivere viser at de ikke har tro på Gud. Ved deres manglende tro er Herren vanæret, og deres arbejdsmetoder er til stor skade for dem selv. Ved appel til ikke-troende om at bringe vanskelighederne i orden i menigheden, bider og slider de hinanden, og "æder hinanden helt" (Gal. 5,15).

Disse mennesker sætter de råd til side, som Gud har givet, og gør de ting som Han har påbudt dem ikke at gøre. De viser at de har valgt verden som deres dommer, og i himmelen er deres navne registeret som een med ikke-troende. Kristus er korsfæstet på ny, og sættes til åben skam. Lad disse mænd vide at Gud ikke hører deres bønner. De forhåner Hans hellige navn, og Han vil efterlade dem til Satans anslag indtil de ser deres tåbelighed og søger Herren i bekendelse af deres synd.

Sager i forbindelse med menigheden skal holdes (300) inden for dens egne grænser. Hvis en kristen bliver mishandlet, må han tage det tålmodigt; hvis han bedrages skal han ikke appellere til domstolene. Lad ham hellere lide tab.

Gud vil tage sig af det uværdige menighedsmedlem som bedrager sin bror eller Guds sag; den kristne behøver ikke at kæmpe for sin rettigheder. Gud vil tage sig af den, som overtræder disse rettigheder. "Hævnen tilhører mig, jeg vil gengælde, siger Herren." Rom.12,19 Et regnskab skal aflægges for alle disse sager, og for alle erklærer Herren at Han vil hævne. Han vil føre enhver gerning til dommen.

Usikre rådgivere

Interesserne i Guds sag skal ikke betros mennesker, som ikke har forbindelse med himmelen. Dem som er illoyale over for Gud kan ikke være sikre rådgivere. De har ikke den visdom som kommer ovenfra. De skal ikke betros dom i sager som har med Guds sag at gøre, sager som har store følger. Hvis vi følger deres bedømmelse, vil vi visselig komme ud i meget store vanskeligheder, og vil forhale Guds arbejde.

Dem som ikke er knyttet til Gud er knyttet til Guds fjende, og selvom de kan være ærlige i den rådgivning de giver, er de selv forblændede og bedragede. Satan lægger antydninger i

sindet og ord i munden som er fuldstændig imod Guds tanke og vilje. Sådan virker han igennem dem og lokker os ind på falske stier. Han vil mislede og omvikle os, og ruinere os hvis han kan.

I gamle dage var det en stor synd for Guds folk at give sig Vi er i fare for at blande det hellige med det almindelige. Den hellige ild fra Gud skal bruges under vore anstrengelser. Det sande alter er Kristus; den sande ild er Helligånden. (301) Det er vor inspiration. Det er kun sådan som Helligånden leder guider et menneske at dette menneske kan være en sikker rådgiver. Hvis vi vender bort fra og fra Hans udvalgte til at forhøre ved de fremmede andre, skal vi besvares efter vore gerninger.

Lad os vise fuldstændig tillid til vor Leder. Lad os søge visdom fra visdommens Kilde. Lad Guds folk samtykke i alle forvirrende og prøvende situationer idet de rører ved den ting de ønsker, og lad dem da forene sig i at sende bøn til Gud, og vedholde sig i bøn for den hjælp de behøver. Vi skal anerkende Gud i alle vore råd, og når vi beder til ham, skal vi tro at vi modtager de velsignelser vi søgte. – *Udateret manuskript* 112.

Råd til en troende der arbejder med retssager.

Når du går ind i retssager mod R, siger jeg hvis S har gået så vidt som at gå ind i den forretning, vil det være en plet på hans liv. Jeg er bedrøvet på grund af jeres handlemåde i dette; jeg ved at det ikke er rigtigt, og det vil på ingen måde lindre situationen for dig. Det er blot en manifestation af den visdom som ikke kommer ovenfra.

Jeg fik at vide at du havde i sinde at lægge en sag imod mig, fordi du, i dit tilfælde, var blevet forurettet af vidnesbyrdene. Et brev kom til mig, omhandlende at hvis jeg ikke anerkender at jeg havde forurettet dig, ville der blive lagt retssag. Nuvel, jeg har svært ved at tro at du ville være gået så besluttet på fjendens grund, når du kender mit livsværk så godt som du gør.

Alt hvad jeg har skrevet til dig, hvert ord af det, var sandt. Jeg har intet at trække tilbage. Jeg har kun gjort det som jeg ved er min pligt at gøre. Mit eneste motiv for at publicere denne sag, var i håb for at frelse dig. Jeg havde ingen andre tanker end oprigtig medlidenhed og forkærlighed for din sjæl. . . .

Hvis nogen skal søge at forhindre mig i arbejdet med at (302) appellere til loven, skal jeg ikke fortie den mindste tøddel fra vidnesbyrdene. Det arbejde som jeg er involveret i er ikke mit arbejde. Det er Guds arbejde, som Han har givet mig at gøre. Jeg troede ikke at du ville gøre noget så forfærdeligt som at løfte din begrænsede hånd mod himlens Gud. Hvem som skal gøre dette arbejde, så lad det ikke være dig. . . .

Jeg ønsker at sige til dig: Aftving ikke penge fra nogen, fordi der tales ord imod dig. Gør du det, skader du dig selv. Hvis vi ser på Jesus, vor tros ophav og fuldender, vil vi være i stand til at bede: "Herre, tilgiv os vore overtrædelser, ligesom vi tilgiver dem som har forurettet os." Jesus appellerede ikke loven for genopretning, selvom han blev anklaget uretmæssigt. Da han blev udskældt, skældte han ikke igen; da Han blev truet, gjorde han ikke gengæld. – *Brev* 38, 1891.

Netop den ting som Gud sagde de ikke skulle gøre. – Jeg har hovedsagligt skrevet om kristne som tror sandheden, men som sender deres sager til retssale for at opnå genoprejsning. Gør de dette, bidder og fortærer de hinanden i ordets fulde forstand: "At blive fortæret af hinanden." De tilsidesætter de inspirerede råd som Gud har givet, og med det budskab Han har givet, gør de netop de ting, Han har fortalt dem ikke at gøre. Sådanne mennesker kan ligeså

selv bort til fjenden, og enten vise deres rådvildhed eller vise deres velstand for dem. Under den gamle økonomi var det en synd at sende ofre på det forkerte alter. Det var en synd at sende røgelse tændt med en forkert ild.

godt stoppe med at bede til Gud, for Han vil ikke høre deres bønner. De forhåner Jehova, og Han vil overlade dem til at blive undersøgt under Satan, indtil de indser deres tåbelighed og søger Herren ved at bekende deres synder. . . .

Hvad appeller i retssalene afslører. – Verden og uomvendte menighedsmedlemmer er i harmoni. Nogle gange irttesætter Gud dem, for at de vil gå deres egen vej, sætte deres lid til verden, og bringe menighedssager frem til afgørelse for verden. Så kommer der en kollision og strid, og Kristus korsfæstes på ny, og sættes til åbenlys skam. De menighedsmedlemmer der appellerer i verdens retssale, viser at de har valgt verden som deres dommer, og deres navne er registreret i (303) himlen som dem blandt ikke-troende. Hvor ihærdigt ville verden ikke gribe deres udtalelser som bedrager de hellige tillidssager!

Dette, at appellere i menneskelige retssale, som Syvendeds Adventister tidligere er gået ind, er nu sket. Gud har tilladt dette, så du, som er blevet bedraget, kan forstå hvilken kraft der hersker over dem, som har fået betroet dem store ansvar. Hvor er Guds vagtsoldater? Hvad gemmer de mennesker i deres hjerte, som vil stå skulder ved skulder, hjerte til hjerte, med sandheden, nærværende sandhed for denne tid? – *Manuskript* 64, 1898.

De hellige til at dømme verden.

De hellige skal dømme verden. Og så skal disse være afhængige af verden og afhængige af at verdens advokater udreder deres vanskeligheder? Gud ønsker ikke at de skal tage deres problemer med til fjenden, for at få dem afgjort. Lad os have tillid til hinanden. – *Manuskript* 71, 1903.

Advokater og laodikæerne.

At støtte sig til lovens arm er en vanære for kristne; alligevel er dette onde bragt ind og næres blandt Herrens udvalgte folk. Verdslige principper har sneget sig ind, indtil mange af vore medarbejdere i praksis er blevet som de halvhjertede laodikæere, fordi de er så afhængige af advokater, og lovmæssige dokumenter og aftaler. En sådan tilstand af tingene er en forhånelse mod Gud. – *Manuskript* 128, 1903.

En advokat mod Forlagshuset.

"Hvordan kan nogen af jer, der har en sag imod en broder, vove at bringe den for retten hos de uretfærdige og ikke hos de hellige? Eller ved I ikke, at de hellige skal dømme verden? Og når verden dømmes af jer, er I så ikke gode nok til at dømme i ubetydelige sager? Ved I ikke, at vi skal dømme engle, for slet ikke at tale om jordiske forhold? Men når I nu har sådanne sager, (304) hvordan kan I så sætte folk, som menigheden foragter, til at være dommere? Det siger jeg til skam for jer. Er der da ingen blandt jer, som har visdom nok til at afgøre sager mellem brødre? I stedet for fører broder sag mod broder, og det for ikke-troende! Allerede det, at I overhovedet har retssager med hinanden, er et nederlag for jer. Hvorfor finder I jer ikke hellere i uret? Hvorfor lider I ikke hellere tab? I stedet for begår I uret og påfører andre tab, og det endda brødre! Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige?" (1.Kor.6,1-9) . . . Når menighedsmedlemmer har denne kundskab, vil deres praksis være af en karakter der anbefaler deres tro. Ved et velordnet liv, og gudfrygtig omgang, vil de åbenbare Kristus. Der vil ikke være retssager mellem naboer eller brødre.

Jeg kalder jer, i Kristi navn, at trække den sag tilbage som I har begyndt og aldrig bringe andre til retten. Gud forbyder jer at vanære Hans navn på den måde. I har fået stort lys og

mange anledninger, og I kan ikke give jer til at forene jer med verdslige og følge deres metoder. Husk på at Herren vil behandle jer efter det standpunkt I tager i dette liv. . . . .

Jeg siger jer højtideligt at hvis I handler på den måde I gør nu, vil I aldrig komme jer over følgerne af det. Hvis I åbner de fejl op for verden som I mener at jeres brødre har gjort mod jer, vil der blive sagt nogle ting fra den anden side. Jeg advarer jer.

Med hensyn til deres sag som delte store ansvar med jer på *Forlags huset er ikke ulasteligt*. – Dem som du bringer dine sager imod, ved at jeg ikke har billigere deres behandling af jer, og at jeg har rettet dem for deres ufølsomme ledelse af jeres sag. Der er dem, som ikke har handlet ærligt. De har ikke gjort sådan som de ville behandles. Men på grund af dette, burde du da, i lyset af de givne advarsler, bevæge dig så tydeligt imod instruktionerne? Jeg anmoder dig om, at du ikke afskærer dig selv fra dine brøders tillid og tager del i forlagsarbejdet.

Jeg ville hellere dele dit tab, end at du gennemtvinger denne sag, til skade for din egen sjæl, giver Satan en anledning til at fremstille din sag for ikke-troende i det mest latterlige lys, og fremholde forlagskontoret i et nedsættende lys. . . .

Guds sag er skadet.

Tag denne sag ud af advokaternes hænder. Det virker forfærdeligt på mig at du vil gå direkte imod Guds klare ord, og vil åbne dit grusomme arbejde mod Guds lovlige folk for verden. Hvis din handlemåde kun skulle tale imod dem, som har gjort uret, ville skaden ikke være så vidtrækkende; men kan du ikke se at det vil vække fordomme mod Guds folk som et legeme? Derved vil du kvæste og såre Kristus i skikkelse af Hans hellige, og få Satan til at juble, fordi han, gennem dig, kan arbejde imod Guds folk og imod Hans institutioner, og gøre dem stor skade. – *Brev 301, 1905.*

Kap. 38 – Videnskab og åbenbaring.

(306) "Tåben har sagt i sit hjerte: Der er ingen Gud." Jordens mægtigste intelligensvæsener kan ikke fatte Gud. Hvis Han åbenbarer Sig fuldt ud for mennesker, er det ved at tilsløre Sig Selv i mysterier. Det er forbi med at finde Hans veje. Mennesker må altid søge og altid lære; og alligevel er der en uendelighed på den anden side. Kunne de forstå Guds hensigter, visdom, kærlighed og karakter til fulde, ville de ikke tro på Ham som et ubegrænset væsen, og stole på Ham med interesse for deres sjæle. Hvis de kunne favne Ham, ville Han ikke længere stå som den højeste.

Der er mennesker som mener at de har gjort forunderlige opdagelser i videnskaben. De citerer lærte menneskers meninger som de ser dem som ufejlbarlige og lærer videnskabelige slutninger som sandheder der ikke kan diskuteres. Og Guds Ord, som gives som en lampe for foden for den verdens-trætte rejsende, bedømmes efter den standard, og erklæres for mangelfuld.

Den videnskabelige undersøgelse som disse mænd har hengivet sig til, har vist sig at være en snare for dem. Den har omtåget deres sind, og de er drevet over i skepsis. De har en overbevisende magt; og i stedet for at se på Kilden til al visdom, jubler de over den overfladiske kundskab de har vundet. De har ophøjet (307) deres menneskelige visdom til en modsætning mod den store og mægtige Guds visdom, og har dristet til at gå i strid med Ham. Det inspirerede ord erklærer disse mænd for at være "tåber."

Frugten af skepsis.

Gud har ladet en strøm af lys udgyde over verden, for at opdage videnskab og kunst; men når bekendende videnskabsmænd forelæser og skriver over disse emner blot

Review and Herald, og som har vendt sig til værkets fjender, ville I ikke ønske at I hørte kendelsen som skal udsiges over dem, når dommen skal stå og bøgerne åbnes, og ethvert menneske dømmes efter de ting der står skrevet i bøgerne. Jeg ønsker at redde jer fra en handlemåde som vil binde jer til dem som har bundet sig selv med faldne engle, for at gøre al den skade de kan på dem som elsker Gud, (305) og som, under store vanskeligheder, bestræber sig for at proklamere den nærværende sandhed for verden.

fra en menneskeligt ståsted, vil de visselig komme til forkerte konklusioner. Hvis de største tanker ikke ledes af Guds Ord i deres undersøgelse, vil de forvirres i deres forsøg på at undersøge forholdet mellem videnskab og åbenbaring. Skaberen og Hans værker er ud over deres opfattelse; og fordi de ikke kan forklare disse ved naturlige love, betragtes bibelens beretning som upålidelig. Dem som betvivler pålideligheden i det gamle og nye testaments optegnelser, vil ledes til at gå et skridt længere, og betvivle Guds eksistens; og lader deres anker hejse op og overlades til at blive slået mod vantroens klipper.

Moses skrev under Guds Ånds vejledning, og en rigtig teori om geologi vil aldrig hævde opdagelserne, som ikke kan forenes med hans udtalelser. Den tanke som mange snubler over, at Gud ikke skabte da Han bragte verden i eksistens, begrænser kraften fra Den Hellige af Israel.

Prøv videnskaben ved Guds Ord. – Når mange finder at de er ude af stand til at måle sig med Skaberen og hans værker og måler den med deres egne ufuldkomne videnskundskab, så betvivler de Guds eksistens og tillægger naturen uendelig kraft. Disse personer har mistet troens enkelhed, og fjerner sig langt fra Gud i sind og ånd. Der bør være en fast tro på guddommeligheden i Guds Hellige Ord. Bibelen skal ikke prøves af menneskers videnskabs-ideer, men videnskab skal prøves af denne ufejlbarlige standard. Når bibelen udtaler sig om kendsgerninger i naturen, må videnskaben sammenlignes med det skrevne Ord, og en korrekt forståelse af begge vil (308) altid vise sig at være i harmoni. Det ene modsiger ikke det andet. Al sandhed, uanset om det er i naturen eller åbenbarelse, vil stemme.

Videnskabelig undersøgelse vil åbne tankerne hos de virkelige kloge, med umådelige tanker og information. De vil se Gud i Hans gerning, og vil prise Ham. Han vil være den første og bedste for dem og tankerne vil kredse sig om Ham. Skeptikere, som læser Bibelen for at komme med indvendinger, vil, i deres uvidenhed, hævde at finde klare modsigelser mellem videnskab og åbenbaring. Men menneskets mål af Gud vil aldrig være korrekt. Det sind der ikke oplyses af Guds Ånd, vil altid være i mørke, med hensyn til Hans kraft.

Åndelige ting skal erkendes åndeligt. Dem som ikke har en livsvigtig union med Gud vakler fra den ene vej til den anden; de sætter menneskers meninger frem for sig, og Guds Ord i baggrunden. De griber menneskelige påstande, som dom mod synd er i modsætning til Guds godgørende karakter, og så længe de dvæler over uendelig godgørenhed, forsøger de at glemme at der er noget sådant som en uendelig retfærdighed.

Når vi har de rigtige synspunkter på Guds kraft, storhed og majestæt, og på menneskets svaghed, skal vi foragte de kloge formodninger som jordens såkaldte store mænd gør, som ikke har noget af himlens ædelhed i deres karakter. Der er intet som mennesker skal roses af eller ophøjes for. Der er ingen grund til at sætte lid til de lærtes meninger, så længe de måler guddommelige ting med deres egne fordrejede forestillinger. Dem som tjener Gud er de eneste hvis mening og eksempel er sikkert at følge. Et helliget hjerte opvikler og forstærker de mentale kræfter. En

levende tro på Gud tildeler energi; den giver en stille og hvilende ånd, og karakterstyrke og –forælding.

Gud kan virke over Sine love. – Videnskabsmænd tror at de, med deres større begrebsopfattelser, kan omfavne Guds visdom, som han har gjort eller kan gøre. En fremherskende tanke er at Han er (309) bundet og begrænset til Sine egne love. Mennesker hverken fornægter eller ignorerer hans eksistens, eller tænker på at forklare alt, endog Hans Ånds virke på menneskehjertet, i lyset af naturlige love; og de har Den inspirerede pen beskriver derved Guds kraft og majestæt: ” Hvem har udmålt vandet i sin hule hånd, afgrænset himlen med udspændte fingre? Hvem har målt jordens støv i tønder, vejet bjergene på vægten og højene på vægtskåle? . . . . Nej, folkene er som dråber i en spand, de regnes som støv på vægtskåle, de fjerne øer vejer kun som fnug; Libanon slår ikke til som brænde, og dets vildt slår ikke til som offerdyr. Alle folkene er som intet imod ham, de regnes som intethed og tomhed for ham. Med hvem vil I sammenligne Gud. . . . . Det er ham, der troner over jordens flade, men alle dens beboere er som græshopper; han spænder himlen ud som et slør, breder den ud som et telt til at bo i.” (Es. 40,12-22)

Guds karakter fortolkes i hans gerninger. – Naturen er en kraft, men naturens Gud er ubegrænset kraft. Hans gerninger fortolker hans karakter. Dem som dømmes Ham ud fra Hans hænders værk, og ikke ud fra store mænds antagelser, vil se Hans nærhed i alt. De ser Hans smil i det glade solskin, og Hans kærlighed og omsorg for mennesker i efterårets rige marker. Endog jordens pryd, som ses i det levende grønne græs, de elskede blomster i enhver afskygning, og de knejsende og varierende træer i skoven, bevidner om vor Guds (310) ømme og faderlige omsorg, og om Hans ønske for at gøre Hans børn lykkelige.

Den store Guds kraft vil udøves til gavn for dem som frygter ham. Lyt til profetens ord: ”Ved du det ikke har du ikke hørt det: Herren er en evig Gud, skaberen af den vide jord. Han bliver ikke træet og udmattet, hans indsigt kan ingen udforske. Han giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke. Drengene bliver trætte og udmattede, unge mænd snubler og falder. Men de, der håber på Herren, får nye kræfter, de får vinger som ørne. De løber uden at blive trætte, de vandrer uden at udmattes.” (versene 28-31)

I Guds ord stilles der mange spørgsmål, som den mest grundige elev aldrig kan besvare. Opmærksomheden henledes på disse emner for at vise os hvor mange ting der er, også blandt hverdagslivets almindelige ting, som begrænsede mennesker, med al deres pralende visdom, aldrig vil kunne fatte til fulde.

Videnskab en hjælp til at forstå Gud. – Alle filosofiske systemer der er udtænkt af mennesker fører til forvirring og skam, når Gud ikke genkendes og æres. At miste troen på Gud er frygteligt. Velstand kan ikke være en velsignelse for nationerne eller enkeltpersoner, når en tidligere tro på Hans ord er gået tabt. Ikke andet end det som tendenser til det evige er helt stort. Sandhed, retfærdighed, barmhjertighed, renhed og kærlighed til Gud, er uforgængeligt. Når mennesket besidder disse kvaliteter, bringes de i nær relation til Gud, og er kandidater til den højeste ophøjelse som slægten kan hæve sig til. De vil være ligeglade med menneskelig pris, og vil være hævet over skuffelser, trætte, og mundhuggeri, og overlegne påstande.

Han som er besjælet af Guds Ånd vil lære den sikre tillids lektie. Tage det skrevne Ord som sin rådgiver og vejleder, i videnskaben vil han finde en hjælp til at forstå Gud, men han vil ikke blive ophøjet, før han, i sin egen blinde indbildning, bliver en tåbe i hans (311) tanker om Gud. – *Signs of the Times*, 13. marts, 1884.

ikke længere ærefrygt for Hans navn eller frygter Hans kraft. Så længe de tror de vinder alt, laver de bobler, og mister dyrebare anledninger til at lære Gud at kende. De skal ikke tro det overnaturlige, ikke indse at naturovenes Forfatter kan arbejde over disse love. De fornægter Guds krav, og forsømmer deres egne sjæles interesser; men Hans eksistens, Hans karakter, Hans love er kendsgerninger som tænkende mennesker, med de højeste talenter ikke, kan overtræde.

Religionens forskrifter og principper er de første skridt til anskaffe sig kundskab, og ligger ved fundamentet for en sand uddannelse. Kundskab og videnskab må indgydes liv af Guds Ånd for at tjene de ædleste fortsæt. Kun den kristne kan gøre rigtig brug af kundskab. For at videnskaben kan værdsættes til fulde, må den ses ud fra et religiøst ståsted. Så vil alle dyrke videnskabens Gud.” – *Manuskrift* 30, 1896.

Gud, designeren og skaberen.

Vi behøver at blive lukket mere ind i Guds nærhed. Der er behov for at vogte vore egne tanker. Vi lever visselig midt iblandt de sidste dages farer. Vi må vandre sagtmodigt for Gud, under dyb ydmyghed; for det er kun under en sådan vi ophøjes.

Oh, hvor lidt kan mennesker dog forstå Guds fuldkommenhed, Hans allestedsnærværelse som er forenet med Hans mægtige kraft. En menneskelig kunstner modtager sin forstand fra Gud. Han kan kun forme sit værk mod fuldkommenhed, ud fra de materialer der er blevet tilberedt til hans arbejde. Med sin begrænsede kraft kan han ikke skabe eller danne sine materialer til sit værk, hvis den Store Designer ikke havde været før ham, og først givet ham de nødvendige fremskridt i hans fantasi.

Herren Gud befaler at tingene bliver skabt. Han var den første designer. Han er ikke afhængig af mennesker, men indbyder nådigt menneskers opmærksomhed, og samarbejder med dem til et større og højere mønster. Så tager mennesker al ære til sig selv, og bliver hævet over skyerne af sine medmennesker som et meget bemærkelsesværdigt geni. Han ser ikke større ud end et menneske. Den første sag er glemt. . . .

Jeg er bange for at vi i det hele taget har fået billige og tarvelige tanker. ”Se, himlen og himlens himmel kan ikke rumme dig.” Lad ingen driste sig til at begrænse den Hellige af Israel’s kraft. Der er gætterier og spørgsmål om Guds værk. ”Tag dine sko af dine fødder, for det sted du (312) på er hellig grund.” Ja, engle er Guds tjenere på jorden, de gør Hans vilje.

Alle ting rejste sig for Ham, da hans stemme lød. – Ved dannelsen af vor verden, blev Gud ikke anset for at være en forudgående substans eller sag. For ”de ting som kan ses, blev ikke gjort af ting, som kommer til syne.” På den anden side fremstod alle ting, materielt eller åndeligt, for Herren Jehova ved hans røst, og blev skabt for Hans eget formål. Himlene og hele dens hær, jorden og alt hvad der er deri, er ikke blot Hans hænders værk, det kom til eksistens ved åndepust fra Hans mund.

Herren beviste at Han, ved Sin kraft, på et kort tidspunkt kan opløse hele naturens mønster. Han kan vende tingene op og ned, og ødelægge de ting, som mennesker har bygget op på deres faste og materielle måde. Han ”fjerner bjergene,” Han ”vælter dem i sin vrede,” Han ”ryster jorden ud af sit sted, og dens fundament skælver.” ”Himlens fundament skælver og forbavses over hans irettesættelse.” ”Bjergene skælver ved Ham, og bakkerne opløses, og jorden brændes op i Hans nærhed.” – *Manuskrift* 127, 1897.

Kap. 39. - Spørgsmål om de frelste.

Vil børn af ikke-troende forældre blive frelst? [Se "*Børn i opstandelsen*" i *Selected Messages, bog 2, side 259, 260, og "Trøst til en efterladt moder", i Child guidance, s. 565, 566 (Barnet i hjemmet).*

Jeg havde en samtale med Ældre [J. G.] Matteson med hensyn til om ikke-troendes børn vil blive frelst. Jeg fortalte at en søster, med stor bekymring, havde spurgt mig om dette. Sagde at nogen havde fortalt hende at børn af ikke-troende forældre ikke vil blive frelst.

Dette må vi betragte som en af de spørgsmål som vi ikke *Børn af troende forældre*. - Jeg ved at nogle (314) betvivler om små børn af endog troende forældre skulle blive frelst, fordi de ikke har fået prøvet karakteren og alt må testes og deres karakter ses i prøvelsen. Spørgsmålet stilles: "Hvordan kan små børn få denne prøve og trængsel? Jeg svarer at troende forældres tro dækker over børnene, ligesom da Gud sendte Sine domme over ægypternes førstefødte.

Guds Ord kom til israelitterne i trældom for at samle deres børn i husene og markere deres dørstolper med blodet fra et slagtet lam. Dette dannede forbillede for slagtingen af Guds Søn og virkningsfylden af Hans blod, som blev udgydt for synderens frelse. Det var et tegn på at husstanden accepterede Kristus som den lovede Forløser. Det var beskyttelse mod ødelæggerens kraft. Forældrene bevidnede deres tro på fuldstændig lydighed mod de anvisninger de fik, og forældrenes tro beskyttede dem selv og deres børn. De viste deres tro på Jesus, det store Offer, hvis blod blev symboliseret i det slagtede lam. Ødelæggelses-englen gik forbi hvert hus der havde dette mærke på sig. Dette er et symbol der viser at forældrenes tro strækker sig til deres børn og beskytter dem mod ødelæggelses-englen.

Gud sendte et trøstens ord til de efterladte mødre i Betlehem, at de grædende Rakel'er ville se deres børn komme fra fjendens land. Kristus tog små børn i sin favn og velsignede dem og irettesatte disciplene som ville sende mødrene bort, og sagde: "Lad de små børn komme til mig, det må I ikke forhindre dem i, for således hører himlens rige til." (Matt. 19, 14)

Kristus velsignede børnene, som de trofaste mødre bragte ham. Han vil gøre dette nu hvis mødre ville gøre deres pligt mod deres børn og undervise deres børn og uddanne dem til lydighed og underkastelse. Da vil de kunne stå prøven og være lydige mod Guds vilje, for børnene står forældrene i stedet Gud.

Uregelige børn af adventistforældre. - Nogle (315) forældre lader Satan styre deres børn, og deres børn får ingen grænser, men får lov at beholde det onde temperament, være lidenskabelig, selvisk og udydig. Skulle disse børn dø ville de ikke blive taget til himlen. Forældrenes handlemåde afgør deres børns velfærd. Hvis de lader dem være udydige og lidenskabelige, lader de Satan tage dem i sin varetægt og virke gennem dem som det behager hans sataniske majestæt, og disse børn, som aldrig oplæres til lydighed og elskelige karaktertræk, vil ikke tages op til himlen, for det samme temperament og den samme natur vil åbenbares hos dem i himlen.

Jeg siger til bror Matteson: "Om alle børn af ikke-troende forældre vil blive frelst kan vi ikke sige, fordi Gud ikke har gjort det kendt efter hans fortsæt, og det er bedre at vi lader det være der, hvor Gud har ladet det være og dvæle ved de tydelige emner i Hans Ord."

Dette er et meget ømtåleligt emne. Mange ikke-troende forældre styrer deres børn med større visdom end mange af

har mulighed for at tage stilling til eller have en mening om, af den enkle grund at Gud ikke har fortalt os endeligt om denne sag i Sin Verden. Hvis han mener at det er nødvendigt for os at vide det, ville han have sagt det tydeligt til os.

De ting Han har åbenbaret er for os og vore børn. Der er ting vi ikke forstår nu. Vi er uvidende om mange ting som er åbenbaret tydeligt. Når disse emner som har nøje forbindelse til vor evige kamp, er udtømte, så vil det være på tide at overveje nogle af disse punkter, som nogle bebyrder deres tanker unødigt med.

dem som hævder at være Guds børn. De gør et stort arbejde med deres børn, for at gøre dem venlige, omgængelige, uselviske og lære dem at adlyde, og heri viser de ikke-troende større visdom end de forældre der har et store sandhedens lys, men hvis gerninger på ingen måde svarer til deres tro.

Vil der være et særligt antal? - Et andet spørgsmål vi har talt om, var med hensyn til Guds udvalgte, om Herren vil have et særligt antal, og når dette mål er fuldt, så vil prøvetiden ophøre. Dette er spørgsmål som du og jeg ikke har ret til at udtale os om. Herren Jesus vil tage imod alle som kommer til ham. Han døde for den ugudelige og enhver som vil komme, kan komme.

Visse forhold skal der rettes op på for menneskets side, og hvis det nægter at rette op på forholdene, kan det ikke blive Guds udvalgte. Hvis mennesket vil rette op på det, er det et Guds barn, og Kristus siger hvis det vil (316) fortsætte sin i trofasthed, er standhaftig og urørlig i sin lydighed, vil Han ikke udslette dets navn af livets bog, men vil vedkende dets navn for Sin Fader og for Sine engle. Gud vil have at vi tænker, taler og overbringer andre de sandheder som er så tydeligt åbenbaret, og alle har intet at gøre med disse spekulationer, for de har ingen særlig reference til vore sjæles frelse. - *Manuskript 26, 1885.*

Vil de opstandne kunne genkende hinanden?

Guds største gave er Kristus, hvis liv er vort, givet til os. Han døde for os, og blev oprejst for os, så vi kan komme frem fra graven til et herligt kompagniskab med himmelske engle, til at møde vore elskede og genkende deres ansigter, for Kristi lighed ødelægger ikke deres billede, men forvandler det ikke i Hans herlige billede. Enhver hellig som er knyttet i et familieforhold vil her kende hver andre på dette sted.

Når vi er genløste, vil Bibelen forstås på højere, bredere og klarere måde end den bliver nu. Forhænget der har hængt mellem dødelighed og udødelighed vil blive flænget bort. Vi skal se Hans ansigt. - *Brev 79, 1898.*

Kap. 40 - Spørgsmål om dato-linien

Sabbaten er gjort for en rund verden

Gud hvilede på den syvende dag, og satte den til side for at mennesker skal holde den, til ære for Hans skabning i himlene og på Jorden i seks bogstavelige dage. Han velsignede og helligede og gjorde hviledagen hellig. Når mennesker er så omhyggelige med at søge og grave for at se hvad den præcise periode er, må vi sige at Gud gjorde sabbaten for en rund verden; og når den syvende dag kommer til os i den runde verden, styret af solen der hersker om dagen, er det tid til at alle lande at overholde sabbaten. I lande hvor der i nogle måneder ikke er solnedgang, men også ingen solopgang i nogle måneder, vil tidsperioden beregnes af de optagede optegnelser. . . .

Herren accepterer al lydighed fra alle skabninger han har gjort, efter forholdene i solopgangs og solnedgangsverdens

tidspunkter. . . . Sabbaten blev gjort for en rund verden, og således forlanges der lydighed af folk som er i fuldstændig konsekvens med Herrens skabte verden. - *brev 167, 1900.*

Datolinie problemet

Søster T har omtalt dig for mig. Hun siger at du er noget forvirret med hensyn til dag-linien. Nuvel, min kære søster, denne snak om daglinien, er kun (318) Satan har fundet på som en snare. Han forsøger at fortrylle sanserne, som han gør ved at sige: "Se her er Kristus, eller dér." Her vil der gøres alle opspind for at lede mennesker på afveje, men Ordet siger: "Hvis nogen da siger til jer: Se, her er Kristus! eller: Her er han! så tro det ikke; for der skal fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild. Nu har jeg sagt jer det forud. Siger de derfor til jer: Se, han er i ørkenen! så gå ikke derud. Eller: Se, han er i kamrene! så tro det ikke." (Matt.24,23-26)

Nuvel min søster, . . . jeg skriver . . . for at fortælle dig, at vi ikke har den mindste tiltro til datolinie-teorien. Det er en af Satans snarer som hans medhjælpere har indført for at forvirre. Du ser hvor helt umulig denne ting er, at verden helt rigtigt helligholder søndagen, og at Guds restfolk er helt forkert. Denne teori om datolinien vil gøre hele vor historie de sidste femogfyrrer år til fuldstændig vildfarelse. Men vi ved hvor vi står. . .

At stå fast ved vor fane - Min søster, svigt ikke din tro. Vi skal stå fast ved vor fane, Guds bud og Jesu tro. Alle dem som holder fast ved deres bekendelses begyndelse helt til (319) enden vil holde syvende dag dags sabbaten, som kommer til os, ved at solen viser det. Datoliniens vildfarelse er en fælde Satan har sat for at gøre os modløse. Jeg ved hvad jeg taler om. Tro på Gud. Udstrål hvor du er, som en levende sten i Guds bygning.

Guds børn vil sejre. De vil komme ud som sejrherre og mere end sejrherre over al modstand og forfølgende elementer. Frygt ikke. Ved bibelsandhedens kraft og kærligheden eksemplificeret på korset, og hjembragt ved Helligånden, skal vi få sejren. Hele slaget vi har foran os, afhænger af helligholdelsen af Jehovas sande sabbat. . . .

Jeg kan ikke skrive mere nu, men jeg siger: Læg ikke øre til kætter. Hold dig til et tydeligt: "Så siger Herren." Han vil trøste og velsigne dig, og vil glæde dig i dit hjerte. Pris Herren for at vi har et klart lys, og et tydeligt og udtrykkeligt budskab at frembære. - *Brev 118, 1900.*

Kap. 41 - Erindringsmærker, er de ædle?

Erindringsmærker der minder os om vor historie

Da Israel nåede særlige sejre efter at de havde forladt Ægypten, blev der bevaret nogle mindesmærker for disse sejre. Gud pålagde Moses og Josva at lave dette; at opbygge mindesmærker. Når israelitterne havde vundet en særlig sejr over filisterne, rejste Samuel en sten som erindringsmærke og kaldte den Ebenezer og sagde: "Så langt har Herren hjulpet os." (1. Samuel 7,12)

Oh, hvor har vi, som et folk, vore erindringsstene? Hvor er vore erindringspiller sat op, med indhuggede bogstaver, der fortæller en dyrebar historie om hvad Gud har gjort for os, i vor erfaring? Kan vi i lyset af fortiden ikke se på de nye prøvelser og tiltagende rådvildhed, endog trængsler, afsavn og miste ens kære, uden at blive forfærdet, men se på fortiden og sige: "Så langt har Herren hjulpet os." Jeg vil overbringe min sjæl til Ham, som til en trofast Skaber. Han vil holde det som jeg har overladt til Ham på den dag. "Ligesom på dine dage, så skal din styrke være." - *Manuskript 22, 1889.*

Kald til at huske tidligere dage.

Syvende dags sabbaten efterlades ikke i usikkerhed. - Vi har Guds udtrykkelige ord med hensyn til sabbaten. [2. Mos. 31,12-18 citeret]

Er det muligt at en så stor betydning kan samle sig omkring dem som holder sabbaten, og alligevel kan ingen fortælle hvornår sabbaten kommer? Hvor er da det folk som bærer Guds mærke eller tegn? Hvad er tegnet? Syvende dags sabbaten, som Herren har velsignet og helliget, og erklæret hellig, med store straffe for at overtræde den.

Syvende dags sabbaten er ikke uvisselig. Det er Guds erindringsmærke for Hans skabelsesværk. Den er sat op som en himmelsk-givet erindring, der skal overholdes som et tegn på lydighed. Gud skrev hele loven med Sin finger på to stentavler. . . .

Vi burde ofte fortælle om, hvordan Gud behandler sit folk. Gud rejste ofte vejmærker i sin handle måde med Israel fordom. For at de ikke skulle glemme, hvad der var sket i fortiden, bød han Moses at indflette disse begivenheder i sang, så at forældrene kunne lære deres børn dem. De skulle oprette mindesmærker og anbringe dem på et synligt sted. Man gjorde sig megen umage for at bevare disse, så at hele begivenheden kunne gentages, når børnene spurgte. På denne måde blev forsynets handlinger og Guds iøjnefaldende godhed og miskundhed opbevaret i sindet. Vi har fået denne formaning: »Men kom den første tid i hu, da I, efter at være blevet oplyst, udholdt mangen en lidelsesfuld kamp.« Hebr. 10,32. Gud har gjort større undere for sit folk i denne slægt. Det er nødvendigt, at Guds folk ofte bliver mindet om hans værks historie i fortiden. Både unge og gamle skal mindes om dette. Vi trænger til ofte at gentage beretningen om Guds godhed og til at love ham for hans underfulde gerninger. - *Vidnesbyrd 6 364*

Kap. 42. - Leje vore kirker ud til andre trossamfund.

For en uge siden sidste sabbat, havde jeg en aftale, at tale i menigheden i San Francisco. Vi havde et fremragende møde. Der lod til at være inderligt ønske om at lytte, og en interesse for de ord, der blev sagt.

Dette var første gang jeg talte i San Francisco-menigheden siden jordskælvet og branden. Bygningen var i bedre stand end jeg forventede at finde den. Mødelokalet var stort og velholdt. Platformen, oppe foran, var gulvet dækket med et brysselertæppe. Tæppet er ganske velholdt og ser godt ud. Talerstolen stod godt.

Din bedstefar og jeg var dem som udarbejdede planerne for opførelse af denne bygning. Nogle få andre var forenet med os, og vi arbejdede alle sammen så godt vi kunne.

Der er store farvede glasvinduer, som hjælper med at give et godt udseende. Dåbsbassinet er arrangeret pænt. Bag talerstolen svinger væggen bagud på hængsler, og dåbsbassinet bringes således helt frem for tilhørernes udsyn. Jeg kan næsten ikke udtrykke min taknemmelighed for at Herren har bevaret dette store mødehus fra jordskælvet og branden. Vi værdsætter det meget i øjeblikket.

Kirken udlejes til presbyterianernes gudstjenester (323) om søndagen. Dette gør det nogle gange lidt ubekvemt for os, men da deres mødehus blev ødelagt, var de os meget taknemmelige at bruge vort.

I nogle af de nedre lokaler udføres der lægeligt-arbejde, og der er veludstyrede behandlingsrum. Det arbejde som er blevet gjort, har været til velsignelse for mange, specielt siden branden. - *Brev 18a, 1906.*

Kap. 43 - Følelse af modløshed.

Ellen White led af modløshed

Du spørger mig hvordan det kan være at du vågner op om natten og føler dig omgivet af mørke? Jeg har det ofte på samme måde selv; men denne modløshed er ikke et tegn på at Gud har forladt dig eller mig. . . . Tungensind er ikke bevis på at Guds løfter ikke har virkning.

Du ser på dine følelser, og fordi dit overblik ikke er helt klart, begynder du at trække betyngelsens klæder nærmere omkring din sjæl. Du ser ind i dig selv og tror at Gud har forladt dig. Du skal se på Kristus. . . .

Når vi går ind i et fællesskab med vor Frelser, går vi ind på

Se ikke på dig selv. Tænk og tal ikke om dig selv. Du kan ikke frelse dig selv ved nogle af de gode gerninger du kan gøre. Herren Jesus har ikke gjort dig til syndbærer. Han har ikke været i stand til at finde et menneske eller en engel til at være syndbærer. Han siger: "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile." Tror du Kristi ord? Han påbyder dig: "Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let."

Tænk på Frelseren. Læg dine synder på Synd-bæreren, både synder du har begået og ting du har undladt. Du ved at du elsker Herren; du må ikke opsluge dit liv i bekymringer, fordi Satan plager dig med sine falsknerier. Tro på at Jesus vil tilgive dine overtrædelser, men faktisk også gør det. Han bar hele verdens synder. Han elsker at få den svage og betyngede sjæl til at komme til Sig og stole på ham. Søg Gud i enkel tro og sig: "Jeg tror; hjælp min vantrø."

Engle tjener sjæle, der har tillid. - Herren forkaster ikke sine fejlede børn med det samme. Han bærer længe over med dem. Hans engle tjener enhver troende og tillidsfulde sjæl. Når du nu læser disse ord, så tro på at Herren accepterer dig præcis som du er, fejlede og syndig. Han ved at du ikke kan udlette en eneste synd; Han ved at hans dyrebare blod, som er udgydt for synderen, gør ham, som er betrængt, bebyrdet og rådvild, til et Guds barn.

Guds Ord er som en have fyldt med smukke og velduftende blomster. Min søster, vil du ikke plukke Hans løfters blomster, roser, liljer og nelliker? Hvil i Hans kærlighed. Ingen tunge kan udtrykke eller intet begrænset sind kan fatte hans løfters rigdomme og storhed, for så svage og skælvende sjæl som du (326) er. Simpel tro og tillid er din del; for Herrens del vil han aldrig undlade at opfylde. Drag nærmere i tro til Den dyrebare Syndbærer, og da klynge sig til Ham i tro. Vær ikke bekymrede; det vil ikke hjælpe noget overhovedet. Tro på at Kristus selv dadler fjenden, og at han ikke kan få mere kontrol over dig. Tro på at Satan er blevet dadlet. Når fjenden kommer ind, som en flodstrøm, vil Herrens Ånd opløfte en standard mod ham.

Grib fat i Jesus og lad Ham aldrig gå. - Jeg byder jer atter, at se bort fra jer selv. Se på Jesus. Grib fat i den Mægtige, og lad Ham aldrig gå. Vor Herre Jesus har udtrykt sin kærlighed til dig, idet han gav Sit eget liv så du kan blive frelst; denne kærlighed må du ikke have mistillid til. Se ikke på den mørke side. Vær håbefuldt i Gud. Ved at se på Jesus, som din syndstilgivende Frelser ændres du til hans billede. Sig: "Jeg har spurgt min Frelser, han har sat mig fri, og jeg er i virkeligheden fri. Jeg er Herrens, og Herren er min. Jeg vil ikke være bange. Jeg ved at han elsker mig med mine svagheder, og jeg vil ikke såre ham ved at vise min mistillid til ham. Jeg bryder med fjenden. Kristus har skåret de bånd over, der bandt mig, og jeg vil prise Herren."

Derved kan du oplære og styrke dit sind. Måtte Herren

fredens område. . . . Vi må udøve vor tro hele tiden, og stole på Gud uanset hvilke følelser vi har. . . . Vi skal være ved godt humør, være klar over at Kristus har overvundet verden. Vi vil få trængsler i verden, men fred i Jesus Kristus. Min bror, vend dine øjne væk fra indersiden, og se på Jesus som er din eneste hjælper. - *Brev 26*, 1895.

Råd til en fortvivlet søster

I min kristne erfaring har jeg gået over den grund hvor du ikke har rejst. Det var som om at jeg var bundet i fortvivelsens lænker. Da jeg var ganske ung, kun (325) omkring 12 år, var jeg fuldstændig hjælpeløs i nogle måneder. Men Herren lod mig ikke blive i den tilstand. Han tiltrak mig med Sin egen barmhjertighed og nåde, og bragte mig til lyset. Han vil hjælpe dig.

hjælpe og velsigne dig hvert øjeblik. Vær fri, ja vær fri i Herren lige nu. Glæd dig over din frihed. - *Brev 36*, 1900.

Se bagom skyggerne

Jesus lever; Han er opstået, Han lever for evigt. Føl ikke at du bærer på byrden. Det er rigtigt at du bærer på åget, men hvem bærer du åget sammen med? - Ingen mindre personlighed end din Forløser. Satan vil kaste sin helvedes skygge tværs over din sti; andet kan du ikke forvente; men han kaster de samme mørke skygger over Kristi sti. Alt hvad du skal gøre nu er at se udover skyggerne og hen til Kristi klarhed. . . . Se ikke på sorgerne; men tænk på hvor dyrebare Jesus er.

(327) Din hukommelse vil blive fornyet ved Helligånden. Kan du glemme hvad Jesus har gjort for dig? . . . Du blev taget bort fra dig selv; dine dybeste og lifligste tanker var ud over din dyrebare Frelser, Hans omsorg, hans forsikring, Hans kærlighed. Hvordan kunne din længsel vende sig bort fra Ham!

Alle dine håb hvilede på Ham, alle dine forventninger var knyttet til ham. Nuvel, Han elsker dig stadig; Han har den balsam som kan helbrede enhver som er såret og du kan hvile i ham. . . .

Trøsteren vil være alt det for dig som du ønsker. Du vil blive vejledt med Guds Ånd, og betydningen af budskabet og arbejdet. Jeg ved at Herren er villig til at åbenbare de forunderlige ting i Hans lov. Oh, lad alle få at vide at du har været sammen med Jesus. - *Brev 30a*, 1892

Stå ansigt til lyset. - Jeg vil ikke lade mine tanker dvæle ved den mørke side. Jesus har lys og trøst og håb og glæde til mig. Jeg ønsker at stå ansigt til lyset, så klarheden fra retfærdighedens sol må skinne i mit hjerte, og genspejle til andre. Det er enhver kristens pligt at skinne - og sprede det nådes lys, som Kristus tildelede. Gud vil have at jeg selv i min smerte, priser ham, vise at jeg erkender at han er til stede hos mig. (Rom. 5,1; 1.Joh 5,11 citeret.) - *Manuskript 19*, 1892.

(328) Kap. 44 - Særligt lys om havebrug Ellen G. White instrueret i at plante frugttræer

Medens vi var i Australien, antog vi . . . planen . . . . med at grave dybe grøfter og fylde dem med gødning der vil danne en god jord. Dette gjorde vi ved opdyrkning af tomater, appelsiner, citroner, ferskener og druer.

Den mand vi købte ferskentræerne af fortalte mig at han godt ville se den måde de blev plantet på. Jeg bad ham da at jeg måtte vise den beplantningsmåde jeg var blevet anvist i nattestunden. Jeg bad min lejesvend grave et dybt hul i jorden, så blev der lagt fed jord ned, så sten, og så fed jord. Derefter lagde han lag af udgravet jord og så gødning indtil hullet var fyldt. Jeg fortalte havemanden at jeg havde plantet

på den måde i klippejord i Amerika. Jeg indbød ham til at besøge mig når disse træer skulle bære frugt. Han sagde til mig: "Du behøver ingen lektier af mig, for at lære hvordan du skal plante træer."

Vor afgørde var meget succesrig. Ferskenerne havde de skønneste farver, og den mest delikate smag jeg nogen sinde har smagt. Vi dyrkede store gule Crewfords, og andre forskellige druer, aprikoser, nektariner og blommer. - *Brev* 350, 1907.

(329) Sprøjte frugtræer

Der er dem som siger at intet skal dræbes, heller ikke insekter. Gud har ikke betroet sit folk et sådant budskab. Det er muligt at strække budet "Du må ikke slå ihjel" til en vis grænse; men det er ikke efter sund fornuft at gøre det. Dem som gør det har ikke lært i Kristi skole.

Denne Jord er blevet forbandet på grund af synd, og i de sidste dage vil skadedyr af alle slags mangedobles. Disse pestilenser må dræbes ellers vil de pine eller skade os, ja (330) Det er en vanskelig sag for mænd og kvinder at sætte sig retningslinier for at gøre sig billeder. Nogle har begået angreb mod billeder, daguerreotypier og billeder af enhver slags. Alt må brændes op siger de, og fremhæver at det er forbudt ved det andet bud at lave billeder overhovedet; at de er en afgud.

En afgud er alt hvad mennesker bringer kærlighed og tillid til, i stedet for at elske og sætte lid til Herren deres Skaber. De jordiske ting mennesker ønsker sætter sin lid til, som kraft til at hjælpe dem og gøre dem godt, lede dem bort fra Gud, er for dem en afgud. Hvad der end deler hengivenheden, eller borttager sjælen Guds højeste kærlighed, eller lægge sig imellem for at forhindre ubegrænset tiltro og total tillid til Gud, påtager sig karakter og tager sig form af en afgud i sjælstemplet.

Det første store bud er: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og af hele din sjæl, og af hele dit sind." (Matt. 22,37) Her tillades ingen adskillelse fra Guds hengivenhed. I 1.Joh. 2,15-17 læser vi: "Elsk ikke verden og heller ikke det, som er i verden. Hvis nogen elsker verden, (331) er Faderens kærlighed ikke i ham; for alt det, som er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden. Og verden og dens begær går til grunde, men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid." Hvis de billeder der laves har en tendens til at adskille hengivenheden fra Gud, og dyrkes i stedet for Gud, så er de afguder. Har dem, som hævder at være Kristi efterfølgere, ophøjet disse ting over Gud, og givet dem deres hengivenhed? Har deres kærlighed for rigdomme taget den plads i deres hjerter som Jesus skulle have haft?

Har dem som har opbrændt alle deres billeder af venner og enhver slags billeder de kunne have, kommet op til en højere helligelse i denne handling, og lader de til at de i ord, i optræden, i sjæl, at være mere forædlet, ophøjet og være mere himmelsindet? Er deres erfaring rigere end før? Beder de mere, og tror med en mere fuldkommen tro, efter det fortærende offer som de har gjort? Er de kommet frem til bjerget? Har den hellige ild, som er blevet optændt i deres hjerter, givet ny iver og større helligelse til Gud og Hans arbejde end tidligere? Har et levende kul fra opofrelsens alter berørt deres hjerter og deres læber. Ved deres frugter kan du tælle karakteren af deres arbejde. - *Manuskrift* 50,1886.

Kap. 46 - Musik og musiklederen synger mørkets kræfter bort.

Jeg så at vi daglig må arbejde os ud af.. og få overherredømme over mørkets kræfter. Vor Gud er mægtig.

endog dræbe os, og ødelægge vore hænders arbejde og frugterne i vort land. Nogle steder er der myrer (termitter) som ødelægger husenes træværk helt. Skulle disse ikke ødelægges? Frugtræerne må sprøjtes, så insekterne der ville ødelægge frugterne bliver dræbt. Gud har givet os vor del at gøre, og denne del må vi gøre i trofasthed. Så kan vi overlade resten til Herren.

Gud har ikke givet noget menneske budskabet: Dræb ikke myren eller fluen eller møllet. Besværlige og skadelige insekter og krybdyr må vi vogte os imod og ødelægge for at beskytte os selv og vore besiddelser mod skade. Og selvom vi gør vort bedste for at udrydde disse skadedyr, vil de stadig formere sig. - *Manuskrift* 70, 1901. (*Review and Herald*, 31. aug., 1961.)

Kap. 45

Velafvejede råd om at lave billeder og afgudsdyrkelse. [Se *Selected Messages* bog 2, s. 318-320]

Jeg så at sang til Guds ære ofte drev fjenden bort og pris til Gud vil slå ham tilbage og give os sejr. - *Manuskrift* 5, 1850.

Verdslighed i musikalske linier

Det er ikke sikkert for Herrens medarbejdere at tage del i verdslig underholdning. Omgang med verdslige i de musikalske linier betragter nogle sabbatsholdere som harmløst. Men disse er på farlig grund. Herved søger Satan et lede mænd og kvinder på vildspor, og derved vinder han kontrol over sjæle. Så glat, så besnærende er fjendens arbejde at hans lokkeri ikke kan ses, og mange menighedsmedlemmer bliver mere fornøjelseselskere end Gudselskere. - *Manuskrift* 82, 1900.

Jeg fik vist bror U's sag - at han ville være en byrde for menigheden, medmindre han kommer i et tæt forhold med Gud. Han er selvcentreret. Hvis der stilles spørgsmål ved hans handlemåde føler han sig såret. Hvis han tror at andre foretrakkes frem for ham, føler han sig at han bliver forhånet. . . . .

Bror U har et godt kendskab til musik, men hans uddannelse i musik var snarere af en karakter der tilpasser sig scenen end den højtidelige gudsdyrkelse. Sang er lige så meget gudsdyrkelse ved et religiøst møde som tale er, og hvilken som helst besynderlighed eller særlighed som skabes, tiltrækker folks opmærksomhed, og ødelægger det alvorlige og højtidelige som burde være resultatet af hellig musik. Alt hvad er fremmed og specielt i sang forringer alvoren og helligheden i den religiøse service.

Ophøjet, højtidelig og udtryksfuld musik. - Her gavner legemsøvelser kun lidt. Alt som på nogen måde er forbundet med religiøs gudsdyrkelse bør være ophøjet, højtideligt og udtryksfuldt. Gud er ikke tilfreds når prædikanter, som bekender sig til at være Kristi repræsentanter, fremstiller Kristus forkert; som om legemet kastes ud i kunstige egenskaber, gøre nedværdigende og grove fagter, grove og rå gestikulationer. Alt dette, og vil ansøre deres nysgerrighed som ønsker at se besynderlige, mærkelige og spændende ting, men disse ting vil ikke ophøje sind og hjerte hos dem, som er vidner for dem.

Præcis de samme ting kan siges om sang. I påtager jer en uværdig attitude. I lægger al den kraft og styrke I kan, med jeres stemme. I overdøver stemmernes finere træk og toner til mere musik end jeres egen. Disse legemlige øvelser, og hårde høje stemme skaber ingen melodi som dem på jorden kan høre, og dem der lytter i himlen kan høre. Denne sang er mangelfuld, og ikke antagelig for Gud, som fuldkomne blødgjorte og liflige musiktoner. Blandt engle er der ikke sådanne spændinger og udskejelser som jeg nogle gange

har set ved vore møder. Så hårde toner og gestikulationer udøves ikke i et englekor. Deres sang virker ikke stor i øret. Den er blødgjort og melodisk og kommer uden den store anstrengelse jeg vidner om. Den er ikke gennemtvinget og med spænding, eller kræver fysiske udfoldelser.

Følelserne er ikke rørt, hjertet er ikke underlagt. - Bror U. er ikke klar over hvor mange fornøjes, og hvor mange vækkes der afsky hos. Nogle kan ikke tilbageholde meget (334) hellige tanker og lette følelser når de ser de ufine bevægelser i sangen. Bror U udstiller sig selv. Hans sang påvirker ikke til at underlægge hjertet og røre følelserne. Mange som har deltaget i møderne og lyttet til sandhedens ord oppe fra talerstolen, og blevet overbevist og indgydt ærefrygt i deres tanker, men mange gange har den måde, som sangen er blevet fremført på ikke gjort dybere indtryk. Fremvisninger og kropslige forvridninger, ubehagelige udtryk af anspændte gennemtvingne anstrengelser er kommet så meget frem i Guds hus, så komiske, at de alvorlige indtryk mennesker har fået, er blevet fjernet. Når der synges tænkes der ikke på den som har fået sandheden at tro på.

Det må være "Alt på Hans måde." - Bror U's sag har været *Musikkens kraft.* - Musik er af himmelsk oprindelse. Der er stor kraft i musik. Det er musik fra engleneskarer der optændte hyrderne (335) hjerter på Betlehems sletter, og fejede over hele verden. Det er i musik at vor pris løfter sig til Ham som er legemliggørelsen af renhed og harmoni. Det er med sejrsmusik og sang at de genløste til sidst får den evige løn.

Der er noget særligt helligt over menneskets stemme. Dens harmoni og dens underdanighed og himmelsk inspireret henrivelse overgår ethvert musikinstrument. Sangmusik er en af Guds gaver til mennesker, et instrument der ikke kan overgås eller ligestilles når Guds kærlighed bliver i sjælen. Sang med ånd og forståelse er også et stort supplement til gudstjenesterne i Guds hus.

Hvor er denne gave dog ikke blevet forringet! Var den er blevet helliget og rengjort ville den have gjort godt og nedbrudt fordommenes og hårdhjertede vantroendes barrierer, og ville have været middel til sjæles omvendelse. Det er ikke nok at forstå sangens elementer, men med forståelse, med kundskab, må det være med en sådan forbindelse med himlen at engle kan synge igennem os.

Bløde blide toner drukner bort. - Din stemme høres så høj og hård i kirken, ledsaget eller udført af dine ikke mest nådefulde gestikulationer, så de blødere og mere stille toner, mere som englemusik, ikke kan høres. Du har snarere sunget til mennesker, end til Gud. Idet din stemme bliver hævet til høje toner over forsamlingen, må du tænke over den beundring du bliver til genstand for. Du har virkelig haft så høje tanker om din sang, at du har gjort dig tanker om du skulle have løn for at bruge denne gave.

Forkærlighed til lovprisning har været det primære i dit liv. Det er et ringe motiv for en kristen. Du har ønsket at blive forkælet og blive rost som et barn. Du har meget at kæmpe med, hvad angår din egen natur. Det har været vanskeligt for dig at overvinde dine naturlige tilbøjeligheder og leve et selvformægtende og helligt liv. - *Manuskrift 5, 1874.*

Kap. 47

Arbejde i bønnens ånd.

Jeg nærer et stærkt ønske om at dette [1901 generalkonferens samlingen] skal være et møde hvor Gud kan herske. Dette er en betydningsfuld tid - en betydningsfuld vigtig tid. Der er et stort arbejde at gøre. Men om mødet skal være en succes afhænger af os hver især. Vi kan danne en himmel her under dette møde. . . .

vanskelig at styre. Han har været udisciplineret og uuddannet ligesom et barn. Når hans handlemåde bliver draget i tvivl har han, i stedet for at tage det som en velsignelse, ladet sine følelser styre hans dømmekraft og han er blevet ked af det og vil ikke gøre noget. Hvis han ikke kan gøre det som han vil gøre på helt sin egen måde, vil han slet ikke hjælpe. Han er ikke gået seriøst i gang med at reformere sine metoder, men har opgivet at bortelimiære følelser der adskiller engle fra ham og bringer onde engle omkring ham. Guds sandhed modtages i hjertet og begynder sin forædlende og helliggørende indflydelse på livet.

Bror U har tænkt at sang næsten var det største der kunne gøres i denne verden og at han havde en meget stor og vældig måde at udvirke dette på.

Din sang er langt fra behagelig for englekoret. Forestil dig at du står i englenes kor, hæver dine skuldre, lægger eftertryk på dine ord, bevæger din krop, og giver din stemme fuld styrke. Hvilken slags koncert og harmoni vil der være med en sådan udøvelse, foran englene?

Der er højtidelige og betydningsfulde beslutninger at tage ved dette møde, og Gud ønsker at enhver af os skal stå i det rette forhold til ham. Han ønsker at vi beder en noget mere og taler en noget mindre. Han ønsker at vi skal holde vinduet mod himmelen åbent. Himmelsk skatkammer er oversvømmet med lys fra Guds herlighed og Gud vil lade dette lys skinne i alle deres hjerter, som vil stå i det rette forhold til Ham.

Nogle har sagt, at ved denne mødeserie burde der bruges nogle dage på bøn til Gud, for Helligånden, ligesom ved pinsefestens dag. Jeg ønsker at sige til dig at den forretning der kan gennemføres ved dette møde er lige så vigtig en del af Guds tjeneste som bøn er. Forretningsmødet skal være lige så meget under Åndens helligelse som bedemødet. Der er fare for at vi får en følelsesmæssig og vilkårlig religion. (337) Lad forretningerne ved dette møde komme frem i en sådan hellighed at den himmelske hær kan billige det. Vi skal vogte over de helligste forretninger i vort arbejde. Enhver form for forretning, der gennemføres her, skal være i overensstemmelse med himmelens principper.

Gud ønsker at du skal hen til en position hvor Han kan ånde Helligånden på dig, hvor Kristus kan forblive i hjertet. Han ønsker at du ved begyndelsen af disse møder skal lægge alle den slags kontroverser, strid, meningsforskelle og knurren, som du har båret på, til side. Hvad vi behøver er en større del mere af Kristus og intet af selvet. Frelseren siger: »Uden mig kan I slet intet gøre.« . . .

Vi er kommet til et punkt, hvor Gud går i gang med at arbejde for sit folk. Han ønsker at de skal være et repræsentativt folk, adskilt fra alle andre folkeslag i vor verden. Han ønsker at de skal stå på en fordelagtig grund, fordi han gav Sit liv, så de må stå der. Du må ikke skuffe Herren. - *Manuskrift 29, 1901.*

For mange resolutioner

Dine rigtig mange resolutioner, må reduceres til en tredjedel af dem der er, og der bør vises omhu for hvilke resolutioner der udformes. - *brev 21a, 1888.*

Jeg er blevet vist at vore konferenser er blevet overbebyrdet med resolutioner. En tiendedel ville være af langt større værdi, end et stort antal. Jeg har sagt disse ting meget klart, men du har stadig ansporet til at resolutioner skulle gennemføres. - *Brev 22, 1889.*

Kap. 48. Bibelprofetier er nedskrevet for vor tid.

Vi skal aldrig være fraværende fra Guds sindelag. Gud er

vor glæde og vor frelse. Alle de gamle profeter talte mindre om deres egen tid end om vor, så at deres profetier er gældende for os. »Alt dette skete med dem, for at de skulle være advarende eksempler, og det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået.« (1.Kor.10,11) »Det ikke var sig selv, men jer, de tjente med profetierne om alt det, som nu er forkyndt for jer af dem, der ved Helligånden, sendt fra himlen, har bragt jer evangeliet - alt det, som englenerne begærer at få indblik i.« (1.Pet.1,12)

Bibelen har været din studiebog. På den måde er det godt, for den er Guds sande råd, og den leder al hellig indflydelse som verden har omfattet, siden dens skabelse. Vi har den opmuntrende skrift at Enok vandrede med Gud. Hvis Enok vandrede med Gud i den degenererede tidsalder lige før verdens ødelæggelse ved en syndflod, skal vi fatte mod, og stimuleres ved hans eksempel at vi ikke behøver at blive forurenede af verden, men midt iblandt dens fordærvende indflydelse og tendenser, må vi vandre med Gud. Vi må have Kristi sindelag.

(339) Skatte til den sidste generation

Gud har beriget verden i disse sidste dage i proportion til den voksende gudløshed, hvis Hans folk vil gribe fat i Hans uvurderlige gave og binde alle deres interesser op med Ham. Der burde ikke værnes om nogen afguder, og vi behøver ikke at være bange for det som kommer, men overgive vore sjæles varetægt til Gud, som til vor trofaste Skaber. Han vil bevare det, som er betroet i Hans varetægt. - Brev 74a, 1897.

Kap. 49 - Kan alle få profetiens gave?

Ind i mellem kommer der efterretninger til mig om udtalelser hvad Søster White har gjort, men som er helt nyt for mig, og som ikke kan undgå at vildlede folk med hensyn til mine rigtige lære og synspunkter. En søster taler meget entusiastisk i et brev til sine venner, om en udtalelse fra bror Jones, at søster White har set at tiden er kommet hvor alle, som har det rette forhold til Gud, kan få profetiens gave i samme omfang som dem, der nu får syner.

Hvor er autoriteten bag denne udtalelse? Jeg må tro at søsteren ikke har forstået bror Jones, for jeg kan ikke tro at han har sagt dette. Skriveren fortsætter: "Bror Jones sagde sidste aften at det er således, at Gud ikke vil tale til alle andre end dem, han selv har gavn af, og dette vil opfylde Joels profeti." Han sagde dette allerede har udviklet sig i adskillige tilfælde.

Han talte som om han troede at ingen ville tage en så ledende position, som søster White har gjort, og stadig vil gøre. Der blev henvist til Moses som en parallel. Han var en leder, men mange andre refereres der til, som profeterende, selv om deres profetier ikke er offentliggjort. Han (bror Jones) vil (341) ikke tillade at den sag kopieres vidt og bredt, som er blevet læst op her fra nogle søstre. . . .

Disse tanker om at profetere, tøver jeg ikke med at sige, at det var bedre det aldrig var blevet sagt. Sådanne udtalelser baner vej for en tilsand hvor Satan helt sikkert vil udnytte situationen og bringe uægte andagter ind. Der er fare for at det ikke kun er ubalancerede mennesker som føres ud i fanatisme, men at udtænkte mennesker vil udnytte denne ophidselse til at fremme deres egne mål.

Jesus opløftede Sin røst i advarslen: »Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve. På deres frugter kan I kende dem.« (Matt. 7,15. 16) »Dette siger Hærskarers Herre: Lyt ikke til profeternes ord! De profeterer for jer, men de forblinder jer; syner forkynder de ud af eget hjerte og ikke af Herrens

Enok, syvende led fra Adam, har altid profeteret Herrens komme. Denne store begivenhed er blevet åbenbaret for ham i et syn. Abel har altid gennem sin død talt om Kristi blod, som alene kan gøre vore ofre og gaver fuldkomne. Bibelen har samlet og bundet dens rigdomme op for denne sidste generation. Alle det gammel testamentliges store begivenheder og højtidelige handlinger er blevet, og bliver, gentaget i menigheden for de sidste dage. Der taler Moses stadig, lærer selvfornægtelse ved at ønske sig selv slettet af livets bog for sine medmenneskers skyld, så de kan blive frelst. David leder menighedens mellemkomst for sjæles frelse til jordens ende. Profeterne bevidner stadig om Kristi lidelser og den herlighed vi bør følge. Der vil hele skjulte sandheder blive præsenteret for os, i kraft, så vi må få gavn af dens lære. Vi er under indflydelse af helheden. Hvilke slags personer burde vi være, til hvem hele dette rige lys er givet os, gennem arv? Samles al indflydelse fra fortiden med det nye og større lys nu, tilfalder der kraft til alle som vil følge lyset. Deres tro vil vokse, og vil udøves i nuværende tid, vække en kraft og en stærkt øget alvor, og gennem afhængigheden til Gud og Hans kraft til udfyldelse af verden og sende lyset fra Retfærdighedens Sol til jordens ender.

mund.« (Jer.23,16) »Hvis nogen da siger til jer: Se, her er Kristus! Se dér! så tro det ikke; for der skal fremstå falske Kristus er og falske profeter, og de skal gøre tegn og undere for om muligt at føre de udvalgte vild. Men tag jer i agt! Jeg har sagt jer det hele forud.« (Mark.13,21-23) - brev 6a, 1894

Kap. 50

Nedsættende om pionerne.

Det sker at der fortælles om det som skete i forbindelse med Guds folks tidlige erfaring, og fortælle det sådan at deres erfaring virker latterlig og anstødelig. Det er ikke rimeligt at tage nogle træk af dette arbejde og sætte dem til side fra det store hele. En blanding af sandhed og vildfarelse kan vise sig, hvis det gøres sådan, hvorved vore fjender vil handle stærkt til ulempe mod sandheden og til hinder for Guds arbejde og sag. . . .

Lad ingen af vore brødre tro at de gør Guds tjeneste ved at vise de menneskers mangler, som har gjort et godt, stort og acceptabelt arbejde i bestræbelserne for at åbne op for nådesbudskabet for faldne mennesker, for fortabte menneskers frelse. Hvis disse brødre har svage karaktertræk som de har arvet fra deres mangelfulde forfædre, skal disse mangler så ribbes op og gøres fremtrædende?

Skal mennesker som Gud har udvalgt til at gennemføre reformationen mod pavedømmet og afgudsdyrkelse fremstilles i et anstødeligt lys? Banneret fra herskeren over Satans synagoge blev løftet højt, og vildfarelsen marcherede tilsyneladende i sejrstrøg, og reformatorerne blev, gennem den nåde Gud havde givet dem, belønnet med en succesrig krig (343) mod mørkets hære. Begivenhederne i reformatorernes historie blev præsenteret for mig. Jeg ved at Herren Jesus og Hans engle har med intens interesse iagttaget slaget mod Satans magt, der kombinerede hans hære med onde mennesker i den hensigt at slukke det guddommelige lys, ilden fra Guds rige. De led hån og foragt for Kristi skyld, og hadet fra mennesker som ikke kendte Gud. De blev bagtalt og forfulgt helt til døden, fordi de ikke ville frasige deres tro. Hvis nogen begynder med at tage disse mennesker i hånden, og lægge deres fejl og fejltagelser frem for verden, lade ham erindre at han har med Kristus at gøre i form af hans hellige. . . .

En irettesættelse til en adventistredaktør. - Du har offentliggjort Guds folks fejl og mangler, og derved har du vanæret Gud og Jesus Kristus. Jeg ville over hovet ikke have skrevet det som du skrev. Du har ikke været klar over

hvilken indflydelse dit arbejde har. . . .

Herren kaldte dig ikke til at bringe disse ting til offentligheden som en korrekt historie om vort folk. Dit arbejde gør det nødvendigt for os at vise hvorfor disse brødre tog disse ekstreme synspunkter som de gjorde, og fremkalde omstændighederne der forsvare dem, hvem dine artikler har påført hån og foragt.

Du har givet et forvrænget billede. - I den tidlige erfaring var du ikke af det folk som du har skrevet om, og som er blevet lagt til hvile fra deres hårde arbejde. Du har kun givet et delvist billede; for du har ikke sagt at Guds kraft virkede i forbindelse med deres arbejde, selvom de begår nogle fejltagelser. I har fremhævet brødrenes fejl over for verden, men I har ikke vist at Gud arbejdede på at rette disse fejl, og sætte de ubehagelige ting rigtigt op. Modstanderne vil være glade for at gentage den sag som de har fået i deres hænder af vort folk. Du lavet en liste over de jordiske apostles fejltagelser, deres fejl som var (344) dyrebare i Herrens øjne på Kristi dage.

Når de ekstreme standpunkter som Guds budbringere er blevet taget og bliver vist frem, - tror du så at Guds arbejde for denne tid vækker tillid? Lad Gud, under inspiration, *Vend ikke våbene mod Kristi soldater.* - Vi skal rette våbene i vor krig mod vore fjender, men aldrig vende dem mod dem som parrerer ordre fra kongernes Konge, som mandigt kæmper herrernes Herres slag. Lad ingen sigte på en soldat som Gud genkender, som Gud har sendt ud for at frembære et særligt budskab til verden og gøre et særligt arbejde.

Kristi soldater kan ikke altid åbenbare fuldkommenheden på deres trin, men deres fejltagelser bør ikke fremkalde (345) et ord fra deres kammarater, der vil svække, men ord der vil styrke, og vil hjælpe dem til at komme sig over deres tab. De må ikke vende Guds ære til vanære, og give de bitreste fjender til deres konge fortrin.

Lad ikke medsoldaterne være strenge og upålidelige dommere over deres kammarater, og få det meste ud af alle mangler. Lad dem ikke vise sataniske egenskaber ved at blive brødrenes anklager. Vi må finde os selv fejlfremstillet, og forfalsket af verden, medens vi fastholder sandheden og forsvare Guds nedtrådte lov; men lad ingen vanære Guds sag ved at offentliggøre nogle fejltagelser som Kristi soldater kan have gjort, idet denne fejltagelse betragtes og rettes af ham som har taget en falsk position. . . .

Gud vil tilregne dem, som uklogt udstiller deres brødres fejltagelser en synd der er af langt større orden end Han vil pålægge ham, som gør et fejltrin. Brødrenes kritik og fordømmelse regnes som kritik og fordømmelse af Kristus. - *Brev 48, 1894.*

Større lys medfører større ansvar

I dag har vi privilegiet at have større lys og bedre anledninger, og vi drages til ansvar for hvordan vi udnytter lyset. Dette vil manifesteres i større dydighed og helligelse. Vor loyalitet til Gud burde være proportional med det lys som skinner på os i denne tidsalder.

Men kendsgerningen at vi har vokset i lyset, retfærdiggør ikke at vi adskiller og dømmer menneskers karaktertræk hvem Gud har oprejst i tidlige tider til at gøre et bestemt arbejde og til at fortrænge verdens moralske mørke.

I fortiden kæmpede Guds tjenere mod myndigheder og magter, og på samme måde kæmper vi det i dag, med sandhedens banner højt, mod herskerne af denne verdens mørke, og åndelig ondskab på høje steder. Disse mennesker var Guds adelsmænd, Hans levende agenter, gennem hvem Han har arbejdet på en forunderlig måde. De var forvaltere af den guddommelige sandhed i det omfang at

opsøre sit folks fejl efter deres belæring og formaning; men lad ingen ufuldendte læber og penne dvæle ved trækkene for Guds folks erfaring som vil have tendens til at forvirre og omtåge sindet. Lad ingen henlede opmærksomheden på Guds medarbejderes fejltagelser, som i det hele taget er blevet accepteret af Gud. De artikler I har fremvist er ikke af en karakter der giver et sandt og rimeligt indtryk hos dem, som læste dem i forbindelse med vort værk og vore medarbejdere. . . .

Guds børn er meget dyrebare i Hans øjne, og dem som ved pen og stemme svækker indflydelsen fra de allersidste af dem, der tror på Jesus, er registreret i himlen som skadevoldere for Herren selv. »For det som I har gjort imod de mindste af mine brødre her, det har I gjort imod mig.« Vi må huske på at vi bør vogte omhyggeligt om vore tanker, vore følelser, vore ord, vore handlinger så vi ikke sårer og slår på Frelseren i form af Hans hellige; for Han har fortalt os tydeligt at Han identificerer Sig med den lidende menneskehed. Ingen af Guds trofaste vil få æren fra en livets krone i herlighedens rige, uden at de har gået igennem hårde konflikter og prøvelser. Enhver som vinder i væddeløbet efter den evige krone, vil have stræbt ærligt efter den.

Herren så det rigtigt at åbenbare den sandhed verden kunne bære at høre. De proklamerede sandheden på et tidspunkt hvor falsk og fordærvet religion fremhævede sig selv i verden.

Ingen anledning til at nedvurdere karakteren eller undskylde synd. - Jeg kunne ønske at forhænet blev rullet til side, og at dem der ikke har et åndeligt øjesyn kunne se disse mennesker, sådan som de ser ud i Guds øjne; for du ser dem som træer der går. Så ville de ikke tillægge deres menneskelige form på de menneskers erfaringer og gerninger som adskilte mørket fra vejen og beredte vejen for fremtidige generationer.

Når vi lever os ind i vor egen generation, kan vi fælde dom over mennesker som Gud har oprejst til et særligt arbejde, efter det lys som de har fået for deres tid. Ved at de har overvundet fristelser, har de angret deres synder; og vi får ingen anledninger til at nedvurdere deres karakter eller undskylde synd. Deres historie er et advarende fyrtårn for os, og udpeger en sikker sti for vore fødder, hvis vi blot vil undgå deres fejltagelser. Disse pæne mennesker søgte nådestolen og ydmygede deres sjæle for Gud.

Lad ikke vore stemmer og penne vise at vi vanrøgter Herrens højtidelige formaninger. Lad ingen nedvurdere dem, som er blevet udvalgt af Gud, som har kæmpet Herrens kamp på mandig måde, som har indvævet hjerte, sjæl og liv i Guds sag og arbejde, som døde i troen, og som har del i den store frelse, som er blevet købt til os gennem vor dyrebare syndbærende og syndstilgivende Frelser.

Tal ikke forkert om levende og døde. - Gud har ikke inspireret noget menneske til at gengive deres fejltagelser, og til at frembringe deres fejl for en verden som ligger i ondskab, og for en menighed som består af mange der er svage i troen. Herren har ikke lagt byrder på mennesker for at genopfriske levende eller dødes fejltagelser og vildfarelser. Han ønsker at Hans medarbejdere skal overbringe sandheden for denne tid. Tal ikke om dine brødres fejltagelser, som (347) lever, og vær tavs med hensyn til de dødes fejltagelser.

Lad deres fejltagelser og vildfarelser blive der, hvor Gud har sat dem - kastet i havets dyb. Jo mindre der er sagt af dem som bekender til at tro den nærværende sandhed, om Guds tjeneres tidligere fejltagelser og vildfarelser, des bedre vil det være for deres egne sjæle, og for deres sjæle som Kristus har købt med Sit eget blod. Lad enhver stemme proklamere

de første og sidste ord, alfa og omega, begyndelsen og enden. Johannes hørte en stemme sige: »Salige er de døde, som fra nu af dør i Herren. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, for deres gerninger følger dem.« (Åb. 14,13). - *The Review and Herald*, 30. nov., 1897. [Dette råd blev skrevet til en medarbejder som havde udgivet to artikler i *The Review and Herald* (3. og 10. april, 1894) under titlen "Fare for at adoptere ekstreme synspunkter." - *Udgiverne*.]

Kap. 51 – Angreb på Ellen White og hendes arbejde.

(348) Skal vi være tavse?

Når mennesker angriber deres medmennesker, og bringer dem i et latterligt lys, mennesker som Gud har udpeget til at gøre et arbejde for Sig, vil vi så ikke være retfærdige over for anklagerne, eller over for dem som er vildledt af deres anklager? Skal vi så være tavse, og lade folk tro at deres brødre og søstre, i hvem de har tillid til, at de ikke længere er deres kærlighed og fællesskab værdig. Dette værk, som rejser sig i vor midte, og ligner Koras, Datan og Abriams værk, er en forhånelse mod Gud, og bør imødekommes. Og på ethvert punkt bør anklagerne [Henvendt til visse anklagere i Australien, som har haft særligt bevis for Ellen Whites arbejde. – *Udgiverne*.] opfordres til at bringe deres

Så kaldte uoverensstemmelser og modsigelser i vidnesbyrdene. – Dem som har valgt at følge deres egen vej, er begyndt at udgive uoverensstemmelser og modsigelser, såkaldt, som de hævder at finde i forbindelse med Vidnesbyrdene; og de fremstiller nogle sager forkert ved at bruge deres egne ord, i stedet for ord i mine skrifter. Disse angreb må imødekommes, så sandhed kan få plads i stedet for falskneri. - *Brev 162, 1906.*

At imødekomme og rette falsknerier

Jeg har ingen stridigheder med V. Min livsmission ligger foran verden. Det er ikke mit værk. Det er Herrens værk. Jeg tager ingen ære til mig selv; for Herren vil udfri mig fra mundhuggeri. "På deres frugter skal I kende dem."

Vi må nu imødekomme og rette de falsknerier som er kommet frem fra V og hans hustru, for at vore brødre må vide fra hvem de kommer. Jeg må vide at han anklager imod dem. Når der kommer en ordstrøm mod en kvinde i offentlighed, er det ikke resultatet af Helligåndens virke, men en indgydelse af (350) fjendens ånd, som vi ikke skal give plads for. Skal vi lade sjæle drikke i fristelse for at forstå tingene forkert? Nej, aldrig; jeg vil være en upålidelig tjener hvis jeg gjorde dette. Nu behøver der at komme en sand udtalelse frem for folk; og så er mit arbejde gjort. Jeg går ikke ind i diskussioner, men jeg kan ikke lade Guds arbejde, som har båret frugt, der har været fremme for folk i næsten hele min livstid, blive fejlet væk som et spindelvæv, af hvem? Et menneske, genstand for fristelse, hvem Satan nu sigter som hvede. - *Brev 65, 1897.*

Menighedsbladet må tale.

(Et budskab til en redaktør i 1883.)

Jeg har ventet på at se hvad du vil gøre med at sætte noget i bladet der forsvare det rigtige. Du har haft tilstrækkeligt med tid. . . .

Hvorfor retfærdiggør du ikke min mands navn og rygte, og hvorfor er du helt tavs og lader dragen råbe?

For mig selv er jeg ikke bekymret, min fred er ikke forstyrret, men jeg bekymrer mig for de vagtfolk, hvem Gud har sat på Zions mure, som burde blæse en bestemt lyd i basunen. Du burde visselig gøre noget for din egen skyld, for Kristi skyld, for sandhedens skyld. Hvorfor lader du ikke retten vise sig? Hvorfor forbliver du tavs som den døde? Er det måden du forsvare sandheden på? . . . .

beviser. Enhver anklage bør undersøges omhyggeligt; det bør ikke overlades til usikre metoder, folk bør ikke have lov at tro at det kan være sådan eller ej. Anklagerne bør gøre alt i deres magt for at løfte ethvert tegn på skampletter, som ikke kan understøttes.

Lad ikke folk tro på en løgn. – Sådan bør det være i alle tilfælde i enhver menighed. Og når der er en Guds tjener, hvem Han har udpeget til at bestemt arbejde, og hvem har været en (349) accepteret medarbejder i et halvt hundrede år, arbejder for vor tros folk, og for Guds medarbejdere som en Herren har udpeget; når en af brødrene, af en eller anden grund bliver udsendt, falder i fristelse på grund af advarselsbudskaberne han har fået, ligesom Kristi disciple gjorde, og vandrer ikke længere med Kristus; når han begynder at arbejde imod sandheden, og offentliggøre hans utilfredshed, erklære ting for usande som er sande, så må disse ting imødekommes. Folk må ikke overlades til at tro en løgn. De må ikke være bedragede. De smudsige klæder som Guds tjener har været ikklædt må fjernes.

Hvis dem, som har gjort dette arbejde søger ly i udtalelser som de er ledt af, ved Helligånden, er det som at Satan klæder sig selv med himmelske renhedsklæder, medens han stadig udæsker sine egne egenskaber. - *Brev 98a, 1897.*

Mrs. White enhver modstanders tekst. – Sandheden vil sejre. Jeg forventer at angrebet vil blive sat ind imod mig indtil Kristus kommer. Enhver modstander til vor tro gør Mrs. White til sin tekst. De begynder med at modsætte sig sandheden og så sætte et angreb mod mig. Hvad har jeg gjort, hvis det er ondt, så lad dem bære vidnesbyrd om ondt. . . .

Nuvel, Longs og også Greens bøger [produkterne af en løsrivende og frafalden bevægelse.] er udkommet, disse meget svage og elendige produkter. Jeg ventede (351) på jer og andre til at tale om disse, idet I stod i den ansvarsfulde position som vægterne på Zions mure og burde advare folk. . . .

Hvorfor al denne iver imod mig? – Mange ting bevæger sig hurtigt, og der er en besynderlig og foruroligende udvikling i hurtig fremmarch. Vi nærmer os enden. Hvorfor, spørger jeg, er der al denne iver imod mig? Jeg har sluttet til min forretningsopgave, som Gud har givet mig. Jeg har ikke skadet nogen. Jeg har sagt de ord til de fejlende som Gud har givet mig. Naturligvis, kan jeg ikke tvinge dem til at høre. Dem som havde gavn af Kristi arbejde var lige så ophidsede mod Ham, som fjenderne er mod mig.

Jeg har blot gjort min pligt. Jeg har talt fordi jeg er tvunget til at tale. De har ikke forkastet mig, men Ham som sendte mig. Han har givet mig arbejdet. . . .

Jeg har lagt mærke til at ethvert ord jeg har skrevet er blevet kritiseret, enhver bevægelse jeg gør kommenteres. . . .

Jeg afleverer mit arbejde med dets resultater, indtil vi samles omkring den store hvide trone. Ser du Kristi Ånd i dette vogteri, i denne fortænkelse, i disse gisninger, i disse formodninger? Hvilken ret har de til at formode, til at gætte, til at fejlfortolke mine ord? og fremstille mig så forkert som de gør?

Der er en klasse som er netop den slags føde. De er skraldemænd der ikke ser åbent og ærligt efter noget godt i mine skrifter og i mine vidnesbyrd som jeg har lavet, men ligesom Satan, brødrenes anklager, ser de hvilket onde de kan finde, hvilken skade de kan udrette, hvilket ord de kan dele, og sætte deres onde struktur på det, og danne en falsk profet. . . .

Jeg ser den sataniske ånd mere tydeligt udviklet, end har vist sig de sidste fyrrer år. – *Brev 3, 1883.*

Viderekommunikeret som surdej. – Hvis Satan kan oprøre kritik blandt nogen af Herrens bekendende folk, så viderekommunieres det som surdej fra den ene til den anden. Giv ikke kritikken nogen råderum, for det er Satans videnskab. Accepter det, og misundelse, jalousi og onde tanker vil følge efter hinanden.

(352) Stå sammen, det er befalingen jeg hører fra vor frelses Hærfører. Stå sammen. Hvor der er enhed, er der styrke. Alle som er på Herrens side vil stå sammen. Der er behov for fuldstændig enhed og kærlighed blandt troende i sandheden, og hvad som helst der fører til splid er af Djævelen. Herren har udtænkt at Hans folk skal være ét sammen med Ham ligesom grenene er ét med vinen. Så vil de være ét med hinanden. – *Brev 6, 1899.*

Der forventes en lang liste af falske udtalelser. – Jeg forventer at der nu vil blive præsenteret en lang liste af falske udtalelser for verden, og at løgn på løgn, forkerte fremstillinger på forkerte fremstillinger, som Satan har opfostret i den enkeltes tanker, vil nogle acceptere som sandhed. Men jeg overlader min sag i Guds hænder, og dem som kender min levemåde, vil ikke tage imod de løgne, der er blevet sagt. – *Brev 22, 1906.*

Nej; han bad og bekendte sine synder, og sagde: Hør O Herre, og forløs; vi har veget fra Dit Ord og har syndet. Og da han så englen sagde han: Mit pæne udseende blev vendt til fordærv. Han kunne ikke se på englens ansigt, og han havde ingen styrke; det var alt sammen svagt. Så kom englen til ham og satte ham på sine knæ. Han kunne da ikke se ham. Og så kom englen til ham med et menneskes udseende. Så kunne han bære synet.

Kun dem, som er langt fra Kristus påberåber sig syndfrihed. – Hvordan kan det være at så mange påstår at være hellige og syndfrie? Det er fordi de er så langt væk fra Kristus. Jeg har aldrig turde påberåbe mig noget sådant. Fra den gang jeg var 14 år gammel, var jeg, hvis jeg vidste hvad Guds vilje var, villig til at gøre det. Du har aldrig hørt mig sige at jeg er syndfri. Dem som får syn for Jesu Kristi skønhed og ophøjede karakter, som var hellig og opløftet og Hans spor fylder templet, vil aldrig sige det. Alligevel vil vi møde dem mere og mere som vil sige sådanne ting. – *Manuskript 5, 1885.*

Lad Gud erklære det, - ikke mennesker.

Jeg ønsker at sige til hvem som helst Guds herlighed er blevet åbenbaret for: "Du vil aldrig have den mindste tilbøjelighed til at sige: "Jeg er hellig, jeg er helliggjort."

Efter mit første syn i herlighed, kunne jeg ikke se det klareste lys. Jeg troede at jeg havde mistet synet, men da jeg atter havde vænnet mig til tingene i denne verden kunne jeg se igen. Det er derfor jeg siger til dig at du aldrig skal prale, og sige: "Jeg er hellig, jeg er helliggjort," for det er det sikreste bevis på at du ikke kender skriften eller Guds kraft. Lad Gud skrive det i Hans bøger hvis han vil, men du bør aldrig udtrykke det.

Jeg har aldrig turde sige: "Jeg er hellig, jeg er syndfri," men hvad jeg end har tænkt var Guds vilje, så har jeg prøvet at gøre det af hele mit hjerte, og jeg har den liflige (355) Guds fred i min sjæl. Jeg kan overlade varetægten af min sjæl til Gud, som en trofast Skaber, og vide at Han vil holde det som er betroet til Ham. Det er min mad og drikke at gøre min Mesters vilje. – *Manuskript 6a, 1886.*

Ikke før dette elendige legeme er forandret.

Vi må etablere et urokkeligt fjendskab mellem vore sjæle og

Kap 52. – Syndfri og frelst.

Krav på syndfrihed. [uddrag fra en prædiken af Ellen G. White i Santa Rosa, Californien, 7. marts, 1885]

Johannes siger, i en tale om bedrageren der gør store undere: Han skal gøre et afbillede til et udyr, og skal få alle til at tage imod dets mærke. Vil du venligst tænke over dette? Ransag skrifterne, og se. Der er en underfuld virkende kraft der skal vise sig: og det vil være når mennesker påberåber sig helligelse og hellighed, løfter sig selv højere og højere op og praler af sig selv.

Se på Moses og profeterne; se på Daniel og Josef og Elias. Så på disse mænd, og find en sætning til mig hvor de nogen sinde har påberåbt sig at være syndfri. Den sjæl som er i tæt forhold til Kristus, beskuer Hans renhed og majestæt, vil falde for Ham i skamfuldhed.

Daniel var et menneske hvem Gud havde givet dygtighed og lærdom, og da han fastede kom englen til ham og sagde: "Du er højt elsket." Og han faldt udmattet ned foran englen. Han sagde ikke: "Herre, jeg har været meget trofast mod Dig og jeg har gjort alt for at ære Dig og forsvaret Dit ord og navn. Herre, Du (354) ved hvor trofast jeg var ved kongens bord, og hvordan jeg fastholdt min renhed, da de kastede mig i løvekulen." Var det den måde Daniel bad til Gud på?

vor fjende; men vi må åbne vore hjerter for Helligåndens kraft og indflydelse. . . . Vi ønsker at blive så modtagelige over for hellig indflydelse, at den mest stille hvisken fra Jesus vil bevæge vore sjæle, indtil Han er i os, og vi i Ham, og leve i troen på Guds søn.

Vi behøver at blive forædlet og rensset fra al jordiskhed, vi må genspejle vor Frelasers billede, og få "del i guddommelig natur, og undfly det fordærv som er i verdens lyster." Da vil vi oplives til at gøre Guds vilje, og Kristus kan eje os over for Faderen og overfor de hellige engle, som dem der bliver i Ham, og Han vil ikke skamme sig over at kalde os for brødre.

Men vi skal ikke prale os af vor hellighed. Idet vi har et klarere syn på Kristi pletfrihed og uendelige renhed, skal vi have det som Daniel gjorde, da han beskuede Herrens herlighed, og sagde: "Min tækkelighed blev vendt hos mig til fordærv."

Vi kan ikke sige, "Jeg er syndfri," før dette fordærvede legeme er ændret og formet i Hans herlige legeme. Men hvis vi hele tiden søger at følge Jesus, er det blevet vort velsignede håb at stå for Guds trone uden plet eller rynke, eller noget sådant; fuldstændig i Kristus, iklædt Hans retfærdighed og fuldkommenhed. - *Signs of the Times, 23. marts, 1888.*

Når konflikten er til ende.

Når fornyelsestiderne skal komme fra Herrens nærhed, så vil den angrende sjæls synder, som har modtaget Kristi nåde og har overvundet (256) gennem Lammets blod, blive fjernet fra himlens optegnelsesøger, og vil sættes på Satan, forsagelsesbukken, syndens ophavsmand, og ikke huskes mere på ham. . . . Når livets kamp er til ende, når rustningen er lagt for Jesu fødder, når Guds hellige er forherliget, da og kun da, vil det være sikkert at påstå at vi er frelst, og syndfrie. - *Signs of the Times, 16.maj, 1895.*

Frelesvished nu

Den fortabte synder kan sige: "Jeg er en fortabt synder; men Kristus kom for at opsøge og frelse det som var fortabt. Han siger: Jeg kom ikke for at kalde retfærdige, men syndere til anger. (Mark 2,17) Jeg er en synder, og Han døde på Golgatas kors for at frelse mig. Jeg har ikke brug for at være ufredst et øjeblik længere. Han døde og oprejste igen for min retfærdighed, og Han vil frelse mig nu. Jeg accepterer den tilgivelse han har lovet." – "Retfærdiggjort ved tro" (en pamflet udgivet i 1893), s. 7. Genoptrykt i Selscted Messages, bd. 1. s. 392.

Han som angre sin synd og accepterer livets gave fra Guds søn, kan ikke overvindes. Gribes der fat i troen på den guddommelige natur, bliver han et Guds barn. Han beder, han tror. Når han fristes og prøves, afkræver han den kraft som Kristus døde for at give, og overvinder ved Hans nåde. Enhver synder behøver at forstå. Han må angre sin synd, han må tro på Kristi kraft, og acceptere at denne kraft frelser og holder ham fra synd. Hvor taknemmelig burde vi ikke være for gaven i form af Kristi eksempel. - *The Review and Herald*, 28. jan., 1909.

Vær ikke bekymret, dit håb er i Kristus.

Et liv i Kristus er et fredfyldt liv. Der må ikke være nogen opstemte følelser, men der bør være en blivende og fredfuld, tillid. Dit håb er ikke i dig selv; det er i Kristus. Din svaghed er forenet med Hans styrke, din (357) uvidenhed om Hans visdom og din skrøbelighed med Hans varige kraft. . . .

Vi bør ikke gøre selvet til centeret og hengive os i ængstelse og frygt for om vi skal blive frelst. Alt dette vender sjælen bort fra vor styrkes Kildeudspring. Overgiv din sjæl. Jeg har læst bind seks af vidnesbyrdene, og jeg finder i denne lille bog belæring som vil hjælpe os til at møde mange indviklede spørgsmål. Hvor mange har læst artiklen "Evangelisk arbejde" i dette bind? Jeg (359) anbefaler at disse retningslinier og advarsler bliver læst op for vore folk nogle gange, når de er samlet. Alt for få af vore folk er i besiddelse af disse bøger. – *Brev 292*, 1907.

Personligt studie vil besvare spørgsmål.

Vi modtager mange breve fra vore brødre og søstre, der spørger om råd om mange forskellige emner. Hvis de selv ville studere de udgivne vidnesbyrd, ville de finde den oplysning de behøver. Lad os tilskynde vort folk til at studere disse bøger, og lade dem cirkulere. Lad deres lære styrke vor tro.

Lad os studere Guds Ord med større flid. Bibelen er så klar og tydelig at alle som vil, kan forstå. Lad os takke Herren for Hans dyrebare Ord, og at budskaberne fra Hans Ånd må give så meget mere lys. Jeg er instrueret om, at jo mere vi studerer det gamle og nye testamente, des mere indprentes vi i vort sind, at de hver især understøtter et tæt forhold til hinanden, og des flere beviser vil vi få om deres guddommelige inspiration. Vi skal se klart at de har kun een Ophavsmand. Studiet af disse dyrebare bind vil lære os hvordan karakteren formes og åbenbarer Kristi egenskaber. - *Manuskript 81*, 1908.

Læs vidnesbyrdene for dig selv.

Til tider er jeg meget bedrøvet når jeg tænker på brugen af vidnesbyrdene. Mænd og kvinder fortæller alt hvad de støder på eller det de hører som et vidnesbyrd fra søster White, selvom søster White aldrig har hørt noget sådant. . . .

Den eneste sikkerhed for nogen af os er at sætte vore fødder på Guds Ord og studere skrifterne, gøre Guds Ord til vor stadige meditation. Fortæl folk at de ikke skal antage menneskes ord om Vidnesbyrdene, at de skal læse dem og studere dem selv, og så vil de vide at de er i harmoni med sandheden. Guds Ord er sandhed. – *Brev 132*, 1900.

varetægt til Gud, og stol på ham. Tal og tænk om Jesus. Lad selvet gå tabt i Ham. Bortlæg al tvivl, send din frygt bort. Sig sammen med apostlen Paulus: "Jeg lever; dog ikke mig, men Kristus lever i mig; og livet som jeg nu lever i kødet lever jeg ved troen på Guds Søn, som elskede mig, og gav sig selv hen for mig" (Gal. 2,20) Hvil i Gud. Han er i stand til at holde alt, bevare alt det, som du har betroet til Ham. Hvis du vil overlade dig selv i Hans hænder, vil han føre dig ud som mere end sejrherre gennem Ham, som har elsket dig. – *Vejen til Kristus*, s. 70-72.

Kap. 53 – Studer vidnesbyrdene

Lysset vil fordømme dem, som ikke vælger at studere og adlyde.

Der er givet vort folk en dyrebare belæring i de bøger jeg er blevet pålagt at skrive. Hvor mange har læst og studeret disse bøger. Det lys som Gud har givet kan betragtes med ligegyldighed og vantro, men dette lys vil fordømme alle som ikke har valgt at acceptere det og adlyde det. – *Brev 258*, 1907.

Ellen G. White beder indstændigt at studere vidnesbyrdene

Jeg er belært til at sige til menighederne: Studér vidnesbyrdene. De er skrevet til vor formaning og opmuntring, for hvem verdens ende skal komme til. Hvis Guds folk ikke vil studere disse budskaber som sendes til dem fra tid til anden, er de skyldig i at forkaste lys. Linie for linie, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der, sender Gud belæring til Sit folk. Giv agt på belæringen; følg lyset. Herren har en kamp med Sit folk, fordi de på det sidste ikke har givet agt på Hans belæring og fulgt Hans vejledning.

(360) Vidnesbyrdene er vort værn

Jeg tilskynder vore brødre til at blive bekendt med den lære som er i Vidnesbyrdene. Gud har givet os lys som vi ikke kan ignorere eller behandle ligegyldigt eller foragteligt. Han har ladet lys skinne på os i form af rettesættelser og advarsler, som vi må, hvis vi vil, gribe fat i og undfly de farer der er omgæret på vor sti. Når fristelser kommer, må vi være på vagt og vi må kunne se dem fordi Herren har udpeget dem for os, at vi ikke skal blive bedraget. - *Manuskript 23*, 1889.

Den ydmyghed der bærer frugt, og fylder sjælen med en fornemmelse af Guds kærlighed, vil tale til dem, som har værnet om den på den store dag, hvor mennesker vil belønnes efter hvordan deres gerninger har været. Lykkelig vil den være som det skan siges: "Guds Ånd har aldrig oprørt dette menneskes sjæl forgæves. Han gik fremad og opad fra styrke til styrke. Selvet var ikke indvævet i hans liv."

Ethvert budskab til rettelse, advarsel og råd har han taget imod som en velsignelse fra Gud. Således blev vejen beredt for ham, for at modtage endnu større velsignelser, fordi Gud ikke talte forgæves til ham. Ethvert skridt opad på fremskridtets stige, beredte ham til at stige endnu højere op. Fra toppen af stigen skinnede de klare stråler fra Guds herlighed på ham. Han tænkte ikke på at hvile, men søgte hele tiden at opnå Kristi visdom og retfærdighed. Han har altid klynget sig til målet at værdsætte Guds høje kald i Kristus Jesus.

Denne erfaring må enhver, som er frelst, have. På dommens dag, vil det menneskes handle måde som har tilbageholdt menneskehedens skrøbeligheder og ufuldkommenheder ikke blive forsvaret. For ham vil der ikke være plads i himlen. Han kan ikke glæde sig over de helliges fuldkommenhed i lys. Han som ikke har tilstrækkelig tro på Kristus til at tro at han kan holde sig fra sang, har ikke den tro der vil give ham adgang i Guds rige. – *Manuskript 161*, 1897.

(362) Kap 54 – Mackin-sagen

Indledning

Guds menighed er ofte blevet truet af fanatisme og yderligheder af en ene og anden slags. Sådan var det i dens reformationstider og har været sådan i restmenighedens dage. Sektionen "Fanatisme og bedragerisk lære" i "Selected Messages", bd 2, indeholder et væld af belejlige advarsler om problemer af denne art. To sager, der ikke er fremhævet specielt i denne sektion, er falsk tungetale, dæmonbesiddelse og uddrivelse af dæmoner.

I 1908 besøgte Mr. og Mrs. Ralph Mackin, Ellen White. Idet hun gav råd ved den anledning og i de efterfølgende dage, blev disse to emner ganske fremtrædende. Beretningen om samtale og rådgivende breve skrevet efter at Ellen White gav instruktion om disse sager i et syn, blev publiceret i Review and Herald, d 10., 17. og 24. august, 1972. Store dele er taget med her for at gøre denne skrift tilgængelig i bogform. – White Trustees.

Torsdag morgen d. 12. november, 1908, havde Ellen White travlt i sit hjem i Elmshaven i hendes skriverum. Hendes søn, W. C. White, fandt hende der og fortalte hende at der var to personer i dagligstuen neden under som ønskede at tale med hende. Sammen med hende gik de ned for at møde Ralf Mackin og hans hustru. Hun fandt et pænt påklædt og tilsyneladende meget oprigtigt par i midten af trediverne. Mrs. White erfarede hurtigt at hendes gæster havde studeret bibelen og vidnesbyrdene alvorligt, og var kommet fra Ohio til Californien med det klare formål at se hvorvidt den usædvanlige oplevelse, de havde for nogle få måneder siden, var støttet af Herren.

Nuvel, jeg lærer at denne gave er en helligelse som de modtog, som han har overdraget dem; og når vi søger Gud vil vi, hvis vi er syndere, indtil vi er omvendte; hvis vi er omvendte, så sender vi bøn op for helligelsens kraft til at leve et rent, og sundt liv. Dette sker ikke på et øjeblik; ikke "en gang helliget, altid helliget", det er ikke sandt. Men vi bør sende vore bønner så fast og alvorligt op, at vi modtager gaven. Det har den samme fysiologiske virkning på os – oh, vi ønsker blot at lovprise Jesus, til det gør os så elskelige og venlige. Men vi bemærker at disciplene ikke endnu var klar til at gå ud med den gave, til at udføre arbejdet for Mesteren. Han sagde at de skulle vente indtil de var beriget med kraft fra det høje. (365) Så sender vi vor bøn op og gør det rigtige i tro, og det som opmuntrer os til at gøre dette var kapitlet med titlen "Rystelsestiden" i "Budskaber til menigheden" – vi holdt fast i tro, til store dråber sveddråber kommer på vor pander. I troen på at den samme kraft som disciplene fik, var til os i dag, blev vi opmuntret til at holde ud.

Erfaringen som står i Apg 2 igen. – Da denne lovede gave kom over os, idet vi sender vore bønner op til Gud, fik vi den samme erfaring som står her i Apostlenes gerning kapitel 2 med hensyn til apostlene. Da denne udlovede kraft kom over os talte vi i andre tunger, efter hvad Ånden gav os at sige.

I Toledo, da vi frembar vort budskab på gaden, stod en mand, som var polsk katolik, på gaden medens Mrs. Mackin talte; og idet Guds Ånd kom over hende, og talte til dem gennem hende i et andet sprog, som hun ikke kunne forstå, udbrød denne polske herre: "Jeg ved hvad denne dame siger. Hun taler på mit eget tungemål om en katastrofe som snart vil hjem søges i denne by."

Påstået fremmet sprog. – I andre situationer, hvor nogen får denne tungetalens gave, måtte Herren give mig den samme tunge, og vi må holde en samtale i det sprog som Guds Ånd

I løbet af samtalen med Mackins stenograferede Clarence C. Crisler dette, Ellen G. Whites. ledende sekretær.

Rapport fra samtalen

Bror og søster Mackin sagde at de var blevet tilskyndet af Helligånden til at rejse mod vest, for at spørge søster White om nogle usædvanlige erfaringer som de havde været igennem. I løbet af bedeugen, henvend tre år efter de (264) tilsluttede deres lille menighed i Findlay, Ohio, var en særlig stund hvor de søgte Gud for udgydelse af Helligånden.

Ralf Mackin: Under bedeugelæsningen dette år, var alle artikler rettet til folk om at søge Helligånden. Vi satte tre dage til side til faste og bøn i vor lille menighed, og vi fastede og bad i tre dage. Vi var ikke hele tiden sammen, men vi følte behov for et dybere arbejde og nærede nødvendigheden at få mere af Guds Ånd i besiddelse. Vi begyndte at studere fra tidspunktet for Helligåndens virke, ud fra bibelen og vidnesbyrdene, specielt fra bind 8 og bind 7, og "Budskaber til menigheden" og også den lille bog med en samling af små foldere med titlen "Særlige vidnesbyrd til prædikanter og arbejdere". Dette fandt vi som det mest dyrebare bind for os. Det viser hvordan mennesker i tidligere tider, som var kaldet af Gud, blev behandlet, ect. . . .

Budskabet som Herren gav mig var specielt at følge apostlenes liv. . . .

Så blev flere skriftsteder læst op, deriblandt Lukas 24 til slutningen af kapitlet, og ender med disse ord:

"De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, (Luk.24,53) og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud. Amen."

har givet os at udtrykke os i. Hvor der end er tre eller fire i forsamlingen, og der er et fremmet tungemål for dem, og én venter på den anden indtil den anden er færdig; og det er alt i orden. Det er den erfaring vi tog imod, efter den lovede gave. . . .

Hvis vi er bedragede, vil vi være ærlige. Men hvis det er fra Guds Ånd, ønsker vi at følge den. . . .

Denne ånd siger at vi skal søge ordet: Fortæl hvordan vi skal være ærlige; og fortæl os hvordan vi skal passe vor kost; fortæl os nøjagtig hvad du har sagt.

Krav på profetiens gave. – Nuvel, hos hustru arbejder ånden gennem hende, og vi tror at dette er profetiens gave der skal udgydes over al (366) kød. Denne ånd leder os til livets venlighed og renhed, og vi kan ikke forstå det – hvorfor? – kun den såvel som Guds ord har sagt, at disse erfaringer kommer som følge af at modtage profetiens ånds gave. . . .

Erfaring fra lejr mødet. – Før vi tog til lejrpladsen – vi tog ikke derhen før fredag – min hustru og to andre damer (min mor og en anden dame, søster Edwards, en svigerinde til konferenceformanden) – før vi tog til lejrpladsen sidste år, søgte de tre Herren. Jeg var taget med i et ærinde; og Guds ånd fortalte hende (Mrs. Mackin) at tage til lejrpladsen, og synge der; og der ville han fortælle hvad hun skulle synge.

Og hun græd ligesom et barn, og netop som hun ikke forstår det fordi at Herren havde vist hende vort folks tilstand – ville plagerne snart falde, og de var ikke redde. Der skete ikke noget ved mødet, og Herrens Ånd kom over hende idet hun tog til lejrpladsen, og (vendte sig til Mrs. Mackin) du må fortælle hende hvilke ord du sang.

Mrs. Mackin: Herren lagde denne byrde på mig. Jeg kunne ikke bære den. Jeg ønskede at sige at det var så forkert, og synge den sang så dårligt. Og jeg kunne ikke frigøre mig fra

det før jeg ville gøre det. "Oh, bed," siger jeg til søster Edwards; og således stod jeg på lejrgrunden, og jeg sang det som Herren gav mig. Herren – det er hvad jeg sang: "Han kommer; han kommer; Gør rede; gør rede." Og så udtalelsen i "Budskaber til menigheden."

"Hvor mange så jeg gennemgå de udbredte plager uden en beskyttelse. Modtag I Helligånden." Dette er ordene jeg sang. Jeg sang dem igen og igen. De kunne høre det over hele lejrpladsen, og de samlede; men før dette, viste Herren mig hvordan de ville vride deres hænder, som om plagerne faldt. Herren kan vise alt på blot et øjeblik, bedre end han kunne sige det til os. Og så viste han mig hvordan de ville vride deres hænder, og lægge en (367) større byrde på mig end nogen sinde før. Nuvel, det er der de standsede os. . . .

Det er når sangen er improviseret – styret af ånden – at den er mest forunderlig.

Hvis du har et lys til os. . . .

Ellen G. White: Jeg ved ikke at jeg har noget særligt jeg kan sige. Der vil være ting, der vil sive ud ved afslutningen af denne jords historie, det er blevet overbragt mig, ligesom nogle af de ting som du har fortalt; men jeg kan ikke sige noget om disse punkter nu.

R. Mackin: Er der nogen spørgsmål, bror White, eller noget nu?

W.C.White: Jeg ved ikke om der er noget mere end at bede om at Herren vil give mor nogle ord, og så lade tingene udvikle sig med tiden. Det er bedre, når noget fremstilles for hende, at fremstille emnet kort og klart, og så måske få en Uddrive dæmoner. – R. Mackin: Herren har givet os kraft, søster White, til at uddrive dæmoner. Mange folk er besat af dæmoner. Jeg husker en udtalelse du skrev for nogle få år siden, at mange var i besiddelse af dæmoner, ligeså sandelig som de var det i Kristi dage. Når vi er til et møde, og disse dæmoner er til et møde, får de folk til at spolere planerne. Jeg bemærkede i bibelen, da Jesus var i templet, at dæmonerne en gang kom ud. "Ti, vær stille, og kom ud af ham." Herren instruerer os til at lægge folk ned, så dæmonerne ikke vælter dem ned når de kommer ud. I begyndelsen fandt vi ud af at når vi begyndte at irettesætte disse dæmoner, fik de ofte folk til at lukke øjnene på dem, og får dem nogle gange til at gå som en hund, og række deres tunge ud; men idet vi fortsætter med at irettesætte dem, hvorfor, øjnene åbne og de bliver stille, og dæmonerne - - - -

Nu er det gennem åndens gave at Herren fortæller os hvornår dæmonerne er gået, at de er alle sammen væk. Specielt en dame havde seks dæmoner, og hun sagde at hun mærkede dem, når de kom ud – det var som om de trak hende i alle dele af kroppen.

Men vore brødre siger at de ikke kan være til de sidste dage; men vi finder at det falder sammen med det som frelseren sagde i det sidste kapitel i Markus, i den store overdragelsestale: "Og disse tegn skal følge dem der tror i mit navn skal de uddrive djævle; de skal tale med nye tunger;" osv. . . .

Mrs. Mackin: Ingen af os kom pludseligt ind i dette.

(369) R. Mackin: Læs resten af versene i Markus: "Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge,

samtale igen senere.

R. Mackin: Vi faster og beder. Hvis vi er i et bedrag, ønsker vi at vide det, ligesom hvis vi gør det rigtige?

Ellen G. White: Hvilket sted var det at du taler om, hvor var denne sang?

R. Mackin: Mansfield, Ohio, ved lejrmødet.

Ellen G. White: Vort folk – sabbatsholdende folk?

R. Mackin: Ja, vort eget folk.

W. C. White: Var det vers som Mrs. Mackin sang sidste aften impulsivt eller en kendt sang? [Ved bedemødet i sanatorie-kapellet havde bror Mackin givet sit vidnesbyrd under taknemmeligheds vidnesbyrdene, og blev fulgt af Mrs. Mackin, som sang.]

Mrs. R. Mackin: Oh, det var en af vore udgivne sange. Det er i "Den Nye Kristus i sang"

R. Mackin: Jeg hører at du knapt kan se tanken med at hun synger når hun får (368) ordene fra Helligånden. Den mest forunderlige ting er når hun synger "ære!" Hun siger at når hun synger det, synes hun at være nær Jesus, sammen med englenerne. Hun gentager ordet "ære!" igen og igen. Hun er blevet testet med piano, og musikanterne siger at det er en freak – ydmygheden og højheden hvormed hun gør det. Hun gør det ikke blot når hun beder i ånden og særlig kraft kommer over hende.

Mrs. Mackin: Vi har ikke denne kraft, kun når vi søger Jesus.

så de bliver raske. Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med. Amen" Vor erfaring samarbejder med bibelen, så vidt som vi kan se. Her er noget som jeg gerne vil have bliver læst [Her læser bror Mackin uddrag, inkluderet det efterfølgende, fra en artikel i Review and Herald, af søster White, udgivet i nummeret 11. april, 1899, med titlen, "Newcastle lejrmødet"]:

"I løbet af natten fra den første sabbat ved Newcastle mødet, var det som om jeg var til et møde, og fortalte om nødvendigheden og betydningen af at vi modtager Ånden. Dette var byrden i mit arbejde at åbne vore hjerter for Helligånden."

[Stenografen skrev ikke hvor det sted er, at bror Mackin begyndte at læse denne artikel, og hvor han ophørte med at læse; men en anseelig del blev læst i det mindste.]

Hvad er beviset? – R. Mackin: I forbindelse med at modtage kraft fra det høje er der et spørgsmål: For mig synes det et være lige så relevant nu som det var i apostlenes dage - hvad er beviset? Hvis vi modtager den, vil den så ikke have den samme fysiologiske effekt på os, som den havde den gang? Det kan forventes at vi skal tale efter hvad Ånden giver os at sige.

Ellen G. White: I fremtiden skal vi få særlige tegn på indflydelsen af Guds Ånd – især på tidspunkter når vore fjender er stærkest imod os. Den tid vil komme hvor vi skal se besynderlige ting; men på hvilken måde – om det er som nogle af disciplenes erfaring efter at de modtog (370) Helligånden efter Kristi himmelfart - kan jeg ikke sige.

R. Mackin: Vi vil stadig bede til Herren om dette, og anmode

ham om at give dig lys til det. Her giver jeg dig vor adresse, og hvis du har noget til os efter dette, så vil vi være glade for at få det.

W.C.White: I vil måske bruge nogle få dag her, vil I ikke?

R. Mackin: Hvis Helligånden fortæller os at vort arbejde er gjort nu, vil vi gå; hvis Han fortæller os at blive, vil vi blive. Den leder os. Ligesom jeg har overbragt dette budskab til flere menigheder har Guds Ånd, bevidnet at gøre det, og mange græder, og de siger: "Oh, vi behøver kraft, vi behøver hjælp, og det er den lovede kraft, og lad os søge Gud."

Mrs. Mackin: Den virkelige prøve er kærlighed – 1. Korinter 13.

R. Mackin: Satan ønsker at forhindre dette arbejde. Vi er besejlet af løftets Helligånd. Jeg bringer det fra "Budskaber til menigheden" når englenerne er ved at miste de fire vinde, Jesus ser i medynk på restfolket, og med opløftede hænder råber: "Mit blod, fader, mit blod, mit blod, mit blod!" han gentager det fire gange; for hans folk er stadig ubesejlede. Han hverver en engel til at flyve hurtigt til de fire engle der holder de fire vinde, med budskabet: "Hold dem! Hold dem! Hold dem! Hold dem! Indtil Guds tjenere er besejlede på deres pander" Og idet jeg bringer disse ting frem for forsamlingen er det de alvorligste og mest helligede som det synes at påvirke mest.

Ellen White genfortæller tidligere erfaringer. – Søster White begyndte da at tale, og fortsatte i henved en halv time. Hun fortalte om episoder efter episoder i sit første arbejde kort efter at 1844. Hendes erfaringer med usædvanlige former for vildfarelser i de senere år førte hende til at ængstes over alt der lugter af fanatisme.

Idet søster White fortsatte, fortalte hun om nogle som havde besynderlige erfaringer med legemet og med andre som blev mest styret af deres egne indskydelser. Nogle tænkte det var forkert at arbejde. Andre troede at (371) de retfærdig R. Mackin: Hvis vi havde bønnens ånd nu, og denne kraft kom over min hustru, ville du så være i stand til at se om den er fra Herren eller ej?

Ellen G. White: Jeg kan ikke sige dig noget om det. Men jeg fortæller dig at disse erfaringer for at du må vide hvad vi har været igennem. Vi prøvede på enhver mulig måde at befri menigheden for dette onde. Vi erklærede i Herren Israels Guds navn at Gud ikke virker gennem Sine børn på en måde, at sandheden bringes i vanry, og at der unødigt skabes dybt indgroede fordomme og bitter modstand. I vort arbejde må vi tage en fremadrettet kurs, og søge at nå folk, hvor de er.

Irettesætte fanatisme. - R. Mackin: Jeg husker at jeg læste rigtig meget om dine irettesættelser af fanatisme i bind 1 af "Vidnesbyrd for menigheden", og sagen i øststaterne, da de satte tidspunktet til 1855, mener jeg.

Ellen G. White: Nogle ville danse op og ned og synge: "Ære, ære, ære, ære, ære". Nogle gange ville jeg stadig sidde indtil de er færdig, og så ville jeg rejse mig op og sige: Det er ikke den måde Herren arbejder på. Han giver ikke sine aftryk på den måde. Vi må rette folks tanker mod Ordet som grundlaget for vor tro.

Men jeg var kun et lille barn på det tidspunkt; og dog havde jeg et vidnesbyrd at frembære gentagende gange mod disse besynderlige værker. Og lige siden den gang, har jeg søgt at være meget, meget påpasselig for at noget af den slags ikke skal komme ind blandt vore folk. Ethvert tegn på fanatisme bortleder sindet fra sandhedens vidnesbyrd – Ordet selv.

døde var blevet oprejst til evigt liv. Nogle få søgte at opelske en ydmyghedens ånd ved at krybe rundt på gulvet, ligesom børn. Nogle ville danse, og synge "ære, ære, ære, ære, ære, ære," igen og igen. Nogle gange ville en person springe op og ned på gulvet, med hænderne opløftede og prise Gud; og dette ville vare ved i så lang tid som en halv time ad gangen.

Blandt dem som tog del i disse ekstraordinære former for fanatisme var der nogle som tidligere var trofaste og gudfrygtige brødre og søstre. De besynderlige legems- og sindsøvelser blev ført helt der ud at lovens håndhævere følte sig nødsaget til at standse dem ved at kaste dem i fængsel. Guds sag blev således bragt i vanry, og det tog flere år at overleve dem indflydelse at disse fanatiske udskjelser havde på offentligheden.

Søster White fortalte yderligere hvordan hun blev kaldet gentagende gange til at imødegå denne fanatisme direkte og irettesætte den hårdt i Herrens navn. Hun fremhævede det faktum at vi har et stort arbejde at gøre i verden, at vor styrke hos vore folk, ligger i den kraft som udvises i en klar præsentation af den levende Guds ord. Jehovas lov skal være ophøjet og gøres ærværdigt; og de forskellige træk i den tredje engels budskab skal ridses klart op for folk, så alle kan få anledning til at høre sandheden for denne tid og for at beslutte sig at adlyde Gud frem for mennesker.

Hvis vi som en kirke skal give rum for nogen form for fanatisme, ville de ikke-troendes tanker blive afskåret fra det levende ord og se dødelige menneskers gerninger, og der ville vises mere af det menneskelige end det guddommelige. Derudover, ville mange væmmes ved det som er unaturligt for dem og grænser til det fanatiske for dem. Derved vil proklamationen af budskabet for denne tid blive forhindret på det sørgeligste. Helligånden virker på en måde som anbefaler sig selv til folks gode dømmekraft.

(372) Et interessant forslag. – Midt i søster Whites redegørelse for sine første erfaringer med fanatisme stiller bror Mackin følgende forslag:

Du må være konsekvent, men dem som påvirkes af dig bliver meget inkonsekvente, og som følge deraf vil vi meget snart have vore (373) hænder fulde af noget, så det være næsten er umuligt at give ikke-troende et indtryk af vort budskab og arbejde. Vi må gå til folk med det pålidelige Guds Ord; og når de modtager ordet, kan Helligånden komme, men som jeg sagde før kommer den altid på en måde der anbefaler sig selv for folks bedømmelse. I vor tale, vor sang og i alle vore åndelige foretagender, skal vi åbenbare den stille, ærværdige ophøjede og gudfrygtige frygt som tilskynder ethvert sandt barn af Gud.

Fare der truer nu. – Der er hele tiden fare for at lade noget komme ind i vor midte som vi kan betragte som Helligåndens gerninger, men det er i virkeligheden en fanatismens ånd. Så længe som vi lader sandhedens fjende lade os ind på en forkert vej, kan vi ikke gøre os håb om at nå den oprigtigste i hjerte, med den tredje engels budskab. Vi skal helliggøres gennem lydighed mod sandheden.

Jeg er bange for alt som har tendens til at vende sindet bort fra sandhedens solide beviser, som står åbenbaret i Guds Ord. Jeg er bange for det; jeg er bange for det. Vi må holde vore tanker inden for fornuftens tanker for at fjenden ikke kommer ind og sætter alt på en uordentlig måde. Der er personer med et pirreligt temperament som nemt ledes ud i fanatisme; og skulle vi lade hvad som helst komme ind i vore menigheder som vil lede sådanne personer i vildfarelse, så vil vi se disse vildfarelser kom ud i ekstremer; og på grund af disse uordentlige elementer vil en skamlet hvile over hele Syvende dags Adventisternes legeme.

Jeg har undersøgt hvordan disse tidlige erfaringer kan blive trykt igen, så at flere af vore folk kan blive informeret; for jeg har længe vidst at fanatismen vil manifestere sig igen, på forskellige måder. Vi skal styrke vor position ved at dvæle ved Ordet, og ved at undgå alle kuriositeter og fremmede ceremonier som nogen vil være meget hurtige til at tage op og praktisere. Hvis vi lod forvirringen komme ind i vore rækker, kan vi (374) ikke løsne op om vort arbejde som vi bør. Vi prøver at løsne op om det nu, på enhver mulig måde.

Jeg mener at jeg må sige disse ting til dig.

R. Mackin: Nuvel, Det som du har sagt stemmer ikke overens med vor erfaring. Vi har været meget forsigtige i denne sag, og vi finder at den erfaring vi har været igennem, og som vi har bestræbt os for skrive i korthed til dig denne morgen, passer nøjagtig med den Guds gamle tjeneres erfaring som det er givet i Ordet.

Ellen G. White: Mens Kristus gjorde sin gerning på jorden hjalp gudfrygtige kvinder med i arbejdet, som Frelserens og Hans disciple, fremførte. Hvis dem som var imod dette arbejde kunne have fundet noget som ikke var i orden disse kvinders optræden, ville dette have afsluttet arbejdet med det samme. Men så længe kvinder arbejdede sammen med Kristus og apostlene, blev hele arbejdet ledt på så højt plan, så det var hævet over enhver mistanke. Der blev ingen anledning til beskyldninger. Alles tanker blev snarere rettet mod Skrifterne end mod enkeltpersoner. Sandheden blev proklameret med forstand, og så tydeligt at alle kunne forstå det.

Nu er jeg bange for at få det, som har med fanatisme at gøre, bragt ind blandt vore folk. Der er mange, rigtig mange som må helliggøres; men de skal helliges gennem lydighed mod sandhedens budskab. Jeg skriver om dette emne i dag. I dette budskab er der en forunderlig overensstemmelse, som appellerer til fornuften. Vi kan ikke lade pirrelige elementer blandt os, vise sig selv på en måde, der vil *Ellen G. White (rejser sig og trykker hænder):* Jeg ønsker at Herrens Ånd skal være med dig og mig. Vi skal blot være som Guds små børn. Kraften i hans nåde må ikke misforstås. Vi må få den i al sagtomdighed og ydmyghed i sindet, så Gud kan gøre Sit eget aftryk på folks tanker. Jeg håber at Herren vil velsigne jer og give jer et solidt grundlag, hvilket fundament er den levende Guds Ord. - *Manuskrift* 115, 1908.

(376) Herren gav lyset.

Mr. og Mrs. Ralph Mackin:

Kære bror og søster: For nylig, i nattesyn (10. december), blev der åbnet nogle sager op for mig, som jeg må meddele jer. Jeg er blevet vist at I gør nogle slemme fejltagelser. I jeres studie af Skriften og Vidnesbyrdene, er I kommet til forkerte konklusioner. Herrens arbejde vil blive misforstået stærkt hvis I fortsætter arbejdet I har begyndt. I giver Guds ord og de trykte vidnesbyrd en forkert fortolkning; og så forsøger I at fremføre et fremmed arbejde, efter jeres begrebsopfattelse. I mener at alt det I gør er til Guds ære, men I bedrager jer selv og bedrager andre.

Din hustru, som i tale, i sang og i besynderlig optræden ikke er i overensstemmelse med Helligåndens uforfalskede arbejde, hjælper med at bringe en fanatisk vinkel ind, som vil gøre stor skade for Guds sag, hvis denne for adgang alle steder i vor menigheder.

Uddrivelse af dæmoner. – I har endog antaget at I har fået kraften til at uddrive djævlene. Gennem jeres indflydelse over menneskesindet forledes mænd og kvinder til at tro at de er besat af djævlene, og at Herren har udepejet jer som Sine

ødelægge vor indflydelse over for dem, vi ønsker at nå med sandheden. Det tog os flere år at overvinde de uheldige indtryk som ikke-troende vandt over for Adventister, ved deres kundskab til fremmede og onde gerninger til fanatiske elementer blandt os, i de senere år hvor vi har været et udskilt folk.

Vær på vagt. – R. Mackin: Nuvel, det som du giver os nu, skal det betragtes som vidnesbyrd under (375) Ånden, eller er det blot et råd – du beretter fra din erfaring?

Ellen G. White: Jeg giver jer beretningen.

R. Mackin: Men du siger ikke at det ikke kan bruges på vor egen sag nu, før du har fået mere lys om det?

Ellen G. White: Nuvel, jeg kunne ikke lade jer gå før jeg har sagt hvad jeg har sagt. Jeg vil sige: vær på vagt. Lad ikke noget komme frem der smager af fanatisme, og som andre vil udvirke. Der er nogle som er ivrige efter at lave et show, og de vil gøre det uanset hvad I gør, - om det er af samme ånd eller ej. Jeg har været meget forsigtig med at ikke oprøre noget fremmet blandt vore folk.

R. Mackin: Men det er sandt at når Helligånden kommer, ligesom det blev nævnt i dine gerninger, er der så ikke mange som vil vende sig imod den, og erklære den som fanatisme?

Ellen G. White: Naturligvis vil de det; og af den grund bør vi være på vagt. Det er gennem Ordet – ikke følelser, ikke ved udskjelser – at vi ønsker at påvirke folk til at adlyde sandheden. På Guds Ords platform kan vi stå med sikkerhed. Det levende Ord er fyldt med beviser, og en forunderlig kraft ledsager dens forkyndelse i vor verden.

R. Mackin: Nuvel, vi må ikke trætte dig.

Mrs. Mackin: Pris Herren!

agenter til at uddrive disse onde ånder.

Jeg er blevet vist at netop sådanne faser med vildfarelse, som jeg var tvunget til at møde blandt adventtroende efter tidspunktet i 1844, vil gentage sig i disse sidste dage. I vor tidlige erfaring, skulle jeg tage fra sted til sted og frembære budskab efter budskab for skuffede grupper af troende. Beviserne sammen med mine budskaber var så store at de mest oprigtige af hjertet modtog de talte ord som sandhed. Guds kraft blev åbenbaret på en markant måde, og mænd og kvinder blev udfriet fra fanatismens og uordenens fordærlige indflydelse, og blev bragt i trøns harmoni. – *Brev* 358, 1908. (udgivet i *The Review and Herald*, 10. 17. og 24. aug. 1972.)

(377) *Kald en haltende.* – Min bror og søster, jeg har et budskab til jer: I går ud fra falske forudsætninger. Der er meget af selvet indvævet i jeres udskjelser. Satan vil komme ind med fortryllende kraft, gennem disse udskjelser. Det er på høje tid at I stopper op. Hvis Gud har givet jer et særligt budskab til Sit folk, vil I vandre og arbejde i al ydmyghed – ikke som om I var en teaterscene, men i ydmyghed som efterfølgere af den beskedne Jesus af Nazareth. I ville så udøve en indflydelse, der er helt anderledes fra det som I har udøvet. I ville være forankret til Klippen Kristus Jesus.

Mine kære unge venner, jeres sjæle er dyrebare i Himlens øjne. Kristus har købt jer med Sit eget dyrebare blod, og jeg ønsker ikke at I skal forlede jer i et falsk håb, og arbejde i falske linier. I er helt sikkert på et falsk spor nu, og jeg beder for jer, for jeres sjæles skyld, at I ikke længere må bringe sandheden for disse sidste dage i fare. For jeres egne

sjæles skyld: Tænk over, at den måde som I arbejder på, ikke er den vej Guds sag skal fremmes på. Det oprigtige ønske om at gøre andre godt, vil lede den kristne medarbejder til at bortlægge alle tanker om at tilføre den nærværende sandheds budskab, enhver form for fremmed lære, som leder mænd og kvinder i fanatisme. I denne periode af verdens historie, må vi udvise den største omhu i denne henseende.

Nogle af faserne i den erfaring som I går igennem, bringer ikke blot jeres egne sjæle i fare, men mange andres sjæle; fordi I appellerer til Kristi dyrebare ord, som står nedtegnet i Skrifterne, og til Vidnesbyrdene, for at stå inde for jeres budskabs ægthed. Idet I tror at det dyrebare Ord, som er rigtigt og sandhed, og Vidnesbyrdene som Herren har givet Sit folk, er jeres autoritet, så er I blevet bedraget. I har handlet ud fra forkerte indskydelser, og bundet jer selv op med erklæringer der fører vid. I prøver at få Guds sandhed til at understøtte falske tanker og ukorrekte handlinger som er selvmodsigende og fanatiske. Dette gør arbejdet ti gange, ja tyve gange (378) vanskeligere i menigheden, at gøre folk kendt med den tredje engels budskab. – *Brev 358, 1908.* (Udgivet i *Selected Messages*, bd. 2, s. 44-46.)

En anden reference til dæmonbesiddelse.

Sidste nat fik jeg instruktion om vort folk. Det var som om jeg var til et møde hvor bror Mackin og hans hustrus arbejde blev fremvist. Jeg blev instrueret om at det var et arbejde ligesom det der skete i Orrington, i staten Maine, og på forskellige andre steder efter tidsperioden i 1844 var gået. Jeg blev pålagt at tale bestemt mod dette fanatiske arbejde.

Jeg fik vist at det ikke var Herrens Ånd som inspirerede bror og søster Mackin, men den samme fanatiske ånd som altid søger adgang ind i restmenigheden. Deres anvendelse af skriften til deres særlige udøvelser er misbrug af skriften. At erklære at personer har djævelen i sig, og så bede sammen med dem og foregive at uddrive onde ånder, er fanatisme som vil bringe enhver menighed i vanry ved at godkende et sådant arbejde.

Jeg fik vist at vi ikke må opmuntre til disse udskjelser, men må vogte folk med et klart vidnesbyrd mod det som vil bringe en plet på Syvende-dags Adventisternes navn, og ødelægge (381) *Idet spørgsmålet om en søndagslov intensiveres i slutningen af 1800-talet og bekymringen for en national søndagslov i de Forenede stater bliver større, skrev Ellen White derfor artiklen "Den forestående konflikt" i Vidnesbyrdene, bind 5, siderne 711-718, og diskuterede betydningen af problemet over for syvende-dags adventister, og erklærede at menigheden ikke var parat til dette spørgsmål, og formodede at Gud stadig måtte, "som svar på Hans folks bønner, holde deres gerninger i skak, som ugyldiggør Hans lov.*

Idet lovene, som krævede søndagshelligholdelse i visse sydstater, blev gennemtvunget og adventister blev arresteret, sat i fængsel og tvunget til at arbejde i sammenlængede grupper for at ikke holde disse love, fik sabbats-søndags spørgsmålet en større betydning og kom til et alvorligere studie ved generalkonferencensamlingen 1889. Der blev igangsat et grundigt tilbageblik, Ellen White gav foraninger for ethvert skridt de delegerede kunne tage.

Argumenterne for søndagslovgivning manglede efterhånden, men i de efterfølgende år holdt Ellen White emnet om den endelige kamp frem for menighedslederne. Tiderne havde forandret sig, så vidt det angik den virkelige forfølgelse af sabbathholdere, men spørgsmålene og principperne i dette var der stadig. Siden Ellen Whites død er der fundet flere forandringer sted, men vi tror at de samme principper og de samme problemer vil komme til

folks tillid til sandhedens budskab, som de må frembære til verden. [*Flere meddelelser om Mackins erfaring står i Selected Messages, bd 2. s. 41-47.*] -Pacific Union Recorder, 31. dec., 1908. (Genudgivet i *Selected Messages*, bd. 2, d. 46.)

(380) Kap. 55 – Lektioner fra mødet Søndagslovkriserne i slutningen af 1880'erne og først i 1890'erne

Introduktion

Med adventismens fokus på Kristi tilbagekomst, har de klimaks-liggende begivenheder i forbindelse med genkomsten altid været et tema af største interesse for syvende dags adventister. Det kunne ikke være sådan på andre måder, for syvende-dags adventismen udsprang fra et religiøst miljø, Miller-bevægelsen, som fremhævede eskatologiske begivenheder: opstandelsen, den endelige dom, synden og syndernes straf.

Synerne som Ellen White fik i starten af hendes mission bragte syvende-dags sabbattens betydning tydeligt frem som den prøvende sandhed, som, i de sidste dage, ville dele jordens beboere i to klasser: Dem som vil adlyde Gud og vil være frelst for evigt og dem som forkaster hans lov og vil gå tabt for evigt. Den enkeltes standpunkt over for syvende-dags sabbaten vil være den afgørende faktor.

De afsluttende begivenheder i denne jords historie, skrives om i den 219 sider store "Den store strid" udgivet i 1858, og dette var det afgørende klimaks i "Den store strid"s skildringer i bøgerne med den titel, som udkom i 1884, 1888, og 1911.

Hvor omhyggeligt har adventister dog studeret de sidste kapitler i denne bog, og har gyset over det opmalede billede som lægger sig frem for menigheden og for verden! Uden nogen mindre interesse har de gransket alle Ellen G. Whites udgivede skrifter for lignende udtalelser som kan kaste mere lys over de kommende begivenheder. I denne sektion bringer vi for første gang et antal af hidtil uoffentliggjorte eskatologiske udtalelser, som hjælper til at afrunde billedet af denne jords sidste begivenheder.

syne igen i den kommende konflikt, uanset hvordan det ser ud nu.

Hoveddelen i denne sektion indbefatter eskatologiske udtalelser som ofte er parallel til det som stor i Den store Strid, men som ligeså ofte giver nye detaljer og ny indsigt. Dette materiale er blevet inddelt i tre hovedafsnit, nemlig:

- 1. Lektioner fra søndag-lov kriserne i slutningen af 1880'erne og først i 1890'erne.*
- 2. Generelle råd tilegnet et folk, der nærmer sig enden.*
- (382) 3. Inddragelse af "den sidste store kamp," med sabbats-søndags spørgsmålet som den afgørende faktor.*

Læseren vil bemærke, når Ellen White henleder opmærksomheden til kommende prøvende erfaringer, som utvivlsomt vil indbefatte martyrdomme og forudsiger frafald i vore rækker, så foregriber hun også stor vækst i menigheden og giver opmuntrende forvisning om Himlens understøttende nåde til Guds loyale folk. – White bestyrelsen.

Forsikring idet skyerne bliver mørke i 1884

Store ting er foran os, og vi ønsker at kalde folk ud fra deres ligegyldighed og blive redde... Nu skal vi ikke bortlægge det vi er betroet, men have en fast forvisning, fastere end nogen sinde før. Hidtil har Herren hjulpet os, og Han vil hjælpe os til enden. Vi vil se på mindesmærkerne, huske på hvad Herren har gjort for os, til trøst og for at redde os ud af

ødelæggerens hånd. . . .

Vi kan kun se fremad til nye problemer i den kommende konflikt, men vi kan vel se på hvad der er sket førhen såvel hvad der kommer, og sige: "Hidtil har Herren hjulpet os" (1. Sam.7,12). "Sådan som dine dage er, sådan skal din styrke være." (5.Mos. 33,25) Prøvelsen vil ikke overgå i styrke, så vi ikke kan bære den. Lad os da tage vort arbejde op, præcis dér hvor vi finder det, uden et klageord, forestille os at intet kan komme, men styrken vil komme i samme mål som prøvelserne. . . .

Vor nuværende ro må ikke forstyrres af de kommende prøvelser, for Gud vil aldrig forlade eller svigte en sjæl, som stoler på Ham. Gud er bedre over for os, end vi tror. . . .

Hold ikke på vanskeligheder til fremtidige kriser. – Mange vil se bort fra nuværende opgaver, den nuværende trøst (384) og nuværende velsignelser, og holde på vanskeligheder til de fremtidige kriser. Dette vil danne trængselstider forud, og vi vil ikke modtage nådegaver ved at tage vanskeligheder på forskud. . . . Når scenen for smertelige kampe kommer, har vi lært en lektie om hellig overgivelse, om velsignet tillid, og vi lægger vor hænder i Kristi hænder, vore fødder på Slægternes Klippe, og vi er sikret fra storm, fra fristelse. Vi skal vente på vor Herre. Jesus vil være en altid nærværende hjælp, ethvert tidspunkt der er brug for det. – *Brev 11a, 1884.*

I spørger hvad der skal gøres for at sikre vore folks rettigheder til at dyrke Gud efter vor egen samvittigheds forskrifter. Dette har været en byrde på min sjæl i nogen tid, om det er en fornægtelse af vor tro, og et bevis for, at vor tillid ikke var helt til Gud. Men jeg erindrer mange ting, som Gud har vist mig førhen - om ting af lignende karakter, som værnemagten [under den amerikanske borgerkrig] og andre ting. Jeg kan sige i gudsfrygt, det er rigtigt at vi bør bruge alle kræfter vi har for at afværge presset som var imod vort folk. . . .

Vi skal ikke provokere dem, som har accepteret den falske sabbat, en forordning fra pavedømmet, i stedet for Guds hellige sabbat. Idet de ikke har deres bibelargumenter på deres side, bliver de mere end vrede og opsat på at bruge magt, på grund af manglende argumenter i Guds Ord. Vi skal snart kæmpe mod landes magter, og vi har enhver grund til at frygte det falskneri der vil få overhånd. Vi skal kalde vore menigheder i Herrens navn til at se denne kamp i dens sande lys. [Se *Vidnesbyrdene, bind 5, s. 711-718, "Den forestående kamp" (1889).* – *Udgiverne.*] Det er en kamp mellem det gamle og nye testaments kristenhed og (386) kristenheden for menneskelig tradition og fordærvede fabler.

Denne kamp skal afgøre om det rene evangelium skal have fæste i vor nation, eller om tidlige tiders pavedømme skal modtage protestantismens højre hånd i fællesskab, og denne magt vil herske for begrænset religionsfrihed. . . . Budskabet må gå vidt og bredt, så dem, som er ubevidst blevet påvirket af pavedømmet, uden at vide hvad de gør, at de må høre. De har broderskab med pavedømmet ved kompromiser og ved indrømmelser som overrasker pavedømmets tilhængere. . . .

Guds børn i andre menigheder. – Gud har børn, mange af dem i protestantiske menigheder, og et stort antal i katolske menigheder, som er mere oprigtige mod at adlyde lyset og gøre det allerbedste de ved, end et stort antal sabbatsholdende adventister, som ikke vandrer i lyset. Herren vil have sandhedens budskab proklameret, så protestanterne kan advares og vågne op til tingenes sande tilstand, og indse værdien af religiøs frihed, som de længe har nydt.

Forfølgelsens kraft følger dragens skridt. Derfor må der udvises stor omhu for at ikke provokere. Og igen, lad os som et folk, så vidt muligt, rense lejren for moralsk besmittelse og skærpjende synder. . . .

Al politik i verden kan ikke befri os fra en frygtelig afprøvning, og alle anstrengelser der gøres mod højeste autoriteter vil ikke fritage os fra Guds udrensning, blot fordi der værnes om synd. Hvis vi, som et folk, ikke holder os selv til troen, og ikke blot med pen og stemme forsvarer Guds bud, men (285) holder dem alle sammen, ikke overtræder et eneste bud, så vil svaghed og fordærv komme over os. . . .

Appeller er til ingen nytte uden Helligåndens virke. – Alle kampene for at bringe vore appeller til de højeste myndigheder i vort land vil, uanset hvor alvorlige, stærke og veltalende anmodningerne for vor skyld må være, ikke gavne det vi ønsker, medmindre Herren virker med Sin Helligånd i deres hjerter som påberåber sig til at tro sandheden. Vi må kæmpe ligesom en stærk mand der svømmer mod Niagaras strømme, men vi vil tabe, medmindre Herren fører sagen for vor skyld. Gud vil blive æret blandt Sit folk. De må være rene, de må være afklædt selvet, standhaftige, urørlige, altid knyttet til Herrens værk. . . .

Love der hylder den falske sabbat. – Vi skal være rede og vente på Guds ordre. Folk vil blive oprørt ind til deres midte. Støtten vil trækkes tilbage fra dem som hævder Guds eneste standard for retfærdighed, den eneste sikre karakterprøve. Og alle som ikke vil bøje sig for de nationale parlamenters dekret, og adlyde nationallovene ved at ophøje den sabbat der er indført af syndige mennesker i hånden mod Guds hellige dag, vil falde, ikke alene den pavelige modstandermagt, men protestantverden, dyrets billede. . . .

Det store udsving, der kommer snart, vil fjerne dem, som Gud ikke har udpeget, og Han vil få et rent, sandt og helligt præsteskab, beredt for sildigregnen. . . .

Et nyt liv udgår fra sataniske agenter og arbejder med en kraft, som vi ikke før har set. Og skal en ny kraft ovenfra ikke tage Guds folk i besiddelse? – *Brev 55, 1886.*

Ændring til søndagen i de Forenede Stater. – Dette land har været hjem for undertrykte, vidne for god samvittighed, og det store center for åndeligt lys. Gud har sendt budbringere [A. T. Jones og andre.] som har studeret deres bibler for at finde hvad er sandhed, og har studeret deres bevægelser som gør deres del for at opfylde profetien at bibringe religiøse ændringer som ugyldiggør Guds lov og derved giver menneskers synd herredømme. Og skal ingen stemme rejse sig, for at advare direkte, og vække menighederne for deres fare? Skal vi lade tingene drive, og lade Satan få sejr uden protest? Gud forbyde det. . . .

Ikke mange i vore rækker kommer frem til fronten. – Der er mange sjæle der skal komme ud af verdens rækker, ud af kirkerne – endog den katolske (387) kirke – hvis iver vil overgå langt dem, som har stået i rækker og geledder for at forkynde sandheden hidtil. Af denne grund vil medarbejderne i den elvte time få deres løn. Disse vil se slaget komme og vil give basunen en bestemt lyd. Når kriserne er over os, når katastrofens stund kommer, vil de komme ud til fronten, binde op om dem selv med Guds fulde rustning, og ophøje Hans lov, holde fast ved Jesu tro, og fastholde religionsfrihedens sag, som reformatorerne forsvarer med ihærdighed og for hvem de ofrede deres liv. . . .

En falsk sabbat er spørgsmålet – En falsk sabbat præsenteres for at blive sat ved magt, og tvinger til at overholde en sabbat, som Gud ikke har påbudt mennesker.

Protestanternes forfølgere ved, ved romerkirken - hvorved Jesus Kristi religion er næsten tilintetgjort, mere end rivalisere, når protestantismen og pavedømmes sættes sammen. . . .

Vort eget land bliver til en slagmark, hvor på der skal stå et slag om religiøs frihed – og dyrke Gud efter vort eget hoved. Kan vi se ikke se fjendens arbejde med at få folk til at sove, som egentlig burde være vågne, hvis indflydelse ikke skal være neutral, men helt og fuld på Herrens side? Skal mennesker råbe: Fred og sikkerhed, nu, når der pludselig kommer ødelæggelse over verden, når Guds vrede skal udgydes? – *Manuskrift* 30, 1889.

Amerika kan blive stedet med allerstørste fare.

Amerika, . . . hvor det største lys fra himlen har skinnet over folket, kan blive stedet for den største fare og mørke, fordi folk ikke fortsætter med at praktisere sandheden og vandre i lyset. . . .

Jo nærmere vi kommer de afsluttende scener for denne jords historie des mere udtalt vil Satans værk være. Ethvert slags påfund vil tage ledelsen og splitte tankerne fra Gud, gennem Satans bedrag. – *Brev* 23c, 1984.

(388) **Et tidligt syn om sabbattens betydning** [Se også *Early Writings*, s. 32-34 (*Budskaber til menigheden*), for synet i 1847 om vigtigheden for sabbaten.]

Jeg så at vi sansede og indså kun en lille betydning af sabbatten, af det vi burde kunne se og kende til dets betydning og herlighed. Jeg så at vi ikke vidste om det var nu at vi skal hvile på jordens høje steder og få føde af Jakobs arv. Men når tidlig- og sildigregning skal komme fra Herrens nærvær og herligheden fra Hans kraft, skal vi vide at der kommer føde fra Jakobs arv og hvile på jorden høje steder. Da vil vi se Sabbaten bedre i dens betydning og herlighed.

Men vi skal ikke se den i al dens herlighed og vigtighed før fredens pagt er gjort med os ved Guds røst, og perleportene til det Nye Jerusalem er åbnet op og svinger ud på deres glitrende hængsler, og den glade og frydefulde stemme fra den elskede Jesus høres rigere end nogen anden musik der nogen sinde har faldet, for et menneskes øre og byder os at gå ind. – *Brev* 3, 1851.

Vi må tage et fast ståsted, at vi ikke vil ære den første uge

Gå selv til Gud; bed efter guddommelig oplysning, så I er klar over at I ved hvad er sandhed, så når den forunderlige mirakel-virkende kraft skal komme til syne, og fjenden skal komme som en lysets engel, at I må skelne mellem Guds ægte værk og mørkets magters efterlignende værk. . . .

En verden skal advares, og når den tredje engels budskab går ud med et højt råb, vil menneskerne være helt (390) parate til at beslutte sig for eller imod sandheden. Den store ændring gøres af Satans og hans onde engle, forenet med andre mennesker som vil sætte deres skæbne, ved at ugyldiggøre Guds lov, lige op i ansigtet på de overbevisende beviser fra Hans Ord, som er uforanderlige og evige.

Den tredje engels budskabs høje råb. – Det tidspunkt som profeten har skrevet vil komme, og den tredje engels mægtige råb vil blive hørt på jorden, hans herlighed vil oplyse verden, og budskabet vil sejre, men dem som ikke vandrer i dets lys vil ikke sejre ved det. . . .

Det højtidelige tidspunkt er kommet hvor prædikanter bør luge ud mellem forhallen og alteret, og råbe: "Spar dit folk, o Herre, og tilføj ikke din arv mere skam." (Joel 2,17) Det er en dag hvor prædikanter og folk bør bekende deres synder for Gud og for hinanden, i stedet for at opløfte deres sjæle i indbildning.

dag, som sabbatten, for dette er ikke den dag der blev velsignet og helliget af Jehova, og ved overholdelse af søndagen vil vi sætte os selv på den store bedragers side. Striden om sabbatten vil åbne spørgsmålet op for folk, og der vil være en anledning til præsentere den ægte sabbats krav. . . .

Det gudfrygtige og lovlige folk burde være flittig, ikke kun i bøn, men i handling, og dette vil bringe sandheden frem for dem, som aldrig har hørt den. . . .

Når Guds lov er blevet gjort ugyldig, og frafaldet bliver en national synd, vil Herren arbejde til gavn for Sit folk. Deres yderste vil være Hans anledning. Han vil manifestere Sin kraft til gavn for Hans menighed. . . .

En tid til at vidne. – Herren har oplyst os (389) om hvad kommer over jorden, så vi kan oplyse andre, og vi skal ikke holdes uskyldige hvis vi er tilfredse med at sidde tilbagelænet, med foldede hænder, og hænge os i ting af mindre betydning. . . .

Folk må ikke have lov at snuble på deres vej i mørke, uden at vide hvad er foran dem, og har fået uberedt de store ting der kommer. Der er et arbejde at gøre for denne tid, med at sætte folk i stand til at stå på trængslens dag, og alle må gøre deres del i dette arbejde. De må ikklædes Kristi retfærdighed, og være så befæstede i sandheden at de ikke må acceptere Satans bedrag som ægte manifestationer af Guds kraft. . . .

Det er en højtidelig tid for Guds folk, men hvis de står tæt op ad Jesu blødende side, vil Han være deres forsvar. Han vil åbne vejene så lysets budskab kan komme til store mænd, til forfattere og lovgivere. De vil få anledninger som I ikke drømmer om, og nogle af dem vil klart forsvare kravene i Guds nedtrådte lov. . . .

Satans strategi i den sidste kamp. – Der er nu brug for de mænd og kvinders nidkære arbejde, som vil søge efter sjæles frelse, for Satan har som en mægtig general, indtaget marken, og i denne sidste tid, arbejder han med alle tænkelige metoder på at lukke døren for det lys, som Gud vil have skal komme til Sit folk. Han fejer hele verden ind i hans række, og de få som er trofaste mod Guds krav er de eneste som overhovedet kan modstå ham, og også disse prøver han at overvinde. . . .

En hær af troende som står den sidste prøve. – Guds lov er gjort ugyldig, og selv blandt dem som forsvarer dets bindende krav, er nogle som bryder dens hellige forskrifter. Bibelen vil blive åbnet fra hjem til hjem, og mænd og kvinder vil finde adgang til disse hjem, og sind vil åbne sig op for Guds Ord; og når kriserne kommer, vil mange være beredte til at gøre de rette beslutninger, også når de står over for frygtelige vanskeligheder, som vil være forårsaget af Satans bedragende mirakler. Selvom disse vil bekende sig til sandheden og blive Kristi medarbejdere i den elvte time, vil de få den samme løn, som den som har arbejdet hele dagen igennem. Disse vil være en hær af standhaftige troende, som vil stå lige så faste som en klippe i den sidste prøve. . . .

Der vil skinne større lys over alle profetiens store sandheder, og de vil kunne ses på ny og på en klar måde, fordi Retfærdighedens klare solstråler vil oplyse det hele. . . .

Da englen var ved at åbne de yderst interessante (391) profetier for Daniel og nedtegne dem til os som er vidne til deres opfyldelse, så sagde englen: "Vær stærk, ja, vær stærk." (Dan. 10,19) Vi skal modtage den samme herlighed som blev åbenbaret for Daniel, fordi det er for Guds folk i disse sidste dage, så de må give basunen en bestemt lyd. - *Manuskrift* 18, 1888.

Når Kristus skal komme for anden gang, vil hele verden være repræsenteret i to klasser, de retfærdige og uretfærdige. Forud for de store tegn på Menneskesønnens komme, vil der være tegn og undere i himlene. . . .

Stænk fra Guds vredes bæger er allerede faldet over landet og havet, og påvirker luftens elementer. Der søges efter årsagen til disse usædvanlige hændelser, men uden nytte.

Gud har ikke tilbageholdt mørkets kræfter fra at udføre deres dødelige værk at fordærve luften, en af livets og næringens kilder, og med et dødeligt smitstof. Plantelivet påvirkes ikke, men mennesker lider af vederstyggelighederne. . . .

Den fysiske og religiøse verden lider. – Disse ting er resultatet af at dråberne fra Guds vredes bæger stænkes ud over jorden, og er kun lidt i forhold til hvad der vil ske i nær fremtid.

Jordskælv på forskellige steder kan mærkes, men disse forstyrrelser er meget begrænsede. . . . Frygtelige chokbølger vil komme over jorden, og mægtige herrerers paladser, som er rejst for mange penge, vil visselig blive til ruindynger.

Jordens skorpe vil sønderrives af elementernes udbrud, skjult i jordens indre. Disse elementer, som tidligere er brudt op, vil bortfejle deres rigdomme, som i årevis har lagt til deres rigdomme, og sikret sig store ejendomme for en sulteløn til dem de har ansat.

Og også den religiøse verden, skal rystes frygteligt, for alle tings ende er nær. . . . Hele samfundet (392) ordner sig i to store klasser, de lydige og de u lydige. . . .

Der vil være love som kontrollerer samvittigheden. – Den såkaldte kristne verden vil blive et teater for store og afgørende handlinger. Myndighedspersoner vil iværksætte love der styrer samvittigheden, efter pavedømmets eksempel. Babylon vil få alle folkene til at drikke vin af hendes utugts vrede. Enhver nation vil være involveret. På det tidspunkt erklærer Johannes i Åbenbaringen:

"Jordens købmænd er blevet rige af hendes overdådige vellevned. Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Drag ud fra hende, mit folk, for ikke at deltage i hendes synder og blive ramt af hendes plager. For hendes synder har hobet sig op til himlen, og Gud har ikke glemt hendes uretfærdigheder. Lad hende få, hvad hun har ladet andre få, giv dobbelt igen for, hvad hun har gjort, og skænk dobbelt op *Satan vil vise sit held.* – Alle ting i naturen, og i verden i det hele taget, er forandret alvorligt meget. Satan vil, i samarbejde med sine engle og med onde mennesker, gøre alle anstrengelser for at vinde sejr og vil vise sig heldig med dem. Men sandhed og retfærdighed vil komme sejrrigt ud af denne konflikt. Dem som har troet på en løgn vil blive overvundet, for frafaldets dage vil komme til ende. – *Manuskript 24, 1891.*

(394) Råd om søndagslov-spørgsmål

I vor konference har der rejst dig spørgsmål der behøver særlig opmærksomhed: om sabbathholderne i sydstaterne, hvor de er udsat for deres statsloves trykkende kraft, hvis de arbejder om søndagen, og skal hvile om søndagen for at undgå forfølgelse, hvilket må komme hvis de arbejder. [1889 generalkonferenssamlingen blev holdt i Battle Creek, d. 18. oktober til 5. november. Om sabbaten, den 2. november, talte Ellen White om formiddagen over åbenbaringen 13, "Læg klare linier for Guds folks standpunkt for denne tid, med hensyn til søndagslovene." Sabbats eftermiddag læste hun fra vidnesbyrdene og en 1883 generalkonferensprædiken om samme emne. Ingen af

for hende i det bæger, hun skænkede. Lige så megen glans og vellevned, hun gav sig selv, lige så megen pine og sorg skal I give hende. For hun siger i sit hjerte: 'Jeg sidder som dronning og er ikke enke og skal aldrig mærke til sorg.' (Åb.18,3-7)

En universel konføderation. – De har alle samme tanke, og deres magt og myndighed giver de dyret. De vil føre krig mod Lammet, men Lammet vil sejre over dem, fordi det er herrenes Herre og kongernes Konge, og sammen med det sejrer de kaldede og udvalgte og trofaste, der er i dets følge.« (Åb.17,13.14)

"Disse har et sind." Der vil være en universel union, en stor harmoni, en konføderation om Satans kræfter. "Og skal give deres kræfter og styrke til udyret." Således vises den samme egenmægtige modstandskraft mod religiøs frihed, frihed til at dyrke Gud efter samvittigheden, som det viste sig ved pavemagten, da den en gang forfulgte dem som dristede sig til at ikke tilpasse sig de romersk katolske religiøse ritualer og ceremonier.

I den krig der føres i disse sidste dage vil der være en forenet modstand mod Guds folk, alle de korrupte (393) magter som er faldet fra lydighed mod Jehovas lov. I denne krig vil det fjerde buds sabbat være det store stridsspørgsmål, for i sabbatsbuddet identificerer den store Lovgiver Sig som Skaberen for himlene og jorden. . . .

I åbenbaringen læser vi om Satan [som det første dyr]: "Det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for øjnene af menneskene. Det forfører dem, der bor på jorden, med de tegn, som det har fået givet at gøre for dyrets øjne, og siger til dem, der bor på jorden, at de skal lave et billede af dyret, der fik sværdhugget og kom til live. Og det fik givet at blæse livsånde i dyrets billede, så dyrets billede også kunne tale og få alle dem dræbt, der ikke vil tilbede dyrets billede. Det får alle, store og små, rige og fattige, frie og trælle, til at sætte et mærke på deres højre hånd eller deres pande, så ingen kan købe eller sælge undtagen den, der bærer dette mærke, dyrets navn eller dets navns tal." (Åb.13,13-17). . . .

Og jeg så, at der ud af munden på dragen og ud af munden på dyret og ud af munden på den falske profet kom tre urene ånder, der så ud som frøer. For de er dæmonånder, og de gør tegn. De går ud til kongerne i hele verden for at samle dem til krigen på Gud en Almægtiges store dag.– "Se, jeg kommer om en tyv. Salig er den, der våger og vogter over sine klæder, så han ikke skal gå nøgen, og man skal se hans skam." (Kp.16,13-15) . . . .

disse præsentationer blev refereret. – *udgiverne.*] Nogle af vore brødre synes bekymret for at en bestemmelse skal gå over generalkonferensen, og rådgive vore sabbathholdende brødre, der idømmes fængsel og bøder for at afholde sig fra arbejde på den dag. Sådanne bestemmelser bør ikke lægges for denne konference, uden det kræver handling.

Der er spørgsmål som det er langt bedre at få så lidt publicity om så muligt, i hvert fald – for eller imod. . . .

Gud vil give lys og kundskab når der er brug for det. – Når søndagsspørgsmålet er nedsat til en lov, vil der ikke være så stor en fare for at tage skridt, der ikke har af karakter af Himlens billigelse. . . . af den grund at Herren giver lys og kundskab når der er mest brug for det. . . .

Så længe alle sabbathholdere er bekymrede og trængte, og søger at trænge ind i fremtidens mysterier, og lærer alt hvad de kan om den rette indstilling de skal have, så vær forsigtig med, om de rådgives rigtigt vedrørende søndagsoverholdelse. . . . Der vil altid være fare for at gå til yderligheder. . . .

Hvis der træffes beslutning om at vort folk ikke skal arbejde om søndagen, og vore brødre i sydstaterne* skal vise sig i harmoni med søndagsloven, på grund (395) af modstand, hvor lang tid går der ikke før hele [vort folks] verden, kommer under samme forhold, som de er i Sydstaterne. [* *På tidspunktet at dette manuskript blev skrevet blev syvende-dags adventister i nogle af sydstaterne forfulgt fordi de overtrådte statens søndagslove. Nogle af disse adventister nægtede at betale bøder, blev lagt i sammenlængede i grupper.*] Afgørelsen bliver universel. Hvis det kommer frem for dagens lys, som det gradvist bliver, og de som hævder at være sabbathholdere gør slaveagtige nedbøjninger til en afgud, vil der ske et tab af principper, indtil det hele går tabt for dem.

Hvis vi råder dem til at ikke respektere den falske sabbat, ophøjet til tage Herren vor Guds sabbat, så fortæl dem dette på en rolig måde, og opmuntre dem til at ikke trodse lovmagten i ord eller handlinger, medmindre det er nødvendigt at gøre dette til Guds ære, i forsvar for Hans nedtrådte lov. Lad der ikke ske nogen unødige handlinger der vækker kamplysten eller modstandernes lidenskaber. . . .

Vore fjender bør ikke have en god anledning til at anklage os for at være lovløse eller trodse lovene ved vor egen uklogskab. [Se *Vidnesbyrdene*, bind 9, s. 232-238, "søndagsarbejde."] Vi må ikke tro, at det er vores opgave at irritere vore naboer som dyrker søndagen, ved at anstrenge os målrettet på at arbejde på den dag, og vise en uafhængighed af dem. . . .

Der bør ikke være højtydende bevisførelser. Lad os tænke hvor frygteligt og forfærdeligt kedeligt det er, at dette bedrag har taget greb i verden og søge for enhver pris i vor egen magt at oplyse dem, som er vore bitreste fjender. Hvis der er en accept for principperne i Helligåndens virke, som han [den kristne] må have for at ruste sig til himlen, vil han ikke gøre noget overilet eller formasteligt for at skabe vrede og hån mod Gud. . . .

Hvordan I behandler sabbatsspørgsmålet er afgørende. – Der er nogle prøvende vidnesbyrd der skal frembæres mandigt af sabbathholderne og en vis bitter forfølgelse må udholdes på det sidste. . . . Der må ikke udgå udtalelser som opmuntrer til halvhjertet tjeneste, eller skjule vort lys på en fej måde, under en skæppe eller under en seng, for vi (396) vil med sikkerhed blive prøvet og testet. . . . Vær

Fare for hastige bevægelser og fejltrin. – Et taktløst, temperamentfuld og hårdnakket menneske vil med det store spørgsmål vi har foran os gøre megen skade. Ja, han efterlader et sådant indtryk at alle syvende-dags adventisternes kræfter ikke modstår hans formastelighed, fordi Satan, ærkebedrageren, den store rebel, vildleder mennesker om det sande svar på dette store spørgsmål, og dets evighedsbetydning. . . .

Der er dem som vil, gennem hastige og overilede handlinger, bedrage Guds sag over til fjendens magt. Der vil være mennesker som vil søge at hævne sig, som vil være frafaldne og bedrage Kristus i form af Hans hellige. Alle behøver at lære forsigtighed; og på den anden side er der fare for at være for konservative, og derigennem give fjenden indrømmelser. . . .

Hvad som helst vi gør som opløfter det falske, og får pladsen for den sande og ægte sabbat, er illoyalt mod Gud, og vi må handle meget forsigtigt, så vi ikke ophøjer de syndige menneskers beslutninger. Vi skal ikke findes på neutral grund om en sag af stor konsekvens. . . .

Forfølgelser under slaget, før den sidste afsluttende kamp. – De to hæere vil stå tydeligt og adskilt fra andre, og denne

sikker på at sabbaten er et test-spørgsmål, og hvordan I behandler dette spørgsmål, sætter jer enten på Gud side eller Satans side. Dyrets mærke skal vises i en vis form på enhver institution og hver enkel person. . . .

Alt hvad Satan har gjort begyndelsen af hans værk og til afslutningen var at ophøje det falske, og indtage den ægte Jehovas sabbats plads. Han er lige så opsat på det nu og mere end nogen sinde før. Han er kommet ned med stor magt for at bedrage dem, som bor på jorden med hans sataniske bedrag. . . .

Når vi kommer ud i yderste nød, bliver Guds lov mere dyrebar, mere hellig, og idet det er tydeligere at den er gjort ugyldig og sat til side, vil vor respekt og ærbødighed for loven rejse sig. . . .

I den langmodige Guds handlemåde, giver han nationerne en vis prøveperiode, men der er et punkt hvor der vil, hvis det sker, vil være Guds hjemsøgelse i Hans harme. Han vil straffe. Verden har gradvist udvist mere og mere foragt for Guds lov, og bønner for denne tid må være denne: "Det er tid for dig, Herre, at gøre noget: for de har sat din lov ud af kraft. (Sl. 119,126)

Enkeltpersoner tager ansvaret. – Lad ikke nogen prale sig af noget, hverken i forskrift eller eksempel, for at vise at han trodser landets love. Bestem jer ikke for hvad personer i forskellige stater kan gøre, eller ikke gøre. Lad intet blive gjort for mindske den enkeltes ansvar. Over for deres Gud må de stå eller falde. Lad ingen føle det som deres opgave at udtale sig i vort eget folks påhør, eller i vore fjender, det vil vække deres kamplyst, og de tager jer på jeres ord og fortolker dem på en sådan måde at I er anklaget for at være oprørske for regeringen, for dette vil lukke adgangsdøren til folk. . . .

Så længe vi ikke kan bøje en egenmægtig magt til at ophæve søndagen ved at bøje til den, så længe vi ikke vil overtræde sabbatten, som en despotisk magt vil forsøge at tvinge os (397) til at bøje os for, vil vi være viise i Kristus. . . . Vi behøver ikke at sige nogle ord, som vil skade os selv, for dette vil være slemt nok, men når I siger noget, og når I gør formastelige ting som bringer Guds sag i fare, så gør I et grusomt arbejde, for I giver Satan råderum. Vi skal ikke være overilede og voldsomme, men altid lære af Jesus, hvordan der handles i Hans ånd, frembringe sandheden som den er i Jesus. . .

adskillelse vil være så markant at mange som vil overbevises af sandheden, vil komme over på Guds lovlydige folks side. Når dette store værk vil tage sin plads i slaget, forud for den sidste afsluttende kamp, vil mange være sat i fængsel, mange vil flygte for deres liv fra stæder og byer, og mange vil være martyrer for Kristi sag, i forsvaret for sandheden. . . . I vil ikke fristes over mere end hvad I er i (398) stand til at klare. Jesus bar alt dette og langt mere. . . .

Ulvenes arbejde i fåreklæder. – Også blandt os vil der være lejesvende og ulve i fåreklæder, som vil forfølge [nogle af] Guds hjort til offer for andres guder for Herren. . . . Unge som ikke er etableret, rodfæstet og grundfæstet i sandheden, vil fordærves og drages væk af de blinde ledere for de blinde; og den ugudelige, foragteren gør mirakler og går fortabt, som foragter den Gamle af Dages suverænitet, og sætter en falsk gud på troen, et væsen af deres egen forklaringer, et væsen der alt i alt er som dem selv – disse agenter vil være i Satans hånd, til at fordærve den uforsigtiges tro.

Den selviske vilje forhåner de trofaste

Dem som har givet efter for selvet og parat til at hengive sig i stolthed, mode og opvisning, vil spotte de

samvittighedsfulde, sandhedselskende og gudfrygtige folk, og vil heri spotte ved himlens Gud selv. . . .

I Herrens navn vil jeg råde hele Hans folk til stole på Gud og ikke nu begynde at berede lette udveje i fremtiden, men lade Gud berede en udvej. . . .

Som vor dag er vil vor styrke være. – Når den kristne ser fremad mod opgaver og hårde prøvelser, så det han ser frem til, kommer over ham, på grund af hans kristne trobekendelse, er det menneskeligt at tænke over følgerne, og kvie sig ved profetierne, og det vil absolut være sådan når vi nærmer enden på denne jords historie. Vi må lade os opmuntre ved sandheden i Guds ord, at Kristus aldrig vil svigte Sine børn, som deres sikre Leder i deres prøvelsestid; for vi har en sandfærdig nedskrivning om dem, som har været under Satans hårde magt, at Hans nåde står i mål til deres dage. Gud er trofast som ikke vil lade os friste over hvad vi er i stand til . . .

Der kan være store bjerge af vanskeligheder for hvordan vi imødekommer Guds krav og ikke (399) bryder landets love. Han [den troende] må ikke gøre tilstrækkelige tilvejebringelser for sig selv, for at beskytte sig fra prøvelser, for han er blot Guds instrument og han skal frem med et eneste mål i sind og sjæl opsat dag for dag på, at han ikke vil ofre et eneste af hans hæderlige principper, så han ikke vil prale, ikke vil udsende trusler, eller sige hvad han vil eller ikke vil. For han ved ikke hvad han vil gøre før prøvelsen. . . .

Vi skal ikke irritere søndagsholdende naboer. – Vi bør hele tiden vandre i al ydmyghed. Fjenden bør ikke have anledning til at anklage os for at være lovløse og trodse lovene ved vor egen uklogskab. Vi bør ikke føle at det påligger os at irritere vore naboer som forguder søndagen ved at arbejde ekstra meget på den dag, foran dem, for at vi viser vor uafhængighed af ham. Vor søstre behøver ikke at vælge søndagen, som den dag hvor de viser deres vask frem. Der bør være nogen højrøstede demonstrationer. Lad os tænke over hvor frygtelig og forfærdelig sørgelig dette bedrag har taget verden til fange, og at vi for enhver pris må bruge vor kraft til at oplyse dem, som er vore bitreste fjender. Hvis principperne for Helligåndens påvirkning som han [den kristne] må have for at ruste sig til himlen, hvis denne påvirkning accepteres, vil han ikke gøre noget overilet eller anmassende for at skabe vrede eller hån mod Gud. . . .

Ingen døde blandt Guds folk efter at nådedøren er lukket. – Efter at Jesus rejser sig fra mellemkomstens trone, vil alle sager være afgjorte, og den modstand og død der kommer til Guds folk vil så ikke være et vidnesbyrd til sandhedens favør. . . .

Budene ignorerer ikke for at få en nemmere tid. – Kristus er vort eksempel. Antikrists beslutning om at gennemføre oprøret som begyndte i himlen vil fortsætte med at virke på ulydighedens børn. Deres misundelse og had mod dem som adlyder det fjerde bud vil vokse sig mere og mere bittert. Men Guds folk skal ikke skjule deres banner. De skal ikke overse Guds bud, og gå med folkemængderne i onde gerninger for at få en nem tid. De bør være forsigtige med at ikke fordømme deres brødre i troen, som er standhaftige, urørlige og altid knyttet til Herrens værk. . . .

Dem som svigter Gud for at redde deres liv, vil blive svigtet af Ham. Søger de at redde deres liv ved at opgive sandheden, vil de miste det evige liv.

Naturlig kærlighed for venner og slægtninge bør ikke få nogen sjæl, som er lyset, til at forkaste lyset, og vanære Gud, Faderen, og Jesus Kristus, Hans enbårne søn. Enhver mulig undskyldning for at ulydighed vil dannes hos mænd som vælger, ligesom mange gjorde i Kristi dage, menneskers gunst snarere end Guds gunst. Hvis én vælger

Vi tilskynder jer til at tænke over denne fare: Det som vi har at frygte mest er den nominelle kristenhed. Vi har mange som bekender sandheden, som vil være vundet fordi de ikke kender til Herren Jesus Kristus. De kan ikke skelne mellem Hans stemme fra en fremmeds stemme. Der skal ikke vises ærefrygt for nogen der drages bort, endog i et vidtrækkende frafald, som har en levende erfaring med (400) kundskaben til vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Hvis Jesus er formet indeni, herlighedens håb, vil den ulærte såvel som den uddannede kunne frembære vort tros vidnesbyrd, og sige: "Jeg ved hvem jeg har troet på." Nogle vil ikke, ved argumenter, være i stand til at vise hvori deres modstander har uret, og har aldrig haft de muligheder som andre har haft, alligevel er disse ikke overvældet af mange frafald, fordi de har deres eget hjertes vidnesbyrd, at de har sandheden, og de mest skarpsindige ræsonnementer og Satans anklager kan ikke flytte dem fra deres kundskab til sandheden, og de har ikke en tvivl eller frygt over at de selv er på vildspor. . . .

Når udsvævelser, kætteri og vantro fylder landet, vil der være mange ydmyge hjem hvor bøn, oprigtig og brødebetyngt bøn, vil sendes fra dem, som aldrig har hørt sandheden, og der vil være mange hjerter der vil nedtrykke på grund af den vanære der ydes mod Gud. Vi er for snæversynede i vore tanker, vi er fattige dommere, for mange af disse vil blive accepteret af Gud fordi de værner om enhver lysstråle der har skinnet på dem. – *Manuskript 6, 1889.*

Betal løsesum hvis det vil befri dig fra din undertrykker

Mennesker inspireres af Satan til at udrette hans hensigter mod Gud. Herren har sagt: "I skal holde mine sabbatter, for sabbatten er et tegn mellem mig og jer, slægt efter slægt." (2. Mos. 31,13) Ingen bør bryde dette bud, for at undgå forfølgelse. Men lad alle give agt på Kristi ord: "Når de forfølger jer i én by, så flygt til den næste." (Matt 10,23) Hvis det kan undgås, så læg ikke jer selv i menneskers vold, som er bearbejdet af Antikrists ånd. Hvis en betaling af en løsesum kan udfri vore brødre fra disse undertrykkeres vold, så lad det blive betalt, snarere end at blive presset og arbejde på sabbaten. Alt hvad vi kan gøre bør gøres så dem, som er villig til at lide for sandhedens sag, kan blive befriet fra undertrykkelse og ubarmhertighed. . . .

Når overbeviste mennesker modstår lyset, følger (401) deres egne tilbøjeligheder, og betragter menneskers gunst frem for Guds gunst, gør de sådan som mange gjorde i Kristi dage. . . .

hustru eller børn, fader eller moder, frem for Kristus, vil dette valg stå for evig tid, med det ansvar det fører med sig. . . .

Den sjæl som har fået lys om Herrens Sabbat, mindesmærket for Hans skabelse, og for at befri sig selv fra gener og skam og har valgt at forblive illoyal, han har solgt sin Herre. Han har vanæret Kristi navn, Han har taget sit standpunkt hos antikrists hære; hvor han sammen med dem, på den store dag, vil findes uden for Guds by, ikke sammen med de loyale, sande og retfærdige i himlens rige.

Alle som har en oprigtig tro vil blive forsøgt og prøvet. De må afstå huse og lande, og endog deres egne slægtninge, på grund af bitter modstand. (402) "Når de forfølger jer i én by, så flygt til den næste." "Sandelig siger jeg jer: I når ikke til ende med Israels byer, før Menneskesønnen kommer." (Matt. 10,23)

Antikrist – dem som ophøjer sig selv mod Gud – vil mærke hans vrede. – Jo større menneskers indflydelse er for godt, under Guds Ånds styring, des mere besluttet vil fjenden

være der giver efter for hans misundelse og jalosi mod ham, ved religiøs forfølgelse. Men hele himlen er på Kristi side, ikke på antikrists. Dem som elsker Gud, og er villig til at få del i Kristus i hans lidelse, vil Gud ære. Antikrist, som er alle der ophøjer sig selv, mod Guds vilje og arbejde, vil til rette tid mærke Hans vrede, som gav Sig selv, så de fortæbes men får evigt liv. Alle som bevarer lydigheden, alle som ikke vil sælge deres sjæle for penge eller for menneskers gunst, vil Gud notere i livets bog. – *Manuskrift 9*, 1900.

Kap. 56 – I det vi nærmer os enden

Mange vil antage vildførende budskaber

Prøv alt før det skal præsenteres for Guds hjord. . . . I budskaberne der bekender sig til at være fra himlen, vil der komme vildledende ting, og hvis indflydelsen fra disse ting accepteres, vil det føre til overdrevede bevægelser, planer og opfindelser som vil bringe de ting ind som Satan vil have udbredt – en fremmed ånd, en uren ånd, under hellighedens klæder; en stærk ånd der overvælder alt andet. Fanatisme vil komme ind, og vil således blande sig og indvæve sig i Guds Ånds underværker, så mange vil acceptere den som om alt kom fra Gud, og vil bedrages og vildføres derved.

Vore brødre kommer ofte med stærke udtalelser som bærer nådes- og advarselsbudskabet til vor verden, som det var bedre at de blev holdt tilbage. . . . Lad ikke et ord komme ud der oprør til hævn hos sandhedens modstandere. Lad der ikke blive gjort noget der vække til en drageagtig ånd, for den vil åbenbare sig selv tidlig nok, og i al sin drageagtige karakter, mod dem som holder Guds bud og har Jesu tro. . . .

Konfronteret af vore hensynsløse udtalelser. – Den tid vil komme, hvor vi kaldes til at stå (404) frem for konger og herskere, dommere og magter, som forsvarer for sandheden. Så skal det være en overraskelse for disse vidner at erfare at deres positioner, deres ord, og deres nøje udtalelser, er gjort på en uforsigtig eller tankeløs måde; når vildfarelsesangreb eller fremadgående sandhed, - udtalelser som de ikke tænkte over eller husket, - vil blive genfortalt, og de vil blive konfronteret med dem, hvor deres fjender vil udnytte dette, lægger de deres egne tanker i disse ord som var sagt i ubetænksomhed. . . .

Hvordan Satan vil arbejde med at bedrage. – Mange ting som skal bedrage os, vil komme, frembære nogle af sandhedens mærker. Lige så snart som de lægges frem som Guds store kraft, er Satan parat til at væve det ind som Åbenbaren siger: "Derefter så jeg en anden engel stige ned fra himlen med stor magt, og jorden oplystes af dens glans. (Åb.18,2) Den råbte med kraftig røst: Faldet, ja, faldet er det store Babylon." (Åb, 18,1.2) Dette er det samme budskab som blev givet af den anden engel: Babylon er faldet, "som skænkede op for alle folkeslagene af sin utugts harmes vin. (kap. 14,8) Hvad er det for en vin? Hendes falske lære. Hun har verden en falsk sabbat i stedet for det fjerde buds sabbat, og har gentaget den løgn Satan gav Eva i eden – Sjælens udødelighed. Mange har tændt på den vildfarelse hun har spredt vidt og bredt: "Lære doktrinerne fra menneskers befalinger."

To tydelige kald til menighederne. – Da (406) Jesus begyndte Sin offentlige virksomhed, rensede han templet fra dets ugudelige vanhelligelse. Den næsten sidste handling i hans tjeneste var at renske templet igen. Så i det sidste arbejde med at advare verden, gives der to tydelige kald til menighederne; den anden engels budskab, og stemmen høres i himlen: "Drag ud af hende, mit folk. . . . For deres synder er nået op til himlen, og Gud erindrers hendes overtrædelser." (Åb. 18,4.5)

Da Gud kaldte Israels børn ud af Ægypten, at de må holde

han har forberedt, til at lede sjæle fra denne tids sandhed.

Nogle vil acceptere og kundgøre vildfarelsen, og når irettesættelserne kommer, vil den sætte sagerne i dets sande lys, dem som har haft lille erfaring og som er uvidende den Satans ofte gentagede undergerninger, vil bortkaste vildfarelsens skrammel, som har været sandhed for dem. Således vil det lys og de advarsler som Gud giver for denne tid, ikke have nogen effekt. . . .

Falske budskaber vil blive tilskrevet Ellen White. – Alle tænkelige budskaber vil forfalske Guds værk, og altid have sandhedens inskription på dets banner. Og dem som er parate for alt der er nyt og er sensationspræget, vil behandle disse ting på en sådan måde at vore fjender vil tilskrive alt, som er usammenhængende og overdrevet til Mrs. E. G. White, det profetiske. . . .

Der vil efterlignes budskaber fra personer i alle retninger. - En efter en vil de rejse sig op, og vise sig som inspirerede, skønt de ikke har himlens inspiration, men er under fjendens bedrag. Alle som modtager deres budskaber vil føres på vildspor. Lad os da passe på hvor vi sætter foden, og ikke åbne døren vidt op for fjenden for at gennemgå indtryk, drømme og syner. Gud hjælp os til at se i tro hen til Jesus, og blive (405) vejledt af Hans talte ord. – *Brev 66*, 1894.

Standhaftig, men ikke trodsig

Vi skal rette troens øje standhaftigt på Jesus. Når dagene kommer, som de visselig vil, hvor Guds lov er sat ud af kraft, skal de sande og loyales iver rejse sig i den sidste stund, og de vil være mere varme og besluttede, og deres vidnesbyrd skal være tydeligere og ubøjeligt. Men vi kan ikke gøre noget med trodsighedens hjælp, og vi kan det ikke hvis vore hjerter er fuldt overgivende til Gud. . . .

Satans vrede mod de tre engles budskaber. – Den tredje engel vises som flyvende op under himlen, og symboliserer deres arbejde, som proklamerer den første, anden og tredje engels budskaber; alle er kædet sammen. Beviserne fra disse blivende, evige sandheder i disse store budskaber, som betyder så meget for os, som har opvækket en så intens modstand fra den religiøse verden, er ikke uddøde. Satan forsøger hele tiden at kaste sine helvedes skygger over disse budskaber, så at Guds restfolk, ikke klart kan se deres vigtighed, - deres tid og sted – men de lever, og skal bruge deres kræfter på vor religiøse erfaring når tiden trækker ud. . . .

Hans sabbat, således kalder han Sit folk ud af Babylon, at de ikke må tilbede dyret og dets billede. Det syndige menneske, som lærte at ændre tider og love, har ophøjet sig selv over Gud ved at præsentere denne falske sabbat for verden; den kristne verden har antaget dette pavedømmets barn, og passet og plejet det, derved trodset Gud ved at fjerne Hans mindesmærke og opsætte en rivaliserende sabbat.

Mere målrettede bestræbelser på at ophøje søndagen. – Efter at sandheden er blevet proklameret som et vidne for alle nationerne, på et tidspunkt hvor enhver tænkelig ond magt sættes i gang, hvor mennesker forvirres af mange der råber: "Se, her er Kristus," "Se, her er han," "Det er sandhed", "Jeg har et budskab fra Gud", "Han har sendt mig med stort lys", og der fjernes landmærker, og et forsøg på at rive vor tros piller ned – så gøres der et mere ihærdigt forsøg på at ophøje den falske sabbat, og foragte Gud selv ved at fortrænge den dag Han har velsignet og helliget.

Medens Satan arbejder proklamerer englen i Åbenbaringen 18 hans budskab. - Denne falske sabbat bliver gennemtvunget ved en hård lov. Satan og hans engle er lys vågen og meget aktiv, arbejder med energi og udholdenhed

gennem menneske-instrumenter på at udvirke hans mål med at udslette kundskaben om Gud. Medens Satan arbejder med sine løgnagtige undere, er tiden kommet som er forudsagt i åbenbaringen, hvor den mægtige engel, som skal oplyse jorden med sin herlighed, vil proklamere Babylons fald og kalde på (407) Guds folk til at forlade hende. . . .

Genoprettelse af bruddet. – Idet enden nærmer sig, vil vidnesbyrdet om Guds tjenere blive mere eftertrykkeligt og kraftigt, og glimter sandhedens lys på vildfarelsens og undertrykkelsens systemer som så længe har haft overhånd. Herren har sendt os budskaber for denne tid, for at befæste kristendommen på en evig basis, og alle som tror den nærværende stand må stå, ikke i deres egen visdom, men i Guds; og oprejse grundlaget for mange generationer. Disse vil være registreret i himlens bøger som bruddets reparatører, en genopretter for stier der bebos. Vi skal fastholde sandheden for den er sandhed, til trods for den bitreste modstand. . . .

Der vil komme fristelser over os. Der er synd, hvor du mindst venter det. Mørke kapitler vil åbne sig op, som er de frygteligste, for at betyngte sjælen; men vi har brug for at ikke svigte eller miste modet, idet vi ved at løftes bue er over Guds trone.

Vi skal være genstand for hårde prøvelser, modstand, smertelige tab, lidelser; men vi ved at Jesus gennemgik alt dette. Disse erfaringer er værdifulde for os. Fordele er på ingen måde afgrænset til dette kort liv. De når ind i de evige tider. . . .

Idet vi nærmer os slutningen af denne jords historie, bevæger vi os hurtigere og hurtigere op i den kristne vækst, eller også går vi ligeså meget den anden vej. – *Brev 1f*, 1890.

Tidligere SDAere forener sig med ikke-troende
Satan er Kristi personlige fjende. . . . Længe har han bedraget menneskeheden, og hans magt over menneskeslægten er stor; og hans raseri mod Guds folk bliver større, idet han ser at kundskaben til Guds krav når ud til alle dele af verden, og at lyset over den nærværende sandhed skinner for dem som længe har siddet i mørke. . . .

Guds ord . . . skal være vort forsvar, når Satan virker med så løgnagtige undere at han, hvis det var muligt, ville bedrage de udvalgte. Det er dér at (408) dem, som ikke har stået fast på sandheden vil forene sig med den ikke-troende, som elsker at lyve. Når disse undere er sket, når den syge er helbredt og andre mirakler er udført, vil de være bedragede. Er vi beredte for den farlige tid, som er lige over os? Eller står vi hvor vi som et let bytte for Djævelens kneb? – *Manuskript 81*, 1908.

Uafhængige lærers værk

Fra det som Herren har ønsket at vise mig, vil der oprejse sig netop sådanne hele tiden, og mange flere af dem, der hævder at have nyt lys, hvilket er et underordnet spørgsmål, er en kile på værket. Udbredelsen vil tage til, indtil der er sket et brud mellem dem, som accepterer disse synspunkter* og dem som tror den tredje engels budskab. [**Dette angår visse synspunkter på profetierne, som "Bror D" fremholder (Vidnesbyrdene, bind 5, s. 289-297), hans negative indstilling til profetiens ånd, og hans indstilling til den mindre tillid til generalkonferensens lederskab. – udgiverne.*]

Lige så snart som disse nye tanker blev antaget, så vil der være en dragen bort fra dem, som Gud har brugt i sit arbejde, for menneskerne begynder at tvivle og trække sig væk fra lederne, fordi Gud har sat dem til side og valgt

En djævelens videnskab

Hvad kommer der snart over os? Forførende ånder kommer ind. Hvis Gud nogensinde har talt gennem mig, vil du længe før have hørt en forunderlig videnskab – en djævelens videnskab. Dens mål vil være at gøre Gud og Jesus, som Han har sendt, ligegyldige. Nogle vil ophøje denne falske videnskab, og derigennem vil Satan forsøge at ugyldiggøre Guds lov. Store mirakler vil blive udført for øjnene af mennesker, til fordel for denne forunderlige videnskab. – *Brev 48*, 1907.

Tiden for frafaldet er nu

Alle tings ende er forhånden. Tingene går hurtigt i opfyldelse, alligevel vil det være som om at kun få erkender at Herrens dag kommer, hurtigt og stille, som en tyv om natten. Mange siger "Fred og ingen fare". Hvis de ikke venter og våger på deres Herre, vil de blive taget, ligesom var de taget i en snare. . .

"Men Ånden siger udtrykkeligt, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, fordi de lytter til vildledende ånder og dæmoners lærdomme." (1.Tim.4,1) Tiden for frafald er inde nu. Der skal gøres enhver tænkelig anstrengelse for at kaste tvivl over de stillinger, som vi har besat i over et halvt hundrede år. . . .

Ild fra himlen. – Dem som ser efter mirakler som et tegn på guddommelig vejledning er i alvorlig fare for at blive bedraget. Det er blevet sagt i Ordet at fjenden vil arbejde gennem sine agenter, som har forladt troen, og de vil tilsyneladende udføre mirakler, endog for at bringe ild ned fra himlen, for menneskers øjne. Ved hjælp af "falske underværker" vil Satan bedrage, omend (409) de udvalgte. – *Brev 410*, 1907.

Engle vil holde de fire vinde tilbage indtil beseglingen er sket.

Engle tilbageholder de fire vinde, repræsenteret som en vred hest der søger at bryde løs, og galopere over hele jordens overflade, og føre død og ødelæggelse med sig. . . .

Jeg siger jer, i Herren Israels Guds navn, at al skadelig og nedslående indflydelse holdes i ave af usynlige englehænder, indtil enhver som virker i frygt og kærlighed for Gud er beseglet på sin pande. – *Brev 138*, 1897.

Satan og hans engle blander sig med frafaldne

Satan og hans engle vil vise sig på jorden som mennesker, og vil blande sig med dem, om hvem Gud Ord siger: "I de sidste tider skal nogle falde fra troen, fordi de lytter til vildledende ånder og dæmoners lærdomme." (1.Tim. 4,1). – *Brev 147*, 1903.

"mere ydmyge" mennesker til at gøre Hans arbejde. (410) Dette er den eneste forklaring de kan give om denne sag, da lederne ikke ser dette vigtige lys.

Gud oprejser en klasse der udstøder det høje råb i den tredje engels budskab. . . . Det er Satans formål at tage nye teorier op nu, for at splitte tankerne fra det sande arbejde og ægte budskab for denne tid. Han oprører mennesker, ved at give falske indtryk af Skriften, et falsk højt råb, så det virkelige budskab ikke få den virkning det skal have, når det kommer. Det er en af de største beviser på, at det høje råb snart vil kunne høres og jorden vil blive oplyst med Guds herlighed. – *Brev 20*, 1884.

Onde engle i form af troende vil arbejde i vore rækker

Jeg er blevet vist at onde engle i form af troende vil virke i vore rækker, med at bringe en stærk vantroens ånd ind. Lad

endog dette ikke tage modet fra jer, men bring et sandt hjerte til Herrens hjælp mod sataniske agents kræfter.

Disse onde kræfter vil samle sig til vore møder, ikke modtage en velsignelse, men modvirke indflydelsen fra Guds Ånd. Kom ikke med bemærkninger om hvad de vil gøre, men gentag Guds rige løfter, som er ja og amen i Kristus Jesus.

Vi skal aldrig udstøde ord, som menneskelæber kan sige, der bekræfter onde engle i deres arbejde, men vi bør gentage Kristi ord. Kristus var læreren for disse engleskarer, før de faldt fra deres høje stand. – *Brev 46*, 1909.

Vi har store og højtidelige sandheder at give til verden, og de skal ikke proklameres på en tøvende og haltende måde. Basunen skal støde en bestemt lyd. Nogle vil komme til at høre det fremmede budskab af nysgerrighed; andre med en længsel efter at modtage sand kundskab, og stille spørgsmålet: "Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?" (Mark 10,17)

Således kom mennesker til Kristus. Og blandt Hans tilhørere var [onde] engle i form af mennesker, der drog deres tvivlsspørgsmål, kritiserede, misbrugte, og (411) fejlforklærede Frelserens ord. . . .

I denne tid vil onde engle i form af mennesker tale til dem som kender sandheden. De vil fejlforklære og mistyde udtalelserne fra Guds budbringere. . . .

Har Syvende-dags adventisterne glemt advarslen fra det sjette kapitel i effeserbrevet? Vi er engageret i en krig mod mørkets magter. Hvis vi ikke følger vor Leder tæt, vil Satan vinde sejr over os. – *Brev 140*, 1903.

Frafaldne vil overraske os

Ligesom førhen, vil vi i fremtiden se alle slags karaktertræk blive udviklet. Vi vil være vidne til at frafaldne mennesker, hvem vi har haft tillid til, som vi har stølet på, og som vi troede var stålfast sande i principperne. Nogle ting vil prøve dem, og de er kulkastede. Hvis sådanne mennesker falder, vil nogle sige: "Hvem kan vi stole på?" Dette er Satans fristelse der ødelægger tilliden til dem, som tilstræber at vandre på den snævre vej. Dem som falder har øjensynligt fordærvet deres vej for Herren, og de er advarende eksempler, der lærer dem som bekender at tro sandheden at Guds Ord alene kan holde mennesker fast på hellighedens vej, eller vende dem bort fra skyld. . . .

Lad enhver sjæl, uanset hvad hans virkefelt, forvise sig om at sandheden er implementeret i hjertet ved Guds Ånds kraft. Hvis dette ikke er sikkert, vil dem som forkynder Ordet, forråde deres hellige gave.

Læger vil blive fristet og gøre troens skibbrud. Advokater, dommere, senatorer, vil blive korrupte, og vil, ved Jeg fik vist . . . at advarslen må gå dér hvor den levende budbringer ikke kan gå, og at det vil kræve manges opmærksomhed for de vigtige begivenheder der udspiller sig i denne verdens histories afsluttende scener.

Kommende begivenheder er blevet vist for Ellen White. – Idet menighedens tilstand og verden blev åbnet for (414) mig, og jeg beskuede de frygtelige scener der ligger lige foran os, blev jeg foruroliget ved udsigterne; og nat efter nat, medens alle i huset og sov, skrev jeg de ting ned, jeg fik fra Gud. Jeg fik vist kætterne som rejser sig, de bedrag som vil være fremherskende, Satans mirakel-virkende kraft – falske Kristus'er vil vise sig – som vil bedrage den største del, endog i den religiøse verden, og som, om muligt, endog vil drage de udvalgte på vildspor. . . .

Alle, som bekender sig til at tro den nærværende sandhed,

bestikelse, lade sig selv købe og sælge. – *Manuskript 154*, 1898.

Frafaldne vil bruge hypnose

Tiden er kommet hvor nogle, endog i menigheden og på vore institutioner, vil forlade troen, og give agt på oprørske ånder og Djævelens doktriner. Men Gud (412) vil holde det som han er forpligtet til. Lad os drage nær til Ham, så Han kan drage nær til os. Lad os have et tydeligt og klart vidnesbyrd, direkte til pointen, så hypnotisme bliver brugt af dem som har forladt troen, og at vi ikke skal knytte os til dem. Gennem dem, som forlader troen, vil fjendens magt blive brugt til at lede andre på afveje. – *Brev 237*, 1904.

"Foren jer, foren jer."

Den sidste store konflikt ligger foran os, men hjælpen kommer til alle som elsker Gud og adlyder Hans lov, og jorden, hele jorden, bliver oplyst med Guds herlighed. "Den anden engel" kommer ned fra himlen. Denne engel repræsenterer det høje råb, som kommer fra dem, der gør sig parat til at råbe mægtigt, med en stærk stemme: "Faldet, ja, faldet er det store Babylon, det er blevet bolig for dæmoner, skjul for alle urene ånder, skjul for alle urene fugle og skjul for alle urene og afskyelige dyr." (Åb. 18,1.2)

Vi har et prøvende budskab at bringe, og jeg er blevet belært at sige til vort folk: "Foren jer, foren jer." Men vi skal ikke forene os med dem, som forlader troen, giver agt på forlokkende ånder og Djævelens lærer. Vi skal, med vore oprigtige, venlige og sande hjerter, gå ud og proklamere budskabet, og ikke tage os af dem som fører bort fra sandheden. – *Manuskript 31*, 1906.

Kap. 57 – Den sidste store kamp

Jeg blev bevæget af Herrens ånd til at skrive denne bog. [Den store strid] . . . Jeg vidste at tiden var kort, og at scenerne som snart skal dække over os, vil komme til sidst, meget pludseligt og hurtigt, sådan som det står i Skriften: "Herrens dag skal komme som en tyv om natten." (1.Tess. 5,2)

Herren har lagt de sager frem for mig som er af yderste vigtighed for denne tid, og som når ud i fremtiden. . . . Jeg blev forsikret om at der var ingen tid at spilde. Appellerne og advarslerne måtte gives. Vore menigheder må vækkes op, og belæres om at de må give advarsler til alle som det over hovedet muligt kan nå, erklære at sværdet kommer, at Herrens vrede over en ryggeløs verden ikke længere vil udsættes. Jeg fik vist at mange vil lytte til advarslen. Deres sind må være beredte til at se de ting som blev peget ud for dem.

har brug for advarslen og belæringen i denne bog; og bogen er til, for at også vi går ud i verden, og henlede deres opmærksomhed på de højtidelige scener der er lige foran os. – *Brev 1*, 1890.

Vanskelighederne forude

Modstandere får lov at triumfere for en tid. – Med medynk og medfølelse, med øm længsel, ser Herren på Sit fristede og prøvede folk. For en tid vil undertrykkerne få lov at triumfere over dem, som kender Guds hellige bud. Alle har fået den samme anledning som blev givet til den første oprører, for at demonstrere den ånd der bevæger dem til handling. Det er Guds hensigt at enhver skal blive forsøgt og prøvet for at se om han vil være loyal eller illoyal mod de love, som hersker i himlens rige. Til sidst tillader Gud Satan at afsløre sin karakter som en løgner, en anklager og en morder. Således bliver den endelige sejr hos hans folk mere markant, mere

herlig og fuldstændig. . . .

Guds folk bør være lys vågen, ikke stole på deres egen visdom, men helt på deres Leders visdom. De bør sætte dage til side til faste og bøn. . . .

Vi nærmer os krisen. – Vi nærmer os den vigtigste krise der nogen sinde er kommet over verden. Hvis vi ikke er lys vågen og våger, vil den liste sig ind på som en tyv. Satan forbereder sig på at arbejde gennem sine menneske-agenter i det skjulte. . . .

(415) Vi må kende grundene til vor tro. Opåbningen af scenernes betydning og højtidelighed, påkræver dette, og beklagelser må på ingen måde finde vej. . . .

Vi må anmode de lovgivende råd mere alvorligt for retten til at udøve selvstændig dømmekraft, til at dyrke Gud efter hvad vor samvittighed siger. Således har Gud i sit forsyn planlagt at kravene for Hans hellige lov skal bringes frem for mennesker i de højeste myndigheder. Men idet vi gør, alt hvad vi kan som mænd og kvinder, som ikke er uvidende om Satans bedrag, skal vi ikke udvise nogen bitterhed. Vi skal hele tiden sende bøn efter guddommelig hjælp. Det er Gud alene som kan holde de fire vinde, indtil englene kan besegle Guds tjenere på deres pander.

Satans besluttede anstrengelser. – Herren vil gøre et stort arbejde på jorden. Satan gør store anstrengelser for at dele og sprede Hans folk. Han bringer underordnet spørgsmål op for at splitte tankerne fra vigtige ting, som burde optage vor opmærksomhed. . . .

Mange holder kun sandheden ude på deres fingerspidser. De har fået stort lys og mange privilegier. Ligesom Kapernaum er de blevet ophøjet til himlen i denne henseende. I den prøve- og trængselstid der nærmer sig, vil de blive frafaldne, medmindre de lægger deres stolthed og selvsikkerhed til side, medmindre de har en fuldstændig karakterforvandling. – *Brev 5, 1883.*

En nationslov der vil få mænd til at overtræde Guds lov.

Herren vil dømme dem efter deres gerninger, som søger efter at sætte en lov for nationerne, som vil få mennesker til at overtræde Guds lov. Deres straf vil sættes i forhold til deres skyld. – *Brev 90, 1908.*

Verden i oprør

Kristi forrådelser og korsfæstelse annulleret. – Scenerne for forrådelserne, forkastelsen og korsfæstelsen af Kristus er blevet annulleret, og vil atter blive annulleret (416) i højere skala. Folk vil blive fyldt med Satans kendetegn. Bedragene fra Guds og menneskers fjende, vil have stor magt. Dem som har givet deres hengivenhed til en anden leder end Kristus, vil finde dem selv under en blind kontrol, legemligt, sjæleligt og åndeligt, der er så medrivende at sjæle under dens magt vender sig bort fra at høre sandheden for at tro

Kommende katastrofer. – En verden kommer til syne under Jerusalems ødelæggelse, og da vil advarslen fra Kristus lyde helt hen ad linien til vor tid: "Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen." (Luk.21,25) Ja, de skal overskride deres grænser, og ødelæggelsen vil være i deres spor. De vil opluge skibene der sejler på deres vande, og under byrden af deres levende fragt, vil de blive hastes ud i evigheden, uden tid til at angre.

Der vil ske katastrofer på landet og på havet: "Mennesker skal gå til, af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed." (vers 26,27) På nøjagtig samme møde som Han steg op (418) vil Han komme for anden gang til vor verden.

en løgn. De er taget i en snare, og ved enhver handling, skrigr de: "Befri Barabbas for os, men korsfæst Kristus." . . .

I de menigheder som har forladt sandheden og retfærdigheden, er det blevet åbenbart hvad menneskenaturen vil være og vil gøre når Guds kærlighed ikke er et blivende princip i sjælen. Vi behøver ikke at være overraskede over noget af det som sker nu. Vi behøver ikke undre os over hvorfor afskyelighederne udvikler sig. Dem som træder Guds lov under deres uhellige fødder har samme ånd som mennesker, som forhånede og forrådt Jesus. Uden samvittighedsnag gør de deres fader djævelens gerninger. . . .

Dem som valgte Satan som deres hersker vil afsløre ånden af den mester de har valgt, som var årsag til vore første forældres fald. Ved at forkaste Guds guddommelige Søn, personificeringen af den eneste sande Gud, som besad godhed, barmhjertighed og uendelig kærlighed, hvis hjerte altid blev berørt med menneskelig ve, og accepterede en morder i Hans sted, viste folket at menneskenaturen kan og vil gøre det, når Guds herskende Ånd er fjernet, og mennesker er under den første frafaldne. I samme grad som dette lys er afvist og forkastet vil der være misforståelser. Dem som afviser Kristus og vælger Barabbas vil arbejde under et ruinerende bedrag. Fejltagtige fremstillinger, frembæring af falske vidner, vil vokse under åbenlyst oprør. . . .

Forenet i desperat kompagniskab. – Kristus viser at uden Guds Ånds kontrollerende kraft er menneskeheden en forfærdelig magt for ondt. Utro og kritikkens had vil oprøre sataniske påvirkninger. Fyrstendømmer og magter, herskere af denne verdens (417) mørke, og åndelig ondskab på høje steder, vil forenes i et desperat fællesskab. De vil være allieret imod Gud i form af Hans hellige. Ved urigtige fremstillinger og falsknerier vil de demoralisere både mænd og kvinder, som i al deres optræden tror sandheden. Falske vidner vil ikke være mangel på, i dette forfærdelige arbejde. . . .

Efter at have talt om verdens ende, kommer Jesus tilbage til Jerusalem, byen der var i stolthed og hovmod, og sagde: "Jeg sidder som en dronning, og skal ikke mærke sorg." (Åb. 18,7) Da Hans profetiske øjne hviler over Jerusalem, ser Han det som hun var overgivet til ødelæggelse, verden vil blive overgivet til dens dom. Scenerne der udspiller sig ved Jerusalems ødelæggelse vil blive gentaget på den store og frygtelige Herrens dag, men på en frygteligere måde. . . .

Idet mennesker bortkaster alt der betvinger dem, og selv ugyldiggør Hans lov, idet de fastsætter deres egen fordrejede lov, og prøver at tvinge deres samvittighed, som ærer Gud og holder Hans bud, til at træde loven under deres fødder, vil de finde at medfølelse som de havde da de hånede, vil være udtømt. . . .

"Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig." (vers 28) – *Manuskript 40, 1897.*

Samfundets nedbrud. – Dem i verden, som har mistet deres forbindelse med Gud, er desperate, og er sindssyge efter at centrere sig selv. Dette skaber mistillid til hinanden, som efterfølges af kriminalitet. Verdens riger vil blive delt mod sig selv. Svagere og svagere bliver sympatiseret som binder mennesker i broderskab med sine medmennesker. Menneskehjertets naturlige egoisme vil blive bearbejdet af Satan. Han vil bruge den ukontrollerede vilje og voldsomme lidenskaber, som aldrig var bragt under Guds viljes kontrol. . . .

Ethvert menneskes hånd vil være imod sit medmenneske.

Broder vil rejse sig mod broder, søster mod søster, forældre mod børn, og børn mod forældre. Alt vil være forvirring. Slægtninge vil forråde hinanden. Der vil være en skjult dagsorden, for at ødelægge livet. Ødelæggelse, ulykke og død vil kunne ses over alt. Mennesker vil følge de tøjlesløse lyster i deres arvelige og opdyrkede onde tilbøjeligheder. . . .

Guds gengældelsesdomme ses i synet. – Gud har en beholdning af gengældelsesdomme, som Han lader falde på dem, som har fortsat med at synde, over for det store lys. Jeg har set de kostbareste strukturer i bygninger blive rejst og troede at de var brandsikrede. Og ligesom Sodoma blev straffet i Guds vredes flammer, sådan vil disse stolte strukturer blive til aske. Jeg har set skibe, som koster enorme summer penge, brydes med mægtige vande, der forsøger at modstå de vrede bølger. Men med al deres rigdomme i guld og sølv, og med deres menneske-last synker de ned i vandgraven. Menneskers stolthed vil blive begravet med de rigdomme de har samlet sig i bedrageri. Gud vil hævne, at enkerne og forældreløse som hungrende og nøgne har råbt til ham efter hjælp for deres undertrykkelse og mishandling.

Tiden er lige over os, hvor der vil være sorg (419) i verden som intet menneskeligt balsam kan helbrede. Flateerene monumenter fra menneskers storhed vil smuldre i støvet, lige før den sidste store ødelæggelse kommer over verden. . . .

Det er kun ved at blive klædt i Kristi retfærdighedsklædninger at vi kan undfly dommene som kommer over jorden. – *Brev 20*, 1901.

Mange børn vil blive taget bort

Inden længe bringes vi ud på strenge og vanskelige steder, og de mange børn der er bragt ud i verden vil nådigst tages bort før trængselstiden kommer. – *Manuskript 152*, 1899. (Se *Barnet i hjemmet*. eng. s. 565, 566; *Counsels on Health s. 375*)

Den endelige konflikt vil være kort men forfærdelig.

Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Profetier går i opfyldelse. Den sidste store konflikt vil være kort, men forfærdelig. Gamle stridigheder vil vækkes til live. Nye kontroverser vil opstå. Vi har et stort arbejde at gøre. Vore forkynderarbejde må ikke ophøre. De sidste advarsler må gives til verden. Der er særlig kraft ved overbringelsen af sandheden for denne tid. Hvor længe vil det vare ved? Kun lidt endnu. . . .

Enhvers spørgsmål vil være: "Hvem tilhører jeg? Til hvem skal jeg give min troskab?" Er mit hjerte fornyet? Er min sjæl reformeret? Er mine synder tilgivet? Vi de blive udslettede når fornyelsestiderne kommer? . . . . .

Profeterne skrev for deres egne dage og for vore dage. – De sidste bøger i det gamle testamente, viser os medarbejdere som er taget fra deres arbejde i marken. Ellers var der meget dygtige mennesker som var højt lærte, men Herren gav dem visioner og budskaber. Disse mænd fra det gamle testamente, talte om ting der kom frem på deres dage, og Daniel, Esajas og Ezekiel talte ikke kun om tingene, som vedrørte dem, som den nærværende sandhed, men deres øjne nåede helt ud i fremtiden, og til hvad der vil ske i disse

Nogle som regnes blandt købmænd og fyrster vil tage deres ståsted for at adlyde sandheden. Guds øjne har været på disse idet de havde handlet efter det lys som de har haft, og fastholdt deres renhed. Kornelius en mand med høj position, overensstemmelse med del lys han havde fået. Gud havde sine øjne på ham, og Han sendte Sin engel til ham med et budskab. Den himmelske budbringer gik forbi de

(420) sidste dage. – *Brev 132*, 1898.

Når de forfulgte flygter til et andet sted.

På nogle steder var modstanden meget udtalt, kunne Guds budbringeres liv være i fare. Da er det deres privilegium at følge deres Mesters eksempel og tage hen til et andet sted. – *Brev 20*, 1901.

Guds martyrier får bragt mange til sandheden

De brave mænd, som nægtede at bøje sig for guldstøtten, blev kastet i den brændende ildovn, men Kristus var sammen med dem der, og ilden fortærede dem ikke. . . .

Nogle af os kan bringes ud for lige så strenge prøver. Vil vi da adlyde menneskers befalinger eller vil vi adlyde Guds bud? Det er spørgsmålet som mange vil få stillet. Det bedste for os er at komme i tæt tilknytning med Gud, og, hvis Han vil have at vi skal være martyrer for sandhedens sag, kan det være et middel til at bringe mange flere til sandheden. – *Manuskript 83*, 1886.

Kristus står på de forfulgte helliges side.

Aldrig er den fristelses-betyngede sjæl blevet elsket mere nidkært af sin Frelser, da han led skam for sandhedens sag. Når den troende står på for uretfærdiges domstole for sandhedens skyld, står Kristus ved hans side. Al skam som falder over det troende menneske, falder på Kristus i skikkelse af Hans hellige. »Jeg elsker ham,« sagde Kristus, »og vil manifestere mig selv i ham« (Joh.14,21). Kristus er atter blevet fordømt, i skikkelse af Hans troende disciple.

Når den troende er spæret inde bag fængselets mure for sandhedens skyld, manifesterer Kristus Sig Selv for ham, og henrykker hans hjerte med Sin kærlighed. Når han lider døden for Kristi skyld, siger Kristus til ham: "De kan dræbe legemet, men de kan ikke skade sjælen." "De korsfæstede mig, og hvis de lægger jer i døden, korsfæster de Mig på ny i (421) form af Mine hellige."

Forfølgelse kan ikke gøre mere end forårsage døden, men livet bevares til evigt liv og herlighed. Den forfølgende magt vil stå frem og befale Kristi disciple at fornægte troen, give agt på Djævelens forlokkelser og lærer, ved at ugyldiggøre Guds lov. Men disciplene spørger: »Hvorfor skal jeg gøre dette? Jeg elsker Jesus, og jeg vil aldrig fornægte Hans navn.« Når kraften siger: »Jeg vil kalde jer fredsforstyrer«, vil de svare: »Sådan kaldte de Jesus, som var sandhed, nåderig og fred.« - *brev 116*, 1896.

Købmænd og fyrster vil tage deres ståsted

selvretfærdige, kom til Kornelius, og kaldte ham ved navn. . . .

Optegnelsen er gjort til særlig gavn for dem som lever i disse sidste dage. Mange, som har fået stort lys, har ikke værdsat og udnyttet det, sådan som det var deres privilegium at gøre. De har ikke praktiseret sandheden. Og derfor vil Herren bringe dem ind, som har levet op til det lys de har fået. Og

dem som er blevet begunstiget med anledninger til at forstå sandheden og som ikke har adlydt dens principper vil blive styret af Satans fristelser for egenkærlighed. De vil fornægte sandhedens principper i praksis og bringe skam over Guds sag.

Kristus erklærer at Han vil spy disse ud af sin mund, og lade dem følge deres egen handle måde, som vil skille dem ud fra andre. Denne handle måde gør dem faktisk ikke ligeså fremtrædende, som mennesker der er upålidelige forvaltere.

(422) *Guds målestok for dem der vandrer i det lys de har.* - Herren vil give sit budskab til dem som har vandret efter det lys de havde, og vil genkende dem som sande og trofaste, efter Guds målestok. Disse mennesker vil tage deres sted, som har lys og kundskab, har ikke vandret på Herrens vej, men efter deres egne uheldige hjerters forestillinger.

Vi lever nu i de sidste dage, hvor sandheden må udtales, hvor den må gives til verden i advarsler og rettesættelser, uanset konsekvenserne. Hvis der er nogle som vil blive fornærmet og vender sig fra sandheden, må vi have i sinde at der var dem som gjorde det samme på Kristi tid. . . .

Rækkerne vil ikke blive mindre. - Men der er mennesker som vil tage imod sandheden, og disse vil tage de pladser for dem, der blev fornærmet og forlod sandheden, har haft. . . . Herren vil arbejde sådan at de upåvirkelige vil blive adskilt fra de sande og loyale. . . . Rækkerne vil ikke blive mindre. Dem som er fastholdende og oprigtige vil følge op om de uvidende, som kommer fra dem, der blev anstødt og faldt fra. . . .

Mange vil værdsætte Guds visdom frem for jordiske goder, og vil adlyde Guds Ord som den højeste norm. Disse vil ledes til et stort lys. Disse vil komme til en stor kundskab om sandheden, og vil søge at få dette lys om sandheden frem til dem de kender, der ligesom dem selv er ivrige efter sandheden. - *Mannuskript 97*, 1898.

Ethvert menneske vil enten være i Kristi hær eller i Satans hær.

Vi nærmer os afslutningen af denne jords historie, hvor kun to partier kan eksistere og enhver mand, kvinde eller ethvert barn vil være i en af disse hære. Jesus vil være anføreren for en hær; for den modsatte hær vil Satan være lederen. Alle som bryder Guds lov, og lærer andre at bryde den, fundamentet for Hans regering i himlen og på jorden, er ordnet under en overordnet leder som dikterer dem direkte imod Guds regering.

"Og jeg vil minde om, at de engle, som ikke tog vare på deres høje hver, men forlod deres rette bolig," (Judas 6) er oprører mod Guds lov, og fjender mod alle som elsker og adlyder Hans bud. Disse undersåtter vil, sammen med Satan deres leder, samle andre i deres rækker, på enhver mulig måde, for at styrke hans magt og fremskynde hans krav.

Ved sine bedrag og lokkemidler vil Satan, om muligt, føre de udvalgte vild. Hans egne er ikke mindre bedragede. Han vil forsøge at irritere, plage, forfalske, anklage og fremstille alle i forkert lys, som han ikke kan tvinge til at give ham ære, og hjælpe til i hans værk. Hans store succes ligger i holde menneskers tanker forvirrede, og uvidende om hans bedrag, for så kan han lede den ubekymrede, til det han bliver, med bind for øjnene. . . .

Sabbatten er spørgsmålet i den sidste kamp. - Sabbatten er det store test-spørgsmål. Den er grænselinien mellem de loyale og sande og så de illoyale og overtræderne. Denne sabbat har Gud påbudt, og dem som hævder at være **Kristus blander sig i rækkerne i den sidste kamp.** Helligåndens virke skal kombinere sig med menneskers anstrengelser og hele himlen er involveret i beredelsen af et

lovlydige, som tror at de nu er under proklamationen af den tredje engels budskab, vil se den betydningsfulde andel, som det fjerde bud har i dette budskab. Det er den levende Guds segl. De vil ikke formindske sabbatens krav ved at ikklæde den, efter deres bekvemlighed. - *Manuskript 34*, 1897.

Johannes skriver i åbenbaringen om deres enhed, som lever på jorden for at sætte Guds lov ud ad kraft. »De har alle samme tanke, og deres magt og myndighed giver de dyret. De vil føre krig mod Lammet, men Lammet vil sejre over dem, fordi det er herrernes Herre og kongernes Konge, og sammen med det sejrer de kaldede og udvalgte og trofaste, der er i dets følge.« (Åb.17,13,14) »Og jeg så, at der ud af munden på dragen og ud af munden på dyret og ud af munden på den falske profet kom tre urene ånder, der så ud som frøer.« (kp.16,13)

Alle som vil ophøje og dyrke den afguderiske sabbat, en (424) dag som Gud ikke har velsignet, hjælp Djævelen og hans engle med al kraft fra deres Gudgivne evner, som de har forvansket til forkert brug. Inspireret af en anden ånd, som forblænder deres dømmekraft, kan de ikke se at ophøjelsen af søndagen er fuldt og helt den katolske kirkes institution. . . .

Sabbatten er spørgsmålet der deler verden. - Himmels Herre lader verden vælge, hvem de vil have som hersker. Lad alle læse det trettende kapitel i åbenbaringen, for det vedrører enhver menneskelig agent, stor og lille. Ethvert menneske må vælge side, enten den sande levende Gud, som har givet verden skabelsens mindesmærke i syvendedags sabbaten, eller en falsk sabbat, indført af mennesker som har ophøjet dem selv over alt der kaldes Gud eller dyrkes, som selv har påtaget sig Satans egenskaber, ved at undertrykke den loyale og sande, som holder Guds bud. Den forfølgende magt vil gennemtvinge tilbedelse af dyret, ved at insistere på helligholdelsen af den sabbat han har indført. Derved spotter han Gud, siddende i »helligdommen, så at han sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.« (2.Tess.2,4)

De 144 000 er uden skyld. - En af de tydelige træk, når de 144 000 fremstilles, er at der ikke findes skyld i deres mund. Herren har sagt: "Salig den mand . . . Hos hvem der ikke findes svig." De bekender sig til at være Guds børn, og fremstilles som dem der følger Lammet hvor end det går. De bliver fremstillet for os, som stående på Zions bjerg, ombundet til hellig tjeneste, ikklædt hvidt linned, som er de helliges retfærdighed. Men alle som følger Lammet i himlen vil først have fulgt Ham på jorden, tillidsfuldt, elskende og villig lydighed, ikke fulgt Ham under klynk og lunefuldt, men i tillid og oprigtighed, ligesom hjorden følger hyrden. . . .

Satan gør sine sidste anstrengelser for herredømmets skyld. - Verden er i kompagniskab med bekendende kristne menigheder, for at sætte Jehovas lov ud af kraft. Guds lov er sat til side, den er trådt under fode; og fra hele Guds trofaste folk, vil denne bøn stige op til himlen: »Det er tid at gribe ind, Herre, de har brudt din lov. (Sal.119,126) Satan gør sine sidste og mægtigste anstrengelser for at få herredømme, hans sidste kamp mod principperne i Guds lov. Der vil være megen trodsig vantrø.

Efter Johannes' beskrivelse i åbenbaringen 16 af den mirakelvirkende kraft, som skulle samle verden til den sidste store konflikt, er symbolerne væk, og basunen giver endnu en bestemt lyd. »Se, jeg kommer om en tyv. Salig er den, der våger og vogter over sine klæder, så han ikke skal gå nøgen, og man skal se hans skam.« (Åb.16,15) - *Manuskript 7a*, 1896.

folk, at det kan stå i disse sidste dage. Enden er nær og vi ønsker at holde den fremtidige verden i øjesyn. . . .

I den sidste kamp leder Hærføreren af Herrens hær (Josua 5,15) himlens hæere og blander sig ind i rækkerne og kæmper vort slag for os. Vi vil få frafaldende ind, vi afventer dem. »Fra os er de udgået, men de var ikke af vore.« (1.Joh. 2,19) »Enhver plante, som min himmelske fader ikke har plantet, skal rykkes op med rode.« (Matt. 15,13)

Englen, den mægtige engel fra himlen, skal oplyse jorden med Sin herlighed, (Åb. 18,1) medens han råber mægtigt med høj røst: »Faldet, ja, faldet er det store Babylon,« (vers 2) . . . Vi ville miste troen og modet i konflikten, hvis vi ikke blev understøttet af Guds kraft.

Enhver form for ondt vil springe ud i intens aktivitet. Onde engle forener deres kræfter med onde mennesker, og idet de hele tiden har været i konflikt og fået erfaring i at bedrage på bedst mulig måde og kamperfaring og blevet stærkere efter hundredvis af år, så vil de ikke opgive den sidste store endelige strid uden en desperat kamp og hele verden vil være på den ene eller anden side af spørgsmålet.

(426) Slaget ved Hageddon vil blive udkæmpet. Og på den dag må ingen af os findes sovende. Vi må være lys vågen, ligesom de forstandige jomfruer, så må vi have olie i vore kar til vore lamper. Helligåndens kraft må være over os og Hærføreren for Herrens hær vil stå ved hovedsædet for himlens engle, for at styre slaget. Der er endnu højtidelige begivenheder som vil ske. Basun efter basun vil lyde; det ene bæger vil udgydes efter det andet, over jordens beboere. Scener af forbløffende interesse er lige over os og disse ting vil være sikre indikationer på Hans nærhed som har styret i enhver aggressiv bevægelse, som har ledsaget fremmarchen for Hans sag igennem tiderne, og som har spurgt om Han selv allernådigst kan være med Sit folk i alle deres kampe, til verdens ende. Han vil hævde Sin sandhed. Han vil bevirke at den sejrer. Han er parat til at hjælpe Sine trofaste med kraft til motiver og mål, indgyde dem håb, mod og taperhed til større aktivitet idet tiden er nær.

Den sidste heftige kamp. - Bedrageri, forlokkelser og svindel vil blive større. Råbene vil komme fra ethvert kvarter: »Se, her er Kristus! Se, der er Kristus!« »Men,« sagde Kristus, »følg dem ikke.« (Luk. 21,8) Der vil komme en heftig kamp før syndens menneske skal lukkes ude af denne verden - som han er og det som har været hans værk.

Medens den protestantiske verden er blevet meget medfølelsende og hengiven over for syndens menneske, (2. Tess. 2,3), skal Guds folk da (ikke) tage deres plads som Kristi frimodige og tape soldater, der møder de problemer der kommer, med deres liv skjult med Kristus i Gud? Mystiske Babylon har ikke sparet på de helliges blod og skal man da ikke være lys vågen for at fange lysstrålerne, som har skinnet fra den engels lys, som skal oplyse jorden med sin herlighed. - *Brev 112, 1890.*

Vore liv og den sidste beredelse

Gud vil prøve os. - Før vi giver os over til Helligåndens (427) dåb, vil vor himmelske Fader prøve os, for at se om vi kan leve uden at vanære Ham. - *Brev 22, 1902.*

Alt ufuldkomment lægges bort. - Når vort jordiske arbejde er til ende, og Kristus kommer efter Sine trofaste børn, så skal vi skinne som en sol i vor Faders rige. Men før det tidspunkt, vil alt som er ufuldkomment i os blive set og lagt væk. Og misundelse, jalsi, onde tanker og enhver selvisk plan vil blive udstødt af livet. - *brev 416, 1907.*

Når karakterudviklingen åbenbares - Stræber vi med alle

"Han var lydige mod alle Sin Faders bud. Ondskab har fyldt jorden; den er besmittet under beboerne derpå. De høje steder for jordens magthavere er blevet besmittet med fordærv og afgudsdyrkelse, men tiden er kommet hvor

vore Guds-givne kræfter på at nå højdemålet for mænd og kvinder i Kristus? Søger vi efter hans fylde, rækker altid højere og højere, og forsøger at opnå Hans karakters fuldkommenhed? Når Guds tjenere når dette punkt, vil de blive beslede på deres pander. Sekretærenge vil erklære: »Det er gjort.« De vil være fuldstændigt i Ham som de er ved skabelsen og ved forløsningen. - *Manuskript 148, 1899.*

Bliver vi begavet med en højere natur. - Når Kristus kommer, tager Han dem som har rensset deres sjæle ved at adlyde sandheden. . . . Dette forgængelige menneske iklædes uddelighed. Vi vil da blive begavet med en højere natur. Legeme hos alle dem der renser deres sjæle ved lydighed mod sandheden, skal blive forherliget. De vil have taget imod og tro på Jesus. - *Manuskript 36, 1906.*

Et livagtigt syn på kommende begivenheder

Fredag [d. 18. Jan. 1884] nat hørtes min stemme flere gange udbryde: »Se, se!« Om jeg drømte eller var i syn kan jeg ikke sige. Jeg sov alene.

Trængselstiderne var over os. Jeg så vort folk i stor nød, grædende og bedende, anmodede om Guds sikre løfter, medens de onde var omkring os og hånedes os truede med at ødelægge os. De spottede (428) vor svaghed, de hånedes vor lille skare, og spottede os med ord der skulle skære dybt. De anklagede os for at tage uafhængig stilling fra resten af verden. De havde afskåret vore pengemidler så at vi ikke kan købe eller sælge, og de henviste til vor usle fattigdom og nedslåede tilstand. De kunne ikke se hvordan vi kan leve uden verden. Vi var afhængig af verden, og vi må indrømme verdens sæder, praksis og love, ellers må vi forlade den. Hvis vi er det eneste folk i verden som Herren begunstigede, ville vor opræden være frygteligt imod os.

De erklærede at de havde sandheden, at der var mirakler blandt dem; at engle fra himlen talte med dem og vandrede med dem, de store magter tegn og undere blev udført blandt dem, og at dette var det timelige tusinde år de havde ventet så længe på. Hele verden var omvendt og i harmoni med søndagsloven, og dette lille svage folk stod bort og skilte sig ud fra landets love og Guds lov, og hævdede at være de eneste rigtige på jorden. . .

"Se op, Se op!" - Medens kvalerne var over de loyale og sande som ikke ville dyrke dyret og dets billede og acceptere og holde en afguderisk sabbat, sagde Een: "Se op, Se op!" Ethvert øje løftede sig, og himlene synes at dele sig som en bogrulle, der blev rullet sammen, og ligesom Stefanus så mod himlen, sådan ser vi mod himlen. Spotterne forhånede os, og pralede af at de ville gøre det af med os, hvis vi fastholdte vor tro. Men nu er vi som dem der ikke hørte dem; vi stirrede på et sceneri der lukkede alt andet ud.

Der stod Guds trone åbenbaret. Rundt om den stod ti tusinde gange ti tusinde og tusinde på tusinde, og tæt omkring tronen var martyrerne. Blandt dem så jeg dem, som var så forhånede til det allerlaveste, som verden ikke kendte, hvem verden hadede og foragtede.

(429) En stemme sagde: "Jesus, som sidder på tronen, har elsket mennesket at Han gav Sit liv som offer for at genløse det fra Satans magt, og ophøje det til Sin trone. Han som er over alle magter, Han som har den største indflydelse i himlen og på jorden, Ham som enhver sjæl står i gæld til for al den gunst mennesket har fået, Han var sagtom og ydmyg af natur, hellig, harmløs og ubesmittet i livet.

retfærdighed skal modtage sejrens og jublens udstrakte hånd. Dem som verden regnede for at være svage og uværdige, dem som var forsvarsløse mod menneskers grusomhed, skal krones som sejrherer og mere end

sejrherer. [Åb. 7,9-17 citeret]

De er foran tronen og glæder sig over den evige dags solfrie glans, ikke et spredt og svagt kompagni, der udholder de sataniske lidenskaber fra en oprørske verden, der udtrykker dæmoners synspunkter, lære og råd.

Nu har de hellige ikke noget at frygte. - Syndens mestre er blevet stærke og frygtelige i verden under Satans styring, men stærk er Herren Gud som dømmes Babylon. Den retfærdige har ikke længere noget at frygte over magt eller bedrageri så længe de er loyale og sande. En mægtigere end den stærkt bevæbnede mand, sættes som deres forsvare. Al kraft, storhed og karakterudmærkelse vil gives til dem som har troet og stået som sandhedens forsvare, stået frem og fastholdende forsvaret Guds love.

Andre himmelske væsener har udbrudt med fast og musikalsk stemme: "De er kommet ud af stor trængsel. De har vandret i ildovnen i verden, blevet hadet intenst ved menneskers lidenskaber og luner, som ville tvinge dem til at tilbede dyret og dets billede, som vil tvinge dem til at være illoyal mod (430) himmelens Gud.

"De er kommet fra bjergene, fra klipperne, fra jordens huler og grave, fra fangehuller, fra fængsler, fra skjulte råd, fra torturkamre, fra elendige hytter og loftskamre. De har gennemgået svære prøvelser, dyb selvforneagtelse og store skuffelser. De skal ikke længere være onde menneskers hån eller latterliggørelse. De skal ikke længere være middelmådige og sorgfulde i deres øjne som foragter dem.

»Fjern de snavsede klæder af dem, med hvilke onde mennesker har fornøjet sig med at iklæde dem. Skift deres klæder, endog til hvide retfærdighedsklæder, og sæt et smukt klædningsstykke på deres hoveder.«

Der står de sejrige i den store kamp. - De blev iklædt rigere klæder end nogen jordiske væsener nogen sinde havde fået. De blev kronet med diamantbesatte herlighedens diademer som mennesker aldrig nogen sinde havde set. Lidelsens, skammens, manglens og hungrens dage er ikke længere; gråden er fortid. Så bryder de ud i sang, højt, klart og musikalt. De svajer palmegrene i sejr, og udbryder: "Frelsen kommer fra vor Gud, som sidder på tronen, og fra Lammet." (Åb. 7,10)

Oh, måtte Gud skænke os Sin Ånd og gøre os stærke i Sin styrke! På den store dag for den højeste og endelige sejr, vil det ses at de retfærdige var stærke, og at ondskaben i alle dens former og med al dens stolthed var en svag og ynkelig fejltagelse og et nederlag. Vi vil klynge os til Jesus, vi vil stole på ham, vi vil søge efter Hans nåde og Hans store frelse. Vi må skjule os i Jesus, for Han er ly for stormen, en hjælp lige netop under trængselstiden. - Brev 6, 1884

To søjler af engle ledsager de hellige til Guds stad. - Livgiveren kommer for at bryde gravens lænker. Han fører fangerne frem og udbryder: "Jeg er opstandelsen og livet." Der står en oprejst hær. Den sidste tanke var om død og dens smerte. De sidste tanker de havde, var om graven, men nu udbryder de: "Oh død, hvor er (431) din brod? Oh grav, hvor er din sejr". (1.Kor. 15,55) Dødens kvaler var den sidste ting de mærkede. . . .

Når de vågner op er smerten helt væk. "Oh grav, hvor er din sejr?" her står de og udødelighedens endelige berøring er lagt over dem og de går op for at møde deres Herre i luften. Portene til Guds stad svinger bagud på deres hængsler, og nationerne som har holdt sandheden går ind.

Der er søjlerækker af engle på hver side, og Guds indløste vandrer forbi keruber og serafim. Kristus byder dem velkommen og lægger Sin velsignelse til dem: "Vel gjort, du

gode og trofaste tjener, gå ind til din herres glæde." (Matt. 25,21) Hvad er dette for en glæde? Han ser Sin sjæls møje, og er tilfreds. Det er hvad vi arbejdede for.

Her er én, som i nattestunden vi bad indtrængende til Gud for. Der er én vi talte med på hans dødsleje, og han hang sin hjælpeløse sjæl på Jesus. Her er en som var en stakkels dronker. Vi prøvede at få hans øjne rettet mod Ham som er mægtig til at frelse og vi fortalte ham at Kristus kunne give ham sejr. Der er evige herlighedskroner på deres hoveder, og så kaster de forløjst deres glitrende kroner for Jesu fødder; og så slår englekoret sejrstenen an og engle i to søjlerækker tager sangen op og de forløjstes hær slår i, som om de havde sunget sangen på jorden, og der har de været.

Himmelsk musik. - Oh, hvilken musik! Der er ikke én uharmonisk tone. Alle stemmer proklamerer: "Værdigt er Lammet det slagtede." (Åb. 5,12) Han ser Sin sjæls møje og er tilfreds. Tror du at der er nogen, der som vil tage tid til at fortælle om sine prøvelser og forfærdelige vanskeligheder? "Det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes." (Es. 65,17) "Gud skal tørre enhver tåre bort fra deres øjne." (Åb. 21,4) - *Manuskript 18, 1894.*

(433) Appendiks A

Den store strid - 1911 udgave

En udtalelse af W. C. White for Generalkonferenserådet, 30. oktober, 1911.

En tale for rådet, hvor ældre W. C. White sagde:

"Det er med fornøjelse at jeg overbringer jer en udtalelse om den seneste engelske version af Den Store Strid.

"For omkring to år siden, fik vi fortalt at printpladerne for denne bog, som bruges i Pacific Press, The Review and Herald, og The International Traktat Selskab (London), blev så slidte at bogen måtte sættes om og lave nye plader. Denne bog er blevet til ved Pacific Press. Fire sæt plader blev lavet - et for hver af vore kontorer i Washington, Mountaien View, Nashville og Watford.

"I et brev til lederne i vore forlagshuse, skrev jeg som følger, d. 24. juli, 1911: [Dette er det samme som brevet af samme dato der blev adresseret til "Vore missionærer-agenter i rundt omkring."

"Efter at have rådført med prædikanter, kolportører og andre venner af bogen, mente vi det var bedst at genopsætte teksten, så at den nye udgave vil svare så nær så mulig med den gamle. Og selvom vi ikke kunne bruge præcis de samme typer, sætter materialet sig næsten side for side. Ethvert kapitel i den nye udgave begynder og slutter på de samme sider ligesom de tilsvarende (434) kapitler gør i den gamle udgave.

"Den mest bemærkelsesværdig ændring i den nye udgave er forbedringen i illustrationerne. Hver af de toogfyrre kapitler har, sammen med forordet, indledningen, indholdsfortegnelsen, og listen af illustrationer, en smuk illustrativ overlinie; og ti nye fuldside illustrationer er blevet indføjede, i stedet for dem som var mindst attraktive.

"De tretten appendiksnoter i den gamle udgave, der fylder tretten sider, er blevet erstattet enogtrediven noter der fylder tolv sider. Disse er næsten alle reference-noter der skal hjælpe læseren til at finde de historiske beviser der nævnes i bogen.

"De biografiske noter er udeladt, og det generelle indeks er blevet forøget fra tolv til toogtyve sider, og derved lettere at finde de ønskede passager.

"I bogens tekst, er den mest bemærkelsesværdige forbedring introduktionen til historiske referencer. I den gamle udgave, blev der givet over syv hundrede bibelhenviisninger, men kun I få tilfælde var der nogle historiske referencer til citerede kilder eller henvisning. I den nye udgave vil læseren finde mere end fire hundrede referencer til otteogfirs forfattere og kilder.

"Da vi bragte en forespørgsel fra nogle af vore kolportører til mor, at der i den nye udgave ikke kun bringes skriftstedshenvisninger, men også citere referencer fra historikere, sagde hun at vi selv skal følge op på det og indsætte historiehenviisninger. Hun instruerede os også at vi skal bekræfte citaterne, og rette alle der findes; og hvor der gøres citater fra passager der regnes forskellige af forskellige oversættere, at bruge den oversættelse som findes mest rigtig og autentisk.

"At finde de forskellige passager fra historiebøgerne har været en møjsommelig opgave, og bekræftelsen af de citerede passager har ført til nogle ændringer i (435) formulering af teksten. Dette lægger man særligt mærke til i citaterne fra reformationshistorien, af J. Merle D'Aubigne. Der blev fundet mere en seks engelske oversættelser, amerikanske og britiske, som varierede meget i formuleringen, selvom de var næsten identiske i tanken; og i den gamle udgave af Den Store Strid var disse blevet brugt for at gøre sproget klarere og smukkere. Men vi lærte at kun en af disse mange oversættelser havde forfatterens anerkendelse; som er den der bruges i det Amerikanske traktatselskab i dens senere udgaver. Derfor er citaterne fra D'Aubigne i denne udgave af Den Store strid blevet lavet for at tilpasse sig hoveddelen af denne anerkendte oversættelse.

"I nogle få tilfælde, er nye citater fra historiebøger, forkyndere, og nutidige skrivere blevet brugt i stedet for de gamle, fordi de er mere kræftfulde eller fordi vi ikke var i stand til at finde de ældre. I alle tilfælde har der sket en sådan ændring, hvor mor har været meget opmærksom på hvad er skrevet i stedet for, og har anerkendt ændringen.

"I vil finde at ændringer af denne karakter er sket på siderne 273, 277, 306-308, 334, 335, 387, 547, 580, og 581.

"Der er stadig nogle mærker eller flere noter i den bog hvis autoritet vi har været ude af stand til at opspore. Heldigvis angår dette sager hvor en alvorlig strid er usandsynlig.

"Der er gjort ændringer i stavning, tegnsætning og store/små bogstaver for at gøre denne bog mere ensartet med de andre bind i denne serie.

"På otte eller ti steder, er tidsreferencerne blevet ændret fordi, det er et stykke tid siden at bogen blev publiceret første gang.

"Flere steder er udtryksformen blevet ændret, for at ikke at fornærme unødigt. Et eksempel på dette vil findes i ændringen af det nedsættende ord for "romish" til et neutralt ord for "roman" eller "romersk katolik". To steder ændres "Kristi divinity" til (436) "Kristi deity". Og ordene "religiøs tolerance" er blevet ændret til "religiøs frihed."

"Udtalelserne på siderne 285-287, om forsamlingens påvirkning, i sin blasfemiske grad mod religion og bibelen, er blevet formuleret sådan at forsamlingen er blevet sat til side, og derefter genopstået, ikke blot bibelen men også Gud og hans Gudsyndyrkelse.

"I den nye udgave omtales, Pavedømmets oprejsning i 538, og dets fald i 1798, som dets "overherredømme" og "fald", i stedet for dets "etablering" og "ophævelse" som det står i

den gamle udgave.

"På hver af disse steder er den mere nøjagtige udtryksform blevet overvejet nøje og godkendt af bogens forfatter.

"På siderne 50, 563, 564, 580, 581, og nogle få andre steder var der udtalelser om pavedømmet som er stærkt omstridt af romerske katolikker, og som er vanskelige at bevise ud fra den tilgængelige historie. Formuleringen i den nye udgave er blevet ændret således at udtalelserne falder nemmere inden for bevisbyrden som er lettere at opnå.

"Angående disse og lignende passager, som kunne oprøre bitterhed og formålsløse kontroverser, har mor ofte sagt: "Hvad jeg har skrevet om pavedømmets arrogance og antagelser er sandt. Mange flere historiske beviser om disse ting er blevet destrueret bevidst; ikke desto mindre, kan den bog være til største gavn for katolikker og andre, og unødige kontroverser kan undgås. Det er bedre at få alle udtalelserne om pavens formodninger, og de krav pavedømmet stiller, så moderat at det er nemt og klart at bevise ud fra den accepterede historie, der er inden for vore prædikanters og studerendes rækkevidde."

"Hvis I hører beretninger om at noget er gjort i den sidste udgave, blev gjort imod mors ønske eller uden hendes vidende, kan I være sikre på at sådanne beretninger er falske, og ikke værd at tage sig af."

Passager fra de gamle og nye udgaver blev læst (437) og sammenlignet, for at belyse udtalelsen som blev læst i talerens brev af 24. juli. Da sagde bror White:

"Siden trykningen af denne nye udgave, har mor fundet stort behag i at gennemse og genlæse bogen. Dag efter dag, da jeg besøgte hende om morgnen, talte hun om det, og sagde at hun nød at læse det igen, og at hun var glad for det arbejde vi havde gjort for at gøre denne udgave så perfekt som mulig, til færdiggørelse medens hun levede og kunne styre det som blev gjort.

"Mor har aldrig hævdet at være god til historie. Ting som hun har skrevet ned, er beskrivelser af billeder i lynglimt og andre fremstillinger som hun fik om menneskers handlinger, og indflydelsen af disse handlinger på Guds frelsesværk for mennesker, sammen med fortids, nutids og fremtidssyner i sin relation til dette arbejde. I forbindelse med at skrive disse syner ned, har hun gjort brug af gode og klare historiske udtalelser for at gøre de ting klart for læseren, som hun vovede at overbringe. Da jeg blot var en dreng, hørte jeg hende læse D'Aubigne's historie om reformationen for min far. Hun læste en stor del for ham, om ikke det hele, af de fem bind. Hun har læst andre beretninger fra reformationen. Dette har hjulpet hende til at placere og beskrive mange af de begivenheder og bevægelser som blev bragt hende i synet. Dette er lig den måde som bibelstudiet har hjulpet hende til at placere og beskrive de mange figurative fremstillinger hun fik om udviklingen af den store strid i vore dage mellem sandhed og vildfarelse.

"Mor har aldrig hævdet at være verbal inspiration, og jeg finder ikke at min far, eller ældre Bates, Andrews, Smith, eller Waggoner, kommer med denne påstand. Hvis der var verbal inspiration til at skrive hendes manuskripter, hvorfor skulle der så lægges noget til eller tilpasses noget fra hendes side? Det er en kendsgerning at mor ofte har taget en af hendes manuskripter, og gået dem grundigt igennem, og gjort tilføjelser der bygger tanken videre.

Den første udgave af denne bog blev publiceret California i 1884. Da profetiens Ånd, bind III (438) blev optrykt, var der nogle ting som blev gemt til senere. En del af det blev trykt i blad-form og runddelt; og det blev forventet at mor straks ville gå i gang med at føje noget til dette og udgive bind IV.

Før fars død havde han reklameret for bogen, Profetiens "Da mor udgav bind IV havde hun, og dem som var med i dens udgivelse, fuldbyrdsplanen af fars plan i tanke. Vi havde også det, som blev skrevet for Adventfolket i de Forenede Stater, i tanke. Derfor blev materialet sammenpresset under store vanskeligheder, så at dette bind kunne udgives i samme størrelse som andre bind i serien.

"Senere, da det kom frem at bogen kunne sælges til alle folk, tog udgiverne pladerne og trykte et oplag på større papir. Illustrationer blev lagt ind, og et eksperiment blev gjort med at sælge den som en bogklubbog for \$1.50.

"I 1885 blev mor jeg sendt til Europa, og der kom spørgsmålet frem om den blev oversat til tysk, fransk, dansk og svensk. Idet mor overvejede dette tilbud, besluttede hun at gøre tilføjelser til materialet.

"Mors kontakt med det europæiske folk, fik nogle ting frem i hendes sind, som var blevet vist for hende i syn for nogle år siden, nogle af dem to eller tre gange, og andre scener mange gange. Hendes oplevelse af historiske steder og hendes kontakt med folk fornyede hendes hukommelse med henblik på disse ting, og således besluttede hun at lægge meget mere materiale til denne bog. Dette blev gjort, og manuskripterne blev sendt til oversættelse.

"Efter at vi var vendt tilbage til Amerika, blev en ny udgave bragt ud – meget større. I denne udgave blev nogle ting, som blev brugt i den første engelske udgave, udeladt. Grunden for disse ændringer var at den nye udgave var tiltænkt en verdensomspændende omdeling.

"I hendes offentlige virksomhed, har mor vist sine evner til at vælge ting fra sandhedens magasin, som er tilrettelagt (439) for mængdens behov frem for hende; og hun har altid tænkt at det, i udvælgelsen af materiale til hendes bøger, er den bedste bedømmelse der bør udvises, når der udvælges det som passer sig bedst for deres behov, som vil læse bogen.

"Derfor, når den nye udgave af Den store Strid blev bragt ud i 1888, blev der udeladt hen ved tyve sider om ting – fire eller fem sider på et sted – som var meget belærende for adventister i Amerika, men som ikke passede sig for læsere i andre dele af verden.

"Mange undersøgelser om historiske udtalelser, der blev brugt i de nye europæiske og amerikanske udgaver af Den store Strid, blev gjort i Basel, hvor vi havde adgang til ældre Andrews store bibliotek, og hvor oversætterne havde adgang til universitetsbiblioteker.

"Da vi kom til dette materiale og gennemgik det for at lave historiske referencer, var der nogle citater som vi ikke kunne finde. I nogle tilfælde blev der fundet andre udtalelser som gav den samme pointe, fra andre historikere. Disse var i bøger som fandtes på mange offentlige biblioteker. Da vi henlede mors opmærksomhed på et citat, som vi ikke kunne finde, og viste hende at der var andre citater, som vi havde fundet som giver samme pointe, så sagde hun: "Brug det I kan lave reference til, så at læseren af bogen, kan gå til kilden og finde det, hvis han ønsker at gøre det." På den måde er nogle historiske data blevet erstattet.

Med hensyn til udtalelser som folk i Washington eller generalkonferencebestyrelsesmedlemmer har gjort om det ene eller andet, rigtigt eller forkert, i forbindelse med denne bog, er det vigtigt at I har noget faktisk at sige om denne sag.

"Vore brødre i Washington og Mountain View har kun gjort det, som vi har bedt dem om at gøre. Som nævnt i

Ånd bind IV. begyndelsen, rådslog vi os med mennesker i forlagsafdelingen, med kolportører, og med medlemmer af forlagsbestyrelserne, (440) ikke kun i Washington, men i Californien, og jeg spurgte dem, om de venligst ville henlede deres opmærksomhed på nogle passager, som skulle overvejes i forbindelse med at genopsætte bogen.

"Da det blev påpeget at nogle af de historiske data blev betvivlet og udfordret, bad vi dem om at give en skreven udtalelse som ville hjælpe os i vor forskning. De gjorde hvad vi bad om, og intet mere. Alle beslutninger for hvad der skal ændres, og hvad der skal trykkes ord for ord som i den gamle udgave, blev gjort på mors kontor, af personer ansat under hende og arbejdede under hendes ledelse. Derfor kan ingen komme og sige noget til generalkonferencebestyrelsens medlemmer eller til litteraturfolkene i Washington, eller mod bogen, om noget skulle være gjort af brødrene i Washington eller andre i forbindelse med dette arbejde.

"Vi er vore brødre i Washington, og mange andre, meget taknemmelige for venlig, trofast og samvittighedsfuldt arbejde med at se på de passager, som sandsynligvis kan modsiges af katolikker og andre kritikere. Vi er også vore brødre i England og på kontinentet, og også vore brødre i Boston, New York, og Chicago dybt taknemmelige, for at hjælpe med at lede i store biblioteker, og bevise, de spørgsmål som var vanskelige at finde. De har gjort dette arbejde på vor opfordring, og for at hjælpe os med det som vi tænkte burde gøres. Bogens anvendelighed ses, som resultat af denne ransagelse, i historiske referencer i fodnoter på siden og i appendikset.

"Appendikset i den gamle bog, som I husker, var dels forklarende, dels argumenterende og dels undskyldende; men sådanne noter mener vi ikke længere er nødvendige, og de enogtredive noter i den nye udgave er hovedsagelig referencer til historiske udtalelser der viser korrektheden af udtalelser i bogen. Vi følte at det ville være af værdi for den opmærksomme læser at få disse præcise henvisninger til udtalelser af velkendte historikere."

- - -

(441) Kopi af et brev skrevet af ældre W. C. White: Sanitarium, Calif. 25. juli, 1911
Til medlemmerne i forlagsbestyrelsen
Kære brødre:

I det vedlagte brev til vore missionsagenter i staten, har jeg gjort en kort redegørelse om ændringerne som fremstår i den nye udgave af Den Store Strid.

Et studie af disse ændringer kan få nogle til at stille spørgsmålet: "Har søster White bemyndigelse og ret til at ændre i hendes skrifter, om det er tilføjelser, eller udeladelser eller ved nogen ændringer i form af vendinger, måde at beskrive på, eller argumenternes grundrids?"

De enkle udtalelser om nogle facts om at skrive i hendes bog, og udvidelsen og udviklingen af beretningen om den store strid mellem Kristus og Satan, kan i sig selv udgøre et svar på dette spørgsmål.

Generelt set må det siges, at Søster White i hendes taler til folk, bruger stor frihed og visdom til at vælge beviser og illustrationer, for at tydeliggøre og lægge kraft på de sandhedspræsentationer der er åbenbart hende i syner. Også at hun udvælger fakta og argumenter som er egnet for de tilhørere, som hun taler til. Dette er nødvendigt for at opnå de bedste resultater fra hendes prædikener.

Og hun har altid følt og set det som hendes opgave at bruge

den samme visdom til at udvælge emner til hendes bøger, som hun gør i udvælgelsen af hendes prædikener. Da mor skrev den store strid, bind IV, i 1882-1884, blev hun instrueret om den generelle plan af bogen. Det blev åbenbart for hende at hun kunne bringe hovedtrækkende af "Striden mellem Kristus og Satan" som den udviklede sig i de første hundrede år af den kristne æra, og i den store reformation i det (442) sekstende århundrede, på en sådan måde at læserens tanker blev ført hen til at forstå kampen klart, som den foregår i vore dage.

Medens mor skrev denne bog, blev mange scenerier overbragt til hende, igen og igen i nattesyner. Synet om udfrielsen af Guds folk, som det står i kapitel XI, blev gentaget tre gange; og ved to anledninger, en gang i hendes hjem i Haldsburg og en gang på St. Helena Sanitoriet, blev hendes familiemedlemmer, der sov i et nærtliggende rum, vækket af søvne af hendes klare, melodiske råb: "De kommer! De kommer!" (se side 636.)

Adskillige gange mente vi at bogens manuskript var helt klar til trykmaskinen, og så kom der atter et syn med nogle vigtige træk om striden, og mor ville igen skrive om dette emne, og bringe en klarere og mere fyldig beskrivelse. Således blev udgivelsen forhalet, og bogen voksede i størrelse.

Mor betragtede denne nye bog som en udvidelse af emnet, som først blev publiceret i "Åndelige gaver," bind I (1858), og findes nu i "Budskaber til menigheden", eng side 210-295.

Ikke desto mindre følte mor at den guddommelige instruktion om planerne med bogen, som har været så nyttige til generel publicering, først og fremmest er henvendt til adventistfolket i de Forenede Stater. Senere, da den skulle spredes mere vidt, udeladte hun få dele som var taget med i den tidligere udgave. Eksempler på dette kan findes i kapitlet, med titlen "Satans snarer", eng sider 518-530. . . .

I hendes første syner blev patriarkernes, missionens og Kristi læresætningers og hans apostlenes liv og den store strid som fremført af Kristi menighed fra himmelfarten til vore dage, blev først vist for hende i hovedtræk og blev skrevet ned i korte, let fattelige artikler som vi ser det i "Budskaber til menigheden." ("Early Writings")

I de første år, blev den ene række emner (443) efter den anden vist hende gentagende gange i syner, og hver gang kom åbenbaringen ud i klarere detaljer fra helheden eller fra nogle væsentlige træk af emnet.

Derved har mor skrevet og offentliggjort sine syner flere gange fra de forskellige faser i den store strid, og hver gang mere fyldestgørende.

Det som er blevet udgivet om Satans fald, menneskers fald, og frelsesplanen, i "Budskaber til menigheden" fylder otte sider. Det samme emne blev udgivet i Patriarker og Profeter, der fyldte tredive større sider.

Det som blev udgivet i 1858 om Kristi liv, som det står i "Budskaber til menigheden", fyldte fyre sider. Det samme som er udgivet i 1878 fylder over sekshundrede sider af profetiens ånd, bind II og III. Og som nu er udgivet i "Den Store Mester" og i "Kristi lignelser", det fylder mere end tusinde sider.

I den store strid, bind IV, udgivet i 1885, i kapitlet "Satans snarer", er der tre sider eller mere om sager der ikke blev brugt i senere udgaver, som blev fremstillet til salg blandt mange mennesker, af vore kolportører. Det er fremragende og interessant læsning for sabbatsholdere, da det påpeger at Satan vil arbejde på at overtale populære prædikanter og

menighedsmedlemmer til at ophøje søndagssabbaten, og forfølge sabbatsholderne. [findes i øjeblikket i Vidnesbyrd for Prædikanter, s. 472-475.]

Dette blev ikke udeladt fordi det var mindre sandt i 1888 end det var i 1885, men fordi mor tænkte det ikke var klogt at sige disse ting til de store skarer, til hvem bogen skulle sælges nogle år længere fremme. . . .

Med henblik på dette, og til andre passager i hendes skrifter som er blevet udeladt i senere udgaver, har hun ofte sagt: "Disse udtalelser er sande, og de er nyttige for vore folk; men folk i den almene offentlighed, for hvem denne bog nu er under forberedelse, hører de ikke til. Kristus sagde endog til sine disciple: "Jeg har mange ting at sige jer, men I kan ikke bære det nu" og Kristus lærte sine disciple at være "Kloge som slanger, og enfoldige (444) som duer." Derfor, da der sandsynligvis vil blive vundet flere sjæle for Kristus uden at denne passage af bogen er med, så lad det blive udeladt. [En Marian Davis udtalelse. -- udgiverne.]

Hvad angår ændringer i udtryksformer, har mor ofte sagt: "Essentielle sandheder må fortælles tydeligt; men så vidt så muligt må de siges i et sprog der vil vinde, snare end at anstøde." – W. C. White brev, 25. juli, 1911.

(445) Appendiks B

W. C. White udtalelser til W. W. Østman, [Forlagsdepartementets sekretariat, sydvest union, konferens.]
4. November 1912.

Det forekommer mig, bror Østman, at vi må fastholde vor tillid til den store adventbevægelse af 1844, og vi bør ikke lade os rokke så nemt fra de positioner som lederne i den bevægelse havde og som vort samfunds pionererne havde.

Samtidig tror jeg at vi bør opmuntre vore redaktører, vore prædikanter og lærere på vore skoler, og de menige blandt vore folk, så vidt de har tid og anledning, til at være grundige bibelstuderende og trofaste historie-studerende at mange selv må have kundskab, så de kan bevise de punkter at vi fremholder som et folk, over for mennesker som ikke anerkender vort samfunds bøger som autoritet. Det er min overbevisning at dem som skriver i vort samfunds blade om profetien og dens opfyldelse burde opmuntres til at gøre et dybt og grundigt studie om de emner de skriver om, og bruge deres argumenter referencer og citater fra de historikere som læserne anerkender som autoritet.

Det er helt rigtigt af taleren at bringer (446) bibelske redegørelser til hans forsamlinger, og citere fra Daniel og Åbenbaringen og Den Store Strid, så vel som at lægge eftertryk på hans synspunkter; men det vil ikke være klogt af ham at citere fra dem, som autoritative historikere der beviser hans pointer. Jeg tror du vil se fornuften i den plan. En presbyterianer som afprøvede fornuften i hans teorier for metodistmenigheden vil det ikke forventes at han beror sig mest på presbyterianske forfattere, for at bevise sine pointer, ej heller vil en metodist, som vover at overbevise en baptist om fornuften i metodismens religion, gøre det største fremstød ved at bruge metodist-forfattere som hans autoritet. I al vort arbejde, må vi søge at følge de metoder, som er mest effektive.

Når det kommer til at nedskrive læresætninger eller profetier, må skriveren gøre sig endnu større omhu, end forkynderen gør, med at udvælge de autoriteter som de

kritiske og omhyggelige læsere accepterer som autoritet. Hvis jeg forstår sagen rigtigt, har bror _____ skrevet artikler om profetier og dens opfyldelse, hvori han bruger Daniel og Åbenbaringen og Den Store Strid som autoritet, til at bevise sine pointer. Det vil jeg betragte som en meget sølle fremgangsmåde. Nogle læsere vil acceptere det som sandhed der grundfæstes. Nogle læsere vil acceptere det som sandt, selvom de betvivler autoriteten. Hos andre vil brugen af disse bøger fra vort samfund, på denne måde udgøre en udfordring for dem som vover at bevise at der er vildfarelser i disse bøger, der bruges som autoritet. Vil det ikke være bedre for alle klasser, hvis vi i vore prædikener og artikler, vil bevise vore pointer ud fra autoriteter som accepteres i almindelighed?

Ellen G. Whites skrifter om historien

Med hensyn til mors skrifter og deres brug som autoritet på historiske og kronologiske punkter, har mor aldrig ønsket at vore brødre behandler dem som autoritet, når det gælder detaljer i historien eller historiske data. Store sandheder blev åbenbaret for mor angående striden (447) mellem godt og ondt, lys og mørke, og blevet givet hende i forskellige syner, men mest som lynglimt af store begivenheder i enkeltpersoners liv og i menighedernes, reformgrupper og nationers erfaringer. Hvad således er blevet åbenbaret for hende, er først skrevet ned i korthed, i "Budskaber til menigheden"; siden da mere fyldigt som i "Åndelige gaver" og i "Profetiens ånd", og til sidst i "Den store strid serie."

Da reformernes erfaringer blev skrevet ned i reformationstiden og i den store adventbevægelse i 1844, gav mor ofte først en delvis beskrivelse af de scener hun fik vist. Senere ville hun skrive dem mere fyldestgørende ned, og senere endnu mere fyldestgørende. Jeg kendte hende for at skrive om et emne fire eller fem gange, så begræde over at hun ikke kunne finde ord til at beskrive tingene bedre.

Da hun skrev kapitlerne til Den Store Strid, gav hun nogle gange delvise beskrivelser af vigtige historiske begivenheder, og når hendes afskriver, som forberedte manuskripterne til trykken, gjorde indsigelser om tid og sted, sagde mor at disse ting står nedskrevet af samvittighedsfulde historikere. Lad datoerne blive brugt af de historiske interesserede. Andre gange hvor hun skrev de ting ned hun havde fået vist, fandt mor så fuldkomne beskrivelser af begivenheder og præsentationer af fakta og af læresætninger, som blev skrevet i vore samfunds bøger, at hun kopierede ordene fra disse autoriteter.

Da Striden blev skrevet, tænkte mor aldrig over at læseren vil tage det som en autoritet for historiske data eller bruge det til at sætte Striden overfor historiske detaljer, og hun fornemmede heller ikke at det skulle bruges på den måde. Mor ser med stor respekt på disse trofaste historikers arbejde, som har helliget årevis af deres tid til at studere Guds store plan, som den står fremstillet i profetien, og værket uden for om den plan, som står nedtegnet i historien.

I de senere år har mor taget sin position, uanset hvad det endelige resultat som skrifterne af vor adventistlitteratur er kommet (448) frem til, for at rette de ting, som med klarhed fandtes forkerte. Da hun blev konsulteret om det arbejde der gøres for at retvise og korrigere den gode bog "Daniel og Åbenbaringen", har hun altid modsat sig at gøre mange ændringer, og har altid yndet at rette de ting, som viste sig tydeligt forkerte.

Kronologi

Det forekommer mig at vi skal passe på at ikke lægge for meget vægt på kronologien. Hvis den var væsentlig for menneskets frelse så det kan få en klar og harmonisk forståelse for verdens kronologi, vil Herren ikke have tilladt

de uoverensstemmelser og modstridende ting som vi finder i bibelhistorikernes skrifter, og det forekommer mig at der i disse sidste dage ikke burde være en sådan strid om datoer.

For min egen del vil jeg sige dette: Jo mere jeg studerer adventistfolkets erfaring, des mere føler jeg at jeg må ære, prise og ophøje himlens Guds visdom, som gav et menneske som William Miller en klar forståelse om profetiernes store sandheder. Det er tydeligt for enhver, som vil studere hans forklaring af profetien at han havde sandhedsforståelsen i hovedtræk, at han først antog mange unøjagtige og ukorrekte fortolkninger om detaljer. Først blev disse antaget af hans tilhængere, men Gud oprejste videnskabsmænd, som nød godt af bredere studier end Miller foretog, og disse mænd fandt i deres studier af profetierne og historien at den sandhed som Miller på mange punkter redegjorde for, var forkerte.

Én som studerer denne erfaring fra troens ståsted i den store adventbevægelse, som den fremstilles i Daniel og Åbenbaringen, og i "Den Store Strid", kan ikke undgå at glæde sig over Guds godhed, sådan som de ser hvordan han blev bragt til sandheden og lyset gennem mange menneskers studier, og det virker på mig at vi, som elsker det arbejde som (449) blev bygget op fra grunden, burde behandle dette arbejde, som Gud hjalp Miller med at udrette, med velvilje, meget hensynsfuldt, meget ærbødigt.

Stil kun moderate krav

Men hvis vi hævder at Miller og hans tilhængere havde en perfekt og fuldkommen kundskab til sandheden i henhold til historien med profetierne, eller hvis vi hævder at pionererne i den tredje engels budskab havde en fuldkommen kundskab, hvis vi siger: "Aldrig i denne sags historie har vi været nød til at bekende os som vildfarne," skal vi da uklogt og unødigt udfordre kritik som verden fremviser os i et mangfoldigt og overdådigt lys som ufuldkomne og unøjagtige i vore fremstillinger, som er blevet tilrettet på grund af nøje granskning i de senere år.

Det virker sådan på mig, bror Østman, at vi har stor mulighed for at svække vor indflydelse, hvis vi lukker øjnene for, at vi alle er som små børn, der lærer fra dag til dag fra den Store Lærer, og at det er vort privilegium at vokse i kundskab og forståelse. Det virker sådan på mig at det er meget klogere af os, at overbevise verden om at Gud har ledt os, og at han leder os ved at give os uigendrivelige beviser, fra tid til anden, på sundheden i vor position, ved en klar fremstilling af forbindelsen mellem profetien og historien, ved brug af historiske data, som verden ikke kan betvivle, - i stedet for at vi anstrenger os til at bevise de standpunkter som ufejlbarlige og uforanderlige, som vi havde sidste år eller for ti, tyve eller tredive år siden.

Hvad angår mors skrifter, har jeg et overvældende bevis for og er overbevist om at de er beskrivelsen og skitsen for hvad Gud har åbenbaret for hende i syner, og hvor hun har fulgt historikernes beskrivelse eller adventistskrivernes fremstillinger, tror jeg at Gud har givet hende klarhed til at bruge det som var korrekt og i harmoni med sandheden om alt hvad er nødvendigt (450) for frelsen. Hvis grundige granskere skulle finde ud at hun har fulgt nogle profetiske fremstillinger som i nogle detaljer angår tidspunkter kan vi ikke harmonisere os med vor forståelse af verdslig historie. Det påvirker på ingen måde min tillid til hendes skrifter som et hele, end min tillid til at bibelen er påvirket af det, som jeg ikke kan finde i overensstemmelse med de mange udtalelser om kronologien.

Appendiks C

W. C. Whites brev til I. E. Froom, [på det tidspunkt var ældre

Froom knyttet til Generalkonferencepræsteskabs sekretariat.] 8. Januar. 1928

Kære bror Froom:

Du referer til en samtale med mig, hvori du mener jeg har bemærket at mor har sagt om nogle af hendes skrifter: "Mit arbejde er at forberede; dit arbejde er at pudse det af."

Jeg husker aldrig at have mor sagt noget sådant, og jeg tror ikke at nogen af hendes hjælpere har hørt hende komme med en sådan udtalelse. Tanken som foranlediger en sådan udtalelse er ikke i harmoni med hendes tanker om hendes arbejde og hendes afskriveres og sekretærers arbejde.

Der er en udtalelse som jeg gav vore ledende medarbejdere flere gange, hvorfra tanken til dit spørgsmål har udviklet sig. Jeg har fortalt dem at mor, i vort arbejdes tidlige dage, har skrevet et vidnesbyrd til enkeltpersoner eller til en gruppe, med information og råd som ville være dyrebare for andre, og brødrene spurgte hende ud hvordan (452) de skulle bruges. Af og til sagde hun til min far og hans medarbejdere: "Jeg har gjort min del. Jeg har nedskrevet hvad Herren har åbenbaret for mig. Nu er det op til jer at sige hvordan det skal bruges.

Du vil hurtigt se at en sådan plan var meget fornuftig. Min far og hans medarbejdere stod i alle problemerne som angik den nærværende sandheds sag, som siden hen har udviklet sig til generalkonferensens arbejde, og det var et himmelens forsyn at de skulle deles om at sige hvordan og hvorledes budskaberne skulle bringes frem for dem, som de ønskede at hjælpe.

Du tænker måske at det var en sådan udtalelse som der blev refereret til i dit brev, det ville være til gavn for nogle af vore brødre. Jeg kan ikke forstå hvordan det vil gavne sagen. Måske kan du gøre det klart for mig?!

Med hensyn til de to afsnit som er i "Åndelige gaver" og også i "Profetiens Ånd" om sammenslutning og grunden til at de er udeladt i senere bøger, og spørgsmålet om hvem har ansvaret for at udelade dem, kan jeg sige det helt klart og sikkert. De er udeladt af Ellen G. White. Ingen i forbindelse med hendes arbejde havde nogen myndighed over et sådant spørgsmål, og jeg har aldrig hørt at nogen rådførte hende om denne sag.

Med alle spørgsmål af den slags, må du gøre dig det klart at søster White var ansvarlig for at udelade eller lægge noget til i sager af den slags, i de senere udgaver af vore bøger.

Søster White havde ikke blot en god dømmekraft baseret på en klar og vidtfavnende forståelse for forholdene og de naturlige konsekvenser af det hun skrev og udgav, men hun fik mange gange direkte instruktion fra Herrens engel om hvad der skulle udelades og hvad skulle lægges til i nye udgaver. . . .

Se f.eks. i kapitlet for den første udgave af Den Store Strid, bind IV, udgivet af Pacific Press i 1884. I kapitel XXVII, "Satans snarer", finder du at omkring fire sider i den sidste del (453) af kapitel fem er udeladt fra de senere udgaver af Den Store Strid. Disse fire sider findes i "Vidnesbyrd for Prædikanter", side 472 til 475. Informationerne som er i disse fire sider er meget værdifulde for Syvende-Dags Adventister og blev ganske passende sat ind i den første udgave af Den Store Strid, bind IV, som, da den blev udgivet, var ligesom de andre bind betragtet som et specielt budskab til syvendedags adventister, og til alle kristne folk som sympatiserede med dem i tro og formål.

Men da det blev besluttet at "Den Store Strid", bind IV skulle gendrages til generel uddeling af kolportører, foreslog Ellen

I gårsdagens brevforsendelse, var dit brev af 3. januar der. I dette bringer du nogle spørgsmål som kræver et svar fra mig.

G. White at siderne skulle udelades fordi populære menigheders læsning af disse udtalelser, sandsynligvis ville blive vrede og ville stille sig selv op imod udbredelsen af bogen.

Hvorfor vil vore brødre da ikke studere Guds nådefulde behandling af os, idet Han deler information med os ved profetiens ånd, i dens smukke, harmoniske og nyttige træk, i stedet for at hakke, kritisere og dissekere, prøve at skære det ud i små mekaniske byggeklodser, som vi køber til vore små børn til at lege med og så spørge nogen andre om at samle det sammen, så det vil danne et mønster der behandler dem og udelade de særlige delmønstre som de ikke kan lide? Jeg beder Herren om at give os tålmod og vejledning til at gøre det som vi kan hjælpe disse med, til at se skønheden i Guds værk.

Du referer til andre breve med spørgsmål som jeg ikke har besvaret. Jeg håber at få dem hurtigt, men ikke denne formiddag.

med venlig hilsen W. C. White

W. C. Whites brev til I. E. Froom, 8. januar 1928

Kære bror Froom

Efter at jeg havde sendt dig et brev i går, har jeg (454) fundet dit brev af 22. december. I dette fortæller du mig at du i hele to år har opmuntret ældre Daniells til at skrive en bog om profetiens ånd, men du har ikke fortalt mig hvilke svar han giver.

Med hensyn til udtalelser som er publiceret af ældre Loughborough, taler du om den byrde der er over ham, der viser sig fysisk og antyder at dette ikke siger dig noget.

Jeg er helt enig med dig at den guddommelige hånds store styrke, som gave til restmenigheden, er skrifternes egne vidnesbyrd. Ikke desto mindre, tror jeg at de fysiske manifestationer som er ledsaget af overført lys og åbenbaringer, er af virkelig værdi; ellers ville Gud ikke have givet dem. Derudover er jeg kommet i kontakt med rigtig mange mennesker, som er alvorlige, oprigtige og dyrebare i Herrens øjne, som ser disse fysiske manifestationer som noget af alvorlig betydning, og de bevidner at deres tro er blevet styrket meget, ved en klar kundskab til de metoder vor himmelske Fader har brugt til at bekræfte modtagerne, i det lys han har givet dem.

Du henviser til en lille udtalelse som jeg har sendt til dig om verbal inspiration. Denne udtalelse, som kom fra generalkonferansen af 1883, var i fuldstændig harmoni med pionerernes tro og standpunkter i denne sag, og det var, mener jeg, det eneste sandpunkt som vore prædikanter og lærere gav indtil prof. [W. W.] Prescott, leder for Battle Creek college frembragte et andet synspunkt på en meget kraftig måde, på det synspunkt som professor Gausen frembragte. [Muligvis Francois Gaussen, en fremtrædende schweizisk præst (1730-1863), som fastholdt at bibelen var verbalt inspireret.] At de studerende på Battle Creek college og mange andre accepterede dette synspunkt, har ført til at der kommer endeløs tvivl og forviklinger ind i vort arbejde, og at det bliver større.

Søster White har aldrig accepteret Gausens teori (455) om verbal inspiration, hvad enten det gælder hendes eget arbejde eller om det gælder bibelen.

Du siger at du i dine bestræbelser for en loyal og rationel

forståelse for baggrunden for denne utrolige gave, har du søgt efter at få information om forskellige personer som hjalp søster White i litteraturarbejdet.

Jeg er overbevist om, bror Froom, at du aldrig vil få lys om baggrunden for profetiens ånds gave, ved at studere Det grundlag som befæster troen på budskaber som Gud har sendt til sit folk, vil nemmere kunne findes ved at studere hvordan Han behandlede Sine profeter i tidligere tider. Det forekommer mig at studiet af hellige Paulus liv, arbejde og skrifter er til større hjælp og oplysning end nogen andre studier som vi kan foreslå, og jeg tror ikke at vi bliver hjulpet i vor tillid til Paulus skrifter, ved at lave en liste over hans hjælpere og studere deres historie og erfaringer. Det er nemt for mig at tro at Jeremias blev styret af Gud i sin valg af Baruk som afskriver; også at Paulus havde himmelsk visdom til at udvælge dem som burde handle som hans privatsekretærer fra tid til anden, efter hans behov.

Det er min tro at søster Ellen G. White fik himmelsk vejledning til at vælge personer, som arbejder som afskrivere og dem som skulle hjælpe med at forberede artikler til vore tidsskrifter og kapitler i vore bøger.

Jeg er godt bekendt med de forhold som fik hende til at udvælge nogle af disse værker og at hun fik direkte opmuntringer og hjælp til at se deres kvalifikationer og troværdighed for arbejdet. Jeg kender også til tilfælde hvor hun blev ledt til at belære, formane og nogle gange sende dem bort som mangler åndelighed og gør dem uegnede til yde en tilfredsstillende (456) tjeneste. Angående dette, kunne ældre Starr give dig et interessant kapitel om søster Whites erfaring med Miss Fannie Bolton, og jeg kunne fortælle dig om en situation hvori hun blev adskilt fra sin egen niece, Mary Clough, som hun elskede så højt.

Først i 60-erne fik søster White ingen hjælp, anden end fra sin mand, som ville lytte til hende, når hun læste manuskriptkapitler op og ville foreslå grammatiske rettelser, som faldt ham ind. Som lille dreng husker jeg situationer som denne: Ældre White ville lægge sig på sofaen af træthed, og søster White ville bringe et kapitel fra "Åndelig gaver" og ville læse det for ham og han ville foreslå de grammatiske rettelser, som jeg skrev før. Artikler fra vidnesbyrdene blev behandlet på samme måde.

Udover de få vidnesbyrd som blev trykt, blev der sendt mange personlige vidnesbyrd til enkeltpersoner og ofte ville søster White kunne skrive således: "Jeg har ingen til at kopiere dette vidnesbyrd. Lav venligst en kopi til dig selv og send originalen tilbage til mig." Som resultat af denne arbejds metode, har vi i vore manuskripter opbygget mange af de første vidnesbyrd i søster Whites håndskrifter.

Først i 60-erne har søster Lucinda M. Hall arbejdet som søster Whites husholder, sekretær og nogle gange som rejseledsager. Hun var både genert og samvittighedsfuld, og kun de tydeligste grammatiske fejl blev rettet af hende. Omkring 1862, blev søster Adelia Pattern knyttet til White-familiens arbejde og gjorde noget kopieringsarbejde for søster White. Senere blev hun knyttet til "Review and Herald".

I foråret 1872 besøgte White Colorado og kom til at kende sin niece Mary C. Clough, og i 74, 75 og 76 hjalp Miss Clough med at lave kopier af Profetiens Ånd, bind II og III. Hun bistod også ældre og Mrs. White i deres lejemødearbejde og virkede som rapporter for den offentlige presse. Derved var hun den første udgivelses-medarbejder der arbejdede direkte med dette og måske blev set op til (457) som vor forlagsafdelings bedstemor.

Med hendes erfaring som nyhedsrapporter, den tillid hun

karaktertrækkende og kvalifikationerne hos en trofast efterligner og kopi-redaktører, hvem søster White brugte til at forberede udgivelsen af artikler til vort tidsskrift og kapitler til hendes bøger.

vandt derved og den ros som hun fik for hendes arbejde, fratog hende muligheden for det fine og hellige arbejde at være afskrivningsredaktør for Review artikler og kapitlerne af Den Store Strid. I et syn blev det vist søster White at hun og Mary så set forunderligt spil i himmelstrøget. Det betød meget for søster White, men for Mary betød det intet; og englen sagde: "Åndelige ting skal ses åndeligt," og instruerede søster White at hun ikke bør have sin niece ansat som sin bogredaktør.

I løbet af -68, -69 og -70, blev flere ansat af søster White til at afskrive hendes vidnesbyrd. Bland dem var Miss Emma Sturgess, senere Amos Prescotts hustru; Miss Anna Hale, senere Irwin Royces hustru; og andre, hvis navne jeg ikke kender.

Efter ældre [James] Whites død i 1881, ansatte søster White søster Mariam Davis. Hun har været korrekturlæser i nogle år for "Review and Herald", og søster White fik sikkerhed gennem åbenbaring, at søster Davis ville være en samvittighedsfuld og trofast hjælper. Senere blev Eliza Burnham ansat af søster White, og samtidig blev Mrs. B.L. Whitney og Fannie Bolton ansat i Battle Creek som hjælpere, da der var så meget at lave. Søster Davis var sammen med søster White i Europa i 1886 og 1887. Hun var også søster Whites første-hjælper i Australien.

Da arbejdet i Australien voksede, blev søster Burnham kaldet til at assistere i bog-redigeringen, og Maggie Hare og Minnie Hawkins blev ansat til at skrive af.

Jeg glemte at nævne, i de år hvor søster White var i Heraldsburg, afskrev J. I. Ings mange af vidnesbyrdene og manuskripterne.

Da vi var i Australien, var det planen at "Særlige vidnesbyrd til prædikanter" (d.v.s. (458) Special testimonies, series a) skulle udgives og distribueres af ældre [O.A.] Olsen [generalkonferencepræsidenten]. De blev genoptrykt først i 90-erne – ordnet efter emne. Medens dette var under plan, skete det at ældre W. A. Colcord, som tidligere var sekretær i generalkonferensen og i mange år en førende forfatter om religionsfrihed, var blevet arbejdsløs. Ved min anmodning ansatte søster White ham til at tage "De særlige vidnesbyrd" og gruppere dem efter emne for genudgivelse. Han brugte flere uger på dette arbejde og blev betalt af søster White; men arbejdet blev aldrig brugt. Hvis jeg husker rigtigt, var dette hans tilknytning til hendes litteraturarbejde.

Det sidste arbejde søster Davis gjorde, var at udvælge og arrangere materialet som står i "I den store læges fodspor." (Ministry of Healing)

Ældre C. C. Crisler hjalp søster White med at udvælge og arrangere materialet i "Mesterens efterfølgere" og "Profeter og konger."

Skildringen af arbejdet og medarbejderne er ikke fuldstændigt. Det har aldrig faldt mig eller nogen af søster Whites hjælpere ind, at hendes medarbejderstabs kræfter skulle være af interesse for læserne af hendes bøger. Hun skrev materialet. Hun skrev meget fyldestgørende. Der var altid en strid mellem hende og forlæggerne om kvantiteten af det materiale som skulle bruges. Søster White var bedst tilfreds med et emne der blev bragt fyldestgørende, og forlæggerne lagde altid pres på at få materialet komprimeret eller forkortet så bogen ikke blev for stor. Som følge af dette,

blev nogle vigtige kapitler, der var forberedt og sendt til trykning, givet til søster White med emnet i en ny præsentation, og hun ville skrive mere materiale og insistere på at det blev indføjret. Dette gælder især "Den store strid", vind IV.

Hvad angår de nuværende forfatteres klargøringsarbejde under forberedelsen af deres bøger, er der meget lidt at sige, fordi, søster White var så travlt optaget af at skrive, at hun havde meget lidt tid til at læse. Forud vor hendes skrivearbejde om Kristi liv, og under hendes skrivetid, læste hun, i nogen omfang, Hanna, Fleetwood, Farrar, og Geikies værker. Jeg har aldrig vidst at hun læser Edersheim. Af og til refererede hun til Andrews, særligt med reference til kronologien.

Hvorfor læste hun egentlig disse bøger? De store begivenheder fra konflikter gennem tiderne, som er bragt i den store strid serie [bla. Konflikt], blev præsenteret delvist for hende mange forskellige gange. I den første præsentation fik hun en kort oversigt, som det står i den tredje sektion af bogen, som nu hedder "Budskaber til menigheden".

Senere blev de store begivenheder i patriark-tiden og profeternes erfaring præsenteret for hende, som de står i hendes artikler i "Vidnesbyrd for Menigheden", og i hendes serier af artikler udgivet i seneste år i "Review", "Signs of Times" og "Southen Watchman". Disse serier, vil du huske, omhandler Ezras, Nehemias, Jeremias og andre profeters arbejde til fulde.

De store begivenheder der udspiller sig i vor Herres liv blev præsenteret for hende i panoramaer, ligesom andre dele af Den store Strid blev det. Disse sceners kronologi og geografi blev præsenteret i få ord, men større dele af åbenbaringen kom i lynglimt, som var meget livagtige, og de samtaler og stridigheder som hun hørte og hun var i stand til at fortælle om, blev ikke markeret geografisk eller kronologisk, og hun blev overladt til at studere bibelen og historien selv, samt studere de menneskers skrifter som viste (460) vor Herres liv, for at få en kronologisk og geografisk forbindelse.

Et andet formål med at historielæsning og læse om vor Herres liv [dette referer til William Hannas liv for vor Herre (1863)] og St. Pauls liv, var at hun derved fik et livligt syn i hendes sind på de scener der blev præsenteret klart for hende i syn, men som ad åre og ved hendes en anstrengende forkyndergerning, er blevet omtåget for hendes hukommelse.

Mange gange ville hun i Hanna, Farrar, eller Fleetwoods fortolkninger gå over til at beskrive en scene som er blevet vist hende så livagtigt, men som hun har glemt, og som hun var i stand til at beskrive mere i detaljer, end det som hun har læst.

På trods af den kraft som Gud har givet hende, at bringe hende scener af Kristi og Hans apostles og Hans profeters og Hans reformatorers liv, på en stærkere mere fortællende måde end andre historikere, har hun alligevel altid mærket sine manglende skolekundskaber som meget snærende. Hun beundrede det sprog som andre skrivere skrev til deres læsere på, og så de scener Gud havde givet hende i syner, og hun fandt det både behageligt, samvittighedsfuldt og tidsbesparende at bruge deres sprog, helt eller delvis, til at bringe de ting som hun kendte til gennem åbenbaringer, og som hun ønskede skulle nå hendes læsere.

Mange af hendes manuskripter, der kom fra hendes hænder, er markeret med citater. I andre tilfælde er de ikke blevet brugt; og hendes skik med at bruge brudstykker i

Tilsvarende problemer var der med stofmægten (459) til "Den store Mester" som blev ordnet ved at tage dele af det, og bruge det i "Kristi lignelser" og "Med mesteren på bjerget".

hendes skrifter, finder vi i andres skrifter og fylder dele af hendes egne skrifter ind. Men det var ikke baseret på nogen egentlig plan, og det blev heller ikke betvivlet af hendes afskrivere og kopiskriverne indtil omkring 1885 og derefter.

Når kritikerne udpegede disse træk af hendes arbejde, for at kunne betvivle den gave, som hun havde fået til at skrive, tog hun sig meget lidt af det. Senere, da klagerne fik det til at se ud som en uret mod andre udgivere og skrivere, gjorde hun en afgjort ændring – en (461) forandring som du kender til.

Det er min overbevisning, bror Froom, at jeg ikke ofte nok kan gentage at søster Whites tanker var meget skarpe på indholdet af artiklerne, som blev udgivet i vore tidsskrifter, og kapitlerne der udgjorde hendes bøger, og at hun fik hjælp fra himlen og var meget akkurat med at opfange fejl hos afskriverne eller hos sætterne. Disse forhold herskede i alle hendes tavle år op til hendes mands død og efter hendes mands død, under hendes prædikantarbejde i Europa og Australien og i en større årrække i Amerika, efter at hun var kommet hjem fra Australien.

I hendes allersidste år var hendes ledelse ikke så vidtspændende, men hendes styrende intelligens blev velsignet rigtig meget med hensyn til det tidligere skrevne, som blev brugt i hendes sidste år, og med at udpege temaer, som der måtte lægges vægt på, og de emner som der kunne spares på, da vi arbejdede på at afkorte de større bøger, til oversættelse på fremmede sprog.

Læs venligst denne udtalelse for ældre Daniells, og hvis du bemærker at jeg har udeladt noget i min hast, så kan det nemt kan misforstås, så påpeg det venligst for mig og giv mig anledning til at udbygge dette materiale, før I lægger det frem for andre af jeres brødre.

Din oprigtige
W. C. White.

W.C. Whites brev til I. E. Froom, [på dette tidspunkt sekretær i generelkonference præste-sammenslutningen.] 13. December 1934

Kære bror Froom:
Jeg har dit brev af 3. december i mine hænder. De spørgsmål du stiller er meget omfattende og ret vanskelige at besvare.

(462) Det er en kendsgerning at jeg i mine tredive år eller flere års samarbejde med Ellen White havde den største til hendes arbejde. Jeg ved at hun modtog åbenbaringer fra Gud som var af uudsigelig værdi for menigheden og for verden. Jeg går ikke lige så meget ind for at lave analyser af den kildeinformation, der satte hende i stand til skrive hendes bøger, som nogle af vore brødre gør.

Grundstrukturen til den store sandhed om templet, der understøttes af hendes skrifter, blev bragt klart til hende i syner. I nogle træk af dette arbejde, blev der givet informationer i detaljer. Med hensyn til visse træk i åbenbaringen, som f. eks. den profetiske kronologi, som vedrør tjenesten i helligdommen og ændringerne der fandt sted i 1844, blev dette bragt for hende mange gange og i detaljer mange gange, og dette satte hende i stand til at tale meget klart og meget tydeligt angående vor tros

fundamentspiller.

I nogle af de historiske sager, som dem i "Patriarker og profeter" og i "Mesterens efterfølgere", og i "Den store strid", blev hovedstrukturen gjort meget klar og tydelig for hende, og da hun kom til at skrive disse emner ned, gav hun sig til at studere bibelen og historien for at få datoer og geografiske forhold og fuldende hendes beskrivelser af detaljer.

Hun læste det sekstende århundrede reformationshistorie. Meget af D'Aubignes historie læste hun højt for min far. Hun var en interesseret læser af religiøse journaler, og i løbet af de mange år at Uriah Smith var redaktør på "The review", var det hendes sædvane at spørge ham, efter at han har gjort brug af religiøse udvekslinger, at lade dem gå over til hende og hun vil bruge en del af hendes tid til at se dem igennem, og udvælge dyrebare ting som ind imellem kom frem i "The Review". (463) Heri samlede hun også information om hvad der skete i den religiøse verden.

Med hensyn til studiet af bøgerne, kom der en tid kort efter opførelsen af Brick-bygningen som husede "The Review and Herald" anlagdes sådan at det store rum, der vendte mod nordenden, på anden etage, var tilegnet ældre og mrs. White som deres redaktions og skriverum. Her blev "The Review and Herald"-biblioteket placeret. Til dette gør ældre White referencer i hans skrifter, og ud fra biblioteket udvalgte Ellen White de bøger som hun anså gavnlige at læse.

Det var bemærkelsesværdigt at hun i sin læsning og gennemsyn af bøgerne at hendes tanker var rettet mod de mest nyttige bøger og de mest nyttige passager i disse bøger. Af og til ville hun nævne over for far, og i mit nærvær, hendes oplevelser med at ledes til at undersøge en bog, som hun aldrig har kikket i før, og hendes erfaring med at åbne den for visse passager, som har hjulpet hende med at beskrive det, som hun har set og ønsket at overbringe.

Jeg formoder at Bliss' erindringer var i dette bibliotek, men jeg har ikke kendskab til hvad hun har læst. Jeg har aldrig hørt hende nævne den bog i forbindelse med hendes arbejde.

De forklarende noter i hendes store abonnementsbøger, var nogle af dem skrevet af hende selv, men de fleste af dem blev skrevet af J. H. Waggoner, Uriah Smith og M. C. Wilcox i samarbejde med Marian Davis.

Du spørger, om James White bragte bøger til Ellen White, en læsning som hjalp hende i skrivearbejdet. Jeg husker ikke at noget sådant er sket. Jeg husker at hun af og til bragte interessante afsnit som hun læste for sin mand.

Du spørger om hendes hjælpere har gjort hende opmærksom på udtalelser som de mener hjælper hende i hendes skrifter. Intet af den slags er sket før nedskrivningen af "Den store Strid", bind IV, i Heraldsburg, (464) i 1883 eller 1884. Den gang var det sjældent og angik kun mindre detaljer.

Da vi var i Basel, i 1886, fik vi en meget interessant erfaring med en gruppe oversættere. Vi fandt ud af at vore brødre i Europa var meget opsat på at få "Den Store Strid" oversat til de franske og tyske sprog. . . .

For at forsyne det franske folk med denne bog, har ældre Au Franc været beskæftiget som oversætter og har lagt tyve eller flere kapitler til det han betragter som sit førsteklases fransk. Ingen var tilfreds med hans oversættelse og ældre Jean Vuilleumier har været beskæftiget med en oversættelse og har været den igennem med et halvt dusin flere kapitler.

Ellen White var en hurtig læser og havde en meget god hukommelse. De åbenbaringer hun havde fået satte hende i stand til at gribe emnerne om det hun havde læst om på en livlig måde. Derved har hun kunnet udvælge og tilegne det som var sandt og kassere det som var fejlagtigt eller tvivlsomt.

Med hensyn til tyskerne, var der tre forsøg på at oversætte. Professor Kuhns, madam Bach og Henry Fry var oversættere.

Hvad skulle vi gøre? Flere personer var gået sammen for at fordømme hver af disse oversættelser og det var svært at finde mere end to personer, som ville sige nogle gode ord om hinanden.

Ældre Whitney, leder af Baselkontoret, genkendte at søster Whites skrifter var vanskelige. I nogle tilfælde var talevendingerne ikke forstået helt af oversætterne, og i nogle tilfælde var det sådan at oversætterne ikke kendte til den religiøse terminologi for deres eget sprog godt nok, for at give en korrekt oversættelse.

Til sidst blev der banet en vej. Hver formiddag kl. ni mødtes to tyske oversættere, to franske oversættere, ældre Whitney, søster Davis og jeg selv i redaktionslokalet og kapitel for kapitel af den engelske bog blev læst op og kommenteret. Oversættere genkendte en vanskelig passage, ville stoppe oplæsningen og diskutere med dem selv hvilket ordbrug, der skulle være på fransk og tysk. Ofte ville ældre Whitney stoppe oplæsningen og sige: »John, hvordan vil du oversætte dette?« Så vil han appellere til ældre Au Franc og sige: »Er du enig i dette?« (465) Da søster Davis og bror Whitney så at de ikke forstod den engelske tekst til fulde, ville de diskutere dens betydning og oversætterne ville foreslå en ny oversættelse.

Da vi kom til de to kapitler om reformationen i Tyskland og Frankrig, ville oversætterne kommentere på udvælgelsen af de historiske begivenheder som søster White har lavet. Jeg husker to tilfælde hvor de foreslog at der var andre begivenheder at tilsvarende betydning som hun ikke havde nævnt. Da hun blev gjort opmærksom på dette, anmodede hun om historikerne måtte komme til hende, så hun kan overveje de nævnte begivenheders betydning. Oplæsningen af historien fornyede hendes tanker om det som hun er set, hvorefter hun nedskrev en beskrivelse af begivenheden.

Jeg var sammen med mor, da vi besøgte Zürich, og jeg husker godt hvor grundigt genopfrisket hun blev, da hun så den gamle katedral og markedspladsen, og hun talte om dem som de var i Zwingles dage.

I de to års ophold i Basel, besøgte hun mange steder hvor der skete særlig betydningfulde ting i reformationdagene. Dette genopfriskede hendes hukommelse, som hun havde fået vist og, det førte til en udvidelse af de dele i bogen som havde med reformationdagene at gøre.

Med rigtige venlige hilsener, forbliver jeg, oprigtigt din bror,
W. C. White